

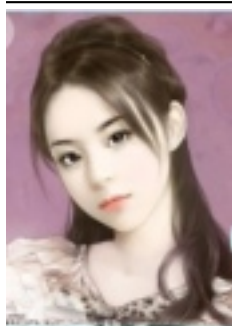
Nỗi Nhớ Khắc Sâu

Contents

Nỗi Nhớ Khắc Sâu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	27
9. Chương 10	31
10. Chương 11	34
11. Chương 12	39
12. Chương 13	42
13. Chương 14	46
14. Chương 15	49
15. Chương 16	53
16. Chương 17	56
17. Chương 18	60
18. Chương 19	64
19. Chương 20	68
20. Chương 21	71
21. Chương 23	76
22. Chương 24	79
23. Chương 25	83
24. Chương 26	87
25. Chương 27	90
26. Chương 28	94
27. Chương 29	97
28. Chương 30	100
29. Chương 31	104
30. Chương 32	106
31. Chương 33	110
32. Chương 34	113
33. Chương 35	116
34. Chương 36	122
35. Chương 37	125
36. Chương 38	129
37. Chương 39	132
38. Chương 40	135
39. Chương 41	139
40. Chương 42	142
41. Chương 43	145

42. Chương 44	149
43. Chương 45	153
44. Chương 46: Chương 46	157
45. Chương 47: Chương 47	157
46. Chương 48	157
47. Chương 49: Đại Kết Cục	162
48. Chương 50: Tiểu Kịch Trường (chỉ Nhìn Chứ Không Thể Ăn)	166
49. Chương 51: Ngoại Truyện – Tuần Trăng Mật	168
50. Chương 52: Ngoại Truyện Tiểu Bao Tử	171

Nỗi Nhớ Khắc Sâu

Giới thiệu

Một cuộc gặp mặt như duyên tiền định, cô đến với anh sau khi 2 người đã biết nhau được 10 năm. T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nho-khac-sau>

1. Chương 1

Edit: La Na

Từ chức ở thành phố H gần ba tháng, đối bạn học cũ Tạ Cảnh Thâm, tình cảm của Trần Yên Thực đã trải qua ba giai đoạn, từ khi vừa mới bắt đầu thì xem anh là ân nhân, cảm động đến rơi nước mắt, sau này cũng từ từ biến thành bạn bè bình thường tự do chung đụng, cho đến bây giờ, thì lòng tràn đầy xấu hổ, không muốn lại gặp nữa.

Cho nên nửa tháng này cô luôn trốn ở nhà, hoạt động ngoài trời duy nhất của cô là thức dậy theo chạy theo cha mình trong khu vực chạy bộ, vì tránh tình cờ gặp nhau.

Nhưng mà không ngờ thật vất vả mới hẹn người bạn ra ngoài ăn bữa cơm, lại đụng phải người kia.

Trần Yên Thực rơi lệ đầy mặt, ông trời ông thực sự là chơi tôi chơi tôi vẫn là chơi tôi

~Tạ Cảnh Thâm mặc áo khoác màu đen, càng lộ ra dáng người cao ngất, anh theo sau một đám người đi ra, cùng đi song song với anh còn có một cô gái.

Anh lơ đãng nhìn bóng dáng đang cầm tờ báo cực lực che vẻ mặt thô tục của bản thân đi, thực ra anh cảm thấy từ thô tục này không thích hợp, tuy rằng hành vi này thật thô tục, nhưng kì lạ là vóc người thật duyên dáng.

Bữa cơm này anh cảm thấy rất bất đắc dĩ, vốn quyết tâm làm một mỹ nam yên lặng, nhưng mà cô bé bên cạnh quá hoạt bát gây trở ngại cho anh không ngừng, anh không thể không năm lần bảy lượt mở miệng.

Nhưng mà vừa nãy anh có bao nhiêu bài xích bữa cơm đón gió tấy trần này, thì giờ phút này anh còn cảm tạ nó nhiều hơn thế nữa.

Lên tiếng chào hỏi các trưởng bối xong, anh mới đi tới chỗ người kia, anh chắc chắn người nào đó đã cho anh vào sổ đen, mỗi lần anh gọi điện thoại đều tắt máy, gần đây anh cũng bận, nhưng không ngờ, anh còn chưa có tới cửa bắt người, người nợ đã tự dâng bản thân lên.

Trên thảm, tiếng bước chân dường như nhỏ đến mức không nghe thấy, Trần Yên Thực giờ tờ báo nghiêm nghiêm cẩn cẩn che tầm mắt của mình, cho nên khi tờ báo bị người ta đoạt mất, cô hoàn toàn không phản ứng kịp, theo bản năng muốn giật lại, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy vẻ mặt cười như không cười của Tạ Cảnh Thâm.

Đã bị phát hiện, Trần Yên Thực dứt khoát thoải mái đứng lên, tỏ vẻ bản thân nổi giận, trực tiếp vòng qua anh bỏ đi, thực tế là vừa nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm cô không thể tránh khỏi cảm giác khó chịu. Nào biết lại bị Tạ Cảnh Thâm bắt lấy cổ tay, Trần Yên Thực trừng anh, Tạ Cảnh Thâm thoải mái nhìn lại, kéo cô tới chỗ anh vừa nãy. Hơn một tháng không gặp, sao anh lại trở nên bá đạo như thế?

Trần Yên Thực không thoát ra được, mắt thấy sắp tới trước mặt mấy người nợ rồi, Trần Yên Thực nóng nảy, vươn tay cầu vớ anh, nhưng cách lớp áo khoác dày thật dày, Tạ Cảnh Thâm không cảm giác được gì.

Càng ngày càng gần, Trần Yên Thực đành phải nhận mệnh, trước mặt trưởng bối cô luôn là một cô gái dịu ngoan, cho nên bây giờ đành ngoan ngoãn chào hỏi: “Hi.”

Nào ngờ sắc mặt mấy người đối diện đều rất không ổn, tình hình này, Trần Yên Thực không rõ nguyên nhân, đành phải ngoan ngoãn câm miệng.

Chỉ có khoe miệng Tạ Cảnh Thâm hàm chứa ý cười, trước mặt trưởng bối không kiêu ngạo không siểm nịnh, phong độ lầy lội: “Ba, mẹ, chú Thâm, thím Trâm, đây là bạn gái con, mấy ngày nay cô ấy giận con, không ngờ vừa khéo gặp nhau ở đây, nên con đưa cô ấy đến để làm quen với mọi người.”

Trần Yên Thực trợn mắt há mồm, lần này chơi lớn quá ha, sắc mặt cô bình tĩnh một chút.

Tạ Cảnh Thâm kéo cô một chút, ôm eo của cô, quay đầu nhìn cô: “Gọi đi.”

Trần Yên Thực rất muốn phản bác, nào ngờ Tạ Cảnh Thâm nhéo eo cô một cái, thế là cô trực tiếp thốt ra: “Bác trai, bác gái.”

Giờ phút này Trần Yên Thực rất muốn cắn lưỡi tự sát.

Tạ Cảnh Thâm ngược lại lại ôn nhu tiếp tục giới thiệu: “Đây là Thâm Kha, là con gái của chú Thâm và thím Trâm.”

Trần Yên Thực tự giác chào hỏi: “Xin chào.”

Sắc mặt của đối phương cũng không được đẹp mắt lắm, nhưng vì lễ phép nên vẫn giật giật khoe miệng, trả lời lại một câu: “Xin chào.”

Đột nhiên Tạ Cảnh Thâm tăng thêm lực tay, Trần Yên Thực đau đến mức khom người xuống, nước mắt cũng chảy ra luôn rồi.

Mẹ nó, đúng là đời trước cô thiếu nợ tên súc sinh này mà, trong lòng Trần Yên Thực mắng mấy lời thô tục đến vài lần.

Nhưng bên này hai mắt cô đắm lệ mông lung, Tạ Cảnh Thâm bên kia hốt hoảng, vội vàng hỏi cô bị sao thế, không đợi Trần Yên Thực trả lời anh đã ôm Trần Yên Thực lên, dưới tình thế cấp bách bách hai tay Trần Yên Thực câu lên cổ anh, nghe anh chào mấy vị trưởng bối: “Ngại quá, hình như cô ấy không được thoải mái, con đưa cô ấy đi bệnh viện, ba người về trước nhé.”

Dứt lời bước chân vội vàng ôm cô rời khỏi nhà hàng.

Chỉ còn lại ba Tạ mẹ Tạ hai mặt nhìn nhau, họ không thể không hạ mặt mình xuống xin lỗi vợ chồng Thâm gia.

Trần Yên Thực một mặt là đau, một mặt là giận, thật sự rất muốn kéo mặt Tạ Cảnh Thâm xuống, xem da mặt anh dày bao nhiêu.

Cô mặc không nhiều lắm, nên dáng người bị phác họa thấy rõ, Tạ Cảnh Thâm nhìn ngực cô phập phồng vì giận, trong mắt còn có nước mắt mờ mờ, thực giống như bị làm... Khụ, anh cảm thấy bây giờ nên đứng đắn lại một chút.

Trần Yên Thực nhìn anh chăm chăm, theo ánh mắt của anh di chuyển đến ngực bản thân, nhất thời càng giận nói không ra lời.

Tạ Cảnh Thâm trực tiếp ôm cô đi vào bãi đỗ xe, nhét cô vào trong xe, Trần Yên Thực giãy dụa muốn đi ra ngoài, nhưng bị anh cài dây an toàn trước.

Tạ Cảnh Thâm lên xe, chuyện đầu tiên anh làm đó là khóa kéo cửa, tiếp theo mở điều hòa, mở đèn lên, xoay người qua muốn cởi áo khoác cho Trần Yên Thực, Trần Yên Thực không ngờ người này lại cầm thú đến mức này, vừa muốn la to, lại thấy ánh mắt lạnh lùng của Tạ Cảnh Thâm thì lập tức ngậm miệng lại.

“Để anh nhìn eo em xem.”

Trần Yên Thực cực lực che lại: “Không cần đâu.”

Cô đảm bảo là bị bầm xanh rồi, người này xuống tay không biết nặng nhẹ, tốt xấu gì cô cũng là con gái mà.

Tạ Cảnh Thâm muốn tách tay cô ra, cô càng cảm thấy ủy khuất, hôm nay đã bị người này ăn hiếp nhiều lần rồi, nghĩ như vậy, cô càng chống đối Tạ Cảnh Thâm mạnh mẽ hơn.

Dường như Tạ Cảnh Thâm cũng nhìn ra suy nghĩ của cô, rõ ràng chỉ cần sử dụng chút lực, anh là đàn ông, sức tay lớn, Trần Yên Thực không thể chống cự lại.

Vừa khéo Tiết An An gọi điện thoại tới, tranh thủ lúc cô nghe điện thoại, Tạ Cảnh Thâm đã cởi áo khoác của cô, quả thực cô sắp khóc thành tiếng, nhưng vẫn cố không để lộ sự khác thường.

Tiết An An đến nơi mà không thấy ai: “Cậu đâu rồi?”

Trần Yên Thực không biết nên trả lời sao cho thuyết phục, Tạ Cảnh Thâm ngẩng đầu liếc nhìn cô một cái, Trần Yên Thực tức giận trả lời: “Bị chó cắn.”

“Cái gì? Cậu đùa à?”

Tạ Cảnh Thâm dứt khoát dừng động tác ở tay lại, chớp mắt nhìn cô chăm chăm. Trần Yên Thực nghĩ bữa cơm này có lẽ

Tạ Cảnh Thâm dứt khoát dừng động tác ở tay lại, chớp mắt nhìn cô chăm chăm. Trần Yên Thực nghĩ bữa cơm này có lẽ là ăn không được, vừa lúc cô cũng muốn nói rõ ràng với Tạ Cảnh Thâm.

“Không có việc gì, vì có chút không thoải mái, nên mình đi về, hẹn cậu ngày khác ha.”

“Thực không có việc gì chứ? Mình thấy mình nên đưa cậu về nhà xem sao.”

“Thật là không có việc gì đâu, không cần.”

Trần Yên Thực còn chưa nói xong, điện thoại đã bị Tạ Cảnh Thâm lấy đi: “Là mình, Tạ Cảnh Thâm, vừa nãy mới đụng cô ấy, cô ấy có chút không thoải mái, mình tính thuyết phục cô đến bệnh viện... Ừm, không có gì đáng ngại, uống thuốc thì ổn thôi... Yên tâm, cậu không cần đến, lúc đó mình sẽ đưa cô ấy về nhà... Không phiền... Gặp sau.”

Tạ Cảnh Thâm cúp điện thoại, vẫn không quên chuyện trước cuộc điện thoại, Trần Yên Thực vốn tức giận với hành vi của anh, nhưng thấy anh từ từ bỏ điện thoại vào túi, trong lòng nhất thời có chút sợ hãi.

Quả nhiên cảm giác của cô là chính xác, Tạ Cảnh Thâm bắt chéo hai tay của cô ra sau lưng, tay kia thì cởi áo khoác vừa được cài lại của cô.

Tay của Tạ Cảnh Thâm rất ấm áp, nhẹ nhàng xốc áo trên người cô lên, trên lưng Trần Yên Thực có một mảng xanh rất to, quả thực phải khiến Tạ Cảnh Thâm hít một hơi, anh cúi đầu, hơi thở phả lên lưng Trần Yên Thực, nhẹ tay xoa xoa: “Đau không?”

Trần Yên Thực rất sợ ngứa, bản năng sẽ trốn, nhưng mà cả người cô bị Tả Cảnh Thâm giam cầm trong ngực, muốn trốn cũng không trốn được.

Nghe theo câu hỏi của Tả Cảnh Thâm, cục tức trong lòng rốt cuộc cũng xuất ra được: “Anh nói xem có đau không?”

Anh thẳng người lên, chân thành tha thiết xin lỗi: “Thực xin lỗi, anh không chế lực không tốt.”

Trần Yên Thực đẩy anh ra: “Ngồi đi, đừng động tay động chân.”

Tả Cảnh Thâm thấy thế này không ổn, ngoan ngoãn nghe lời ngồi lại.

Trần Yên Thực bắt đầu kể lể: “Anh có biết anh vừa nói gì không? Vì sao lại muốn gặt ba mẹ anh chứ? Tôi với anh, không, có, một, chút, quan, hệ!”

Tả Cảnh Thâm lạnh lùng giễu cợt: “Tốt xấu gì cũng lên giường rồi, sao lại vứt bỏ sạch sẽ như vậy, hả?”

“Chuyện kia” của Tả Cảnh Thâm rất có ác ý, mà chuyện đó lại là chuyện Trần Yên Thực không muốn đề cập tới nhất: “Say rượu làm loạn thôi mà, làm gì mà tích cực dữ vậy?”

“Em không biết đàn ông đều có cảm tình với xử nữ sao?”

Đây lại là một chỗ rất đau của Trần Yên Thực.

Nói kỹ thì, Trần Yên Thực cảm thấy tự yêu bản thân như vậy cũng có chút ngượng ngùng, nhưng cô lại không quá xem trọng dự vọng, bạn trai đầu tiên của cô chỉ vì cô không chịu ở chung mà trở mặt chia tay cô, sau này cô cũng chưa gặp được người đàn ông nào khiến cô cam tâm tìn nguyện trao quả ngọt cả.

Cho nên nói chuyện với Tả Cảnh Thâm một lần, đối với cô mà nói thật sự là không muốn nhớ lại, khụ khụ, tuy rằng khi tỉnh dậy thấy đối tượng là Tả Cảnh Thâm, cô vẫn thở phào nhẹ nhõm một hơi, ngẫm lại, đối tượng tình một đêm là Tả Cảnh Thâm, dường như có thể khiến người ta chấp nhận, nhưng dù vậy, lần đầu tiên thường là hồ đồ, hoặc là có chút buồn phiền, nhưng thật kì lạ là bởi vì đối tượng là Tả Cảnh Thâm, ngược lại khiến cô cảm thấy chột dạ, cảm thấy bản thân tức giận mà không hiểu lý do là gì, cuối cùng đành phát cáu với chính mình. Hơn nữa phát sinh chuyện ấy với bạn thân, khi gặp lại quả thực rất xấu hổ.

Trần Yên Thực có chút cảm tức: “Cho nên nói đi? Bác sĩ Tả cũng vậy à?”

“Đúng.” Tả Cảnh Thâm đến gần cô, ánh mắt thâm sâu như biển, như muốn hút người ta vào, “Vậy em nói xem phụ nữ có để ý đến xử nam không?”

Trần Yên Thực vươn tay ngăn cản anh: “Cách tôi xa một chút.” Cô thật không dám nhìn vào mắt anh, xoay mặt đi, bãi đỗ xe đã mờ tối, cho dù bên trong xe có mở đèn, nhưng cũng không sáng lắm, điều đó càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng nõn đẹp đẽ của Trần Yên Thực, anh kích động muốn vuốt ve lên nó.

Nhưng cũng không có hành động gì, với quan hệ hiện tại của bọn họ vẫn chưa thích hợp.

Tả Cảnh Thâm càng đến gần, tựa hồ muốn bức Trần Yên Thực đối diện với anh: “Sao? Em còn chưa có trả lời câu hỏi với anh.”

Trần Yên Thực đã từng trốn chạy người này như lạc đà nam mĩ, sao gặp lại, người này lại trở nên vô sỉ như thế, lại đi dây dưa một vấn đề với cô không ngừng nghỉ, khác hẳn với bộ dáng tuy không nói cười tùy tiện nhưng lịch sự ôn hòa của anh lúc trước.

Trần Yên Thực không chịu mở miệng, lấy bất biến ứng vạn biến.

“Nói đi.”

Vẫn không bỏ qua sao, Trần Yên Thực nhớ lại vấn đề ai hỏi, nghĩ Tả Cảnh Thâm đã 28 tuổi, chắc chắn không thể là lần đầu tiên, tuy rằng cô vốn cũng không để ý lắm, chỉ cần đang trong thời gian quen nhau với cô đối phương không đi quá giới hạn là được, nhưng thời khắc này cũng không thể để Tả Cảnh Thâm đắc ý, vì thế mở miệng: “Đúng vậy, tôi thích xử nam.”

Hôm nay cuối cùng Tả Cảnh Thâm cũng nở nụ cười được một lần: “Thật khéo, anh đúng là đầy đủ.” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(

’); }

2. Chương 2

Edit: La Na

Trần Yên Thực cảm thấy không thể tin được, quay đầu nhìn anh, thấy ý cười của anh ngày càng sâu, giật mình vì bản thân lại bị anh đùa bốn, mặt cô càng đỏ hơn, hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm nói chuyện nữa.

Trong xe yên tĩnh vài giây, cuối cùng vẫn là Trần Yên Thực mất kiên nhẫn, quay đầu nhìn anh, muốn tìm lại một chút khí thế cho bản thân: “Tạ Cảnh Thâm, hôm nay chúng ta ngồi trong này nói cho rõ ràng, sau này tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Tạ Cảnh Thâm khôi phục lại bộ dáng cao ngạo lạnh lùng trong phút chốc, ha ha một tiếng, đảo tay lái.

Trần Yên Thực muốn cướp tay lái: “Anh muốn mang tôi đi đâu?”

Tạ Cảnh Thâm lạnh lùng quát: “Đừng nhúc nhích, em muốn gây ra chuyện phải không?”

Trần Yên Thực nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng cô cũng không muốn gặp chuyện không may, đành ngồi lại chỗ của mình: “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Đi về nhà anh.”

Trần Yên Thực lại muốn đoạt tay lái: “Không đi, đưa tôi về nhà, tôi phải về nhà.”

“Trên lưng em bị bầm xanh một mảng to, về nhà anh xử lý một chút đã.”

Trần Yên Thực: “Không cần, dù sao từ từ cũng sẽ bớt thôi.”

Tạ Cảnh Thâm liếc cô một cái: “Nhưng mà xấu quá, anh không thích.”

... Mẹ, một triệu câu mắng con mẹ nó cũng không thể hình dung được tâm tình của Trần Yên Thực giờ phút này, lão tử có nói là i nhìn sao? Hả???

Từ sau khi về nước Tạ Cảnh Thâm luôn ở một mình, đến nhà, Trần Yên Thực sống chết không chịu xuống xe, Tạ Cảnh Thâm dứt khoát ôm lấy cô, dùng chân đóng cửa xe lại.

Trần Yên Thực không phải là một người an phận: “Thả tôi xuống.”

“Thả em xuống cho em trốn à?”

“Được rồi, tôi không đi, ok?” Dù sao Tạ Cảnh Thâm cũng sẽ không ăn cô.

Tạ Cảnh Thâm đặt cô xuống, không đợi cô đứng vững đã nắm chặt lấy tay cô, Trần Yên Thực chuyển mắt từ từ nhìn bàn tay nắm lấy mình, rồi từ từ chuyển lên mặt Tạ Cảnh Thâm, bắt gặp ánh mắt của anh, Tạ Cảnh Thâm không chút nào cảm thấy không hợp, hỏi lại cô: “Lạnh không?”

“Tạm tạm.”

Sợi len này rất tốt, Tạ Cảnh Thâm nhìn thoáng qua “Người đẹp băng giá” Trần Yên Thực, cởi áo khoác ngoài, trực tiếp ôm cả người cô vào trong ngực, mang theo cô đi vào thang máy.

Trần Yên Thực ngay cả từ chối cũng không kịp.

Mở cửa vào nhà, Tạ Cảnh Thâm lấy một đôi dép lê nữ đặt bên chân Trần Yên Thực, Trần Yên Thực ngăn người: “Không phải anh ở một mình sao, sao lại có...” Cô muốn hỏi sao lại có dép lê nữ, nhưng nghĩ lại, hỏi như vậy dường như không tốt lắm, giống như cô rất để ý đến anh.

Tạ Cảnh Thâm tỏ ra sảng lớn không sợ: “Sau khi em tới lần trước thì mua.”

Lần trước...

Cái gọi là lần trước, là lần duy nhất bọn họ lần với nhau.

Trần Yên Thực nhớ lại hơn hai tháng trước, ngày đó, lần đầu tiên gặp Tạ Cảnh Thâm, lúc đó cô còn công tác ở thành phố C, sau khi nhận điện thoại của mẹ Trần cô lập tức trở về thành phố H, hai nơi cách nhau không xa, đi hai giờ đã đến, Trần Yên Thực xuống xe đi thẳng đến bệnh viện, cùng ngồi với mẹ Trần bên ngoài phòng mổ chờ tin, trong lòng cô thấp thỏm bất an, nhưng lại ra về bình tĩnh để làm an lòng mẹ.

Đến cuối cùng cửa phòng mổ cũng mở ra, cô run rẩy kịch liệt, gian nan lắm cô mới hỏi bác sĩ được một câu: “Ba tôi không sao chứ?”

Bác sĩ mổ chính là Tạ Cảnh Thâm, anh tháo khẩu trang xuống, liếc thấy giọng nói đầy sợ hãi của cô, giọng nói trầm thấp rất có tác dụng trấn an lòng người, anh nói: “Trần Yên Thực, bình tĩnh lại.”

Trong lòng Trần Yên Thực không hiểu sao lại thả lỏng một chút, rất tò mò vì sao bác sĩ lại biết tên của mình, nhưng giờ phút này cô không có tâm tư quan tâm đến việc này, chỉ nghe Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Ba cậu không sao.”

Trần Yên Thực hoàn toàn yên tâm, chân thành nói cảm ơn.

Sau khi Trần Yên Thực tốt nghiệp phải đi thành phố C công tác, thời gian bên cạnh ba mẹ lại càng ít, cho nên nếu lúc này ba xảy ra chuyện, có lẽ cả đời này cô sẽ không thể tha thứ cho bản thân, con muốn dưỡng mà cha mẹ không thể chờ, phải chịu bao nhiêu ân hận, đau đớn.

Sau khi ba Trần phẫu thuật xong Trần Yên Thực với mẹ Trần thay phiên nhau chăm sóc ông, mãi đến khi ba Trần tỉnh lại, Trần Yên Thực mới có tâm tình nghĩ đến cái khác, lúc này mới hậu tri hậu giác liên hệ người bác sĩ tuần lảng tinh lạng và người thiếu niên luôn mang nụ cười ôn hòa với nhau.

Sau này lúc Tạ Cảnh Thâm đi đến từng phòng để kiểm tra, vừa lúc Trần Yên Thực đang ở bên chăm sóc ba Trần, Tạ Cảnh Thâm kiểm tra sơ lược cho ba Trần một phen, thường thường hỏi mấy vấn đề, Trần Yên Thực đứng một bên, cẩn thận đánh giá Tạ Cảnh Thâm, người đàn ông này cả người tản ra khí tức “người lạ, chớ lại gần”, nhưng mà bộ dáng anh chăm chỉ làm việc với sự tận tâm lúc quay đầu lại có thể lấy cả mạng người ta, không biết trong bệnh viện mấy cô ý tá nhìn anh là lúc nào.

Trần Yên Thực không hề chớp mắt nhìn anh, cảm thán thời gian đã mài dũa một cậu thiếu niên ôn hòa non nớt thành một người đàn ông chín chắn góc cạnh.

Lúc anh đứng dậy, nhìn lướt qua Trần Yên Thực, ánh mắt tương đối lạnh nhạt, Trần Yên Thực mới hồi phục tinh thần lại, vì bản thân vừa háo sắc mà buồn bực.

Đưa Tạ Cảnh Thâm đi ra phòng bệnh, thuận tiện hỏi vài câu về tình hình của ba Trần, biết được không còn trở ngại gì nữa.

Tạ Cảnh Thâm rời khỏi phòng bệnh được vài bước, Trần Yên Thực ngập ngừng khước miệng, cuối cùng thử thăm dò gọi một câu: “Tạ Cảnh Thâm?”

Tạ Cảnh Thâm dừng bước chân, anh đưa lưng

về phía Trần Yên Thực, Trần Yên Thực không nhìn thấy vẻ mặt anh, một lúc sau anh mới quay lại, trên mặt không hề có nụ cười, nhưng cũng không lạnh lùng như lúc nãy, cho nên lúc đó quan hệ bọn họ chỉ là tình cờ.

Nghe ngữ điệu của anh không biết được tâm tình: “Hiếm khi cậu còn nhớ mình.”

Lời nói này khiến Trần Yên Thực có chút ngượng ngùng, vội giải thích: “Lúc đó tâm mình chỉ nghĩ đến bệnh tình của ba, không nghĩ nhiều, bây giờ mới nhớ tới có thể là cậu, nhưng mà, cậu thay đổi nhiều thật đó, mình cũng không dám xác định.”

“Là sao?”

“Um.”

Không có lời để nói đành phải chuyển chủ đề, Trần Yên Thực bị bại trận dưới cái nhìn chăm chú của Tạ Cảnh Thâm, mở miệng trước: “Thật sự rất cảm ơn cậu, một thời gian nữa mình mời cậu bữa cơm nhé.”

Tạ Cảnh Thâm trả lời rất khách quan: “Không cần cảm ơn mình, chuyện này là trách nhiệm của mình.”

“Ừm... Vậy cậu mau đi đi.”

“Ừ.”

“Gặp lại.”

“Gặp lại.”

Sau đó Trần Yên Thực rất thường đụng Tạ Cảnh Thâm trong bệnh viện, theo lý thuyết mà nói thì không cần mỗi ngày anh đều đến xem bệnh, nhưng mà Trần Yên Thực lại luôn gặp anh.

Thường xuyên qua lại mới từ từ cởi bỏ sự xa lạ sau mười năm không gặp, dần dần quen thuộc.

Cuối cùng Tạ Cảnh Thâm mới giảm sự lãnh đạm thoát nhìn như không muốn đến gần như lúc đầu.

Ngày ba Trần xuất viện, vẫn là Tạ Cảnh Thâm tiễn bọn họ.

Trần Yên Thực vốn định tìm Tiết An An, nhưng vì Tiết An An có việc không thoát thân ra được, tuy là từ nhỏ Trần Yên Thực sống ở thành phố H, nhưng sáu năm này đều ở thành phố C, mấy người bạn cũ ở quê đã không liên lạc với nhau từ sớm, ngoại trừ Tiết An An lớn lên từ nhỏ với cô, mà ngoại trừ Tiết An An ra, cũng chỉ có người tiếp xúc với cô khoảng một tháng nay là Tạ Cảnh Thâm có thể gọi là bạn bè thôi.

Tạ Cảnh Thâm nhận điện thoại của Trần Yên Thực, đồng ý cực kỳ thoải mái, trên thực tế lúc Trần Yên Thực học đại học đã thi bằng lái rồi, nhưng trước giờ không mua xe, bây giờ dường như đã quên phăng hết rồi.

Hiển nhiên ba mẹ Trần rất thích Tạ Cảnh Thâm, ngày đó ba Trần xuất viện về nhà, mẹ Trần đặc biệt nói trước mặt Trần Yên Thực là bác sĩ Tạ thật không tệ, bộ dáng tuấn tú lịch sự, y thuật cao, nhẫn nại với bệnh nhân, tóm lại rất tốt, hiếm có.

Trần Yên Thực tất nhiên là biết mẹ già muốn thử mình, dở khóc dở cười, đành làm bộ như không biết gì hết, cũng a dua nói người kia tốt lắm, tội con là bạn bè cũng không tệ.

Trong nhận thức của Trần Yên Thực, Tạ Cảnh Thâm chính là bạn học cũ có quan hệ không tệ với cô, cô thực chưa từng nghĩ đến những phương diện khác, cô với Tạ Cảnh Thâm thật sự ngấm lại đều thấy kỳ quái.

Nhưng cũng không thể trách ba mẹ được, ba mẹ nhà ai nhìn con gái đã 28 tuổi mà vẫn chưa có bạn trai có thể không nóng lòng chứ? Bạn cùng lứa e rằng đã kết hôn hết từ lâu, em bé cũng có luôn rồi, người một nhà viên viên mãn mãn.

Nhưng mà đối với Trần Yên Thực mà nói, tình yêu thật không thú vị, lúc buồn chán nói chuyện yêu đương, xem như một liều thuốc điều hòa cuộc sống, nhìn đối tượng yêu đương lấy lòng mình rồi sau đó một thời gian, tiện nghi gì cũng không chiếm được, thái độ đối với cô cũng lập tức xoay chuyển, không chu đáo như lúc trước, không lâu sau đó thì đi cùng với một cô gái trẻ tuổi khác bị Trần Yên Thực phát hiện, rồi chia tay. Dường như sau khi cô đến thành phố C, tình yêu đều đi trên một lối mòn, không có ngoại lệ. Cô cũng cảm thấy bản thân vô vị, lấy loại chuyện này đi thử nghiệm đàn ông, cuối cùng chỉ ôm thất bại, quả nhiên đàn ông đều là động vật suy nghĩ bằng thân dưới. Cho nên cô yêu đương rất ít lại muốn chuyện kết hôn, bởi vì vốn không có ý định lâu dài.

Nếu thật muốn nói đến việc kết hôn, Trần Yên Thực nghĩ, vẫn nên tìm người yêu thương mình, không cần phải luôn miệng nói yêu cô, nhưng ít nhất khiến cô không cảm thấy chán ghét, nếu anh ta giống đa số đàn ông khác, sinh hoạt cùng anh ta, cô sẽ cảm thấy không thể chịu được, nhưng mà hai mươi tám năm qua cô rất ít khi gặp người đàn ông mình tán thưởng, trong công việc, cô có năng lực làm việc hơn người, đương nhiên là có chút ngạo khí, không quen nhìn đến người đàn ông có năng lực thấp hơn mình, càng chán ghét loại đàn ông sợ hãi trốn tránh trách nhiệm, cô thích đàn ông có năng lực, như vậy cô mới có thể học được nhiều thứ. Cũng không phải chưa từng có người như vậy theo đuổi, nhưng thường thì tâm khí bọn họ rất cao ngạo, trong đám phụ nữ thì tương đối được chào đón, gặp phải loại nhân vật khó chơi như Trần Yên

Thực, lúc đầu còn có hứng thú khiêu chiến một chút, nhưng mà Trần Yên Thực một kéo hai kéo, cuối cùng sẽ có thân sĩ buông tay, hoặc vẫn buồn nôn như vậy.

Thực ra chuyện này, xét đến cùng, chỉ là vì không có tình cảm, nên chỉ xem tình yêu nam nữ là một trò chơi.

Về phần tình cảm yêu thương, cô nghĩ, cô có thể trải nghiệm sao? Cô cũng không biết một cô nàng luống tuổi không biết đến tình yêu trai gái là gì hòa lẫn với một người lạnh lùng, cô tuyển chọn bản thảo lúc nào cũng dùng ánh mắt sắc bén. Trong sách truyện đại trà, cô cũng hâm mộ nữ chính trong tiểu thuyết, bên cạnh nữ chính luôn có nam chính và nam phụ trung trinh như một, sức quyến rũ vô biên, nhưng mà kiểu này, sẽ không xảy ra trên người cô đâu. Như nói chính cô có từng trải qua hay không, đương nhiên là có, lúc học trung học, mỗi tình đầu, mỗi lần nhìn cậu ta là tim đập thành thịch, nhưng mà cũng chỉ có thể gọi là thích, chưa đến mức gọi là yêu, cho nên sau này lên đại học, sự thắm mền này biến mất không vết tích.

Đương nhiên cô cũng từng nghiêm túc với đoạn tình của mình, người nọ cũng được xem như ưu tú, năm thứ tư đại học hai người mới bắt đầu, khi đó người nọ đối với cô cũng coi như muốn gì được đó, trong màn yêu đương này, cô giống nhân vật nữ vương, nhưng lúc đó quả thật cô rất thích người kia, nghiêm túc tiến hành phần tình cảm này, cũng từng có kế hoạch kết hôn, cho nên sau khi tốt nghiệp đi theo người này tới thành phố C, bây giờ Trần Yên Thực nghĩ lại, vẫn là không thể không nói một câu, tình yêu có thể làm mờ mắt người ta, lúc đó đối với phương diện này Trần Yên Thực là một cô gái tương đối bảo thủ, cảm thấy chuyện này không thể được, sau này người nọ xảy ra một đồng lý do, chỉ trích Trần Yên Thực cũng không yêu anh ta, Trần Yên Thực cảm thấy thực khó tin, cô cũng là một người tương đối kiêu ngạo, tự nhận là kín cổng cao tường cuộc sống thuận buồm xuôi gió, lão tử vì một mình người mà chạy đến thành phố C lập nghiệp, người còn nói lão tử không yêu người? Sau đó là một đoạn cuộc sống không hề yên tĩnh, hai người tranh cãi, cuối cùng nhìn lại hai người đều chán nhau, Trần Yên Thực quyết đoán chia tay.

Sau đó Trần Yên Thực từ từ tiếp nhận hành vi trước hôn nhân (xem mắt), nhưng kỳ lạ là cô không thể toàn tâm toàn ý tin tưởng vào đàn ông, đối với tình yêu cũng dần mất hứng, có đôi khi đi xem mắt, nhìn đối tượng kết hôn mà cứ ngỡ mình là người ngoài cuộc, dưới loại tình huống này, càng không thể phát sinh quan hệ gì với bất kỳ ai.

```
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('
'); }
```

3. Chương 3

Edit: La Na

Sau khi ba Trần xuất viện, Trần Yên Thực quay về thành phố C một chuyến, nộp đơn từ chức, cô vốn ký hợp đồng năm năm, sau này hợp đồng đến kỳ đáo hạn, cũng chưa kí tiếp. Từ chức rất dễ dàng. Lúc đệ đơn từ chức, cô không mấy may gượng ép chút xíu nào, đối với công việc hiện tại cô đã chán từ lâu, bây giờ phải về lại thành phố H vừa khéo có lý do cho cô từ chức.

Ở thành phố C cô không có bạn bè nhiều, trong công việc cô là một cấp trên nghiêm khắc, lúc phê bình sẽ không vì người đó là nữ mà trách mắng ít đi, ngày hôm nay cô rời đi, không một ai tiễn cô cả, cô cũng tự cảm thấy vài năm nay cô có chút thấy bại, nhưng sau giây phút mất mát ngán ngùi, cô lấy lại tinh thần chiến đấu rất nhanh.

Ngày đó trở về, cũng là Tạ Cảnh Thâm đón cô, sau khi về nhà, Trần Yên Thực lại nói cảm ơn, nói ngày khác nhất định sẽ mời anh bữa cơm, cảm ơn anh vì mấy ngày nay đã chăm sóc, Tạ Cảnh Thâm không chối từ, vui vẻ đồng ý.

Cô với Tạ Cảnh Thâm là bạn học chung một lớp từ tiểu học tới trung học, sau khi lên sơ trung, rất nhiều người không thể học chung với nhau trong một ngôi trường, mà cô với Tạ Cảnh Thâm lại còn vô chung một

ban, bởi vậy, lúc đọc sách quan hệ hai người vẫn có chút gần gũi, nhưng sau khi tốt nghiệp trung học, thì cắt đứt liên lạc, vốn cùng lớn lên trong một thành phố lớn, nhưng không ngờ, khi gặp lại đã là mười năm sau, Trần Yên Thực cảm khái, quả thực thời gian trôi qua nhanh quá.

Với Trần Yên Thực, đàn ông chia làm hai loại, loại thứ nhất là loại suy nghĩ bằng nửa thân dưới, loại này là tục nhân, một khác loại, cô cũng nói không rõ được là gì, tóm lại là loại hình cô thường thức là được rồi, Tạ Cảnh Thâm chính là loại này. Y thuật của anh cao siêu, không cậy tài khinh người, đối với y tá bác sĩ thực tập anh không hề giấu giếm kinh nghiệm, cũng không chỉ trích bọn họ cái này không hiểu, cái kia không hiểu, điểm ấy Trần Yên Thực may mắn được nhìn thấy, không khỏi suy xét có phải lúc trước mình quá khắc nghiệt với cấp dưới hay không, dù sao không phải ai cũng thông minh như cô. Cô chưa bao giờ ý thức được bản thân thật tự kỷ. Không chỉ có như thế, Tạ Cảnh Thâm là thầy thuốc cứu người, tuy rằng không tùy tiện nói cười, nhưng lại rất có kiên nhẫn với mọi người, tuy rằng thái độ ôn hoà, nhưng cũng khách khí hữu lễ. Hơn nữa anh cũng không quan hệ nam nữ bừa bãi, tỷ như đối với phụ nữ anh luôn tỏ ra lễ độ từ chối loại chuyện này, lúc Trần Yên Thực ở bệnh viện chăm sóc ba Trần cũng có nhìn qua. Kỳ thực có lẽ còn có một nguyên nhân, từ lúc đọc sách chung ấn tượng của Trần Yên Thực về Tạ Cảnh Thâm luôn rất tốt, cho nên khi gặp lại, đối với ấn tượng về Tạ Cảnh Thâm cô còn giữ lại từ mười năm trước, cho nên tuyệt không giống với những người đàn ông khác.

Tiết An An nói đời này Trần Yên Thực nên gia nhập một hiệp hội, là hiệp hội sắc đẹp, Trần Yên Thực cực kì thích ở chung với soái ca mỹ nữ. Mà Tạ Cảnh Thâm, mặt mày sâu sắc, hình dáng cân đối, không nói cười tùy tiện, cả người tản ra sự bí ẩn, không chỉ đẹp trai, mà còn là đẹp trai có hương vị. Hơn nữa Trần Yên Thực nói cái gì Tạ Cảnh Thâm cũng có thể tiếp tục, ngẫu nhiên cười nhạt một cái cũng làm cho người ta mỉm cười, giữa bọn họ không có dính dáng gì tới 'tình cảm lợi ích', làm một người bạn rất bình thường, ở chung như vậy khiến cô cảm thấy rất thoải mái, không cần phiền não.

Ngày đó hẹn nhau ăn cơm, hai người trò chuyện thật sự rất vui vẻ, ăn xong hai người không lái xe, tính đi bộ về nhà, coi như là tản bộ, tiêu thực, lúc đi ngang qua quán bar, đầu Trần Yên Thực nóng lên, đề nghị đi uống hai chén, tất nhiên là Tạ Cảnh Thâm đồng ý.

Bầu không khí trong quán bar rất dễ mê hoặc con người, mấy người trẻ tuổi mời Trần Yên Thực với Tạ Cảnh Thâm tham gia trò chơi với bọn họ, Trần Yên Thực nóng lòng muốn thử, cảm thấy chỉ là trò trẻ con, không làm khó được cô, nào biết, cuối cùng người uống đến bất tỉnh nhân sự chính là cô.

Tạ Cảnh Thâm cũng uống không ít, cuối cùng kêu taxi, với bộ dạng này của Trần Yên Thực, đương nhiên anh không dám đưa cô về nhà, hướng chỉ nhà cô còn có một bệnh nhân, cuối cùng Tạ Cảnh Thâm trực tiếp đưa Trần Yên Thực về chỗ mình ở.

Củi khô bốc lửa, hết sức căng thẳng.

Sau đó cái gì Trần Yên Thực cũng không nhớ rõ, buổi sáng tỉnh lại, phát hiện bản thân bị người ta ôm vào ngực, không mặc gì cả, khiếp sợ cực độ, hoàn toàn nói không ra lời, xóc lại tâm lý thật lâu, mới dám quay đầu lại, lúc nhìn thấy là Tạ Cảnh Thâm, không hiểu sao lại thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cảm nhận được động tĩnh trong lòng, Tạ Cảnh Thâm cũng mở to hai mắt, bốn mắt nhìn nhau, giật mình một cái, nhú nhú mày một cái.

Lúc trước Trần Yên Thực ít khi uống nhiều trước người khác phái như vậy, nếu uống nhiều hơn cô tuyệt đối là một người ngu ngốc, cô vốn xem bọn họ là tục nhân, một chút tiện nghi cô cũng không cho người ta chiếm. Cô tự nhận mình là người hiểu rõ đàn ông, nhưng trước mặt Tạ Cảnh Thâm thì hoàn toàn mất đi hiệu lực, dù sao trong ý thức của Trần Yên Thực, Tạ Cảnh Thâm khác hẳn với loại đàn ông kia, nói cho cùng thì Tạ Cảnh Thâm thuộc kiểu khiến người khác cảm thấy hơi xa cách, anh cao cao tại thượng, hẳn là túp người khinh thường mấy việc làm như vậy. Cho nên vì Tạ Cảnh Thâm ở bên cạnh, Trần Yên Thực mới có thể yên tâm uống say.

Có lẽ vì hình tượng chính nhân quân tử của Tạ Cảnh Thâm trong lòng cô quá sâu, đến nỗi cho dù đến giờ phút này, sự tình đã rõ ràng, Trần Yên Thực vẫn còn nghi ngờ có phải vì bản thân cảm thú một phen, bỏ nhào vào Tạ Cảnh Thâm hay không?

Tạ Cảnh Thâm đáp lại ánh mắt Trần Yên Thực một cách thần nhiên, điều này làm cho Trần Yên Thực càng chột dạ.

Cô ổn định lại tâm trạng: “Ngày hôm qua, rớt cuộc, sao lại thế này?”

Tạ Cảnh Thâm nhú mào: “Ngày hôm qua, em say quá, anh nghĩ bộ dạng em như vậy không tiện về nhà, cho nên đưa em đến nhà anh.”

Trần Yên Thực nghe đến đó, vốn nghĩ có phải Tạ Cảnh Thâm có âm mưu gây rối hay không? Nhưng bị câu nói tiếp theo của Tạ Cảnh Thâm kéo về: “Anh vốn định ngủ phòng khách.”

Anh tiếp tục nói: “Anh tỉnh hơn em một chút, vốn là tính rót ly nước cho em uống, kết quả em chạy vào phòng tắm, nôn rất dữ, lúc đó anh chờ em ở phòng khách, nghe tiếng em gọi thì chạy đến phòng tắm, sau đó...” Tạ Cảnh Thâm nhìn cô một cái, thấy Trần Yên Thực có chút khấn trương, ước chừng không phải là chuyện tốt gì, “Nhìn thấy em đã cởi hết quần áo chuẩn bị đi tắm, kết quả bị té lăn trên đất, anh đành đỡ em lên, sau đó em lại cởi quần áo của anh...”

Lúc anh nói ra chuyện này luôn cau mày, bộ dáng rất không tình nguyện, khiến cho Trần Yên Thực càng xấu hổ, thật sự là bản thân bỏ nhào vào người ta.

Cái này Trần Yên Thực rất ám ức, nhưng dù sao chủ yếu là bản thân sai. Tuy rằng bây giờ cô không còn để ý chuyện này như khi vừa tốt nghiệp, nhưng không ngờ lần đầu tiên không phải với người mình thích, nên hơi buồn phiền một chút, nhưng cũng chỉ có thể trách chính mình cầm thú mà thôi, cô đăm đăm đầu, ngược lại an ủi bản thân, thôi, cũng không biết người trong lòng của bốn đại gia đang ở đâu mà.

Tạ Cảnh Thâm nhìn bộ dáng của cô lúc này, dự đoán cô nàng sẽ có chút khó chịu, có lẽ cũng không muốn thấy mặt anh, không bằng bản thân đi chỗ khác, để cô một mình tự tiêu hóa, vì thế nói: “Em mệt thì nghỉ ngơi đi, anh đi mua bữa sáng.”

Không biết người nào đó có năng lực tự lành siêu tốt, hay tinh thần AQ thành thực, Trần Yên Thực yên lặng quét mắt nhìn anh một cái, sao người này lại lạnh nhạt như thế, vậy nên cô nói: “Được.”

Tạ Cảnh Thâm nhanh nhẹn rời giường mặc quần áo, tuyệt không keo kiệt cho Trần Yên Thực chiêm ngưỡng dáng người, chẳng qua Trần Yên Thực không có tâm tình thưởng thức mà thôi.

Anh rửa mặt đơn giản sau đó đi ra cửa, nghe được tiếng cửa bị đóng lại, Trần Yên Thực mới bắt đầu mặc quần áo, cả người dính dính ngấy khó chịu, nhưng cô không tính đi tắm. Cuối cùng đi vào phòng tắm, sửa sang lại dung nhan một chút, xác nhận như bình thường, mới đẩy cửa đi ra.

Đợi Tạ Cảnh Thâm trở về, tìm trong phòng không thấy bóng dáng Trần Yên Thực, anh xiết chặt gói to trong tay, cuối cùng vẫn là để bữa sáng xuống, cầm gói to đem vào phòng tắm, cầm những thứ anh mua cho Trần Yên Thực rửa mặt bày ra.

Sau khi Trần Yên Thực về nhà, nói với cha mẹ là ngày hôm qua đi chơi với Tiết An An, muộn quá, nên ngủ lại phòng của cô ấy, sợ quấy rầy hai người ngủ, cũng không gọi điện thoại.

Ba Trần mẹ Trần không hề nghi ngờ lời cô nói.

Sau hôm ấy nửa tháng, Trần Yên Thực luôn ở nhà không đi ra ngoài.

Thời gian đó Tạ Cảnh Thâm có gọi cho cô mấy cuộc điện thoại, Trần Yên Thực không chịu nổi quấy nhiễu, nên kéo tên anh cho vào sổ đen.

Nhưng mà thành phố này thật là nhỏ, thật vất vả cô mới đi ra ngoài, lại gặp lại anh.

Aiz, Trần Yên Thực thở dài, vừa vào phòng không đợi chủ nhân tiếp đón đã trực tiếp ngồi lên ghế sofa.

Cô cúi đầu, suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

“Muốn uống gì không?”

“Tạ Cảnh Thâm, tôi có lời muốn nói với anh.”

Hai người cùng đồng thời mở miệng, Trần Yên Thực nhìn qua, anh đang đứng trước tủ lạnh, không biểu cảm gì.

Tạ Cảnh Thâm nhìn lại ánh mắt của cô: “Được, em nói đi.”

“Chuyện lần trước, là ngoài ý muốn, tôi, tôi cũng không để trong lòng, cho nên...”

Tạ Cảnh Thâm đi tới trước mặt cô, cầm túi chườm đá trên tay, ngồi xổm trước mặt cô, lại muốn cởi áo khoác của cô.

Trần Yên Thực giật mình, muốn chuyển sang chỗ khác, nhưng bị Tạ Cảnh Thâm đưa tay giữ thân mình lại: “Anh chỉ giúp em chườm lạnh một chút, em đang nghĩ cái gì vậy?”

“Không có gì, nhưng mà, lạnh như thế, anh xác định là không trả thù em chứ?”

Tạ Cảnh Thâm liếc cô một cái: “Anh là thầy thuốc, hơn nữa nếu anh muốn trả thù, thì không ngại thơ như vậy đâu.”

Thừa dịp cô không chú ý, Tạ Cảnh Thâm đã đặt túi chườm đá lên vết thương, bởi vì đột ngột bị lạnh nên Trần Yên Thực khẽ kêu một tiếng, Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Vừa nãy anh xuống tay hơi nặng, có thể mạch máu bị vỡ, chườm lạnh cầm máu trước, sau đó lại chườm nóng, ngăn nó khuếch tán.”

“Biết bản thân xuống tay quá nặng là được rồi, nhưng sao vô duyên vô cớ lại nhéo người ta?”

“Trước đó không phải là em cũng nhéo anh sao?”

“Nhưng tôi có nhéo đến đâu.”

Tạ Cảnh Thâm ngẩng đầu nhìn cô, tay kia lấy di động trong túi Trần Yên Thực ra: “Có phải em cho anh vô danh sách đen rồi không?”

“...” Trần Yên Thực quyết định ăn ngay nói thật, thản nhiên nhìn lại anh, “Tôi nghĩ chúng ta không nhất thiết phải liên lạc.”

Tạ Cảnh Thâm cười lạnh: “Cho nên, đây là trừng phạt.” Anh ác ý ấn túi chườm đá xuống một cái, Trần Yên Thực bị lạnh nên run run một chút, “Như em nói, lần đó là ngoài ý muốn, nếu em đã không để trong lòng, sao lại cả đời không liên lạc với nhau, đúng không? Như anh nè, mới đúng là, không hề để nó trong lòng.” Sáu chữ cuối cùng anh gằn từng chữ.

Trần Yên Thực không phản bác được.

“Tự ăn đi.”

Trần Yên Thực nhận, trong lòng hừ hừ vài cái.

Tạ Cảnh Thâm đùa nghịch vài thứ trong di động Trần Yên Thực rồi mới trả lại cho cô: “Đừng làm loại chuyện ngu xuẩn này nữa.” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

4. Chương 4

Edit: La Na

Trần Yên Thực đưa tay nhận lấy, không nói gì nữa, thăm suy nghĩ, về nhà lại kéo tên anh vào danh sách đen.

Anh lại đi về chỗ tủ lạnh, “Em muốn uống gì?”

“Hả?”

“Phá bữa tối của em, phải bồi thường cho em một chút chứ.” Lúc Tạ Cảnh Thâm nói những lời này mang theo ý cười hiếm thấy.

Trần Yên Thực nhìn anh lấy một quả trứng gà ra, có chút khó tin: “Anh làm?”

“Ừ.”

Trần Yên Thực đi đến bên người anh, nhìn vào tủ lạnh đầy ắp, cô sờ sờ bụng, đói bụng rồi: “Tùy anh đấy.”

Nhìn phòng bếp Tạ Cảnh Thâm thường xuyên dùng, không bụi, bồn nước sạch sẽ, chén đĩa rửa sạch được sắp xếp đúng quy cách chỉnh tề.

Lúc Tạ Cảnh Thâm bận việc ở phòng bếp, Trần Yên Thực ngồi trong phòng khách, mở ti vi, nhưng thật không có gì hay để xem, dứt khoát đứng trước cửa phòng bếp, nhìn Tạ Cảnh Thâm thuần thực cắt rau.

Anh đã cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một cái áo len, đeo tạp dề phía trước, không có tí ti nào là không được tự nhiên.

“Không nhìn ra nha, anh thường xuyên xuống bếp nấu ăn lắm sao?”

“Ừ.”

“Một mình ăn cơm có gì thú vị à?”

“Không thú vị, hoan nghênh em sau này đến nhà anh ăn chứ.” anh nói câu vui đùa hiếm thấy, dường như tất cả lại quay về trước khi đêm đó xảy ra, “Tay nghề của anh cũng không tệ.”

Trần Yên Thực vén vén tóc trước trán, không cam lòng yếu thế: “Tay nghề của mẹ tôi cũng không tệ đâu nhé.”

Tạ Cảnh Thâm: “...” Tình cảm của mẹ ta thấp ghê gớm.

Trần Yên Thực chuyển đề tài cực nhanh: “Tay nghề này anh học lúc này vậy?”

“Lúc ở Mỹ đọc sách, ăn không quen nên đành tự tay làm thôi.”

Theo bản năng Trần Yên Thực muốn hỏi anh chuyện ở Mỹ, nhưng dựa vào kinh nghiệm cô đọc tiểu thuyết ngôn tình rút ra được, hỏi vấn đề này dường như rất mờ ám, cô không muốn mờ ám với Tạ Cảnh Thâm, cô thậm chí không muốn gặp cả anh, cần gì phải hỏi chứ, nên nén vấn đề này xuống.

Trên bàn cơm, Trần Yên Thực chăm chú nhìn Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm không nói một lời, im lặng ăn cơm, nhưng mà mẹ ta là người đẹp, tùy hứng, ăn cơm cũng như đang làm nghệ thuật, Trần Yên Thực cứ đưa mắt nhìn anh đến xuất thần.

Tạ Cảnh Thâm gấp món ăn vào chén Trần Yên Thực: “Nhìn anh làm gì? Ăn cơm.”

Á, Trần Yên Thực thu hồi ánh mắt, và vài miếng cơm, hỏi anh: “Lúc này anh không ăn à?”

“Vừa này không có khẩu vị, ăn ít.” Còn bây giờ thì vừa nhìn em vừa ăn cơm, đương nhiên lời này anh không nói ra.

Lại im lặng vài giây, Trần Yên Thực tiếp tục tìm đề tài: “Không ngờ tài nấu ăn của anh cũng không tồi.”

“Ừ.”

“Tạ Cảnh Thâm.”

“Hả?”

“Chuyện lần trước, anh coi như tôi không buông được đi, dù sao về sau, tôi không muốn gặp anh.”

Tạ Cảnh Thâm: “...” Yên lặng gấp đồ ăn cho vào trong chén cô, “Lúc ăn cơm đừng nói chuyện, dễ dẫn đến rối loạn tiêu hóa.”

Trần Yên Thực: “...” Đây bạn nhỏ, lời mình nói rõ cuộc bạn có nghe thấy không vậy?

Ăn bữa tối xong, Trần Yên Thực thu dọn, nghĩ rằng vừa nãy anh đã làm cơm rồi, bản thân ăn không phải trả tiền một trận, cũng không thể không làm gì, toại nguyện nói: “Để tôi rửa cho.”

“Không cần, để anh.” Tạ Cảnh Thâm bưng một chồng bát đĩa đi vào phòng bếp, đi được vài bước rồi quay lại nhìn cô: “Em cần đi toilet sao? Ở bên kia kia.” Cầm nhếch lên chỉ về một hướng.

Trần Yên Thực sững sốt, không rõ nguyên nhân, nhưng Tạ Cảnh Thâm cứ nhìn cô mãi, cô cũng chỉ lắc đầu: “Không cần.”

Tạ Cảnh Thâm dường như nhìn ra nghi ngờ của cô, mới giải thích nói: “Anh nhớ mấy ngày nay là kì sinh lý của em.”

Trần Yên Thực bị ghen một chút, thật là có chút không thể tiêu hóa nổi: “Làm sao mà anh biết... kì sinh lý của tôi đến lúc nào?”

Tạ Cảnh Thâm cũng hơi quẩn một chút, nhưng vẫn nghiêm trang nói cho cô biết: “Lúc em ở bệnh viện chăm sóc bác trai, có một lần, không cần thận nhìn vào trong túi em có...” Tạ Cảnh Thâm cân nhắc từng từ, “Đồ dùng phái nữ.”

Đương nhiên Trần Yên Thực biết anh muốn nói gì, không khỏi vừa thẹn vừa cáu: “Sao anh lại tùy tiện nhìn vào túi người khác...”

“Không phải anh cố ý, lúc đó túi của em để ở đầu giường bệnh, di động để ở ngoài, anh chỉ giúp em bỏ điện thoại vào.”

“...”

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nhìn cô, Trần Yên Thực hơi khó mở miệng, loại chuyện này thảo luận với Tiết An An cũng được đi, nhưng hôm nay cô lại đi thảo luận chuyện này với một người đàn ông ?

Không hiểu sao Tạ Cảnh Thâm rất có nhẫn nại , cô đành mở miệng , lời nói có chút không rõ ràng : “ Hôm nay không phải ... ”

Tạ Cảnh Thâm nhú mày , xoay người đặt đồ ăn vào phòng bếp , rồi mới đi tới trước mặt cô : “ Anh không thể nhớ nhầm . ”

Vì sao cô lại đụng phải người đàn ông thích đào gốc rễ này nhỉ , hơn nữa không phải cô đến để kết thúc à , sao lại nói đến vấn đề này , Trần Yên Thực nâng trán: “ Kì sinh lý của tôi luôn luôn chính xác . ” Cô thường xuyên muốn thức đêm để kiểm tra bản thảo , con gái thức đêm nhiều thường gặp mấy vấn đề này, đặc biệt là ở tuổi này , không phải là con gái mười tám đôi mươi .

Tạ Cảnh Thâm thoáng suy tư : “ Từ lần trước tới giờ vẫn chưa tới sao ? ”

Mặt Trần Yên Thực đỏ đến mức muốn nhả ra máu , dường như đầu óc không hoạt động tốt , có chút nghi hoặc nhìn anh , vì thế Tạ Cảnh Thâm lại bồi thêm một câu : “ Lần trước là sau khi chúng ta phát sinh quan hệ ấy . ”

Su nhà nó , Trần Yên Thực tỏ vẻ rất bức tức , cúi đầu rầu rĩ đáp : “ Không . ”

Tạ Cảnh Thâm đột nhiên nói : “ Em có từng nghĩ , em có thể mang thai rồi không ? ”

Uy lực câu này không thua gì một trái banh , huyết sắc trên mặt Trần Yên Thực nhanh chóng bị rút đi , cho tới bây giờ , cô chưa từng nghĩ đến phương diện này, nhưng thực sự rất có thể , tuy rằng kì sinh lý của cô không đều , nhưng chưa lúc nào như bây giờ , chậm một tháng vẫn không đến ...

Trần Yên Thực cũng không nhìn lại , đi tới ghé sofa cầm túi lên : “ Không thể nào . ”

Tạ Cảnh Thâm dè tay lại : “ Sao lại không thể , em cho rằng tình huống lúc đó mà anh còn bình tĩnh đeo bao cao su sao ? Hay là hôm sau em có uống thuốc ? ”

Trần Yên Thực chưa có kinh nghiệm về mặt này , hơn nữa lúc đó do quá kinh hãi , choáng váng hồ hồ , sớm đã quên mất chuyện tránh thai , nhưng nếu cô mang thai thật ... Cô hơi khó tiêu hóa : “ Đừng nói nữa , Tạ Cảnh Thâm . ”

Tạ Cảnh Thâm lấy túi sách của cô , vỗ vai cô đang ngồi trên ghế sofa : “ Anh đi mua một ít thứ , ở đây chờ anh .”

Trần Yên Thực nhìn anh một cái , gật gật đầu .

Tạ Cảnh Thâm mặc áo khoác , đi tới cửa , nghĩ cái gì , lại quay trở lại : “ Em đi với anh đi , anh không muốn giống như lần trước , chờ anh về , người chẳng còn bóng .”

Trần Yên Thực muốn phản bác lại theo bản năng , nhưng lại không thể phản bác lại được , quả thật là cô tính như thế .

Tạ Cảnh Thâm nhìn thoáng qua đôi giày cao gót của Trần Yên Thực , nhú nhú mày , nói thêm : “ Chờ anh một chút .”

Khi anh quay lại , ngoài cái áo lông trên tay còn có thêm một hộp giày .

Ném quaaáo áo cho Trần Yên Thực : “ Bên ngoài lạnh lắm , mặc vào .”

Tranh thủ lúc Trần Yên Thực mặc quần áo anh ngồi xổm xuống , cởi giày cao gót của Trần Yên Thực giật mình , muốn rút chân về , nhưng bị anh nắm trong tay : “ Rất xinh đẹp .”

Trần Yên Thực lườm anh , không ngờ gặp phải ánh mắt của anh , lại nghe anh nói tiếp : “ Nhưng mà chân của em lạnh quá .”

Trần Yên Thực có chút bực bội , động tay động chân cũng thôi đi , còn muốn nói chuyện , rõ là ...

Sau đó cô được mang một đôi giày vào rất nhanh , cô nhìn nhìn , lớn nhỏ vừa thích hợp , là ủng đi tuyết rất mềm mại , rất ấm áp , nhưng cô lại không thích , cô đưa tay muốn cởi ra , nhưng mà bị ngăn cản , người nọ không nhìn cô , tự nhiên nói : “ Lần trước đi siêu thị mua đồ chơi cho cháu gái nhìn thấy nó , cảm thật đáng yêu , rất thích hợp với em” , dừng một chút , nhìn cô một cái , trong mắt có vụn ý cười , “ Quả thật rất thích hợp.”

Thích hợp chỗ nào chứ , cô mới không thích mang loại giày lông xù này .

Nhưng mà không đợi cô phản bác , Tạ Cảnh Thâm đã kéo tay cô , mang theo cô ra cửa .

Đã hơn chín giờ tối , buôn bán tiệm thuốc tây có chút vắng vẻ , em gái trong hiệu thuốc đều muốn nhanh nhanh đi ngủ , mơ hồ nhìn thấy một nam một nữ nắm tay nhau đi vào tiệm thuốc , ánh mắt dần dần dời lên trên , nhìn thấy một người mặt mày tuấn lãng lạnh lùng , chốc lát lập tức tỉnh ngủ , thật sự là một đại soái ca ...

Sau đó ánh mắt mới dời sang cô gái đứng cạnh chàng trai , trên người cô mặc một áo lông thẫm màu không hề vừa người , sắc mặt có chút khó coi , có lẽ là đang giận dữ bạn trai ...

Không kịp đánh giá nhiều , hai người đã đi tới trước mặt cô , sau đó người đàn ông mở miệng : “ Có que thử thai không ?”

Nói trắng như vậy ? Em gái hơi hơi đỏ mặt , vụng trộm liếc mắt đánh giá anh một cái , thần sắc anh không thay đổi , hỏi thứ ấy mà chỉ như hỏi một loại thuốc bình thường , nhưng mà cô gái bên cạnh lại hung hăng trừng anh một cái .

Mắt thấy đầu mày người đàn ông từ từ nhú lại , em gái mới gật gật đầu : “ Có , anh muốn lấy loại nào ?”

Tạ Cảnh Thâm quay đầu nhìn thoáng qua Trần Yên Thực , cô vùi đầu càng thấp. “ Mỗi loại một cái đi .”
Khỏi bị lỗi .

Trên đường Trần Yên Thực im lặng không nói với anh tiếng nào , vào phòng , Tạ Cảnh Thâm mới đưa gói to cho cô , chỉ chỉ hướng toilet .

Đợi lúc Trần Yên Thực đi ra , sắc mặt tái nhợt hơn trước , Tạ Cảnh Thâm chờ ngay ở cửa toilet , nhìn sắc mặt cô có thể đoán được : “ Có à ?”

Thần sắc Trần Yên Thực phức tạp nhìn anh một cái , cuối cùng vẫn gật đầu .

“ Mỗi thứ một cái dùng hết rồi à ?”

Cô lắc đầu : “ Ba loại thôi à .” Nhưng kết quả giống nhau chỉ nên cơ bản có thể xác định được rồi .

Anh cân nhắc một chút mới mở miệng : “ Ngày mai , vẫn nên đi bệnh viện kiểm tra lại .”

“ Được .”

Trần Yên Thực vòng qua anh đi đến bên cạnh ghế sofa , cầm túi , xoay người muốn đi , Tạ Cảnh Thâm đi theo sau lưng cô : “ Tôi phải về nhà rồi .”

“ Được , anh đưa em về .”

Cầm lấy túi của cô , rồi dắt cô xuống lầu .

Trên xe , Trần Yên Thực cẩn thận suy nghĩ sao chuyện này lại xảy ra , rõ ràng là cô hẹn bạn ăn bữa tối với Tiết An An , vì sao lại biến thành phát hiện bản thân mang thai ở nhà Tạ Cảnh Thâm ...

Tạ Cảnh Thâm bất chợt quay đầu nhìn cô , nhưng không mở miệng quấy rầy cô, đến nhà cô , mới nói : “ Ngày mai 8 giờ anh đến nhà em , cùng đi .”

Trần Yên Thực từ chối cho ý kiến , xuống xe , nào biết anh cũng theo xuống xe, đưa cô vào thang máy , thấy cô lấy chìa khóa mở cửa nhà mới yên tâm rời đi .

Buổi tối Trần Yên Thực mơ mơ màng màng ngủ , ngày hôm sau rời giường từ sớm , ngồi trước gương rửa mặt chải đầu một phen , Trần Yên Thực vốn thích chưng diện , hơn nữa không thể không thường xuyên thức đêm , cô rất để ý đến cách dưỡng da nên người trong gương chỉ trông như hai mốt hai hai tuổi , cô nhìn bản thân trong gương , sờ sờ mặt tròn , nghĩ rằng mang thai sẽ giống như một luống phụ có chồng , nghĩ như vậy khiến cô nổi da gà một trận , vốn không có người phụ nữ nào chấp nhận tuổi tác bản thân ngày càng lớn , ít nhất Trần Yên Thực không thể , cô chưa luyện được tâm tính bình thản như vậy .

Lúc này cách giờ Tạ Cảnh Thâm nói hôm qua còn rất sớm , nhưng cô lại không muốn cùng đi với Tạ Cảnh Thâm , nếu đi cùng , cô thật không biết phải đối mặt với anh như thế nào, cho nên tình nguyện để bản thân dậy sớm tới bệnh viện chờ . Hiện giờ cha mẹ còn chưa rời giường , cô mở cửa , xuống lầu , bắt đầu suy nghĩ rốt cuộc nên làm thế nào ? Dù sao cũng là một sinh mệnh , cô có thật sự muốn giết chết sinh linh này không ?

width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write('

5. Chương 5

Edit: La Na

Vừa ra tới cửa, đã nhìn thấy xe Tạ Cảnh Thâm còn đứng đậu ở ngay vị trí ngày hôm qua, hay là, cả đêm qua anh ở trong đây luôn?

Trong lòng Trần Yên Thực dao động, đi qua gõ gõ cửa xe, cửa sổ xe hạ xuống rất nhanh, dường như Tạ Cảnh Thâm vừa tỉnh ngủ, xoa xoa cái trán, rồi mở cửa xe, ý bảo cô ngồi vào.

Tạ Cảnh Thâm nhìn nhìn đồng hồ: “Sớm như vậy à? Tính đi một mình sao?”

Trần Yên Thực không trả lời.

Anh nheo mắt: “May mà anh đã dự liệu trước.” Cho nên ngồi chờ cả đêm ở đây, ôm cây đợi thỏ.

Khởi động xe trực tiếp đi đến bệnh viện: “Trước khi kiểm tra không thể ăn sáng, có đói không?”

“Không đói.”

“Vậy thì trực tiếp đi đến bệnh viện.”

“Anh không ăn à?”

“Kiểm tra rồi ăn sau.” Anh vốn không thể để cô ngồi nhìn, bản thân lại ngồi ăn.

Đi đến bệnh viện Tạ Cảnh Thâm đang làm việc, anh không quan tâm chút nào, toàn bộ quá trình cùng cô, gặp được đồng nghiệp còn lên tiếng chào hỏi nhanh vài câu.

Bệnh viện mà Tạ Cảnh Thâm đang làm việc là bệnh viện lớn nhất thành phố, mặc dù lai lịch của anh không cao, nhưng ở bệnh viện cũng coi như là một người có tiếng, tốt nghiệp nghiên cứu sinh ở đại học Pennsylvania, luận văn phát biểu trên tạp chí The American Journal of Surgery rất có sức ảnh hưởng đến lưu học sinh Trung Quốc, là bác sĩ chủ nhiệm trẻ nhất thành phố, có ngoại hình ưu tú, thái độ làm việc cẩn thận tỉ mỉ... Nhất cử nhất động của một người như vậy đương nhiên là có vô số người nhìn.

Vì chưa từng nghe nói bác sĩ Tạ có bạn gái, nên tất cả mọi người đều cho rằng anh độc thân, hôm nay thấy bác sĩ Tạ đưa một người phụ nữ vào khoa sản thật khiến mọi người chấn động.

Mỗi khi gặp phải đồng nghiệp, sau khi chào hỏi, ánh mắt đối phương đều sẽ dừng trên người Trần Yên Thực một lát, đánh giá như vậy khiến Trần Yên Thực không được tự nhiên, cô bảo Tạ Cảnh Thâm đi làm việc của anh, bản thân tự đi cũng được, Tạ Cảnh Thâm lại từ chối: “Hôm nay anh không cần đi khám bệnh, vẫn còn nhiều thời gian đi cùng em.”

“...”

Kết quả cuối cùng cơ bản đã được xác định: đường sống không thể cứu vãn.

Trần Yên Thực mang thai, 6 tuần.

Tạ Cảnh Thâm đưa cô đi ăn cơm, cô im lặng từ đầu đến cuối, Tạ Cảnh Thâm cũng không nói nhiều, cô cần thời gian để đón nhận chuyện này, đương nhiên anh sẽ không bức cô.

Nói thật, tâm tình của Tạ Cảnh Thâm cũng rất phức tạp, một phần cảm thấy đứa nhỏ này không nên đến sớm như vậy, một phần lại cảm thấy đứa nhỏ này tới rất đúng lúc, nhưng mà cuối cùng vẫn phải xem Trần Yên Thực nghĩ như thế nào.

Nếu cô muốn giữ đứa nhỏ này lại, anh rất vui khi được như vậy.

Nhưng nếu, cô không muốn đứa nhỏ này...

Trần Yên Thực nhốt mình trong nhà mấy ngày, tuy trước mặt cha mẹ thì ra vẻ không có việc gì, nhưng lòng cô rất rối.

Cuối cùng cô hẹn Tiết An An ra gặp mặt.

Cô với Tiết An An là bạn từ nhỏ, lúc học trung học, đại học không học cùng một trường, thậm chí tốt nghiệp một mình cô chạy đến nơi khác, quan hệ giữa hai người vẫn tốt như cũ, có rất nhiều chuyện không thể nói với cha mẹ, chỉ có thể nói với nhau.

Hiện giờ Tiết An An đang ở bên ngoài với chồng chưa cưới, không ở cùng cha mẹ, lúc Trần Yên Thực điện thoại đến, cô không nói rõ là có chuyện gì, chỉ nói có chuyện quan trọng.

Tiết An An đang làm việc, nên Trần Yên Thực đến KFC gần đó chờ cô ấy.

Lúc Tiết An An đến, Trần Yên Thực đang ngồi cạnh bàn, trong tay cầm một ly đồ uống nóng, nhìn em bé ở bàn bên cạnh đến gần người.

Tiết An An đưa tay quơ quơ trước mặt Trần Yên Thực vài cái: “Nhìn cái gfi mà nhập thần luôn vậy?”

Lúc này Trần Yên Thực mới hoàn hồn, biểu cảm rất là kỳ quái: “Không có gì, chỉ là cảm thấy đứa trẻ này thật đáng yêu.”

Tiết An An không cho là đúng: “Mình nhớ cậu từng nói em bé thì dễ thương thật nhưng cậu không có kiên nhẫn để dỗ dành nó sao.”

Trần Yên Thực cố ý buông tiếng thở dài: “Aiz, cậu thì sẽ phải kết hôn với người ta, về sau cũng sẽ có em bé, người một nhà viên viên mãn mãn, mình thì sao, bạn trai còn không chưa nghe tin tức, qua thêm vài năm, bên cạnh chẳng có ai, thật là sẽ thê thê thảm thảm cô đơn rồi.”

“Aiz, kỳ lạ, hôm nay làm sao vậy, sao lại đa sầu đa cảm thế chứ? Thôi đi, mau chuẩn bị đi, dẫn cậu đi ăn đại tiệc, lần trước không ăn được.”

Trần Yên Thực hơi giận dữ nhìn cô một cái, giọng nói như u hồn: “Mình mang thai rồi.”

“Đây đâu phải chuyện gì đáng ngại... Đợi chút, cái gì, mang thai?”

Chuyện có em bé không phải nên nói nhỏ tiếng một chút à? Nhưng cũng may là trong KFC tương đối nhiều thanh thiếu niên, vốn ồn ào, ngoài trừ người xung quanh, thì không ai nghe được, Tiết An An túm lấy Trần Yên Thực: “Đi, tìm một chỗ nói cho rõ ràng.”

Đến nơi, trong lúc chờ mang đồ ăn lên, Tiết An An lập tức bắt đầu kiểu thăm vấn.

“Ai?”

“Cậu cũng biết.”

Tiết An An động chút não đã biết được, Trần Yên Thực về thành phố H không bao lâu, người khác phải duy nhất đến gần được cô ấy chỉ có Tạ Cảnh Thâm, nhưng trước giờ cô luôn cảm thấy Tạ Cảnh Thâm không phải là một người lẳng nhăng, mà cô nhìn người luôn rất chuẩn, tuy không chắc chắn, nhưng với tình cảnh này, đành nói ra suy nghĩ trong lòng: “Tạ Cảnh Thâm?”

Trần Yên Thực gật gật đầu.

“Các cậu đang qua lại với nhau à?”

Trần Yên Thực không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của bạn tốt: “Tối hôm đó uống say, mình lột sạch đồ của Tạ Cảnh Thâm.”

Tiết An An suýt phun ngụm nước ra: “Cậu? Không thể nào, cậu kể lại ỉn nghe một lần xem nào.”

“Mình chẳng nhớ rõ cái gì cả.”

“Cậu chỉ nhớ mỗi chuyện lột đồ anh ta à?”

“Anh ta nói, sao mình nhớ được?”

Tiết An An cười lạnh một tiếng: “Chỉ có quỷ biết hôm đó xảy ra chuyện gì.”

Trần Yên Thực không hiểu.

“Đứa nhỏ bao lớn rồi?”

“6 tuần.”

“Mau đi phẫu thuật đi.”

“Phẫu thuật?”

Tiết An An cau chặt mày: “Em nói chị đấy, chẳng lẽ chị muốn giữ nó à?”

“Mình, mình không biết...” Cho nên mới tìm tới cậu đấy.

“Vậy thì nghe mình, bỏ đi, đứa nhỏ này không thể giữ.”

Trần Yên Thực bĩu môi, lý trí nói cho cô biết cô nên làm như vậy, nhưng cuối cùng vẫn có luyến tiếc nó một cách kỳ quái: “Thật sự phải phá nó sao?”

“Vậy cậu muốn như thế nào? Tạ Cảnh Thâm sẽ cưới cậu à? Hoặc là nói cậu muốn gả cho Tạ Cảnh Thâm sao?”

Trần Yên Thực không nói gì, 5 giờ rưỡi Tiết An An tan tâm, bây giờ mà đi bệnh viện nhất định sẽ không kịp: “Về nhà đừng nghĩ nhiều nữa, ngày mai mình sẽ xin phép để đi cùng với cậu tới bệnh viện.”

“Nhanh như vậy sao?”

“Loại chuyện này đương nhiên là càng nhanh càng tốt.”

“Không thể để nó trong bụng mình thêm vài ngày sao?”

Khóe miệng Tiết An An giật giật: “Không thể.”

Ngày hôm sau, Tiết An An đi đón Trần Yên Thực, đi tới bệnh viện gần nhà nhất, bệnh viện đại học H, đương nhiên các cô không thể nào đi đến bệnh viện Tạ Cảnh Thâm làm việc.

Lúc ngồi ở hành lang, có vị nữa bác sĩ đi qua, nhìn Trần Yên Thực vài lần, Trần Yên Thực quá căng thẳng, không cảm giác được gì, còn Tiết An An quét mắt nhìn vị bác sĩ này vài lần, bác sĩ mới rời đi.

Đến Trần Yên Thực, Tiết An An đứng một bên nói giúp cô tình huống, loại chuyện này bác sĩ thấy, nhưng cũng không có phản ứng gì, chỉ lấy tờ đơn rồi bảo các cô đi kiểm tra một chút.

Đợi lúc kiểm tra về, nữ bác sĩ trợn trắng mắt, thái độ không lạnh lùng giống lúc nãy “Trần Yên Thực đúng không?”

“Dạ.”

“Kiểm tra không có vấn đề gì, có thể phẫu thuật, nhưng mà tôi không đề nghị cô nên phá thai đâu.”

“Vì sao?”

“Cô đã 28 tuổi rồi đúng không? 28 tuổi hẳn là nên có một đứa trẻ chờ tuổi lớn hơn một chút, muốn có đứa nhỏ phải rất vất vả, hơn nữa giải phẫu cũng có nguy hiểm, nếu tử cung có thương tổn không thể cứu được, về sau muốn mang thai rất khó, không bằng cô với bạn trai thương lượng một chút, hai người cũng lớn tuổi rồi, nên nghĩ đến chuyện kết hôn đi thôi.”

Tiết An An trầm mặc, bác sĩ nhà ai lại đi quản nhiều chuyện như vậy chứ: “Không cần, phẫu thuật đi.”

Trần Yên Thực lôi kéo cô: “Đợi một chút.”

Nữ bác sĩ nhìn Trần Yên Thực: “Tôi nói này, việc phá thai đối với thân thể người phụ nữ thương tổn rất lớn, cô nên suy nghĩ cho kỹ, thân thể là của chính mình thì phải chú ý giữ gìn.”

Sắc mặt Tiết An An càng không tốt, muốn nói cô nhiều chuyện hử? Cô muốn nói gì nữa, thì bị Trần Yên Thực kéo lại: “Đừng, mình muốn suy nghĩ lại, cảm ơn bác sĩ.”

Sau đó lôi kéo Tiết An An đến nỗi có thể nói là chạy trốn chết.

Ngồi trong xe, Tiết An An chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chỉ vào đầu Trần Yên Thực: “Trong đầu cậu nghĩ cái gì vậy hử? Đứa nhỏ này sao mà giữ lại được chứ?”

Trần Yên Thực cảm cánh tay Tiết An An làm nũng: “An An ngoan, cậu để mình suy nghĩ một lát, lời của bác sĩ đúng là dọa người.”

“Có cái gì mà dọa người, hàng năm người phá thai quá chùng, có thấy ai sao đâu chứ?”

“An An, An An ngoan ~”

“Cậu muốn như thế nào? Cậu thực sự muốn chưa cưới mà sinh con à?”

“Mình không biết, ỉn chút thời gian đi.”

Tiết An An khởi động xe: “Thôi, mình cũng không muốn làm người ác, miễn cho sau này cậu có ác cảm với mình, mình không nói là được.”

“Làm sao có thể chứ, cậu đối với mình rất tốt, mình biết mà.”

“Ai,” Tiết An An thở dài, “Lúc cậu mua quần áo cũng không thấy cậu khó lựa chọn như vậy?” ham thích lớn nhất của Trần Yên Thực đó là dạo phố góp từng viên gạch vào tủ quần áo cho bản thân, cho nên lúc lựa quần áo là lúc cô thể hiện bản lĩnh lớn nhất.

“Đây chính là bảo bối đó, đâu phải quần áo.”

Tiết An An xuy một tiếng, lơ đãng nói: “Mình nhìn cậu như vậy cũng biết cậu muốn sinh đứa nhỏ này ra rồi, cậu đúng là như một đứa trẻ mãi không lớn vậy.”

Đương nhiên Trần Yên Thực sẽ không tiếp lời, nên nói tiếp, lời sau của Tiết An An càng đả thương lòng người hơn.

Bên kia Tạ Cảnh Thâm nhận được tin, mới thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ Trần Yên Thực không biết, ba mẹ Tạ Cảnh Thâm đều là giáo sư khoa y đại học H, đương nhiên cũng sẽ đến bệnh viện đại học H để chuẩn bệnh.

Mà Trần Yên Thực “May mắn”, từng gặp mặt hai người một lần. Sau lần gặp mặt ngắn ngủi đó, mẹ Tạ Cảnh Thâm gọi điện thoại đến ép hỏi con trai tại sao lại thành ra như hế, đương nhiên Tạ Cảnh Thâm không nhiều lời, chỉ nói câu: “Đưa đến cho hai người nhìn trước.” Sau đó quyết đoán cúp điện thoại.

Hôm nay mẹ Tạ thấy Trần Yên Thực đứng ngồi không yên ở khoa ngoại sản, khó tránh khỏi suy nghĩ đến phương diện nào đó, gọi điện thoại cho Tạ Cảnh Thâm, mới biết được thì ra trong bụng cô gái này có cháu trai, không cần Tạ Cảnh Thâm dằn dò, bà nội nó sẽ không để cháu mình mất đi như vậy, cho nên lúc Trần Yên Thực đi kiểm tra, bà cũng đi chào nữ bác sĩ kia một tiếng.

Lúc đó Tạ Cảnh Thâm sắp phải vào phòng phẫu thuật, sau đó nghe điện thoại, khoe miệng hiếm khi kéo kéo, nghĩ rằng bà mẹ nhà mình làm không tệ. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

6. Chương 6

Lúc Tiết An An tan tầm thì bị một người chặn xe lại .

Ngẩng đầu đúng là Tạ Cảnh Thâm .

Cô xuống xe , giọng nói không hề hòa nhã : “ Bác sĩ Tạ , có việc gì thế ?”

Tiết An An luôn thưởng thức Tạ Cảnh Thâm , mặc dù hai người xuất hiện cùng nhau không nhiều lắm , nhưng vẫn khách khí , lần này mới mở miệng ngữ khí đã như vậy , đương nhiên Tạ Cảnh Thâm biết vì sao .

“ Nói chuyện ?”

Tiết An An cười khê : “ Được , lên xe .”

Hai người không tìm nơi khác để nói chuyện , cứ như vậy mà nói luôn trên xe .

“ Cậu muốn nói gì ?”

“ Mình muốn nhờ cậu đừng xen vào chuyện của mình với Trần Yên Thực nữa .”

“ Ha ha , mặc kệ sao ? Cứ để cậu ấy sinh đứa nhỏ ra à , một mình gánh chịu áp lực từ mọi thứ sao ?”

“ Chuyện giữa mình và cô ấy , tự mình sẽ giải quyết , nếu cô ấy không cần đứa nhỏ này , thì mình sẽ đưa cô ấy đi bệnh viện .”

“ Dựa vào cái gì ?”

“ Quen nhau lâu như vậy , mình nghĩ cậu có thể tin mình .”

“ Quen nhau thì rất lâu , ấn tượng trước kia đối với cậu là không tệ , nhưng mà đã mười mấy năm không gặp , làm sao mình biết Tạ Cảnh Thâm bây giờ sẽ làm ra chuyện như thế này ?”

“ Những lời mình nói đều là thật , chuyện Trần Yên Thực kể lại cho cậu cũng là thật .”

Tiết An An hoài nghi đánh giá anh , Tạ Cảnh Thâm thản nhiên nhìn lại : “ Cậu muốn hỏi điều gì ?”

“ Cậu ... thích Trần Yên Thực à ?”

...

Sau khi Tạ Cảnh Thâm xuống xe , rõ ràng là Tiết An An không còn bài xích anh như trước nữa , cô lùi một bước , cau mày : “ Tin cậu một lần , nhưng mà , thời gian cho cậu không nhiều đâu đấy .”

“ Cảm ơn .”

Ngày kế là Chủ nhật , mùa đông khó được ngày có thời tiết tốt , tuy rằng nhiệt độ vẫn rất thấp , nhưng ánh mặt trời chiếu xuống ấm áp , Trần Yên Thực tạm thời gác mọi chuyện qua một bên , ngồi cạnh cửa sổ , cầm một quyển sách phơi nắng .

Nhưng mà tâm tình nhân nhâ này đã bị chuông điện thoại di động đánh vỡ rất nhanh , cô cầm lấy miễn cưỡng nhìn thử , Tạ Cảnh Thâm , sau đó ánh mắt trợn to , suýt ném di động xuống đất .

Lúc trước bị chuyện mang thai quẩn lấy nên quên kéo anh vào danh sách đen , trước đó anh cũng không gọi điện thoại , lúc này đột nhiên lại gọi tới , thực tại là dọa Trần Yên Thực nhảy dựng .

Cô là một người mạnh mẽ , tuy rằng cô cảm thấy Tạ Cảnh Thâm là người tuyệt không chịu thiệt , nhưng cuối cùng người đuối lý luôn là cô , không mạnh mẽ bằng người ta thì thôi đi , cô còn đi trộm hạt mầm của người ta nữa , chẳng lẽ bây giờ người ta tới đòi nợ ?

Trần Yên Thực khóc không ra nước mắt , bình tĩnh đặt điện thoại ra thật xa , xem như không có việc gì , tiếp tục ra cửa sổ đọc sách .

Nhưng thế nào chẳng nữa thì tâm cô không thể anh tĩnh lại được , chủ yếu là do tiếng chuông cứ vang mãi , bám riết không tha . Trần Yên quyết định , tiếp điện thoại , mở miệng nói trước : “ Chờ một chút đi tôi còn chưa chuẩn bị xong .”

Ở bên kia , Tạ Cảnh Thâm sững sốt một chút , ngược lại cười không ra tiếng : “ Em cứ từ từ suy nghĩ , bây giờ thời tiết đang tốt , đi ra ngoài giải sầu đi .”

Trần Yên Thực rất cảnh giác : “ Giải sầu ?”

“ Ừ , mấy ngày nay tâm tình của em phỏng chừng không tốt lắm nhỉ , thừa dịp hôm nay hiếm khi có ánh mặt trời , ra ngoài dạo đi .”

“ Sẽ không mang tôi đi bệnh viện chứ .”

“ Sẽ không đâu anh tôn trọng suy nghĩ của em mà .”

Uy tín của Tạ Cảnh Thâm trong lòng Trần Yên Thực vẫn rất cao , cô nheo mắt nhìn nhìn bên ngoài , trong lòng cũng có chút rục rịch , hướng chỉ đến nước này , anh vẫn thản nhiên như thế , cô cũng không muốn khách khí với anh : “ Được , đi đâu ?”

“ Em xuống đây đi , anh đang ở dưới lầu nhà em .”

“ ... Anh đến đây rồi ?”

“ Ừ , nếu em không đi ra , anh sẽ lên bắt người đấy .”

Nói chuyện coi như thoải mái , Trần Yên Thực cười cười : “ Đợi một chút , tôi nhanh lắm .”

Trần Yên Thực sửa soạn một chút , vốn định trang điểm nhẹ , nhưng nghĩ lại , buông xuống , mặt mộc của bản tiểu thư vẫn hấp dẫn người được .

Lúc rời nhà , Trần Yên Thực nghĩ nghĩ , buông tha cho đôi giày cao gót , vì cô chẳng có mấy đôi giày đế bằng , nên cuối cùng vẫn mang đôi ủng đi tuyết của Tạ Cảnh Thâm .

Lúc Tạ Cảnh Thâm nhìn thấy cô , rất vừa lòng , cô không còn chỉ cần đẹp không cần ấm giống như lúc trước nữa , thêm nữa là cô đi đôi giày anh đưa.

Tạ Cảnh Thâm vứt bỏ vẻ mặt lạnh nhạt , mang theo ý cười ôn hòa , thấy Trần Yên Thực có chút hoảng hốt , anh mở cửa sau , chống lại ánh mắt nghi hoặc của cô , giải thích : “ Ghế phụ tương đối nguy hiểm .”

Trần Yên Thực từ chối cho ý kiến , nếu anh không cảm thấy không được tôn trọng , thì cô cũng không sao cả .

Edit: La Na

Trần Yên Thực ngồi vào ghế sau, mới phát hiện có một đứa con nít đang ngồi ở ghế sau, đoán chừng ba bốn tuổi, mắt mở thật to, thấy Trần Yên Thực xuất hiện đột ngột, cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại còn nhìn cô, chớp mắt, chớp chớp mắt, rất là đáng yêu.

Tâm tình Trần Yên Thực rất tốt, cũng bắt chước bé con, chớp mắt, chớp chớp mắt.

Tạ Cảnh Thâm ngồi ghế tài xế, nhìn vào kính chiếu hậu thấy một lớn một nhỏ dùng cách này để làm quen nhau, anh cố gắng nhịn cười.

“Thu Thu, gọi cô đi.”

Trần Yên Thực vui vẻ, Thu Thu?

“Chào cô.”

Trần Yên Thực cười càng vui vẻ: “Xin chào.” Nói rồi nghĩ đến cái gì, lấy từ trong túi áo ra một viên chocolate, đang muốn cho con bé, chợt thu tay lại, ngược lại hỏi Tạ Cảnh Thâm, “Con bé ăn được không?”

“Ăn đi, cho nó một viên là được rồi, đừng cho nhiều.”

Trần Yên Thực lột vỏ chocolate, dứt cho Thu Thu, Thu Thu vươn tay nhỏ bé, tự mình cầm: “Tự con ăn.”

Đúng là lanh lợi, Trần Yên Thực sờ sờ đầu con bé, bỗng nhiên nghĩ đến Tạ Cảnh Thâm cũng sờ sờ đầu cô như vậy , cô nghiêng đầu nhìn Tạ Cảnh Thâm , Tạ Cảnh Thâm cũng đang nhìn cô qua kính chiếu hậu .

Anh bỗng nhiên mở miệng giải thích : “ Ba mẹ Thu Thu hôm nay đều có việc , nên anh mới dẫn Thu Thu theo .”

“ Sao lại yên tâm giao đứa trẻ cho anh chăm chứ ?”

“ Anh làm sao ?”

“ Đàn ông có đủ cẩn thận đâu chứ .”

“ Vậy hôm nay giao nó cho em .”

“ Nó không khóc tôi mới đồng ý .” Em bé thì đáng yêu thật , nhưng cô không có kiên nhẫn để dỗ chúng .

“ Nó không thích khóc .”

“ Vậy thì được .” Trần Yên Thực lại sờ sờ đầu Thu Thu , “ Ngoan lắm .”

Dường như Thu Thu cảm ứng được , ngẩng đầu mở mắt nhìn cô .

Trần Yên Thực không kìm được vui vẻ : “ Bé con xinh xắn !”

Có đứa trẻ bên người đương nhiên là đi khu vui chơi , Thu Thu cũng nhu thuận , không âm ỉ không quấy phá .

Nhưng con nít mà , nhìn cái gì cũng thấy mới mẻ , muốn chơi thì ngoan ngoãn gọi một tiếng chú hai , cũng may nơi bọn họ đi cũng không có trò gì nguy hiểm, đương nhiên Tạ Cảnh Thâm sẽ không từ chối đứa cháu gái đáng yêu , nếu gặp trò tương đối tốn sức , Trần Yên Thực ở một bên xem , mặc nhiên Tạ Cảnh Thâm cũng không để cô tham gia .

Lúc sau Tạ Cảnh Thâm sợ Trần Yên Thực quá mệt mỏi , dù sao bụng của cô đang mang cục cưng , tuy rằng không biết cục cưng có được sống lâu hay không, nhưng trước khi đưa vào phòng phẫu thuật , dù sao cũng đảm bảo phải khỏe mạnh . Anh mang theo Thu Thu đi mua đường , đủ loại kiểu dáng , quả thật Thu Thu yêu thích không buông tay , có lẽ cũng ý thức được bản thân lấy hơi nhiều , con bé trộm nhìn thoáng sắc mặt Tạ Cảnh Thâm , Trần Yên Thực nhìn thấy biểu cảm này của Thu Thu , cảm thấy đứa trẻ này thật sự là càng nhìn càng thích , ngồi xổm xuống xúi giục con bé : “ Thích cái gì thì cầm đi , ăn cho chú hai con phá sản luôn .”

Thu Thu không hiểu phá sản nghĩa là gì , nhưng câu trước con bé nghe hiểu được , nhìn nhìn chú nhà mình , phát hiện chú luôn luôn cười , cũng lớn mật cảm không ít .

Tạ Cảnh Thâm kết sổ , ngồi xổm xuống nhìn Thu Thu : “ Thu Thu , mẹ con nói con ở nhà trẻ không có bạn à ? ”

Thu Thu cúi đầu không nói chuyện .

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục dụ dỗ : “ Hôm nay học cách kết bạn có chịu không ? ”

Thu Thu nhìn ánh mắt vụt sáng .

“ Nhìn thấy bạn nhỏ kia không , đi tìm bé đó chơi đi , chia đường cho bạn ăn với , phải chia sẻ , biết không ? ”

Thu Thu cau mày sờ sờ túi đựng đường , vẫn gật đầu , Tạ Cảnh Thâm vỗ vỗ con bé : “ Đây đi thôi , chú với cô sẽ đi phía sau con . ”

“ Được . ”

Trần Yên Thực nhìn Thu Thu chạy đi , liếc mắt nhìn anh một cái : “ Làm cái gì vậy ? ”

Tạ Cảnh Thâm lại trở về cửa hàng mua ly đồ uống nóng , đưa cho Trần Yên Thực : “ Trẻ con nháo loạn . ”

“ Thu Thu ngoan lắm , không quậy , rất đáng yêu . ”

“ Em thích nó không ? ”

“ Thích . ”

Hai người đi theo phía sau Thu Thu không nhanh không chậm , Trần Yên Thực cắn ống hút đã uống vài ngụm , bỗng nhiên mở miệng hỏi Tạ Cảnh Thâm : “ Hôm nay anh có ý gì ? ”

“ Không có ý gì , chỉ hy vọng em suy nghĩ cẩn thận một chút . ”

Trần Yên Thực không nói gì , theo bản năng bàn tay sờ sờ bụng mình : “ Anh muốn giữ đứa nhỏ lại à ? ”

Tạ Cảnh Thâm quay đầu nghiêm túc nhìn cô : “ Anh nghĩ nếu trong bụng em là con gái , nó cũng sẽ nhu thuận đáng yêu giống như Thu Thu , nếu là con trai , nhất định nó sẽ rất thông minh . ”

Trần Yên Thực ngic đến ngày đó sau khi nhào vào Tạ Cảnh Thâm , anh tỏ thái độ không tình nguyện , theo lý thuyết thì khi biết mang thai hẳn là rất không vui, nhưng mà Trần Yên Thực cẩn thận suy nghĩ , dường như từ câu đầu tới câu cuối anh chưa nói câu nào mang ý không cần đứa nhỏ cả , cho nên , đều là do cô suy nghĩ vớ vẩn ?

Cô thử hỏi ra miệng : “ Nhưng anh có biết nếu giữ đứa bé này lại , có thể chúng ta ... phải ... ”

“ Quyền quyết định là ở em , em quyết định thế nào anh đều tôn trọng , hơn nữa tuyệt đối ủng hộ . ”

“ Tôi suy nghĩ đã . ” Bỗng dưng Trần Yên Thực cúi kính đứng lên , không nói chuyện một mình đi về phía trước .

Tuy rằng lý trí nói cho cô biết đứa nhỏ này không nên giữ lại , nhưng mà , cô không thể hạ quyết tâm giết một sinh linh , huống chi , đứa nhỏ này lại là của cô.

Vừa nãy Tạ Cảnh Thâm biểu đạt ý kiến , lại khiến cô nảy sinh một chút hy vọng, thực ra trong lòng cô rất mong Tạ Cảnh Thâm cho cô một câu trả lời khẳng định , hi vọng anh kiên định nói muốn giữ đứa nhỏ này lại , hoặc là , ngay từ đầu anh bảo bỏ cũng được , tóm lại cô quyết định thật là rất khổ sở.

Sau khi đưa Thu Thu về nhà, Trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ , trên đường một câu Trần Yên Thực cũng không nói , cũng không biết muốn đầu trí với ai .

Xuống xe , Tạ Cảnh Thâm cười thật tươi như tuyết đầu mùa : “ Đồng ý . ”

Cô dừng bước trước anh , dịu dàng trong mắt anh khiến cô có chút hoảng hốt , cuối cùng xoay người chạy trốn chết : “ Em nghĩ lại đã .” width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

7. Chương 7

Edit: La Na

Gần đây Trần Yên Thực đã giảm tiếp xúc với các thiết bị điện tử, suy nghĩ của cô với Tạ Cảnh Thâm khá giống nhau, tuy rằng chưa hạ quyết tâm có giữ đứa nhỏ lại hay không, nhưng cục cựa còn ở trong bụng của cô, cô vẫn hi vọng nó bình yên vô sự.

Nhưng mà nói hoàn toàn không chạm vào di động, máy tính, TV là chuyện không thể nào xảy ra, sau khi từ chức cô vẫn không tìm việc, tính nghỉ ngơi một thời gian, năm sau sẽ tìm, cho nên cuộc sống gần đây rất tẻ nhạt.

Mỗi lần mở bút kí ra để tìm rap chiếu phim, cô đều thấy băn khoăn, đành để qua một bên, rồi sau đó ở trong phòng buồn chán đi tới đi lui, rút quyển sách ra xem, vẫn không thể nào bình ổn tâm trạng lại được, không khỏi nhớ lại bộ dáng nói nguyền ỷ vào ngày hôm đó của Tạ Cảnh Thâm.

Thực ra khi cô hỏi câu đó chỉ là tâm huyết dâng trào, sau ngẫm lại cũng cảm thấy bản thân có chút suy nghĩ lạ kì, thật sự vì đứa nhỏ mà kết hôn, không hề có tình cảm, ngày sau nhất định sẽ có nhiều thứ không hợp nhau, cô nghiêng đầu nghĩ nghĩ, dường như không thể tưởng tượng được bộ dáng mình tranh cãi ầm ĩ với Tạ Cảnh Thâm, anh là người như vậy, chắc là không ầm ĩ nổi đâu. Nhưng nếu kết hôn, đương nhiên cô phải ra sức kinh doanh, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất áy náy với Tạ Cảnh Thâm, hình như là do cô kéo anh xuống nước.

Nhưng mà nếu sau này Tạ Cảnh Thâm gặp được người trong lòng, sẽ không hối hận chỉ vì đứa nhỏ mà cưới mình chứ, nếu anh muốn ly hôn, đương nhiên cô không nói được gì, nhưng mà thời điểm đó, thứ cần lo lắng không chỉ là cảm xúc cá nhân, mà còn quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ và các loại vấn đề khác, cô nhớ vào khoảng thời gian trước có vụ ly hôn của một mình tỉnh huyện nào ầm ĩ, oa, thật là đau đầu. Tuy nhiên lấy người như Tạ Cảnh Thâm, có lẽ sẽ không vất vả, anh là người tương đối quân tử, sẽ không để cô cực khổ.

Mẹ nó, Trần Yên Thực phiền nôn nóng kéo kéo tóc bản thân, bản thân thật sự suy nghĩ đến vấn đề này rồi hả? Đời trước cô đã tạo ra bao nhiêu nghiệt lớn, mới khiến cô lăn lên giường với bạn mình, còn tạo ra thêm người, đến nỗi bây giờ phải suy sết đến việc kết hôn với bạn tốt?

Cô luôn tâm niệm là không còn là tình nhân thì cũng chẳng còn là bạn, chẳng lẽ bây giờ cô sắp phải mất đi một người bạn thân?

A a a a a a!!!

Trần Yên Thực cầm điện thoại gọi vào dãy số của Tiết An An.

Đầu dây bên kia có tiếng lười nhác của cô gái: “Ừ?”

Nghe giọng nói như vậy, Trần Yên Thực càng nơm nớp lo sợ: “Cái kia, nó ~ ”

“Mau thả!”

“Cậu nói xem nếu mình kết hôn với Tạ Cảnh Thâm thì như thế nào?” Trần Yên Thực vội vàng nói ra lời trong lòng từ lâu, nhắm mắt lại chờ đợi mưa rền gió dữ sắp tới, với tính tình của Tiết An An mắng cô cũng tốt lắm, mắng cho cô tỉnh, cho cô đừng nghĩ tới chuyện khiến người ta thấy rất không thực tế này nữa.

Nào biết đầu này trầm mặc một lát, khi mở miệng là một giọng nói rất nghiêm túc: “Có thể cân nhắc, nếu cậu muốn nhận lời Tạ Cảnh Thâm cùng nhau sống chung.”

Trần Yên Thực ngẩn người: “Cậu cảm thấy có thể à?”

“Hai người các cậu nói chuyện với nhau không vấn đề gì, tại sao lại không thể.”

Trần Yên Thực yên lặng cúp điện thoại, sắc mặt cô bình tĩnh một chút...

Cho nên trên bản chất mà nói, Trần Yên Thực là một người rất sợ sự thay đổi, hồi còn ở thành phố H, cô vẫn chưa suy nghĩ đến việc yêu đương kết hôn, sinh con đẻ cái, tuy rằng mẹ già thường xuyên nhắc tới, nhưng cô đều là nói đùa lừa dối cho qua, cảm thấy loại chuyện này cách cô quá xa, tuy rằng cô cũng cho rằng cuối cùng thì cô cũng phải kết hôn sinh con, nhưng, cô cảm thấy hiện giờ vẫn còn hơi sớm, nào biết trở về chưa được mấy tháng, cô đã bỏ qua yêu đương lập tức kết hôn chứ, trực tiếp lo lắng loại chuyện sinh con này, sau này lùi lại một bước, lại lo lắng đến chuyện kết hôn...

Haiz, biến cố tới quá nhanh tựa như gió lốc...

Tay cầm di động vẫn chưa có buông, chợt cảm nhận được di động rung lên, cô mở di động ra, không ngờ đó là tin nhắn của người bạn thân thời trung học.

Oa, Trần Yên Thực che mặt, cô rất ít khi dùng wechat, rất rất không thích dùng, vì sao tất cả mọi người đều dùng wechat? Ài, thứ Trần Yên Thực tiếp cận không nhiều, bản thân cứ tỏ vẻ mình chỉ quen dùng phần mềm chim cách cụt (QQ), nhưng không thể ngăn cản được mọi người chung quanh dùng wechat, cô không biết đã nhận được bao nhiêu lời mời, hãy liên lạc bằng phương tiện này, chỉ cần một lần đăng ký, Viên Lộ rất ít khi liên lạc với cô, gần như mấy năm nay chưa từng liên lạc, nhưng khi Trần Yên Thực vừa bắt đầu dùng wechat, Viên Lộ đã thêm cô vào danh sách bạn bè.

Viên Lộ là người bạn cô chơi rất thân thời trung học, Trần Yên Thực học ban tự nhiên, thành tích tốt, cô cũng nằm trong lớp trọng điểm, nhưng trong lớp trọng điểm, phần lớn đều là những bạn học đặc biệt nỗ lực ngày đêm học bài, Trần Yên Thực thì tương đối mê chơi, lúc ở trường thì rất nghiêm túc, phải làm bài thì làm, bản thân cũng mua chút tài liệu về để làm, nhưng không biết vì sao lúc cô đi chơi, Viên Lộ cũng rất ham chơi, có rất nhiều đề tài chung giữa hai người, cùng nhau thảo luận tiểu thuyết nào thích xem, điện ảnh, minh tinh, ở đâu vừa mới mở tiệm bánh ngọt,...

Nhưng mà lúc học đại học, Viên Lộ học nơi khác, hai người ngẫu nhiên liên lạc, kì nghỉ đông và nghỉ hè còn có thể hẹn gặp, sau khi tốt nghiệp hai người cũng đều bước trên con đường của mình, Viên Lộ trở về công tác, Trần Yên Thực lại chạy đến nơi khác, liên hệ càng ít, khi mừng năm mới nhắn nhau vài tin, trò chuyện vài câu chuyện phiếm.

Giờ phút này Viên Lộ đột nhiên liên lạc với cô, cô không rõ nguyên nhân lắm, tin nhắn của Viên Lộ rất đơn giản: Đã về rồi à?

Trần Yên Thực: Ừa

Viên Lộ: Không đi nữa chứ?

Trần Yên Thực: Đúng vậy

Viên Lộ: Oa, bạn học à, cuối cùng cậu cũng trở về thành phố H rộng lớn đầy hoài bão của chúng ta rồi, cậu có biết bên cạnh trường trung học của chúng ta mới mới một quán coffee, bên trong bán bánh ngọt ăn ngon lắm đóooo, vài ngày không gọi điện cho cậu, xem xem Tiểu Yên Yên chúng ta bộ dáng trưởng thành ra sao.

Khóe miệng Trần Yên Thực giật giật, một đám qua bay ngang đầu, trả lời: ...

Nhưng những lời Viên Lộ vừa nói không mang theo sự xa lạ, rốt cục thì tâm tình Trần Yên Thực không còn buồn bực như vừa rồi.

Viên Lộ: ình Số điện thoại.

Trần Yên Thực gửi một chuỗi số qua, bên kia gọi điện thoại lại, Trần Yên Thực lưu dãy số, bên kia lại gửi tin nhắn wechat đến: Có việc rồi, vài ngày nữa gặp!

Tâm tình Trần Yên Thực rất tốt, Viên Lộ vừa nhắc tới bánh ngọt, bỗng nhiên cô rất muốn ăn đồ ngọt ~ đầm ấm giường

~Trần Yên Thực và Viên Lộ đều thuộc vóc người có ăn thể nào cũng không mập, lúc còn học trung học, cứ đến ngày nghỉ là phố lớn ngõ nhỏ có món ăn ngon đều bị càn quét, sống nguội không ky, chua ngọt nhạt chấp hết.

Có một lần vào mùa hè, hai người lái xe đi đến bờ sông chơi, bên đó có một khoảng đất rộng bán rất nhiều đồ ăn ngon, quét sạch một trận, lấp đầy bụng, tâm tình cô rất tốt, pose dáng ở bờ sông, Viên Lộ phối hợp không chê vào đâu được, gơ hai tay lên làm thành một cái khung, tách một tiếng (tiếng máy ảnh), quả thực khiến cô không biết mệt, kết quả quay đầu lại liền nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm, anh cười xe đạp, có lẽ là thấy các cô nên mới dừng lại, dọa Trần Yên Thực nhảy dựng, lúc đó cô lui về phía sau một bước, cau mày rống lên một câu: “Cậu dọa người khác à?” Đáng tiếc không có chút lực sát thương nào, khi đó Tạ Cảnh Thâm vẫn là một cậu thanh niên có tính khí khá ôn hòa, đối mặt với Trần Yên Thực vô lễ cũng không giận chút nào, đáp lại một câu: “Thật là các cậu à, ở đây làm gì?” Viên Lộ lập tức ra vẻ nghiêm trang, đào hố Trần Yên Thực: “Cậu ấy ăn dữ quá, quán gần trường học gì đó đều không thỏa mãn được cô ấy.” Trần Yên Thực nhìn thấy khoe miệng Viên Lộ nhin không được ý cười, lập tức bỏ nhào qua: “Cậu khá lắm.” Sau đó hai người ôm nhau thành một khối cùng cười to, Tạ Cảnh Thâm cũng nheo mắt cười.

Cụ thể Trần Yên Thực nhớ không rõ, ấn tượng sâu nhất chính là bầu trời vạn dặm không mây, sáng lên tình bạn lấp lánh, đó là một cười thiếu niên đến đặc biệt đẹp mắt.

Oa, lại nghĩ đến Tạ Cảnh Thâm rồi, vui đầu, ngủ ngủ.

Ngày hẹn hôm đó, Trần Yên Thực đến hơi sớm, vốn tính gọi một ly thức uống của Mỹ, nghĩ nghĩ, vẫn không gọi, gọi một ly nước lọc, sau khi Viên Lộ tới, vẫn chậm chạp không chịu ngồi xuống, khoe miệng khẽ cười đánh giá Trần Yên Thực, Trần Yên Thực ngẩng đầu đối diện với cô, trong mắt đều là ý cười.

Vốn cho rằng Viên Lộ sẽ lớn và võ mạnh vai cô một cái, nào ngờ Viên Lộ chỉ là dè dặt cười cười, không có thêm động tác gì, ngồi xuống trước mắt cô.

Hai người nhìn nhau... Không có lời nào để nói... Khụ khụ, Trần Yên Thực mở miệng trước: “Người đẹp, xin hỏi cậu là Viên Lộ à?”

Rốt cục Viên Lộ không nhin được, bật cười, vì ngại đây là nơi đông người, nên nắm tay để trên bờ môi, nén để không cười ra tiếng.

Viên Lộ nũng nịu trả lời: “Chính là em đây.” Dứt lời, dường như còn lời muốn nói, nhìn thoáng qua Trần Yên Thực.

Trần Yên Thực nâng trán, còn tưởng rằng người này đã bước lên con đường thực nữ rồi, haiz, không ngờ vừa mở miệng đã để lộ bản chất thật rồi.

“Đứng đắn một chút không được à?”

Viên Lộ liền ngồi nghiêm chỉnh: “Vâng, trưởng quan.”

Trần Yên Thực: “Sĩ quan, có thấy Tiểu Yên Yên đẹp lên không?”

Viên Lộ: “Ừa! Biến dạng rồi!”

Hai người đều nhin không được bật cười.

Trần Yên Thực vươn tay đẩy Viên Lộ một cái: “Đã lâu không gặp, Tiểu Viên Lộ đẹp đến mức mình sắp nhận không ra rồi đây.”

Viên Lộ lả lơi vén vén tóc: “Nói thật xem, về bao lâu rồi hả?”

“Ba tháng rồi.”

“Mọ, trở về lâu như vậy mà không thèm liên lạc với mình?”

Trần Yên Thực học giọng điệu nũng nịu vừa nãy của Viên Lộ: “Về gặp phải nhiều chuyện lắm, nhất thời quên thôi.”

Nhưng mà nói là nói như vậy, tuy rằng lâu rồi không liên lạc, nhưng gặp mặt lại không hề có cảm giác xa lạ nào cả.

Viên Lộ ôm cánh tay: “Như vậy đi, phải trừng phạt.”

“Phạt cái gì?”

“Đi xem phim kinh dị với mình!” giờ phút này hai mắt Viên Lộ quả thực là tỏa sáng, giọng nói cực kỳ hưng phấn, “Cậu không biết đâu, gần đây mình thích xem phim kinh dị lắm luôn, một mình lại sợ, vừa lúc cậu về, theo mình.”

Trần Yên Thực trợn trừng mắt: “Chán cậu thật đó, cái này có gì mà sợ?”

“Xin cậu Tiểu Yên Yên.”

Hai tay Viên Lộ tạo thành chữ thập, đuổi thật nhanh đến trước mặt Trần Yên Thực, Trần Yên Thực mắt hết tác phong: “Cậu đã phạt rồi, mình có thể không tuân à?”

Đêm đó Trần Yên Thực gọi điện thoại về nhà nói với mẹ Trần đêm nay không về nhà, sẽ ngủ với bạn, mẹ Trần cũng biết Viên Lộ, lúc học trung học, Viên Lộ thường ngủ ở nhà Trần Yên Thực, cùng nhau xem phim truyền hình, làm bài tập, hai người dính như sam. Chỉ mấy ngày hôm trước, mẹ Trần thấy cả ngày Trần Yên Thực đều ở nhà nên hỏi sao cô không hẹn bạn bè lúc trước đi chơi, còn nhắc tới con bé họ Viên nữa, không phải lúc trước tụi con hay chơi với nhau lắm sao?

Lúc đi qua KFC, Viên Lộ chạy vào mua không ít thức ăn, Trần Yên Thực không hiểu, cô ấy mới giải thích: “Để lát nữa lại làm một học sinh cao trung.”

Đúng rồi, lát nữa hai người xem phim hẳn không thể thiếu KFC và Coca.

Viên Lộ không ở nhà, ba mẹ cô ấy mua cho cô ấy một phòng trọ nhỏ, ở một mình.

Hai người làm tổ trên sofa, Viên Lộ cầm bản ghi xem có phim kinh dị nào hay không, Trần Yên Thực cũng có chút hí hửng, cầm lá nguyên đuôi Gà lên gặm, vừa hỏi: “Được chưa?”

Viên Lộ chỉ vào một bộ phim: “Bộ này đi, diễn viên chính là Lý Tâm Khiết.”

“Tùy cậu.”

Viên Lộ để laptop lên trên bàn trà, Trần Yên Thực đột nhiên nói: “Để xa một chút đi.”

Viên Lộ ngậm french fries, không rõ nguyên nhân nhìn cô một cái, nhưng dời laptop xa một chút: “Cậu bị viễn thị à?”

Trần Yên Thực vụng về không chịu trả lời, chỉ hỏi: “Tên là gì vậy?”

“Quý Vực.”

Bắt đầu luôn rất dọa người, Viên Lộ sợ quá ôm chặt lấy Trần Yên Thực, Trần Yên Thực thì rất bình tĩnh, nhưng mà càng về sau, người không giữ được bình tĩnh đó là Trần Yên Thực, Viên Lộ luôn miệng chửi má nó.

width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

8. Chương 8

Edit: La Na

“Đáng ghét ~” Viên Lộ ngồi cạnh Trần Yên Thực, nhú nhú mày, quay đầu lại phát hiện mặt Trần Yên Thực trắng bệch, vì xem phim kinh dị nên hai người không mở đèn, giờ phút này chỉ có ánh sáng mờ mờ manh phát ra từ màn hình máy tính, dưới tình huống như vậy mà nhìn Trần Yên Thực, hơi có chút dọa người, Viên Lộ vội đẩy Trần Yên Thực một cái: “Cậu đừng dọa người ta nha.”

Trần Yên Thực có chút sững sờ: “Hả? Mình thế nào?”

“Cậu sợ tới mức nào thế? Mình nhớ là cậu không sợ mấy thứ này mà.”

“Mấy đứa nhỏ này thật đáng thương, nhỏ như vậy mà đã bị vứt bỏ, cậu xem, đều nhìn ra được hình người.”

Viên Lộ run run một chút: “Sao nghe cậu nói dọa người vậy chứ?”

Trần Yên Thực đưa tay che chở cho bụng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào máy tính: “Thật dọa người sao? Chỉ vì bọn chúng bị vứt bỏ, cho nên bộ dạng mới xấu xí như vậy.”

Viên Lộ ngạc nhiên liếc mắt nhìn Trần Yên Thực một cái, xem phim kinh dị mà cũng cảm thấy được như vậy sao?

Cái này thì tính là gì? Đến cuối cùng nữ chủ nhân lại con gái, lúc đó lại phải chia lìa, Trần Yên Thực cắn cánh tay khóc, kêu lên một tiếng rất thê thảm, Viên Lộ làm sao còn tâm tình xem phim kinh dị, chuyên môn đưa khăn giấy cho Trần Yên Thực.

Xem xong tắt máy tính, Viên Lộ thấy Trần Yên Thực còn chưa tỉnh người lại: “Lúc trung học cùng xem phim Trái Tim Mùa Thu cũng không thấy cậu khóc thảm như vậy đấy?”

Trần Yên Thực khóc thút thít vốn không dừng lại được, đồng thời không quên trả lời Viên Lộ: “Bây giờ sao có thể so với lúc tuổi trẻ không hiểu chuyện, lúc đó xem bị kịch tình yêu cũng có thể khóc, trên thực tế trên đời này nào có nhiều tình yêu thê nguyên cùng sống cùng chết như vậy chứ? Theo mình, vẫn là cha mẹ và bạn bè là tương đối đáng tin.”

“Tuy rằng câu vừa nãy khiến mình rất vui, nhưng lời nói này mình không thích, trên thế giới vẫn có rất nhiều tình yêu tốt đẹp mà.”

Trần Yên Thực lườm cô bạn một cái: “Yêu đương rồi hả?”

Viên Lộ nhú mi: “Bằng không cậu nghĩ xem vì sao mình lại muốn xem phim kinh dị với cậu?”

Trần Yên Thực nhú mày: “Sao thế?”

“Anh ấy nói mình nhất gan, cho nên bảo mình sớm gả cho anh ấy một chút, không cần mỗi lần sợ hãi lại điện thoại bảo anh ấy đi đến, nói đến cùng còn không phải ngại phiền toái sao, ha ha! Mình mới không thêm làm thiếu phụ luông tuổi có chồng sớm đâu~ cho nên sau đó mình nói anh ấy không cần đi qua đi lại nữa, sau đó hẳn ta cười ha ha, còn nói nếu lễ tình nhân sang năm mà mình chưa xem đủ ba mươi bộ phim kinh dị thì phải chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

Trần Yên Thực tỏ vẻ rất ngạc nhiên, bởi vì bọn họ không ở chung! Đây chính là nguyên nhân khiến cho Trần Yên Thực trực tiếp chia tay với bạn trai đầu tiên! Chỉ cái này thôi, người đàn ông muốn kết hôn, chứng tỏ anh ta nghiêm túc với đoạn cảm tình này, người đàn ông tốt như vậy cô chưa từng gặp qua >_____

“Cái gì? Khi nào thì cậu có thời gian xem cùng mình mấy bộ phim đi!”

“Bây giờ cậu xem được mấy bộ rồi?”

“Một bộ.”

“Ha ha ~” Trần Yên Thực khinh bỉ Viên Lộ một phen, “Mình thấy cậu vẫn là chờ lập gia đình đi ~”

Viên Lộ vuốt ve tay cô: “Cậu chấp nhận kết hôn sớm như vậy sao?”

“Trước kia mình muốn hai mươi tám tuổi kết hôn sinh con, xem ra bây giờ, quên đi.” Trần Yên Thực oán hận nhìn qua Viên Lộ, “Mình không gặp được người đàn ông tốt như bạn trai cậu.”

“Vậy cậu muốn gả cho dạng người như thế nào?”

“Mình nghĩ mình muốn, một người ‘mạch thượng nhân như ngọc, quân tử thể vô song’! Ủa, đại khái là vậy đi. Lúc trước mình thích một người lưu manh có cá tính một chút, bây giờ chợt phát hiện có cá tính hay không là do cảm nhận của mình, còn lưu manh là một thứ đáng khinh, cho nên, có phong độ là tốt nhất, một người quân tử dịu dàng~” Trần Yên Thực suy xét cực kỳ nghiêm túc, “Người như vậy, sống với nhau cũng tương đối thoải mái, có lẽ sẽ không cãi nhau, đúng rồi, nhất định phải đẹp trai, như vậy mình mới không soi mói anh ta được, hơn nữa ghen anh ta là ghen tốt, mình không muốn con mình quá xấu.”

*mạch thượng nhân như ngọc, quân tử thể vô song: tài giỏi hơn người, mỹ mạo như ngọc, quyền thế vô song
Sắc mặt của Viên Lộ cũng nghiêm túc hẳn lên: “Cậu đang mua đồ ăn à, còn chọn? Kết hôn là với người trong lòng, tình yêu mới là nhân tố quyết định hôn nhân được không vậy?”

“Đương nhiên rồi, cậu có tình yêu mãi mãi rồi nên mới nói được những lời này.”

“Cắt ~ nhưng mà nghe cậu nói, khiến mình nghĩ đến một người rất hợp với cậu.”

“Ai?”

“Tạ Cảnh Thâm đó, ” Viên Lộ nháy nháy mắt, “Lúc cậu nói cậu đang nghĩ tới anh ta đúng không ~ ”

Trần Yên Thực ngẩn người, không ngờ Viên Lộ lại đột nhiên nhắc tới Tạ Cảnh Thâm, nhưng mà lúc cô nói, thật là nghĩ tới Tạ Cảnh Thâm sao? Hình như, đúng rồi.

“Sao cậu lại nhắc tới anh ta vậy? Các cậu còn liên lạc à?”

“Đương nhiên rồi, không phải là anh ấy nói thì làm sao mình biết cậu về chứ.”

Bỗng nhiên Trần Yên Thực có chút chờ mong: “Sao các cậu lại bỗng dưng tán gẫu tới mình thế hả?”

“Anh ấy nói gần đây tâm tình cậu không tốt, bảo mình rảnh thì hẹn cậu ra ngoài, miễn cho cậu miên man suy nghĩ.”

Bỗng nhiên đáy lòng Trần Yên Thực dâng lên một tia sung sướng, bất giác đưa tay sờ sờ bụng, rồi chợt nghĩ đến, có thể là bởi vì trong bụng của cô có cục cứng: “Cái gì?”

“Aiz, hỏi cậu sao tâm tình lại không tốt?”

“Không có gì, ở cùng với cậu tâm tình mình rất tốt.”

“Mình chờ một ngày cậu tình nguyện nói với mình.”

“Được rồi ~ Viên Tiểu Lộc chính là tri kỷ của Tiểu Yên mà.”

“Đừng lãng, cậu không nghĩ đến Tạ Cảnh Thâm một chút à, mình thấy anh ấy rất thích cậu đấy.”

“Vì sao?”

“Không thích cậu, thì Tạ Cảnh Thâm kia dành nhiều thời gian như vậy để quan tâm cậu làm gì?”

Trần Yên Thực sờ sờ bụng, bởi vì anh ta cũng muốn giữ đứa bé lại.

Nhưng mà đây là một quyết định rất trọng đại, hại cô phải lo lắng mấy ngày luôn.

Buổi tối hai người cùng nhau ngủ, trong bóng tối Trần Yên Thực lại nghĩ đến bộ phim vừa mới xem, sờ lên bụng bản thân, nếu cô không cần cục cứng này, nó cũng sẽ tới nơi đen tối khủng khiếp đó sao? Cô đơn lớn lên, nó sẽ trở nên xấu xí đáng ghét hay vẫn là một đứa bé trắng trẻo đáng yêu, lòng mang thiện ý? Nhiều năm sau, cô sẽ hối hận vì đã bỏ rơi nó chứ? Nhưng mà cho dù hối hận cũng vô dụng, giống nữ chính trong phim, bây giờ mới hối hận, cô bé con đó cũng không thể về lại nhân gian...

Trần Yên Thực xoay người lại, co chân lại, cảm thấy bản thân cũng thật lẩm cẩm, một bộ phim điện ảnh thôi mà, đâu phải là thật, sao cô lại đi lo lắng vấn đề này vậy chứ? Chắc là não bị chệnh.

Ép bản thân không được suy nghĩ tiếp, cuối cùng mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

Nhưng mà ngủ không an bình.

Cô nằm mơ đến nơi ở của đứa bé trong phim, khủng bố đến cực điểm, nhưng cũng chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, chợt cô nghe được tiếng gọi của một đứa trẻ non nớt thanh thúy vang lên sau lưng: “Mẹ, mẹ...”

Cô phát hoảng, dường như là cảm ứng được, bắt đầu đáp lại giọng nói này: “Cục cứng, là con à?”

Sau đó cô chợt nghe tiếng cười trẻ con khanh khách: “Mẹ, mẹ...”

Trần Yên Thực đi theo tiếng cười đi qua, sau đó trước mắt từ từ sáng sủa lên, biến thành một bờ cỏ xanh rì mênh mông, phía trước cách đó không xa đó có một đứa trẻ thật đáng yêu, trắng trẻo mập mạp, nhìn Trần

Yên Thực cười khanh khách, nhìn như nó mới học đi, đi về phía Trần Yên Thực, đi nghiêng nghiêng ngã ngã, bỗng chốc bị vấp ngã xuống đất, Trần Yên Thực vội vàng chạy tới ôm nó đứng lên, tay nhỏ nhỏ cầm lấy cánh tay cô, hàm răng còn chưa có mọc đủ, toét miệng cười, Trần Yên Thực cũng cười, đột nhiên gương mặt của đứa trẻ trở nên đáng sợ, một gương mặt không tròn vẹn, không đầy đủ, cánh tay cầm lấy tay cô cũng trở nên mơ hồ, nó mở miệng: “Mẹ ơi, sao con lại xấu xí như vậy?”

Trần Yên Thực bật tỉnh dậy, thở kịch liệt, đưa tay sờ sờ bụng, trái tim mới từ từ trở về chỗ của nó.

Viên Lộ cũng bị cô đánh thức, mơ mơ màng màng hỏi cô: “Gặp ác mộng rồi hả?”

“Ừ, không có việc gì, cậu tiếp tục ngủ đi.”

Viên Lộ vươn tay vỗ vỗ lưng của cô: “Đừng nghĩ nhiều, ngủ đi.”

“Ừ.”

Viên Lộ lại đi vào giấc ngủ rất nhanh, còn cô làm sao cũng không ngủ được, cục cưng trong mộng thân thể không tròn vẹn không được đầy đủ luôn luôn tại trong đầu cô, muốn chuyển cũng chuyển không được, cục cưng hỏi cô vì sao bản thân lại trưởng thành ra dạng này, muốn cô nói như thế nào, bởi vì cha mẹ không cần con nữa, không có người yêu con, cho nên con mới có bộ dạng kỳ quái như vậy.

Trong lòng cô có chút muộn phiền, âm ỉ đau, con có phải sẽ như vậy không, ba con rất hi vọng con có thể đến, mẹ cũng không nỡ bỏ con.

Trần Yên Thực nhìn lên trần nhà, nhẹ giọng hỏi: “Cục cưng, có phải con rất muốn sống cùng ba mẹ không?”

Ngày hôm sau lúc Viên Lộ thức dậy, trên giường đã không còn Trần Yên Thực, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, một đường đi đến phòng khách, mới nhìn thấy người: “Trần Yên?”

Trần Yên Thực dọn xong bữa sáng: “Dậy? Minh mua bữa sáng rồi, rửa mặt đi rồi lại ăn.”

“Sao cậu lại dậy sớm như vậy?”

“Dậy thì dậy thôi thôi.”

“Tối qua cậu gặp ác mộng như thế nào?”

“Đã nói là ác mộng còn bắt mình nhớ lại nữa à?”

“Được được được, không nói không nói.”

“Đi rửa mặt đi.”

Trần Yên Thực lấy di động qua nhìn nhìn, không có điện thoại nhớ cũng không có tin nhắn, liền ném điện thoại qua một bên, ngồi trong phòng khách ngắm người, đợi Viên Lộ rửa mặt xong ngồi đối diện cô, cô cũng không phát giác.

Viên Lộ vươn tay quơ quơ trước mặt cô: “Nghĩ cái gì vậy?”

“Không.”

“Đúng rồi, mình vừa mới xem di động, hôm qua lớp trưởng nhắn tin, nói có họp lớp, đi không?”

Trần Yên Thực tương đối ít liên lạc với các bạn học cũ, hơn nữa với tình huống của cô bây giờ, cũng không thích họp lắm: “Không đi.”

“Vì sao nha, mấy năm nay cậu cũng không đi, lần này phải đi ~ ”

“Đi làm gì chứ, đã nhiều năm không liên lạc, đi cũng xấu hổ.”

“Này có cái gì.” Viên Lộ cầm điện thoại lên nói lớp trưởng nhắn tin đến, chính là câu: Trạng nguyên ban tự nhiên của chúng ta năm nay cũng đi!!

Trần Yên Thực chăm chú nhìn: “Ăn cơm đi, chơi điện thoại làm gì?”

Viên Lộ thu tay cười hắc hắc: “Mình nói là cậu cũng đi.”

Miệng Trần Yên Thực còn chưa kịp nuốt bánh bao xuống: “Cậu đừng hại mình.”

Di động bỗng nhiên rung lên, Viên Lộ cầm lấy thì thấy: “Là lớp trưởng.”

“Lớp trưởng?”

“Trần Yên Thực muốn tới à?”

“Đúng vậy, cậu ấy bên cạnh mình nè.”

“Được lắm, nhớ nhất định phải tới đấy!”

“Sao cậu lại kích động như vậy? Mình nhớ cậu có bạn gái rồi mà.”

Lớp trưởng đen mặt: “... Đây là vì anh em thôi.”

Viên Lộ hơi cong môi một cái: “Yên tâm, nhất định hoàn thành nhiệm vụ!”

Viên Lộ cảm thấy mỹ mãn thu tay lại, nhìn nhìn Trần Yên Thực, Trần Yên Thực uống một ngụm cháo: “Cậu lại bán đứng mình?”

“Đồng ý rồi?”

“Bằng không thì sao?”

“Hắc hắc ~ ”

9. Chương 10

Edit: La Na

Trần Yên Thực khoanh tay : “Nói rõ ràng đi.”

Người nọ cười ha ha một tiếng, trong mắt có ý muốn xem kịch vui, chung quanh Trần Yên Thực không phải là không có ai, lúc này ai cũng lắng tai nghe.

“Không phải cô chưa kết hôn sao, bạn trai cũng chưa có, vậy đứa trẻ trong bụng cô là của ai vậy?”

“Có phải là cô quản nhiều quá rồi không?”

“Đều là bạn học cũ, quan tâm một chút thôi, tôi chính là không hiểu, sao lại có người da mặt dày như vậy, một bên ôm người khác, một bên lại đeo bám Tạ Cảnh Thâm?”

Trần Yên Thực cười lạnh một tiếng: “Tôi cũng rất tò mò sao cô lại đưa ra kết luận như vậy đấy?”

“Không phải rõ ràng quá sao?” Nếu như cô và Tạ Cảnh Thâm xác nhận quan hệ, thì hôm nay mới xuất hiện cùng nhau.

Lúc này thực sự là Trần Yên Thực tức giận vô cùng, cô tự nhận với tất cả mọi người, cô đều thực tâm đối đãi, lúc đi học càng cầu gì được đó, mượn văn phòng phẩm (dụng cụ học tập) của cô, cô đều rạch ròi, thế nhưng có loại người chính là như vậy, bạn đối nhân xử thế thông minh, trong mắt người khác bạn chính là người cao cao tại thượng, giống Trần Yên Thực vậy. Lúc đi học, lúc nào cô cũng là học sinh giáo viên thích nhất, thời đại học cũng khởi nghiệp ở tạp chí, sau khi tốt nghiệp, khả năng làm việc xuất chúng, dù lễ nghĩa không thạo lắm, làm việc với mọi người tuy hơi khác một chút như vẫn có thể tha thứ được, cả đời suôn sẻ, chẳng bao giờ gặp phải vật cản, miễn cưỡng cũng có thể xưng là con cưng*, cho nên cô rất tự tin thậm chí có chút tự yêu bản thân mình (tự luyến), có người nhìn từ “Ngạo mạn” này với ý hàm xúc, người quen cô “ngạo mạn” rồi cũng không hề châm chích, chỉ là xem cô như một đứa bé hư mà thôi. Thế nhưng nếu ấn tượng đầu tiên với người khác là “Ngạo mạn”, có rất ít người chấp nhận làm quen với kiểu người này.

*Thiên chi kiêu tử []: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. (Theo Baidu.com)

Trần Yên Thực chưa từng tận lực xây dựng mối quan hệ thật tốt với người khác, nhưng cô vẫn cảm thấy mọi mối quan hệ chỉ là hơi bình thường một chút mà thôi, làm gì tới mức hai người cảm hận nhìn nhau?

Còn chưa đợi Trần Yên Thực đáp lời, Viên Lộ đã khí thế cuộn trào mãnh liệt đi tới, ném túi xách vào giữa Trần Yên Thực và bạn học nữ kia một cái, bạn học nữ hoảng sợ, cuống quýt lui về phía sau một chút, Viên Lộ đi tới ngồi xuống, khiến bạn học kia tức giận anh ách: “Tức chết.”

Trần Yên Thực mơ hồ có thể đoán được là chuyện gì, quả nhiên trên đời này không có tường nào mà gió không lọt qua được, nhưng cô chỉ tham gia một cuộc họp lớp mà thôi, vì sao tự dưng lại bị người ta nghị luận, dựa vào cái gì lại đám người râu ria kia chụp tội danh lên đầu?

Quả nhiên Viên Lộ nhìn về phía cô, dùng khẩu hình hỏi cô: “Thật có?”

Trần Yên Thực gật đầu, lúc này cô không cần lừa gạt nữa.

“Của ai?” Viên Lộ vẫn không phát ra tiếng, dùng khẩu hình miệng đối thoại với Trần Yên Thực.

Trần Yên Thực liếc mắt về hướng Tạ Cảnh Thâm một cái.

Viên Lộ cảm thấy không thể tin nổi: “Tạ Cảnh Thâm?”

Trần Yên Thực gật đầu, nhất thời Viên Lộ lộ ra ý cười, lúc này mới nói ra thành tiếng: “Không ngờ đó, hai người thật là nhanh mà, nhưng cậu có nghe bọn họ nói chuyện thật khó nghe không? Tốt xấu gì cũng là bạn học, không thể chừa lại chút khẩu đức à?”

Trần Yên Thực cười ha ha một tiếng một tiếng: “Mình cũng không biết bản thân khiến người ta ghét lúc nào.”

Viên Lộ kéo kéo Trần Yên Thực: “Quên đi, đi thôi, sau này lão nương cũng không thèm đi họp lớp nữa.”

Trần Yên Thực cầm túi đứng dậy: “Đi nói với lớp trưởng một tiếng đi.”

Viên Lộ hừ lạnh một tiếng: “Cậu cho rằng anh ta là thứ tốt gì chứ?”

Trần Yên Thực không giải thích được, ngược lại mới nghĩ đến khả năng lớp trưởng cũng có nói cái gì đấy, cô nhớ Tạ Cảnh Thâm bị trưởng lớp mang đi, cô nhìn thoáng qua bên kia, thấy sắc mặt Tạ Cảnh Thâm nặng nề đứng dậy, đi về phía bên này.

Đột nhiên Trần Yên Thực cảm thấy có chút chua xót, nhưng khi thấy Tạ Cảnh Thâm thì không còn sợ hãi gì cả, giờ khắc này cô cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, tiếng ồn ào chung quanh, nhưng cô chỉ còn nghe thấy tiếng bước chân của người đang đi tới.

Tạ Cảnh Thâm kéo tay của Trần Yên Thực, không thèm để ý đến ai, chỉ nói một câu: “Đi thôi.”

“Được.”

Viên Lộ thấy thế cũng định cùng đi, nhưng chưa đi được mấy bước, chợt nghe một giọng nữ vang lên: “Aiz, Tạ Cảnh Thâm có chuyện gì thế?” Chính là Trình Thất Thất.

Chung quanh đều im lặng, chú ý nhất cử nhất động bên này, sắc mặt Tạ Cảnh Thâm lạnh nhạt, quay đầu nhìn lướt qua mọi người: “Tôi cũng không muốn tới, mọi người sao lại dùng suy đoán ác ý cho bạn học trung học của mình cơ chứ.”

Lời nói này khiến nét mặt của một số người không nén được giận, chỉ có Trình Thất Thất, một tay chống lên chỗ dựa lưng của ghế sofa, tay kia lắc lắc ly rượu: “Đừng nói như vậy chứ, mọi người chỉ là quan tâm thôi.”

Tạ Cảnh Thâm lười cười: “Vẫn còn ngại thiếu ác tâm sao?”

Tay Trình Thất Thất dừng một chút: “Đừng như vậy mà, đều là bạn học, chuyện của cậu với Trần Yên Thực như thế nào cũng chịu báo với mọi người một tiếng à?” Dứt lời lại xoay vòng ly rượu, “Tuy bị cấm cái sừng lớn như vậy, nhưng không ngờ Tạ Cảnh Thâm cậu vẫn cam tâm tình nguyện vui vẻ làm cha nhĩ.”

Trần Yên Thực thực tức giận đến mức đau bụng, muốn mở miệng, cuối cùng thực sự cảm thấy bụng dưới truyền đến cơn đau, vô thức siết chặt tay của Tạ Cảnh Thâm, tay kia cũng nắm chặt lấy cánh tay anh.

Đương nhiên Tạ Cảnh Thâm cảm thấy Trần Yên Thực dùng sức đột ngột, cúi đầu nhìn cô, thấy sắc mặt cô bỗng nhiên chuyển trắng, không thể đứng thẳng được, anh vội vàng ôm ngang Trần Yên Thực lên, Trần Yên Thực vùi đầu vào cổ anh, giọng nói suy yếu vô cùng: “Đau.”

Tạ Cảnh Thâm dùng một tay sờ vào cổ tay cô, sắc mặt âm trầm đáng sợ, lạnh lùng quét mắt nhìn đám người ở đây: “Vốn dự định đến lễ kết hôn sẽ gửi thiệp mời ọi người, nhưng mà bây giờ xem ra không cần thiết nữa, tôi là người tương đối thủ dai, nếu Yên Thực và con tôi có gì bất trắc, đương nhiên tôi sẽ không để yên như vậy.” Dứt lời cố ý nhìn lướt qua Trình Thất Thất, người đang đứng trong phòng có hệ thống sưởi đầy đủ vậy mà lại run mình một cái.

Tạ Cảnh Thâm vội vã ôm Trần Yên Thực lên xe, Viên Lộ cũng lái xe đi sau bọn họ.

Đến bệnh viện, chẩn đoán ban đầu là có dấu hiệu sanh non (hư thai).

Bởi phụ nữ có thai tâm tình vốn không ổn định, hơn nữa tâm tình vừa nãy kịch liệt như vậy, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, bác sĩ hỏi ý kiến Tạ Cảnh Thâm, đương nhiên là phải giữ thai lại.

Lúc bác sĩ nói với Tạ Cảnh Thâm những thứ phải chú ý, Tạ Cảnh Thâm cố gắng nhớ kỹ, nói cảm ơn, anh phải đi qua nhìn Trần Yên Thực một chút, bác sĩ bỗng nhiên gọi anh lại: “Bác sĩ Tạ, định ngày rồi sao?”

Tạ Cảnh Thâm lúc này mới có chút ý cười: “Định rồi sẽ gửi thiệp mời cho ngài, ngày hôm nay nhờ có ngài, đã trẻ thế này mà còn phải đến bệnh viện một chuyến.”

“Đây cũng là chức trách của tôi, mau đi xem vị hôn thê của cậu một chút đi, phỏng chừng tâm tình không được tốt lắm, cậu cũng thật là, phải quan tâm người ta nhiều hơn nhé.”

“Ừ, tôi đi trước đây.”

Lúc anh vào phòng bệnh, Trần Yên Thực mở to đôi mắt, sắc mặt vẫn còn có chút tái nhợt, thấy anh vào, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt tràn ngập hi vọng.

Anh ngồi bên giường, biết Trần Yên Thực không có gì trở ngại, anh đã để cho Viên Lộ đi về trước.

Tạ Cảnh Thâm đưa tay vén tóc của cô: “Bác sĩ nói không có gì trở ngại, nhưng phải nằm viện quan sát vài ngày.”

Lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn.”

“Chuyện anh phải làm, lời nói của bọn họ em đừng để ý.”

“Em không ngại, nếu ai nói cũng phải chú ý, thì cũng quá nhàm chán rồi, chẳng qua là lúc đó nghe thấy khó tránh khỏi có chút tức giận, bây giờ không sao rồi.”

“Ừ, bây giờ em phải giữ cho tâm tình thật tốt, nếu không, không chỉ khó giữ được cục cưng, mà còn dễ dẫn đến thói quen sinh non nữa.”

Trần Yên Thực ngẩn người: “Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Em cho là sao, tâm tình của phụ nữ có thai rất ảnh hưởng đến đứa nhỏ.”

“Em biết rồi.”

“Đói bụng chưa? Vừa nãy cũng chưa ăn gì.”

Trần Yên Thực sờ sờ bụng, thật đúng là hơi đói, nhưng mà: “Đã trẻ thế này, còn có cái gì mà ăn?”

“Em ngủ một lát đi, anh về một chuyến.”

Nói rồi đứng dậy, Trần Yên Thực vươn tay kéo anh tay áo lại, Tạ Cảnh Thâm nhìn cô một cái, cô mới lên tiếng: “Quên đi, phiền phức quá.”

“Không phiền phức, chỗ anh gần đây thôi.”

Trần Yên Thực thấy anh không chịu từ bỏ, dĩ nhiên Tạ Cảnh Thâm đọc được sự không muốn từ trong mắt cô, tâm tình không hiểu sao lại vui vẻ, giọng nói càng dịu dàng hơn: “Anh sẽ trở lại đây nhanh thôi, em ngủ

dậy là sẽ thấy anh.” Anh rất muốn hôn cô, nhưng mà nghĩ đến lần trước anh chỉ nói một câu nguyện ý mà đã khiến cô sợ đến mức xoay người chạy trốn chết, cho nên vẫn phải chịu đựng thôi.

Trần Yên Thực buông lỏng tay: “Em ngủ đây.”

Tạ Cảnh Thâm giúp cô đắp chăn: “Ngủ đi.”

Nơi ở của Tạ Cảnh Thâm không có nhiều nguyên liệu nấu ăn, nhưng vì hôm nay Trần Yên Thực không thể ăn vị nặng, thanh đạm một ít mới tốt.

Trần Yên Thực không hề ngủ, một mình lại bắt đầu suy nghĩ miên man, nghe thấy tiếng bước chân, cô cuống quýt xốc chăn, ngồi dậy.

Tạ Cảnh Thâm mở hộp đựng cơm: “Ăn chút đi.”

“Em ở một mình được rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

“Không được, anh phải ở đây.”

Trần Yên Thực không nói gì nữa, cúi đầu tập trung ăn.

Đây là lần thứ hai ăn cơm Tạ Cảnh Thâm làm, ăn ra cảm giác an tâm là sao nhỉ?

Nhưng mà, tài nấu nướng của Tạ Cảnh Thâm thật không tệ.

Trong phòng bệnh vẫn rất im ắng, một người đang dùng cơm, một người nhìn người ta ăn, Trần Yên Thực cảm thấy áp lực khá lớn: “Anh có muốn ăn chút gì hay không?”

“Không cần, anh không đói bụng.”

Tiếp tục im ắng.

Thấy Trần Yên Thực ăn xong, Tạ Cảnh Thâm cầm chén dọn để qua một bên, sau đó đi tới kéo chăn cho Trần Yên Thực: “Ngủ đi.”

Trần Yên Thực bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nói ra lưỡng lự trong lòng: “Tạ Cảnh Thâm, chúng ta kết hôn đi.”

Tạ Cảnh Thâm ngừng tay một chút: “Lần này là nghiêm túc?”

Ánh mắt Trần Yên Thực không hề có vẻ tránh né: “Nghiêm túc.”

Đây là cảm giác gì? Hình như là một người bạn vẫn theo đuổi, mỗi lần cảm giác mình cách cô ấy gần một chút, đưa tay là có thể chạm đến, thế nhưng đưa tay ra vì sao cô lại chạy đi thật xa, mà lần này, rốt cuộc bắt được, anh lại không dám tin là thật.

Trần Yên Thực bị sắc mặt của Tạ Cảnh Thâm khiến cho có chút lo lắng bất an, thận trọng mở miệng: “Anh có nguyện ý không?”

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới nâng khóe miệng, khóe mắt đuôi lông mày đều là sung sướng, ngữ điệu trầm thấp: “Hoàn toàn nguyện ý.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: oh yeah yeah ~ tới đây ~ bác sĩ Tạ viên mãn rồi ~ Trần Yên chủ động cầu hôn ~ ngao ngao ngao ~ width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

10. Chương 11

Edit: La Na

Trần Yên Thực nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục lấy lòng nói: “Cái kia, nếu sau này anh cảm thấy không có thể chịu được em hoặc là anh có người trong lòng, nhất định em sẽ rời khỏi, nhưng mà cục cưng phải theo em, lúc nào anh cũng có thể đến gặp cục cưng cả nhé.”

Sắc mặt Tạ Cảnh Thâm hơi cương lại một chút, thực là phá hỏng không khí mà: “Được.” Đột nhiên anh ngồi vào bên giường Trần Yên Thực: “Vậy còn em thì sao?”

“Em?” Trần Yên Thực nghiêm túc suy xét một chút, “Em cảm thấy hẳn là anh không làm gì để em không thể chịu được đâu nhỉ.”

“Này nếu...” Tạ Cảnh Thâm vốn định nói là nếu em có người trong lòng thì sao, nhưng đảo mắt lại nghĩ, lời này thật là không ý nghĩa, sao anh có thể để cô có cơ hội thích người khác chứ.

“Cái gì?”

“Không có gì, ngủ đi.”

Trần Yên Thực nằm xuống, tính ngủ, đột nhiên chuông điện thoại di động lại vang lên, Tạ Cảnh Thâm lấy ra cho cô: “Là bác gái.”

Trần Yên Thực kinh ngạc nhảy dựng: “Em quên không báo với mẹ là sẽ không về rồi.”

Sau khi kết nối, Trần Yên Thực có chút chột dạ alo một tiếng.

Mẹ Trần: “Trần Yên à, sao con còn chưa về vậy?”

Trần Yên Thực né tránh không đáp: “Mẹ, đã trễ thế này sao mẹ còn chưa ngủ thế?”

“À, vừa mới gặp ác mộng, có chút bất an, nên đứng lên đi uống nước, đi ngang qua phòng con lại không thấy con đâu cả, bây giờ con đang ở đâu đấy? Không có việc gì chứ?”

Vốn Trần Yên Thực muốn gạt cha mẹ, nhưng cô nghĩ, bản thân còn phải ở lại bệnh viện vài ngày, không thể giấu nổi, vì thế nửa thật nửa giả nói: “Không có việc gì, chỉ là... Có chút không thoải mái, bây giờ đang ở bệnh viện, hôm nay không quay về được, mẹ đừng đến đây, bác sĩ nói không có gì trở ngại.”

Mẹ Trần vừa nghe thì lập tức nóng nảy: “Không thoải mái chỗ nào, một mình con ở bệnh viện sao? Không được, mẹ phải qua đây liền.”

“Thực không có việc gì đâu, trễ như vậy nhờ mẹ ra ngoài xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, mẹ đừng làm con lo lắng.”

Tạ Cảnh Thâm lấy điện thoại của Trần Yên Thực, Trần Yên Thực phản ứng không kịp, đã bị anh cầm đi, người này tập tạt xấu cướp điện thoại của người khác như thế nào thế?

“Dì à, là con.”

Mẹ Trần chợt nghe giọng nói của một người đàn ông, sững sốt vài giây mới không xác định mở miệng: “Bác sĩ Tạ?”

“Dạ, dì cứ gọi tên con là được rồi, dì không cần sang đây, Trần yên con sẽ chăm sóc, đã trễ thế này dì đi đi lại lại trong lòng Trần Yên cũng không an được.”

Vừa nghe lời này, tâm mẹ Trần nhẹ đi không ít, có bác sĩ Tạ ở bên cạnh chăm sóc, con gái hẳn là không sao, nhưng mà bà lại nghĩ, sao trễ thế này hai người lại ở cùng nhau, cho dù con gái đến bệnh viện bác sĩ Tạ làm việc, cũng không khéo đến mức gặp phải bác sĩ Tạ trực ban, chẳng lẽ... mẹ Trần càng nghĩ càng vui vẻ, lúc trước bà đã ám chỉ với con gái là bác sĩ Tạ là người không tệ, nhưng mà con gái đối với người này không có tâm tư gì, bà cũng không biết bác sĩ Tạ nghĩ như thế nào, bây giờ mọi việc đều như bà nghĩ, đây là tin tức tốt, vì thế bà thử mở miệng: “Hai người...”

“Con với Trần Yên là bạn trung học, hôm nay cùng tham gia họp lớp, nhưng cô ấy không thoải mái, nên con đã đưa cô ấy đến bệnh viện.” Tạ Cảnh Thâm dừng một chút, “Mặt khác, có thể Trần Yên không nói cho dì biết, tội con đang hẹn hò.”

Mẹ Trần mừng rỡ cười toe toét: “Được được, có con chăm sóc nó là dì yên tâm rồi, vất vả cho con rồi Tiểu Tạ.”

Tiếng Tiểu Tạ này mẹ Trần gọi rất trôi chảy, Tạ Cảnh Thâm cũng cười đáp: “Dì khách khí rồi, chăm sóc bạn gái là việc phải làm mà.”

Cúp điện thoại, Tạ Cảnh Thâm rất tự giác trực tiếp bỏ di động của cô vào trong túi.

Ánh mắt Trần Yên Thực theo động tác chuyển động của anh: “Anh nói bậy bạ gì đó.”

“Không nói bậy, không phải là quyết định kết hôn sao, dù sao cũng phải để ba mẹ em chuẩn bị tâm lý chứ, bằng không anh tới cửa cũng không vô được.”

Anh nói có lý, Trần Yên Thực cũng không thể phản bác.

Tạ Cảnh Thâm đột nhiên hỏi cô: “Vì sao tâm tình lại không tốt?”

“... Nghĩ đến bản thân phải giết chết một sinh linh nhỏ bé, áp lực tâm lý không lớn à?”

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ đầu cô: “Bây giờ không cần phải phiền não rồi, sinh nó ra.”

“Ừm.”

Trong phòng bệnh lại yên tĩnh một lát, đột nhiên Trần Yên Thực mở miệng: “Vì sao anh cũng giống em, bây giờ còn độc thân vậy? Hẳn là có rất nhiều cô gái thích anh chứ.”

Cô nhìn Tạ Cảnh Thâm bằng ánh mắt sáng lấp lánh, rất tò mò, Tạ Cảnh Thâm đành phải tiếp lời cô: “Nhưng anh đều không thích.”

“Vậy anh thích kiểu người gì?”

Tạ Cảnh Thâm nghĩ nghĩ, không thể nói bản thân không muốn suy nghĩ đến, có thể anh thích kiểu không phân biệt, chỉ cần là người trong lòng thì không cần phải suy nghĩ nữa, im lặng vài giây: “Không nghĩ tới, hỏi cái này cũng vô nghĩa, chúng ta sắp kết hôn rồi.”

“Nói đi mà, em sẽ cố gắng thay đổi theo hướng đó.”

Tạ Cảnh Thâm sững sờ: “Vì sao?”

“Cái kia, tật xấu của em tương đối nhiều, người bình thường có thể không cần nhận, nhưng chúng ta cùng nhau sống, cũng không thể khiến anh quá chán em, cho nên thôi, đành phải hy sinh chút.”

Bác sĩ Tạ trầm mặc, thì ra em cũng biết bản thân có rất nhiều tật xấu. Nhưng kì lạ có đôi khi bản thân đã nhận định một người, trong mắt, tật xấu nào cũng không thành vấn đề.

Bác sĩ Tạ nhìn bệnh nhân trên giường có chút kim lòng không đậu, hôn lên trán cô: “Em như thế này rất ổn, đừng sửa, ngủ đi, phụ nữ có thai ngủ trẻ đối với cục cưng không tốt.”

Cuối cùng câu nói kia thành công dọa được Trần Yên Thực, cô lập tức nhắm mắt lại: “Em ngủ.” Cũng không kịp suy nghĩ nụ hôn kia có ý gì.

Ngày hôm sau, mẹ Trần ba Trần đi đến bệnh viện một chuyến, vẫn là Tạ Cảnh Thâm đi đón người, dẫn họ đến phòng bệnh, thuận tiện tiết lộ hai người bọn họ đã “hoạt động bí mật”.

“Trần Yên mang thai, bây giờ ở bệnh viện để tránh sảy thai.”

Ba Trần mẹ Trần nghe những lời này đều sững sờ một chút, nhất là ba Trần phản ứng cực kì mạnh, lập tức đen mặt.

Còn mẹ Trần ở một bên xoa dịu không khí: “Tiểu Tạ thật biết nói đùa.” Thự ra trong lòng bà biết Tạ Cảnh Thâm hẳn không phải là đùa.

“Dì à, con không đùa, con với Trần Yên dự tính sẽ kết hôn.”

...

Kết quả là Tạ Cảnh Thâm với ba Trần cùng đi ra ngoài nói chuyện cuộc đời, mẹ Trần vào phòng bệnh.

Mẹ Trần gọt táo cho Trần Yên Thực: “Trần Yên không tệ nha, yêu đương mà giấu kĩ vậy đấy.”

Trần Yên Thực yên lặng ăn táo, cô không thể nói chỉ mới xác định đêm qua được.

“Hôm nay nếu ba con với mẹ tới, chuyện mang thai cũng tính gặt ba mẹ à?”

“Không phải con sợ ba mẹ bị hoảng sợ sao, hôm qua trời đã tối như vậy, hai người chạy tới đây dễ gặp chuyện không may.”

Mẹ Trần chỉ chỉ vào đầu cô: “Không ngờ, rốt cục Trần Yên của chúng ta cũng có người muốn rồi.”

“...” Đây là mẹ ruột đó sao?

“Lần này phải nghiêm túc đối xử với nhau, bác sĩ Tạ là người không tệ, làm việc ổn trọng, con ở cùng cậu ấy mẹ rất yên tâm.”

Trần Yên Thực gật đầu mạnh một cái, tỏ vẻ bản thân rất nghiêm túc, phải kết hôn mà, có thể không nghiêm túc được sao?

“Cửa ải của ba con không dễ chịu đâu.”

Cắn quả táo một miếng: “Không phải lúc trước ba rất thích anh ấy sao?”

“Có thể tụi con làm chuyện như vậy, trong lòng ba con không thoải mái lắm.”

“Vậy mẹ không khó chịu à?”

“Mẹ khó chịu cái gì? Mẹ mừng còn không kịp đây này, con gái của mẹ rất thông minh, con rể tốt như vậy nên nắm cho thật chặt.”

“...”

Mẹ Trần thoáng hơn ba Trần, bây giờ chuyện chưa kết hôn mà có con có rất nhiều, mẹ Trần cũng nhìn Tiết An An lớn lên, cô ấy cũng hay ở cùng với bạn trai, mẹ Trần thấy nam nữ chưa kết hôn mà có thai tập mãi thành quen.

Tiến bước ba Trần mẹ Trần xong, Tạ Cảnh Thâm mới đi vào phòng bệnh.

Tạ Cảnh Thâm mặc áo làm việc, lúc trước khi ba Trần nằm viện, cô đã thấy Tạ Cảnh Thâm mặc áo blouse, nhưng khi đó nhìn anh không nhu hòa như bây giờ.

“Ba em nói với anh cái gì vậy?”

Anh đứng, cúi đầu nhìn Trần Yên Thực, xoa xoa đầu cô: “Không có gì, trong lòng ba em tức giận thôi, trút ra là được rồi, em lo dưỡng thai cho tốt, đừng nghĩ lung tung, nghe chưa?”

“Trông anh có vẻ rất vui?”

“Đã định chung thân đại sự, có thể không vui sao?” (Gốc phải là: chung thân đại sự trần ai lạc định)

“Ba em đồng ý rồi à?”

Anh suy nghĩ một lát: “Hắn là sắp rồi.”

...

Gần đây bác sĩ Tạ mặt mày rạng rỡ, các y tá trẻ trong bệnh viện đều cảm nhận được, ngày thường bác sĩ Tạ giống như hoa trên núi cao, chỉ có thể nhìn chứ không thể làm loạn, biểu cảm trên mặt cũng không có biến hóa nhiều, mọi người trong bệnh viện kể cả bệnh nhân cũng không ai có may mắn nhìn thấy bác sĩ Tạ tươi cười, nhưng mà mấy ngày gần đây, tất cả mọi người đều phát hiện, lúc nói chuyện với bác sĩ Tạ, thể nhưng anh lại nở nụ cười, anh nở nụ cười ~ y tá trẻ tỏ vẻ bản thân có chút kiềm chế không nổi, bác sĩ Tạ quá anh tuấn, cười lộ lên thậm chí như có gió xuân quét vào mặt...

Sau khi Tiết An An đến thăm cô, cô nói chuyện mình tính kết hôn với Tạ Cảnh Thâm, Tiết An An chỉ sững sốt một chút, không hề tỏ ra quá kinh ngạc: “Ừm, định ngày rồi à?”

“Vẫn chưa, cậu mau biểu hiện một chút đi?”

“Muốn mình biểu hiện cái gì? Cậu yên tâm, bao lì xì của mình chắc chắn là sẽ lớn nhất, phù dâu, nếu tìm không được, mình cũng OK.”

“Sao khác quá vậy, lúc trước không phải cậu khuyên mình nên bỏ đứa nhỏ sao?”

“Còn không phải là do cậu không nỡ à, huống chi bây giờ đã quyết định kết hôn rồi, chẳng lẽ mình còn bức cậu à.”

“Không phải như thế, nhưng phản ứng của cậu không đúng.”

“Có cái gì mà không đúng, chị em tốt sắp phải lập gia đình, đương nhiên là mình vui vẻ rồi.”

“Mình thấy cậu cũng không vui lắm mà.”

“Cậu thật là nhàm chán đó, phản ứng của mình quan trọng như vậy sao, nếu nói mình có điều gì lo lắng, đó là sợ cậu vì đứa bé mà kết hôn.”

“Không có gì phải hối hận cả, mình đã nói với Tạ Cảnh Thâm, tùy thời đều có thể ly hôn, mình chỉ muốn cục cưng là được rồi.”

Tiết An An bị ghen một chút: “... thật cậu đã nói như thế?”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Tạ Cảnh Thâm trả lời thế nào?”

“Có thể trả lời thế nào, đương nhiên là nói được.”

Tiết An An không nói gì, thích thú sờ sờ đầu Trần Yên Thực, đứa nhỏ này vẫn còn rất hồn nhiên.

Trần Yên Thực nghi ngờ nhìn cô một chút, Tiết An An giải thích: “Không có gì, lúc này sinh đứa nhỏ ra mới là quan trọng.”

Trần Yên Thực bĩu bĩu môi về phía giỏ quýt, ý bảo cô muốn ăn, Tiết An An đi lấy rồi lột cho cô.

Trần Yên Thực ăn một miếng: “Nhưng mà xem ra năm sau mình không thể đi ra ngoài làm việc rồi, làm gì có công ty nào lại đi nhận một người phụ nữ đang mang thai chứ.” Nói rồi lại vỗ vỗ bụng mình, “Cục cưng, mẹ vì con mà ngay cả cơ hội làm việc cũng bỏ rồi đó, nhất định con phải thật khỏe mạnh cường tráng sinh ra nha.”

Tiết An An ở một bên cười cười, Trần Yên Thực nhìn cô: “Cười cái gì?”

“Cười cậu ngây thơ đó.”

Trần Yên Thực cố ý nghiêm mặt lườm cô một cái, lại vỗ vỗ bụng: “Cục cưng, nhớ sau này đừng gọi người này là mẹ nuôi nhé.”

“Cậu đúng là thật ngây thơ.”

Trần Yên Thực lại trừng mắt nhìn cô, nhưng Tiết An An không chút để ý, ánh mắt nhìn Trần Yên Thực rất yêu thương, tựa như nhìn con gái nhà mình, Trần Yên Thực cảm thấy buồn nôn, đẩy cô một phen: “Đừng nhìn mình như vậy.”

Tiết An An cười to, sau đó nghiêm túc hẳn lên: “Nhưng mình nói thật, Trần Yên Thực cậu nên đăng hoàng tử tế, đừng tùy tiện tiện dẫn đến ly hôn nhé.”

Trần Yên Thực gật đầu rất nghiêm túc: “Nếu Tạ Cảnh Thâm không nói không thể chịu được tật xấu của mình, thì mình sẽ không ly hôn.”

Tiết An An néo néo mặt cô: “Vậy cậu mau cưới đi.”

Hả? Sao nghe câu này quen tai thế nhỉ? Trần Yên Thực nhớ ra câu này cô đã từng nói với Viên Lộ, nhưng với Viên Lộ đó là tình yêu mỹ mãn, nên cưới! Còn cô là vì cục cưng mà không thể không kết hôn! ! !

Tác giả có chuyện muốn nói: không biết nếu bác sĩ Tạ biết được tâm lý của Trần Yên thì sẽ có cảm tưởng gì nhé~ (cười trộm)

La Thanh Na: Có thể các bạn thắc mắc tên của nữ chính tại sao khi thì Trần Yên Thực, khi thì Trần Yên, mình cũng nói rõ là mình không biết, lúc trước cứ ngỡ là tác giả viết sao hoặc viết thiếu, nhưng sao lại viết thiếu nhiều đến vậy, nên mình nghĩ Trần Yên là tên thân mật chẳng? width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

11. Chương 12

mẹ Trần nấu canh tẩm bổ, tính đi đưa cho Trần Yên Thực uống, thấy ba Trần ngồi trong phòng khách nghe radio, liền lên tiếng: “Tôi đi bệnh viện một chuyến đây.”

Ba Trần làm bộ như không nghe thấy, mẹ Trần đành phải làm bộ như lăm bầm lâu bầu: “Vài ngày nay, may nhờ có bác sĩ Tạ một tắc không rời chăm sóc cho Trần Yên chúng ta, tôi cũng phải làm chút gì đó cho cậu ấy tẩm bổ mới được.”

Ba Trần vẫn không nói chuyện như cũ, mẹ Trần tiếp tục nói: “Lớp trẻ bây giờ ấy mà, không kết hôn mà mang thai thì tính cái gì, có đầy ra đấy, ông xem An An xem không phải là luôn ở cùng với chồng sắp cưới của nó à, tôi thấy bác sĩ Tạ là người rất tốt, Trần Yên giao cho cậu ấy, tôi cũng yên tâm.”

Ba Trần hừ một tiếng thật mạnh.

Mẹ Trần vụng trộm cười cười, biết ông đã nghe lọt, cũng không nói thêm nữa, đi đến bệnh viện, mỗi ngày đúng giờ đưa tin.

Nhưng Trần Yên Thực lại không chịu để mẹ Trần vất vả, luôn bảo bà mau mau đi về, hướng chỉ ba Trần vừa mới lành bệnh, bên cạnh cần có người chăm sóc, còn nữa, mẹ Trần nấu canh cô uống không vô, buồn nôn mắc ói cũng không trách cô được, trong thời gian này cô chỉ ăn được thức ăn nhẹ mà thôi.

Mẹ Trần thấy Tạ Cảnh Thâm ở trong này cũng rất yên tâm, luôn rất tự giác để lại không gian riêng tư cho hai người.

Trên thực tế hình thức ở chung của Tạ Cảnh Thâm với Trần Yên Thực thường là như vậy, Trần Yên Thực nằm trên giường đọc sách, Tạ Cảnh Thâm ngồi bên cạnh bóc hạt dưa, gọt hoa quả, bưng trà dâng nước, Trần Yên Thực chỉ cần an tâm hưởng thụ mà thôi.

Nhưng Tạ Cảnh Thâm còn phải làm việc không có nhiều thời gian bên cạnh chăm sóc Trần Yên Thực, đành nhờ một y tá trẻ chú ý giúp, đừng để Trần Yên Thực chạy loạn.

Kỳ thực Trần Yên Thực rất tự giác, vì cục cưng trong bụng nên cô cũng không dám lộn xộn.

Cứ như vậy, hơn phân nửa bệnh viện đều biết trong phòng bệnh này là vợ sắp cưới của bác sĩ Tạ, vì thế thường tranh thủ lúc rảnh rỗi đi tới đi lui ngoài phòng bệnh, nghĩa một cái xem nhân vật thiên tiên nào mà có thể khiến bác sĩ Tạ yêu thương như vậy.

Nhưng hiển nhiên hẳn là Trần Yên Thực khiến người ta thất vọng, Trần Yên Thực không thể tính là đại mỹ nữ, nhiều lắm cũng được xem là ưa nhìn, tuy nhiên cô rất biết cách ăn mặc, trang điểm, thoát nhìn trẻ hơn tuổi, tổng thể nhìn cũng không tệ.

Ở bệnh viện Bác sĩ Tạ là người có nhân khí cao, không ít y tá trẻ đi ngang qua phòng bệnh thấy bác sĩ Tạ chịu một nhọc chăm sóc vợ chưa cưới nhà mình, một phần thì cảm thán bác sĩ Tạ là một người đàn ông tốt, một phần lại cảm thấy bất bình thay cho bác sĩ Tạ, người phụ nữ nằm trong phòng này sao lại dám sai bảo bác sĩ Tạ như vậy chứ, cắn khấn tay, không vui

~Đương nhiên nói đến cùng thì cũng là chuyện nhà bác sĩ Tạ, đồng nghiệp trong bệnh viện đều là người ngoài, không ai không thức thời.

Một ngày kia Trần Yên Thực đọc sách có một tình tiết khiến cô nhin không được cười điên cuồng: “Thực là có người ngốc như vậy ha ha ha ha~ ”

Bác sĩ Tạ lột vỏ quả quýt rồi đút cho cô: “Mẹ anh nói muốn đến gặp em.”

Trần Yên Thực lập tức chuyển thái độ: “Ai?” Chuyển thành sợ hãi, “Vì sao? Sao bác gái lại muốn tới gặp em chứ?”

“Bà đến gặp con dâu có gì không đúng chứ?”

Trần Yên Thực giả bộ đáng thương: “Em chưa chuẩn bị để gặp phụ huynh mà.”

Tạ Cảnh Thâm bật cười: “Cục cưng đã hai tháng rồi, bây giờ sẽ chuẩn bị hôn lễ, cố gắng làm hôn lễ trước cuối năm nhé?”

“Không làm hôn lễ không được sao?” Cô nghĩ cô với Tạ Cảnh Thâm không phải vì yêu nhau nên mới kết hôn, không cần thông báo cho nhiều người biết, như vậy khi ly hôn cũng dễ nói chuyện.

Trên ý nghĩa mà nói, Trần Yên Thực là kiểu người theo chủ nghĩa bi quan, cái gì cũng thích chuẩn bị cho tình huống tồi tệ nhất.

“Không được, ba mẹ em với ba mẹ anh sẽ không đồng ý đâu.” Cử hành hôn lễ là chứng tỏ thái độ nghiêm túc của anh đối với cuộc hôn nhân này, đương nhiên Trần Yên Thực không thể cảm nhận được, nhưng cũng không thể để cha mẹ cô cảm thấy anh ghét bỏ cô được, đến nỗi không tình nguyện gả con gái cho anh, Tạ Cảnh Thâm sẽ không làm chuyện như vậy, anh sờ sờ đầu Trần Yên Thực, “Em yên tâm, đến lúc đó sẽ không để em phải vất vả đâu, cái gì em cũng không cần quan tâm, an tâm dưỡng thai là được rồi.”

Có lẽ chính Trần Yên Thực cũng không ý thức được, Tạ Cảnh Thâm đã thuyết phục được mình một cách rất dễ dàng.

Tạ Cảnh Thâm nói với Trần Yên Thực sẽ tính chuyện này sau, lòng Trần Yên Thực luôn lo sợ bất an, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, chẳng thoải mái được, dường như lúc đó cha mẹ anh không thích cô.

Nhưng thử nghĩ một chút đi, cha mẹ Tạ vốn nhìn trúng một cô gái thay con trai, dẫn anh đi gặp mặt người ta, đột nhiên con trai lại kéo một cô gái khác đi đến nói đây là bạn gái anh, dưới loại tình huống này, ai có thể vui vẻ nổi chứ?

Tạ Cảnh Thâm nhìn dáng vẻ Trần Yên Thực có chút dở khóc dở cười: “Đừng khẩn trương, ba mẹ anh rất thích em mà.”

Đây chẳng phải là lời an ủi của Tạ Cảnh Thâm dành cho Trần Yên Thực, vẫn đáng tin một chút, dù sao cũng là bạn gái của con trai, sau khi cha mẹ Tạ phản ứng kịp, về phương diện khác cũng hỏi thăm Tạ Cảnh Thâm không ít tin tức về Trần Yên Thực, đương nhiên là Tạ Cảnh Thâm chọn cái tốt mà nói, cứ như vậy Trần Yên Thực trong lòng cha mẹ Tạ cũng có chút tình cảm, hướng chi bây giờ trong bụng Trần Yên Thực còn có huyết mạch nhà họ Tạ bọn họ, chỉ thế thôi cũng đủ khiến cha mẹ Tạ vui mừng rồi.

Hôm nay bà Tạ bận bịu trong bếp một hồi lâu, hầm cách thủy chén canh dưỡng thai, mới đi cùng giáo sư Tạ đến bệnh viện.

Dưới cái nhìn chăm chăm của cha mẹ Tạ Trần Yên Thực uống một ngụm canh, cũng không tệ, có thể uống được, không có cảm giác buồn nôn, đây là chỗ tốt của mẹ chồng làm việc ở khoa sản sao?

Bà Tạ càng nhìn Trần Yên Thực càng thích, bộ dạng không tệ, cũng lễ phép, trước giờ con trai chưa bao giờ khiến họ lo lắng, cho rằng người mà con trai coi trọng hẳn sẽ không tệ đâu nhỉ.

Ừm, vừa nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của con trai cuối cùng đã được giải quyết, hơn nữa lại sắp được ôm cháu, bà Tạ nhìn Trần Yên Thực lại càng thuận mắt hơn, toàn bộ quá trình đều nở nụ cười, vẫn không chuyển mắt nhìn Trần Yên Thực uống nước canh, đợi Trần Yên Thực uống xong lại cực kỳ ân cần dọn bát đĩa, không để Trần Yên Thực động vào một chút.

Trần Yên Thực cảm thấy có chút ngượng ngùng, âm thầm nhìn thoáng qua Tạ Cảnh Thâm, nhưng Tạ Cảnh Thâm cũng chỉ nhìn lại cô một cái, không có động tác gì.

Từ lúc Trần Yên Thực uống canh xong, bà Tạ nghiêm nhiên xem cô như con gái nhà mình: “Yên Yên à, gọi là Yên Yên nhé.”

Trần Yên Thực chảy mồ hôi, đã nhiều năm rồi không ai gọi cô như vậy cả, lúc trước ba Trần mẹ Trần cũng gọi cô như vậy, nhưng mà sau khi cô đọc sách, hiểu một chút, cảm thấy hai chữ Yên Yên này đặc biệt không xuôi tai, nghe cảm thấy cực kỳ yếu đuối, cô không phải là cô gái yếu yếu đuối đuối, cuối cùng phải cúi kính vài lần, ba Trần mẹ Trần mới không gọi cô là Yên Yên nữa.

Nhưng mà thôi, người không giống thì không thể áp dụng cùng một cách, sau này mẹ chồng gọi cô, cô có thể không trả lời sao? Nhưng không ngờ Tạ Cảnh Thâm lại tri kỷ biết bao: “Mẹ, gọi là Trần Yên là được rồi.”

“Ừm, Trần Yên à, nếu con cảm thấy ở đây không thoải mái, thì chuyển đến nhà bác đi, ở nhà bác cũng giống bệnh viện mà, bác cũng có thể chăm sóc con.”

Trần Yên Thực không biết phải trả lời như thế nào, liếc nhìn Tạ Cảnh Thâm xin giúp đỡ, Tạ Cảnh Thâm nghiêm trang trả lời: “Không cần đâu mẹ, một ngày cô ấy không nhìn thấy con thì không vui, cô ấy không vui đối với đứa nhỏ cũng không tốt.”

Trần Yên Thực học máu ba cấp, ngã xuống đất không dậy nổi, xin đừng hắc (troll)!

Bà Tạ nhủ mi: “Tuy rằng vợ chồng son tụi con ân ân ái ái chúng ta làm trưởng bối thấy cũng vui vẻ, nhưng vẫn phải chú ý đúng mực một chút, người trẻ tuổi tinh lực tràn đầy, mỗi ngày đánh nhau rất dễ lau súng cướp cò, tình huống của Trần Yên bây giờ không cho phép đâu.”

Bà Tạ nói rất nghiêm túc, Trần Yên Thực tỏ vẻ trái tim nhỏ bé không chịu nổi, sao quý bà này nói chuyện không kiêng kị gì hết vậy, ở đây còn có Tạ Cảnh Thâm với giáo sư Tạ nữa đó? Một người trẻ tuổi như cô nghe xong cũng cảm thấy thẹn thùng nữa mà ~ che mặt

~Giáo sư Tạ cười tùm tùm nhìn thoáng qua con trai nhà mình, Tạ Cảnh Thâm khẽ ho một tiếng, anh là người không biết khắc chế như vậy sao? Đời này mới ăn thịt được có một lần thôi đấy? Không biết lần ăn thịt sau là bao giờ đây này --.

Khụ khụ, nhưng trong đầu bác sĩ Tạ không khỏi xuất hiện một vài hình ảnh không êm dịu, khuôn mặt trắng nõn hơi hồng hồng, chiếc cổ thon dài, lưng cong duyên dáng, thân thể không thể xem là đầy đặn nhưng đủ lồi lõm, đặc biệt là tiếng rên rỉ của cô lúc kích tình, bây giờ chỉ nghĩ lại thôi cũng đủ khiến anh bị kích thích.

Trần Yên Thực hơi ngược mắt nhìn nhìn Tạ Cảnh Thâm, ánh mắt có chút đáng thương, chủ ý của cô là xin giúp đỡ, cô thật không muốn đến nhà họ ở đâu, nào biết Tạ Cảnh Thâm cũng nhìn lại cô, sắc mặt hơi phiếm hồng hiem có, trong mắt người khác thì đang thâm tình nhìn nhau, là một hình ảnh tình yêu nồng nàn không thể cách xa!

Nhất thời lòng bà Tạ mềm đi: “Aiz, được rồi, hai đứa là vợ chồng son yêu thương nhau, mẹ cũng không làm người ác được, nhưng mà A Cảnh à, con vẫn phải chú ý một chút, bây giờ phải dưỡng thân thể Trần Yên cho tốt, chờ đứa nhỏ sinh ra xong, tụi con muốn lăn qua lăn lại thế nào cũng được.”

Trần Yên Thực không hiểu, sao tự nhiên quý bà này lại thả người, nhưng chưa kịp nghĩ nhiều, đã bị oanh tạc bởi câu nói kia của bà.

Tạ Cảnh Thâm nhẹ giọng khụ khụ, nghiêm túc gật đầu: “Con sẽ chú ý.”

Trần Yên Thực: ... sao ông trời lại muốn hắc tôi như vậy? Vì sao??? Yên lặng rơi lệ

~“A Cảnh à, con xem ngày chưa? Làm hôn lễ trước cuối năm đi, bằng không chờ bụng Trần Yên lớn, mặc áo cưới sẽ khó coi đấy.”

“Dạ, con sẽ để ý.”

“Chờ thân thể Trần Yên khỏe lại, chúng ta cùng đi cầu hôn.”

Trần Yên Thực nghe cảm thấy lần này chơi lớn rồi, cô chỉ muốn đi nhận giấy chứng nhận là được rồi, không cần phiền như vậy đâu.

Nhưng cô làm gì có đường phản đối chứ, Tạ Cảnh Thâm đồng ý: “Dạ.”

Bà Tạ quay đầu kéo tay Trần Yên Thực, vẻ mặt thương tiếc: “Không thể để Trần Yên chúng ta chịu thiệt thòi được.”

Trần Yên Thực bị ánh mắt này nhìn đến nơm nớp lo sợ, cô rất muốn trả lời không thiệt thòi không thiệt thòi, bên kia bà Tạ lại chuyển hướng về phía Tạ Cảnh Thâm: “Khi phụ nữ mang thai rất là vất vả, con càng phải chăm sóc kĩ Trần Yên, đừng làm con bé suy nghĩ miên man, càng không được làm chuyện có lỗi với Trần Yên, nếu con làm ra chuyện vô liêm sỉ, mẹ sẽ là người đầu tiên không tha cho con đấy.”

Trần Yên Thực thầm nghĩ, Tạ Cảnh Thâm sẽ không làm chuyện gì có lỗi với cô đâu, sao người lại không tin tưởng vào con trai người vậy? Với tính tình của Tạ Cảnh Thâm, nếu anh có người trong lòng, anh sẽ ly hôn với cô trước chứ không mờ ám với người ta đâu, Trần Yên Thực đắm chìm trong suy nghĩ của mình, âm thầm gật gật đầu, cô không biết lòng tin của cô đối với Tạ Cảnh Thâm ở đâu mà ra, nhưng kì lạ là cô lại rất chắc chắn.

Chờ lúc cô phục hồi lại tinh thần, lại nghe giáo sư Tạ nói: “Được rồi, đừng dong dài nữa, con trai mình bà còn không rõ sao, nó muốn kết hôn nhất định là rất nghiêm túc, tôi thấy hai đứa này, khẳng định là sẽ yêu yêu thương thương nhau.” Dứt lời lại vỗ vỗ vai Tạ Cảnh Thâm, “Cũng không cầu hai con có thành tựu to lớn gì, chỉ mong luôn bình an, cùng già đi như ba với mẹ tụi con vậy, còn có thể ôm cháu là được rồi.”

Lúc này Trần Yên Thực mới có ý thức bản thân phải kết hôn, phải cùng sống với người khác, không thể giống như lúc trước sống một mình muốn gì thì làm đó được, cô dăm chiêu ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm cũng đang nhìn cô, đáy mắt như hình thành lỗ xoáy, cô bị cuốn vào lúc nào không hay.

Tác giả có chuyện muốn nói: Hữu Phi: Nhịn không được bắt đầu YY bác sĩ Tạ có khuôn mặt đẹp như mặt ngọc (xấu hổ)

Trần Yên (cao lãnh): Ha ha, bác sĩ Tạ chương mắt anh đó

~Hữu Phi: Nói chuyện với mẹ khách khí chút có được không? Kêu ngạo nữa là mẹ đối đấy

~Bác sĩ Tạ (nhú mảy): Vậy thì thuận tiện đổi tôi luôn đi, Trần Yên, qua đây, em biết đây có một số người vào thời mãn kinh không nhìn được người khác ngọt ngào, đừng để ý cô ta, chúng ta đi sinh cục cưng

~Hữu Phi: ... Ngày nào còn độc thân ngày đó còn bị ngược [bái bai] bác sĩ Tạ cậu thật sự không biết ngược cún là không tốt sao ~[bái bái] width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

12. Chương 13

Edit: La Na

Ngày Trần Yên Thực xuất viện, vì có Tạ Cảnh Thâm ở đây, nên ba Trần mẹ Trần không đến bệnh viện, ở nhà chuẩn bị một bàn đồ ăn phong phú, chờ bọn họ trở về.

Ở trên xe Tạ Cảnh Thâm nhắc lại lời bác sĩ một lần nữa cho Trần Yên Thực nghe: “Ăn thức ăn nhẹ, phải ăn nhiều loại hoa quả, quan trọng là phải luôn giữ cho tâm trạng vui vẻ, không được quá kích động, bình thường còn phải vận động phù hợp...”

“Biết rồi biết rồi, anh nói nhiều thật đấy.”

“Em có nghiêm túc nhớ hay không?”

“Yên tâm, em đối với cục cưng cũng rất chú ý.”

Tạ Cảnh Thâm im lặng một lát, bỗng nhiên nói: “Sớm chuyển qua ở cùng anh một chút đi, em ở một mình anh không yên tâm lắm.”

“Ba mẹ em đều ở nhà, đâu phải chỉ có một mình em đâu.”

“Nhưng thấy em, anh sẽ yên tâm hơn một chút.”

Trần Yên Thực xùy xùy: “Tạ Cảnh Thâm, anh nhất định là một người cha tốt.”

Tạ Cảnh Thâm quay đầu nghi hoặc liếc mắt nhìn cô một cái.

Trần Yên Thực tiếp tục nói: “Anh xem cục cưng còn chưa sinh ra, anh đã lo cho nó như vậy, chờ nó sinh ra rồi, không phải là càng quan tâm hơn sao?”

Tạ Cảnh Thâm im lặng, kỳ thực anh tương đối muốn nghe cô nói “Tạ Cảnh Thâm nhất định anh sẽ là một người chồng tốt”, nhưng hiển nhiên trong mắt cô, anh chỉ là ba ba của con cô, còn không được tính là người yêu của cô.

Tiến Trần Yên Thực về nhà, đương nhiên là ba Trần mẹ Trần giữ Tạ Cảnh Thâm lại cùng nhau ăn cơm.

Ba Trần vẫn là thái độ ôn hoà, còn mẹ Trần dĩ nhiên là đã coi Tạ Cảnh Thâm là con rể rồi.

Trên bàn cơm, mẹ Trần gấp một đĩa thức ăn bỏ vào trong chén Tạ Cảnh Thâm: “Ăn nhiều một chút nhé Tiểu Tạ, mấy ngày nay chăm sóc Trần Yên vất vả rồi.”

Trần Yên: ... Cô là phụ nữ có thai đó, cô cũng vất vả đấy có được không vậy?

“Đây là bổn phận của con, nhưng còn Trần Yên, vất vả rồi.”

Trần Yên Thực: ... Được rồi, cô có một người chồng sắp cưới rất biết săn sóc.

Khuôn mặt mẹ Trần tươi cười nhẹ nhàng nhìn hai người, thật sự là càng nhìn càng xứng đôi: “Tiểu Tạ à, con nói con là bạn học trung học của Trần Yên đúng không?”

“Dạ, tụi con từ tiểu học đến trung học đều là bạn học.”

Mẹ Trần lấp bắp kinh hãi, ba Trần cũng sửng sốt.

“Vậy là hai đứa đã quen nhau nhiều năm rồi.”

“Dạ.” Tạ Cảnh Thâm nhìn nhìn Trần Yên Thực, đặt đôi đũa xuống, kéo tay cô, “Con với Trần Yên quen nhau đã lâu, đều rất quen thuộc lẫn nhau, tụi con cũng nghiêm túc lo lắng về vấn đề kết hôn, hi vọng chú thím có thể đồng ý.”

Đương nhiên mẹ Trần không có gì không đồng ý, cười hề hề gật đầu: “Đương nhiên là phải lấy ý kiến của bản thân tụi con, ý kiến chúng ta đều là thứ yếu, dù sao cùng nhau sống cũng là tụi con.”

“Cảm ơn thím.”

Sắc mặt ba Trần đã không còn lạnh nhạt như trước, đặt đôi đũa xuống, nhìn Trần Yên Thực: “Theo ba.”

Trần Yên Thực nhận mệnh theo ba Trần vào thư phòng.

Lúc Tạ Cảnh Thâm qua, anh kéo kéo tay cô, Trần Yên Thực có chút thất thần, quay đầu nhìn anh một cái, trong lòng vốn không yên nhất thời cũng yên hơn phần nửa.

Vào thư phòng, Trần Yên Thực đóng cửa, ngoan ngoãn đứng trước mặt cha, như một đứa trẻ phạm sai lầm.

Trước khi ba Trần mở miệng, hai tay cô nắm lấy vành tai mở miệng trước: “Là lỗi của con, nhưng lần này con nghiêm túc đó ba, thật sự con muốn kết hôn cùng anh ấy, trước kia không phải ba cũng thích anh ấy đó sao? Còn thường xuyên khen anh ấy nữa mà.” Dứt lời nhướng mắt, giống con thỏ nhỏ dè dặt cẩn thận nhìn thoáng qua Trần ba.

Lý trí mà nói thì ba Trần cũng đồng ý cho bọn họ, dù sao trừ cách đó ra cũng không còn cách nào, chuyện con gái chưa chồng mà có con khiến ông hơi buồn, giờ phút này cũng chỉ có thể than một tiếng: “Con nghĩ được lắm, đã đến nước này, ba cũng không thể phản đối tụi con kết hôn được.”

Trần Yên Thực lộ ra ý cười: “Cảm ơn ba.”

“Bác sĩ Tạ là người không tệ, mẹ con với ba cũng vừa lòng cậu ấy, nhưng việc làm này vẫn là thiếu suy xét, ba chỉ lo con gả đi như vậy sẽ bị thiệt thòi, con có biết trong nhà bác sĩ Tạ làm cái gì không?”

“Một nhà bọn họ đều là bác sĩ, ba mẹ anh ấy là giáo sư đấy, đại học H.”

“Đó không phải đại học con học sao?”

“Dạ, nhưng bộ phận y học nằm riêng một khu, không ở cùng với tụi con, con cũng chưa từng gặp, nếu có gặp qua thì bây giờ cũng không nhớ rõ.”

“Nhà người ta đều là người giỏi giang con qua đó nhờ bị tui thân thì sao?”

“Ba, sao ba lại có ý nghĩ này? Tốt xấu gì con cũng tốt nghiệp đại học H đó có được không? Hơn nữa ba thấy con là người dễ chịu tui thân à? Ba mẹ anh ấy mọi người rất tốt, lúc con nằm viện, ba mẹ anh ấy còn ghé thăm nữa, ở chung rất tốt, hơn nữa anh ấy cũng không ở với ba mẹ.”

“Cái này được, là ba suy nghĩ nhiều.”

Trần Yên Thực đi qua ngồi xổm bên người ba Trần: “Ba, ba nói cái gì vậy? Con biết ba đau lòng cho con mà.”

“Cũng đã lớn rồi, làm mẹ người ta rồi mà còn làm nũng à?”

“Hắc hắc, không phải ba thích bộ dáng này của con à?”

Khóe miệng ba Trần cũng nở nụ cười: “Trần Yên à, con nói cho ba biết, con có thích bác sĩ Tạ không?”

Trần Yên Thực cân nhắc một chút, đương nhiên cô không thể nói không thích, đành phải mở miệng: “Thích chứ ạ.”

“Thích là được rồi, ba thấy tình yêu của tui trẻ tui con chỉ là treo trên bờ môi, nhưng ba với mẹ thấy, tìm một người có thể sống với nhau được mới là quan trọng, bác sĩ Tạ ba rất yên tâm, ba già rồi, có bác sĩ Tạ chăm sóc con, coi như cũng trút được nỗi băn khoăn rồi.”

“Ba, ba nói cái gì thế? Ba còn phải nhìn cháu đích tôn ba lớn lên, ôm cháu chắt nữa đó.”

Ba Trần gõ trán cô một cái: “Nói vậy, là cháu ngoại, đây là cháu đích tôn nhà họ Tạ.”

“Cái gì chứ, là con sinh ra đó, để nó theo họ Trần của con.”

“Bậy bạ, bao nhiêu tuổi rồi? Còn không hiểu chuyện như vậy.”

Trần Yên Thực ngoan ngoãn ngồi lại, sờ lỗ tai, tỏ vẻ bản thân đã nghe lời rồi.

“Đi ra ngoài đi, bác sĩ Tạ còn đứng bên ngoài.”

Trần Yên Thực đứng lên giúp ba Trần đi ra ngoài.

Tạ Cảnh Thâm với mẹ Trần đang ngồi trước bàn, hình như tán gẫu rất vui vẻ, thấy bọn họ bước ra, Tạ Cảnh Thâm vội vã đứng lên: “Chú.”

“Ngồi đi.”

Trần Yên Thực ngồi xuống cạnh Tạ Cảnh Thâm, ngón tay bên dưới gờ chữ V ra với anh, Tạ Cảnh Thâm bật cười trong lòng, cô thật đúng là không khác gì, ừm, không đúng, có khác một chút, thời gian đã mài đi một chút đáng yêu của cô gái nhỏ, anh nhìn ngón tay thon dài mảnh khảnh, móng tay cắt gọn chỉnh tề, anh rất muốn cầm nó lên hôn một cái.

“Bác sĩ Tạ à.”

Tạ Cảnh Thâm thu ý nghĩ kiều diễm trong đầu lại rất nhanh: “Chú cứ gọi tên con đi ạ.”

Ba Trần nhìn thoáng qua mẹ Trần, mẹ Trần cũng một mặt trách cứ nhìn ông, sắp trở thành con rể rồi, mà còn gọi bác sĩ Tạ cái gì.

“Ồ, Tiểu Tạ à, thực ra chú luôn xem trọng con, tuy rằng việc con làm lần này khiến chú có chút không vui, nhưng Trần Yên đã thích con, con cũng hiểu đấy, chú với mẹ nó cũng yên tâm, tụi con kết hôn, chú thích làm người lớn đương nhiên cũng vui mừng khi việc thành.”

Lúc Tạ Cảnh Thâm nghe được hai chữ “thích con” có cảm giác được yêu thích mà lo sợ, quay đầu nhìn Trần Yên Thực, Trần Yên Thực cảm nhận được ánh mắt của anh, quay đầu nhìn anh nở nụ cười nhẹ, ánh mắt rất sáng, tươi cười trong suốt, anh biết là bản thân suy nghĩ nhiều, có lẽ người này chỉ nói vui với ba cô mà thôi.

Mẹ Trần cũng hát đệm một bên, dường như sợ ba Trần đổi ý: “Đúng vậy, tụi con tính thế nào? Muốn làm hôn lễ thì vẫn nên làm trước cuối năm.”

“...”

Trần Yên Thực yên lặng ăn cơm một bên, nghe bọn họ thảo luận chuyện chung thân đại sự của bản thân...

Sau đó Tạ Cảnh Thâm về nhà, Trần Yên Thực đưa anh xuống lầu, cả người được bao bọc kĩ lưỡng, một người đi trước sôi nổi, hoàn toàn không giống một cô gái 28 tuổi, nhưng mà, hình như tâm trạng cô tốt lắm.

Tạ Cảnh Thâm đi phía sau cô vài bước, tâm tình anh cũng rất tốt.

Ước chừng anh có thể đoán được vì sao Trần Yên Thực lại vui vẻ như vậy, nhưng vẫn hỏi ra miệng: “Sao em vui vậy?” Tâm lý mấy người đang yêu đều giống nhau, hi vọng được nghe cô nói nhiều hơn một chút, chẳng sợ lời này không dùng được.

“Cuối cùng cũng buông được tảng đá trong lòng, đương nhiên là vui vẻ.”

“Là sao?” Tạ Cảnh Thâm bước lên dắt tay cô, “Đi cẩn thận.”

“Biết rồi, đại bác sĩ Tạ.”

Trong tiểu khu có mấy đứa trẻ đang đùa giỡn, Tạ Cảnh Thâm kéo cô cố gắng đi vòng qua đám trẻ, để khỏi bị đụng vào, Trần Yên Thực đi sau lưng anh, nghĩ rằng về sau cứ cùng anh sống như vậy cả đời cũng không tệ, nếu, không trái lời.

“Tạ Cảnh Thâm, bây giờ em phải chuyển qua ở với anh à?”

“Ừ.”

“Bên đó có mấy phòng ngủ thế?”

“Không phải em đã qua rồi à?”

“Em không chú ý...”

Tuy Tạ Cảnh Thâm có chút không rõ lắm, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Hai phòng, một phòng ngủ chính, một phòng khách.”

“Chúng ta tách ra ngủ đi.”

Tạ Cảnh Thâm ngừng bước: “Vì sao?”

“Em không quen ngủ chung với người khác.”

“Bây giờ em là phụ nữ có thai, sẽ rất vất vả, nếu tách ra ngủ, buổi tối em không thoải mái anh cũng không thể nào biết được, hơn nữa chúng ta phải sống với nhau cả đời, em cũng phải làm quen thôi.”

“Cả đời thật dài, anh có thể cam đoan bản thân không gặp người trong lòng rồi sau đó ly hôn không?”

Sao lại nhắc tới đề tài này? Tạ Cảnh Thâm có chút đau đầu: “Sẽ không, anh sẽ không ly hôn, trừ phi em có ý muốn ly hôn, em sẽ sao?”

“Em không dám cam đoan.”

Anh biết từ miệng cô chẳng nghe được câu nào hay.

Nắm tay cô tiếp tục đi, Trần Yên Thực đột nhiên hỏi anh: “Vừa nãy anh vừa nói với mẹ em cái gì đó? Bà cười vui vẻ như vậy.”

“Anh nói với thím một ít chuyện xấu lúc em đi học, thím không ngờ con gái mình lại dũng mãnh như vậy.”

Trần Yên Thực không đi nữa, bỏ tay anh ra, Tạ Cảnh Thâm cũng không thể không ngừng bước chân, nghi hoặc nhìn cô: “Được rồi, tự anh về đi.” Rõ ràng là cô thấp hơn Tạ Cảnh Thâm rất nhiều, nhưng ngẩng đầu lên mà cứ như từ trên nhìn xuống, dù sao khí thế không thể thua được.

Tạ Cảnh Thâm giữ chặt cánh tay của cô, cười khê: “Dễ giận vậy à?”

“Có tin em nói với ba mẹ anh là anh nói bậy hay không?”

Tạ Cảnh Thâm nghe thấy câu này thì ý cười càng sâu: “Nói bậy chỗ nào, thím lớn tuổi rồi, thích nghe chuyện của em, tốt xấu gì cũng thích nghe.”

Trần Yên Thực liếc nhìn anh một cái, không nói chuyện.

Anh tiếp tục nói: “Anh còn nói với thím, anh thích Trần Yên rất lâu rồi, từ trước cho tới bây giờ cũng chỉ thích một người, hi vọng thím có thể yên tâm, gia Trần Yên cho anh, cả đời này anh sẽ không để cô ấy chịu thiệt thòi.”

width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

13. Chương 14

Trần Yên Thực liếc mắt nhìn anh đánh giá cao thấp: “Tạ Cảnh Thâm, anh bịa hay thật đó?”

Tạ Cảnh Thâm: ...

Trần Yên Thực tiếp tục nói: “Phụ nữ mà, mặc kệ bao nhiêu tuổi nhưng với tình yêu này nọ thì vẫn ảo tưởng, anh nói với mẹ em như vậy, chắc chắn mẹ em sẽ càng thích anh cho coi.”

Bác sĩ Tạ im lặng, hỏi cô: “Em thì sao?”

“Em à” Trần Yên Thực suy nghĩ một chút, “Tình yêu, với em mà nói, chính là dẹt hoa trên gấm, không có cũng không gì ảnh hưởng.”

Tạ Cảnh Thâm không nói gì nữa, kéo cô đi về: “Trở về đi.”

“Tự em đi được rồi, anh về đi.”

“Tuy rằng quãng đường không dài, nhưng với tính tình của em, anh vẫn không yên tâm, nên đưa em về trước.”

“Em là đến tiễn anh đó!”

“Anh đưa em về đây.”

Trần Yên Thực nhú mày: “Sớm nói ra thì em không cần phải tiễn rồi.”

Tạ Cảnh Thâm không giải thích, chính bởi vì như thế nên anh mới không nói sớm đấy.

Ngày hôm sau Tạ Cảnh Thâm cùng ba mẹ anh mang rất nhiều thứ này nọ đến nhà Trần Yên Thực, xem như là cầu hôn đi, không biết đi vì trình tự hay là muốn đi.

Giáo sư Tạ vẫn rất dễ gần, luôn cười tủm tỉm, bốn người lớn tuổi nói chuyện cực kì vui vẻ, ngoại trừ Trần Yên Thực hơi im lặng.

Sau đó ra ngoài ăn cơm, Tạ Cảnh Thâm đã đặt chỗ từ sớm sớm, đồ ăn cũng dựa trên khẩu vị của người phụ nữ Trần Yên Thực mà mang lên.

Vài vị trưởng bối nói chuyện về mấy chuyện vặt trong lễ kết hôn, Trần Yên Thực chen miệng vào không lọt, Tạ Cảnh Thâm cũng không nói gì, im lặng ngồi một bên thêm trà đổ nước.

Trần Yên Thực có chút nhàm chán, vươn chân kéo Tạ Cảnh Thâm một chút, Tạ Cảnh Thâm cảm thấy rất ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cô, đã thấy cô nhe răng nhếch miệng với mình, Tạ Cảnh Thâm nhin ý cười, vươn cánh tay dài cầm lấy bát của cô, đổ thêm canh vào rồi đưa tới trước mặt cô: “Uống nhiều chút.”

Trần Yên Thực vốn định ghét bỏ nói “Em không uống”, không hiểu sao đột nhiên cả phòng yên tĩnh hẳn, đều nhìn cô, thôi, cô quyết định ngoan ngoãn uống canh.

“Nhìn hai đứa nó yêu thương nhau kìa.”

“Đúng vậy.”

Trần Yên Thực yên lặng quay đầu nhìn quét một vòng, phát hiện ngay cả ba Trần vốn nghiêm túc cũng hài lòng nhìn mình và Tạ Cảnh Thâm, dường mà, chỉ là cô cảm thấy nhàm chán thôi mà.

Tổng thể mà nói, gặp mặt hôm nay xem như vui vẻ.

Rốt cuộc ngày kết hôn cũng được xác định, không có nhiều thời gian để chuẩn bị, nhưng dường như Trần Yên Thực hoàn toàn không ý thức được bản thân là nhân vật chính trong ngày kết hôn này, cả ngày vui chơi giải trí, xem hài vui vẻ.

Bạn bè cô ở thành phố H chỉ có Tiết An An và Viên Lộ, quan hệ với bạn cùng phòng thời đại học cũng xem như không tệ, nhưng các bạn cô đều ở nơi khác, vài năm nay cũng ít liên lạc, cô cân nhắc cảm thấy không cần thông báo, chỉ đặc biệt gửi cho Viên Lộ và Tiết An An một tin nhắn, thông báo ngày kết hôn của cô, xong việc.

Ngược lại Tiết An An không biểu hiện gì ngạc nhiên, cực kì bình thản đáp câu đã biết, còn Viên Lộ thì không ngờ bọn họ lại phát triển nhanh như vậy, rất hưng phấn gọi điện thoại qua nhiều chuyện một chút, Trần Yên Thực cũng nghiêm túc kể chuyện đã xảy ra ở thành phố H trong ba tháng này.

Cuối cùng Viên Lộ cực kì phấn khích nói với cô: “Trần Yên, mình thật lòng mừng cho cậu đấy.”

“Mừng cái gì? Mừng vì mình đi vào hàng ngũ phụ nữ luống tuổi có chồng trước cậu à?”

Bên đầu này Viên Lộ cười ha ha: “Đúng vậy, cậu chính là vật thí nghiệm, nếu hôn nhân cậu không hạnh phúc thì mình không kết hôn.”

Bạn xấu! Trần Yên Thực đang muốn mắng, bên kia lại nói: “Không đúng, sao mình lại rửa cuộc hôn nhân của cậu không hạnh phúc chứ, Tạ Cảnh Thâm nhất định là một ông xã tốt.”

Đề tài hôn nhân có hạnh phúc hay không này, cô cau mày suy nghĩ vài giây, cảm thấy cũng không nghĩ ra gì, đi một bước tính một bước vậy, nhưng cô nguyện ý vì Tạ Cảnh Thâm mà thu liễm tính xấu của bản thân một chút, dù sao người kia, cô nghĩ đến khuôn mặt anh tuần này, không dính đến khói lửa nhân gian, cô cảm thấy hình như cưới mình thì anh hơi thua thiệt rồi.

Buổi tối ngày hôm nọ, mẹ Trần vào phòng Trần Yên Thực, vốn là con gái phải đi lấy chồng, trong lòng có chút luyến tiếc, tính trò chuyện với cô, nào biết vào phòng thấy con gái nằm trên giường, bắt chéo hai chân, dường như không có việc gì cầm một quyển sách, nhất thời mấy lời kích thích gì đó đều bị nghẹn lại.

“Trần Yên Thực!”

Mẹ Trần đi vào đương nhiên là cô biết, nhưng không nhúc nhích, chờ mẹ Trần nói chuyện, nào biết câu nói đầu tiên của mẹ Trần là hét cô một câu, cô sợ tới mức suýt té xuống giường.

“Mẹ.”

“Con làm cái gì vậy? sao còn chưa dọn đồ này nọ?”

“Dọn đồ này nọ làm gì?”

“Con đó” mẹ Trần vươn ngón tay ra chọc chọc đầu Trần Yên Thực, “Ngày mai là ngày hai đứa đi lĩnh giấy, nhận giấy rồi không về nữa, dọn qua ở với Tiểu Tạ.”

Trần Yên Thực lại suýt ngã xuống giường lần nữa, ngày mai nhận giấy rồi sao? Thật nhanh!

Mẹ Trần thấy cô còn lơ ngơ, lắc lắc đầu: “Thôi, con đừng động, va chạm trúng chỗ nào cũng không phải là việc nhỏ.” Dứt lời liền kéo tủ quần áo của cô ra giúp cô thu dọn đồ đạc.

Chỉ là mang thai thôi mà, sao lại xem cô như quốc bảo thế kia.

Trần Yên Thực đi đến bên cạnh mẹ Trần: “Để tự con đi, mẹ không biết con muốn mang theo gì đâu.”

mẹ Trần không nói gì, yên lặng đứng lui ra.

Lúc Trần Yên Thực dọn đồ, lục ra một ít ảnh chụp cũ, Trần mẹ ngồi bên mở ra xem từng tấm từng tấm một, bất chợt lật đến tấm ảnh tốt nghiệp trung học của Trần Yên Thực, tìm một lát mới tìm thấy Trần Yên Thực lúc đó hơi ngây ngô lại tươi cười trong sáng, vươn tay sờ sờ, mới đó mà con bé đã lớn rồi, sắp lấy chồng rồi.

Xoay ánh mắt lại thấy được Tạ Cảnh Thâm, đúng rồi, Tạ Cảnh Thâm có nói là học chung với con gái. Trên ảnh chụp Tạ Cảnh Thâm tươi cười rất ôn hòa, trên người nhìn không ra một tia sắc bén, so với bộ dáng thanh lãnh bây giờ không giống lắm, nhưng cẩn thận nhìn, bề ngoài cũng không quá khác, ngoại trừ bây giờ trông chừng chắc hơn, khác biệt lớn nhất đó chính là cảm giác.

Trần Yên Thực chăm chú nhìn ảnh chụp trên tay mẹ Trần: “Có cái gì đẹp à?”

“Trần yên à, đây là tiểu Tạ sao.”

Trần Yên Thực nhìn theo ngón tay mẹ Trần: “Đúng vậy.”

“Thoạt nhìn không giống một người lắm.”

Trần Yên Thực ngừng động tác, cẩn thận nhìn vài giây: “Không giống lắm.”

“Mấy năm nay tụi con không gặp nhau à?”

“Đúng vậy, học đại học xong thì không gặp nhau nữa.”

“Thời gian dài như vậy à?” mẹ Trần liếc cô một cái, “Sao ngày trước không ở cùng nhau mà bây giờ lại ở cùng nhau?”

Trần Yên Thực bịa chuyện nói: “Tâm đầu ý hợp, mắt nhìn mắt.” Thấy mẹ Trần mong đợi nhìn cô, cô đành nói thêm câu chọc cười, “Chẳng lẽ mẹ muốn con lúc đó yêu sớm à?”

“Có phải lúc đó con thích tiểu Tạ không?”

Trần Yên Thực bỏ quần áo vào vali, nghe lời này xong thì dừng một chút, mẹ già suy nghĩ xa quá rồi, nhưng thấy ánh mắt thắm thiết của mẹ già, cô gian nan gật đầu: “Đúng vậy.”

Nhất thời mẹ Trần thay đổi biểu cảm, rất đau lòng nhìn con gái nhà mình: “Aiz, lúc đó con nên yêu sớm đi, tiểu Tạ thích con, con cũng thích người ta, lãng phí thời gian vô ích, bây giờ hai đứa đã lớn tuổi rồi, aiz, thật là đáng tiếc, nhưng dẫu sao cũng ở cùng nhau rồi.”

Lúc Trần Yên Thực nghe mẹ Trần nói “Tiểu Tạ thích con”, đột nhiên tim đập trề một nhịp, lập tức nghĩ đến trước đó anh có đề cập với mình những lời anh nói với mẹ già, đơn giản chỉ là lừa gạt mẹ già của cô một chút, vì thế không nghĩ nhiều, nhưng nhìn mẹ già đau lòng đến chảy cả nước mắt, đành phải an ủi: “Có cái gì đáng tiếc đâu, yêu đương khi đó không tiện, nói không chừng ngày nào đó quây một trận rồi chia tay, vẫn là bây giờ tốt, đều đã là người lớn, có mâu thuẫn gì đều có thể bình tĩnh giải quyết, không dễ chia tay.”

Mẹ Trần càng đau lòng, vươn tay sờ sờ mặt Trần Yên Thực: “Trần yên chúng ta thực biết chuyện, aiz.” Nói xong lại lau nước mắt, “Lúc trước luôn ngóng trông con lập gia đình, đến lúc con lập thật, mẹ lại không nữa.”

“Không sao đâu, khoảng cách cũng gần, khi nào về cũng được.”

“Ai, vừa nói con biết chuyện, con lại không hiểu chuyện liền, đừng tùy tiện chạy về nhà bên ngoại, khiến người ta tưởng con chịu uất ức gì.”

... Nói như cô sẽ chặn bao giờ phải chịu uất ức vậy...

“Cũng là do ba với mẹ cưng chiều con quá, khiến cho con lớn vậy mà vẫn còn giống một đứa trẻ, ngay cả phòng bếp cũng chưa bước vào, con phải lập gia đình rồi, ma đi học nấu ăn đi, không mong con nấu ngon, chỉ cần hai người không cần phải ăn cơm bên ngoài mỗi ngày.”

“Tạ Cảnh Thâm biết nấu ăn ạ.”

Mẹ Trần sững sốt, càng thích con rể Tạ Cảnh Thâm này: “Thằng bé còn biết nấu ăn sao?”

“Đúng vậy, ăn cũng được.”

“Hiện tại đàn ông biết nấu ăn cũng không nhiều, con phải đối với người ta tốt một chút, tiểu Tạ là bác sĩ, công việc vội vàng, nó không thể nấu ăn mãi được, con vẫn phải đi học nấu ăn đi.”

“Được rồi được rồi con biết rồi.” Nàng trăn...

Mẹ Trần lại lấy ra một quyển sổ: “Đây là tiền cưới ba mẹ cho con, mật mã là sinh nhật của con, bên trong có 20 vạn, không nhiều lắm, cũng coi như là một chút tâm ý của chúng ta, cũng may bản thân tiểu Tạ có phòng ở, tụi con không có áp lực tiền thuê phòng, nhưng tụi con phải làm tiệc rượu, đứa nhỏ cũng có rồi, về sau còn nhiều chỗ cần dùng đến tiền, bây giờ con lại không thể đi làm, không thể đặt hết áp lực lên đầu tiểu Tạ, con phải ngoan một chút, thông cảm cho tiểu Tạ một chút.”

Trần Yên Thực vốn muốn từ chối, trong công việc cô vẫn luôn cố gắng ra sức, tuy rằng trong sinh hoạt không để bản thân thiếu thốn, tiêu dùng cũng không ít, nhưng những năm gần đây cô vẫn dành dụm được hơn mười vạn, chờ cô sinh đứa nhỏ xong, chính cô cũng không phải là không thể kiếm tiền, làm sao lại để cha mẹ cho tiền mình xài, huống chi cha mẹ đều đã về hưu ở nhà, tiền này phải để cha mẹ tiêu dùng mới nên.

Mẹ Trần trực tiếp nhét quyển sổ vào tay cô: “Cầm lấy, mẹ với cha con vẫn còn tiền, tiền này là tiền từ khi con sinh ra đó, là của hồi môn của con đấy.”

Trần Yên Thực cũng không từ chối nữa, ngồi xổm xuống ôm lấy mẹ Trần, chôn trong ngực bà, giống như một bé gái, gọi: “Mẹ.”

Ngày hôm sau Tạ Cảnh Thâm đi qua, chuyển hành lý Trần Yên Thực lên xe, nhận lấy hộ khẩu, xin phép ba Trần mẹ Trần, mới lái xe về chỗ anh ở trước, cất hành lý cho Trần Yên Thực, lúc này mới đi đến cục dân chính.

```
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }
```

14. Chương 15

Edit: La Na

Nhận giấy chứng nhận xong, trực tiếp lái xe về nhà ba mẹ Tạ Cảnh Thâm.

Ngồi trên xe, Trần Yên Thực tờ giấy màu đỏ, lật qua lật lại nhìn, cau mày lâu bầu: “Sao lại chụp em xấu thế nhỉ? Anh xem chụp anh đẹp quá chừng.”

Tạ Cảnh Thâm nhìn thoáng qua ảnh chụp cô đưa: “Rất đẹp mà.”

“Mất anh mù thật rồi.”

Tạ Cảnh Thâm nhìn nhìn Trần Yên Thực: “Đương nhiên giấy chứng nhận không đẹp bằng tự mình nhìn.”

“Này cũng hơi xấu.”

“Không thích nhìn thì về cất thật kĩ, không bao giờ lấy nó ra nữa.”

Trần Yên Thực nhìn một lát, xếp lại rồi ném cho Tạ Cảnh Thâm: “Nhìn nó càng phiền.”

Tạ Cảnh Thâm yên lặng cất kỹ, bỏ vào ví tiền trong túi áo khoác, không nói gì.

Vào cửa nhà Tạ Cảnh Thâm, Trần Yên Thực liền sững sốt, thăm dò nhìn Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm cúi đầu cầm đôi dép lê cho cô: “Hôm nay nhà bác cả với nhà cô út đều đến.”

Trần Yên Thực đổi dép lê xong: “Làm sao vượt qua hôm nay đây?”

Tạ Cảnh Thâm kéo cô đi qua: “Hôm nay trong nhà có thêm một thành viên mới, đương nhiên là phải qua xem rồi.”

Bên kia nghe thấy tiếng động cũng ngừng nói chuyện, nhìn về phía bọn họ.

“A Cảnh về đấy à.” Nói chuyện là một người phụ nữ trang điểm sắc xảo, mặt mày có chút tương tự với Tạ Cảnh Thâm, nhìn rất đậm thắm, hoàn toàn chính là một đại mỹ nhân.

“Vâng, cô, đây là Trần Yên.”

Trần Yên Thực cũng gọi theo Tạ Cảnh Thâm một tiếng “Cô”, trên thực tế người cô họ Tạ này nhìn chỉ trên dưới 30, đương nhiên Trần Yên Thực không biết, con gái của cô họ Tạ này nhìn chỉ trên dưới 20 rồi.

Tên của vị cô này là Tạ Gia Kỳ, xếp hàng lão yêu, ly dị, bản thân tự mở một điểm làm ăn nho nhỏ, được xem như một nữ cường nhân, nhưng đối với đứa cháu Tạ Cảnh Thâm này rất thích, cho nên cũng rất thích Trần Yên Thực.

“A Cảnh thật có phúc khí, cưới được cô dâu xinh đẹp như vậy.”

“Cái này gọi là trai tài gái sắc, nhìn đi thật là xứng đôi.” Nói lời này lại là một người phụ nữ khác, có vẻ cùng tuổi với mẹ Trần và bà Tạ, hẳn là bác cả của Tạ Cảnh Thâm.

Tạ Cảnh Thâm nhẹ giọng cười nói: “Bác đừng nói nữa, da mặt Trần Yên mỏng lắm.”

Trần Yên Thực: ... Còn có thể làm vợ chồng không?

“Được, không nói không nói ha ha.”

“Đây là đây là bác cả gái, bên cạnh bác cả gái là bác cả.” Tạ Cảnh Thâm tiếp tục giới thiệu.

Trần Yên Thực nhất nhất gọi theo, Tạ Cảnh Thâm LrQnĐ lại nhìn sang một người đàn ông dáng vẻ ôn hòa: “Đây là anh họ.” Trần Yên Thực lại ngoan ngoãn gọi một tiếng.

“Chị dâu đâu?”

“Ở phòng bếp đấy.”

Trần Yên Thực nhìn thoáng về hướng phòng bếp, bên trong có hai người, một người là bà Tạ, một người khác chắc là chị dâu của Tạ Cảnh Thâm.

Cô có chút do dự, bản thân có nên đi qua giúp đỡ một chút không, nhưng mà, cái gì cô cũng không biết, đi qua cũng chỉ cản trở người ta chứ không giúp được gì.

Dường như Tạ Cảnh Thâm biết suy nghĩ của cô, nói khẽ bên tai cô: “Cái gì em cũng không cần làm, cứ gốc là được rồi.”

Trần Yên Thực nhìn anh, gật gật đầu.

Chào hỏi mọi người xong, bác cả gái mới cười nói: “Này đều chào cả rồi, cũng nên gọi ba đi, vị kia chờ này giờ rồi.”

Bác gái cả chỉ giáo sư Tạ, Trần Yên Thực có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn vào mắt Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm vẫn duy trì ý cười, dường như vẫn đang chờ cô gọi.

Lúc này Trần Yên Thực mở miệng: “Ba.”

Giáo sư Tạ bên này cười không khép miệng: “Ôi chào, ai, ôi!”

Bên kia bà Tạ cũng chú ý tới động tĩnh bên này, cười tủm tỉm đi ra nhìn bọn họ: “Đã về rồi à, cơm cũng sắp xong rồi.”

“Dạ.” Tạ Cảnh Thâm đáp xong lại nhìn nhìn Trần Yên Thực.

Dưới ánh mắt kiên trì của anh Trần Yên Thực gọi: “Mẹ.”

Đột nhiên ba mẹ Tạ Cảnh Thâm biến thành ba mẹ bản thân, lúc Trần Yên Thực gọi cũng có chút không được tự nhiên, ngẫm lại cũng có chút hoảng hốt, cuối cùng bản thân lại cùng người bạn học từ tiểu học đến tốt nghiệp trung học hợp lại thành một gia đình, mà trước đây không lâu, thậm chí cô còn rất ít nhớ tới người này, vận mệnh đúng là khó nắm bắt.

“Ôi chào, ai, ôi!” phản ứng của bà Tạ với giáo sư Tạ không khác lắm, “Được được được, mau ngồi đi, đừng để Trần Yên mệt.”

Trần Yên Thực đi theo Tạ Cảnh Thâm tính ngồi cạnh anh, lại bỗng cảm giác có người kéo áo bản thân, cúi đầu nhìn qua, đúng là Thu Thu, Trần Yên Thực vui vẻ, ngồi xuống mắt to trừng mắt nhỏ với cô bé.

Thu Thu chọc chọc khuôn mặt Trần Yên Thực: “Cô ạ.”

Trần Yên Thực ôm lấy Thu Thu: ” Thu Thu còn nhớ rõ cô sao.”

“Cô xinh đẹp.”

Trần Yên Thực giật mình, con bé thông minh quá: “Miệng Thu Thu ngọt quá đi ~ ”

Tạ Cảnh Thâm nói với Thu Thu trong lòng cô: “Về sau Thu Thu phải gọi là thím hai, biết không?”

Thu Thu ngoan ngoãn đứng trước ngực Tạ Cảnh Thâm, không quay để Trần Yên Thực ôm, nghe lời này của Tạ Cảnh Thâm, mắt to nhìn Trần Yên Thực: “Thím hai ạ.”

Trần Yên Thực thật là càng nhìn càng thích: “Sao Thu Thu lại thông minh thế hả?”

Tạ Cảnh Thâm nói câu vui đùa hiếm có: “Nhà chúng ta đều rất thông minh.”

Nhưng ngược lại Trần Yên Thực thật sự tin lời anh, nhìn cả nhà Tạ Cảnh Thâm xem, người nhà họ Tạ thật sự rất thông minh.

Tạ Cảnh Thâm nói tiếp: “Hắn là con của chúng ta cũng rất thông minh.”

Hình như đây là lần đầu tiên anh nói kiểu như “Con của chúng ta”, Trần Yên Thực ngẩng đầu nhìn mắt anh, trong ánh mắt anh có một gương mặt hơi đỏ.

Mọi người trong phòng chứa ý cười nhìn bọn họ, vẫn là bác cả gái mở miệng: “Mau tới đây ngồi đi, lúc nào cũng liếc mắt đưa tình được mà.”

Mắt Trần Yên Thực càng đỏ hơn chút nữa, cũng không nhìn anh, chỉ đùa với Thu Thu trong lòng anh, Tạ Cảnh Thâm xê dịch một chút nhìn cô, cảm thấy phong cảnh rất chọc người.

Lúc ăn cơm tối, Trần Yên Thực mới nhìn đến chị dâu Tạ Cảnh Thâm, là một người phụ nữ dịu dàng, nhìn rất xứng đôi với anh họ Tạ Cảnh Thâm, Thu Thu ngồi bên cạnh cô, nhu thuận ăn cơm.

Một chuyện này rất hòa thuận, không ai làm khó bọn họ, mới gặp qua một lượt, Trần Yên Thực rất thích người nhà Tạ Cảnh Thâm.

Buổi tối không ngủ ở nhà ba mẹ Tạ Cảnh Thâm, mà là chỗ anh ở.

“Lạnh sao? Đi tắm rửa trước đi.”

“Uhm.”

Vừa vào phòng này ở, Trần Yên Thực tương đối cảm thấy không được tự nhiên, ừ, về sau cô sẽ cùng Tạ Cảnh Thâm sinh hoạt trong căn phòng này, cô cần chút thời gian để chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Mở va ly ra lấy quần áo đi tắm rửa, sắp Trần Yên Thực đi vào phòng tắm, Tạ Cảnh Thâm kịp thời gọi cô: “Trong phòng ngủ có phòng tắm, đi vào trong đó đi.”

Trần Yên Thực nhìn anh một cái, ngoan ngoãn quay đầu lại đi vào phòng ngủ, Tạ Cảnh Thâm lại nói tiếp: “Đã mua cho em đôi dép để cạnh cửa ấy, tắm vòi sen sẽ tốt hơn.”

“Em biết rồi, cảm ơn anh.”

Tạ Cảnh Thâm không thích bộ dáng cô khách khí với anh lắm, như một cách xa anh, thật đáng giận.

Trần Yên Thực tắm xong bước ra, Tạ Cảnh Thâm đang dọn va ly cho cô, bỏ quần áo vào tủ quần áo, treo cạnh đồ anh, Trần Yên Thực lau tóc trong tay, ngồi trên giường nhìn động tác của anh, không hề ngăn cản, giờ phút này tâm tình cô rất khéo léo.

Được rồi, cuối cùng cô cũng hoàn thành mục tiêu, trước 28 tuổi gả mình ra ngoài, bây giờ cô cũng chuẩn bị làm mẹ rồi, chẳng qua tất cả đều là do cô ngủ với bạn thân của mình, ờm, cô cũng thật là dâm.

Xuất thần một hồi lâu, lực chú ý mới trở về trên người Tạ Cảnh Thâm, chỉ thấy anh lấy hộp đồ lót lấy từ trong va ly ra... Hộp đồ lót!

Trần Yên Thực lập tức bỏ khăn lông xuống chạy đến đoạt gì đó trong tay Tạ Cảnh Thâm, tắm rửa xong cô đã thay dép lê, giờ phút này biên độ động tác quá lớn, trượt một cái, cả người lung la lung lay đi được vài bước, đã bị Tạ Cảnh Thâm ôm vào trong ngực, chỉ nghe anh trầm giọng quát lớn: “Sao em vẫn cứ bất cẩn thế hả?”

“Thực xin lỗi, về sau em sẽ chú ý.”

Tạ Cảnh Thâm bồng lên cô, đặt cô lên giường: “Ngồi yên đừng nhúc nhích.”

Trần Yên Thực giật giật: “Tự em dọn được rồi.”

Tạ Cảnh Thâm cau mày nhìn cô, lời nói không gì không ổn: “Đừng thấy ngượng ngùng, anh chỉ dọn đồ lót của em mà thôi.”

Trong lòng Trần Yên Thực lại có lạc đà Nam Mỹ bắt đầu chạy loạn, đường đường là một người đàn ông lại đi dọn dẹp đồ lót cho cô, chẳng lẽ cô không biết xấu hổ?

“Trần Yên, chúng ta đã kết hôn, bây giờ em là bà Tạ, về sau sẽ còn có những chuyện thân mật hơn.”

Mặt Trần Yên Thực càng đỏt càng hồng, khó khăn tránh sang hướng nào đó, ngẩng đầu oán niệm trợn mắt nhìn anh, bác sĩ Tạ anh có thể đừng mang nhan sắc của mình ra nói nghiêm trang như vậy không...

“Ngồi yên, anh đi lấy máy sấy.”

Tạ Cảnh Thâm cảm máy sấy về cho cô: “Có cần anh giúp em không?”

Đầu Trần Yên Thực lắc như đánh trống: “Không cần.”

“Uhm.” Tạ Cảnh Thâm không quản cô nữa, tiếp tục thu dọn quần áo cho cô.

Trần Yên Thực nhìn anh lại cảm lấy hộp đồ lót, một ngụm máu ghen ngào trong lòng, vừa nãy hẳn là nên nhờ anh sấy tóc giúp...

Tạ Cảnh Thâm bỏ quần áo vào trong tủ, bên kia Trần Yên Thực vẫn không nhanh không chậm sấy tóc: “Muốn xem tivi không?”

“Không cần đâu.”

“Đừng để ý như vậy, có thể xem mà.”

“Không có gì hay để xem cả.”

“...” Là anh suy nghĩ nhiều, “Trên tủ đầu giường có ly sữa bò nóng, nhớ phải uống đấy, còn có một quyển sách, ngủ không được thì đọc sách.”

Trần Yên Thực chuyển đầu qua nhìn, trong lòng dâng lên một chút cảm giác khác thường, sau đó quay đầu chống lại tầm mắt của Tạ Cảnh Thâm: “Được.” Kết hôn với Tạ Cảnh Thâm, đúng thật không sai, chuyện gì anh cũng chuẩn bị tốt, lo lắng chu đáo cho bạn.

“Anh đi tắm rửa.”

“Uhm.”

Đợi anh đi vào phòng tắm, Trần Yên Thực mới ném máy sấy làm khô tóc qua một bên, bò qua nửa cái giường, mới lấy được quyển sách này, là một tập thơ cổ, ồm, quả thật rất buồn ngủ.

Trần Yên Thực uống sữa, mở chăn ra đắp kín, cầm tập thơ Tạ Cảnh Thâm chuẩn bị trong tay.

Mãi đến khi Tạ Cảnh Thâm cũng lên giường, thân thể gần sát cô, cô mới phát hiện, cô rất ít khi ở trong trạng thái tỉnh táo mà tiếp xúc với người khác như vậy, cả thân thể có chút cứng ngắc, quay đầu nhìn Tạ Cảnh Thâm, anh cũng cúi đầu nhìn cô, trên người anh không có mùi gì lộn xộn, rất là nhạt, đáy mắt thâm trầm sâu lắng.

Trần Yên Thực bất chợt cảm thấy thật an tâm, vốn muốn xù lông, đột nhiên lại bị trấn an, giọng nói mềm nhẹ mở miệng: “Nếu không, chúng ta một người một giường?”

Đột nhiên sắc mặt Tạ Cảnh Thâm chuyển lạnh, giọng nói có chút đông cứng: “Thì một giường đây.”

“Giường ở phòng khác không có chăn à?”

“Không có.”

“Không tin.” Trần Yên Thực nói rồi muốn đứng lên.

Tạ Cảnh Thâm giữ chặt cô: “Em muốn làm gì?”

“Em đi xem rốt cuộc là có nhiều chăn hay không.”

Tạ Cảnh Thâm cảm thấy Trần Yên Thực đúng là cao thủ làm giận, anh hơi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không biểu lộ ra, chỉ là giọng nói càng thêm lạnh: “Ngủ.” Nói xong cầm lấy tập thơ của Trần Yên Thực đặt lên tủ đầu giường, phủ chăn lên, cả người chui vào trong chăn, thuận tiện kéo Trần Yên Thực kéo vào trong chăn.

width = document.documentElement.clientWidth; if (width > 743) { document.write(''); }

15. Chương 16

Edit: La Na

Trần Yên Thực ngủ thật không ngon lắm, dù sao bị một người đàn ông ôm vào ngực là chuyện cô chưa trải nghiệm bao giờ, lần trước tỉnh lại trong lòng Tạ Cảnh Thâm, cũng là do đã uống say không còn biết trời trăng gì.

Tạ Cảnh Thâm cũng ngủ không ngon, tay dùng chút lực, cố định Trần Yên Thực lại: “Ngủ ngoan nào.”

Trần Yên Thực cạy tay anh: “Anh nói ra đi, không thoải mái.”

Tạ Cảnh Thâm thả lỏng bớt, nhưng không buông ra: “Có thể ngủ chưa?”

Trần Yên Thực chuyển động, tìm một tư thế thoải mái.

Thấy cô không có động tĩnh gì, Tạ Cảnh Thâm nhìn chằm chằm cái ót của cô một lúc lâu mới nhắm mắt lại.

Nhưng anh vừa hơi LnQnđ buồn ngủ, bên kia lại động đậy, Tạ Cảnh Thâm nâng trán: “Lại làm sao?”

“Giường lớn như vậy, anh nhất định phải chen chúc với em sao?”

“Anh ôm vợ mình ngủ, có cái gì mà không đúng?”

... Vợ... lòng Trần Yên Thực có chút lung tung, mặt hơi phát sốt, may mà trong bóng đêm, Tạ Cảnh Thâm không nhìn thấy được, nhưng mà bác sĩ Tạ anh có thể cho người ta một thời gian để chuẩn bị không, người ta vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để làm vợ mà.

“Như vậy thật không thoải mái.”

“Quen là được rồi.”

Trần Yên Thực lại giật giật, có chút dỗi: “Vậy anh quen đi là được rồi.”

Tạ Cảnh Thâm chuyển người lại, ấn Trần Yên Thực dưới thân, cực lực khống chế hơi thở bản thân: “Trần Yên.”

“Hả?”

“Em có biết cái gì là cọ xát bốc cháy không?”

“Em, em...” Trần Yên Thực tốt xấu gì cũng nhiều năm đọc tiểu thuyết ngôn tình, làm sao có thể không hiểu, nhưng mà nói ra... Khụ khụ

~Tạ Cảnh Thâm ý của cô hiểu lắm, càng áp càng thấp, cái cổ cô một cái: “Xem ra em vẫn không hiểu đàn ông lắm nhỉ?”

Trần Yên Thực khẽ run lên, tư thế này rất bị động, trong lòng cô có chút hoảng, hơn nữa cô chỉ mặc áo ngủ chứ bên trong không mặc đồ lót, giờ phút này gắn chặt với ngực của người đàn ông, khiến cô có chút sợ hãi, ngạc nhiên, cô vươn một bàn tay đẩy anh: “Tạ Cảnh Thâm, anh rất nặng, em thở không được nè.”

Tạ Cảnh Thâm nghe giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng của cô, môi hơi gợi lên, cuối cùng cũng biết sợ rồi sao? Cách lớp quần áo, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được cô không khống chế được nhịp đập của tim.

Anh không đứng dậy, chút lực này của cô đối với anh mà nói chỉ như khêu khích, anh tiếp tục hôn nhẹ lên cổ cô: “Căng thẳng?”

Cơ thể Trần Yên Thực hơi cứng lại: “Tạ Cảnh Thâm, anh đứng lên đi, em khó chịu.”

Tạ Cảnh Thâm hôn hôn xương quai xanh của cô, vẫn không đứng dậy như cũ: “Để anh dạy cho em cái gì gọi là cọ xát bốc lửa.” Nói xong kéo tay cô vào ngực anh, rồi ấn vào chỗ nào đó đã muốn bùng nổ bên dưới.

Trần Yên Thực run lên, mặt đã hồng muốn nhỏ máu, muốn rút tay về, lại bị Tạ Cảnh Thâm kìm chặt, không thể nào rút được.

Tạ Cảnh Thâm vẫn không buông tha cho cô, mặt dán vào mặt cô: “Sao lại nóng như vậy?”

Trần Yên Thực hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, nghẹn khí thật vất vả mới hét được một câu: “Tạ Cảnh Thâm, anh lưu manh!”

Nhưng giọng hoàn toàn không có chút khí thế, nghe vào tai Tạ Cảnh Thâm chỉ có ~ tình, anh lại hôn hôn lên gương mặt cô: “Giở trò lưu manh với vợ mình, anh sai sao?”

Trần Yên Thực nghiêng đầu sang bên cạnh: “Tạ Cảnh Thâm, chúng ta không phải là...”

“Đừng nói nhiều có được hay không? Hôm nay chúng ta vừa đi nhận giấy, đã quên rồi à? Bây giờ em đang ở trên hộ khẩu nhà họ Tạ.”

Trong đầu Trần Yên Thực mơ mơ hồ hồ hiện lên một ý niệm, lời này sao nghe thế nào cũng cảm thấy bản thân đã bị lừa?

Tạ Cảnh Thâm buông tay cô ra, dây áo ngủ trên vai cô xuống, Trần Yên Thực hoảng hốt, vội vội vàng vàng giữ chặt lấy tay anh, giọng nói hơi run run: “Tạ Cảnh Thâm, thật sự anh có thể cùng người không trong lòng làm chuyện ấy sao?”

“Ai nói anh không thích em? Hả?”

Tinh thần Trần Yên Thực hơi động, trong lòng thậm chí có thêm chút mong chờ, nhưng cô chưa kịp tiêu hóa, bên kia Tạ Cảnh Thâm đã kéo áo ngủ cô xuống, nắm giữ trắng mịn tròn đầy, quả thực khiến anh muốn buông vũ khí đầu hàng.

Trần Yên Thực kinh ngạc nhảy dựng, quên bég vì sao bản thân lại chờ mong, mềm yếu cầu xin: “Tạ Cảnh Thâm, đừng mà.”

Lần trước lần qua lần lại với Tạ Cảnh Thâm là do uống rượu say, nhưng còn tỉnh táo, mà cô vẫn là phát sinh quan hệ với Tạ Cảnh Thâm thì có chút chướng ngại tâm lý, nói cho cùng thì cô vẫn chưa chuyển vị trí của anh từ bạn thân qua chồng mình.

Tạ Cảnh Thâm hôn lên cổ cô, giọng nói như mất tiếng: “Em có biết anh nhịn bao lâu rồi không?”

Trần Yên Thực nhắm mắt lại, nghiêng mặt không nói chuyện, động tác dưới tay anh cũng không ngừng, cô có thể cảm nhận được rõ ràng, quả thực làm cho người ta có chút xấu hổ và giận dữ.

Tạ Cảnh Thâm cũng không dám chơi lửa quá mức, sợ bản thân không dập được, cảm nhận được tim cô càng lúc đập càng nhanh, cơ thể hơi cứng ngắc, lúc này mới rời khỏi người cô: “Sợ à?”

Trần Yên Thực không muốn thừa nhận, nhưng giờ phút này hình như anh đang tính tha ình, Trần Yên Thực cảm thấy, vẫn nên nường theo ý anh thì tốt hơn, gật nhẹ đầu một cái, “Dạ” một tiếng, tràn đầy mong mỏi nhìn chằm chằm người phía trên.

Tạ Cảnh Thâm cảm nhận được tầm mắt của cô, vui vẻ từ đáy lòng, hít thở sâu mấy hơi, lúc mở miệng thì giọng nói như thường: “Còn hờ chút là động không?”

Trần Yên Thực nhanh chóng lắc đầu: “Bất động luôn.”

Tạ Cảnh Thâm cảm thụ được thân thể mềm mại dưới thân, rất muốn không quan tâm, nhưng rốt cuộc vẫn là buông tha cho cô, kéo vai áo cô lên, giúp cô sửa sang lại áo ngủ, lúc này mới nằm sang bên cạnh, nghe Trần Yên Thực thở ra một hơi, ừ, quả thực là không nên là quá vui vẻ.

Anh chuyển người lại, ôm cô như lúc này: “Có thể ngủ chưa?”

“Rồi.”

Vừa trải qua một trận mạo hiểm, lúc này Trần Yên Thực mới từ từ phục hồi tinh thần lại, phục hồi tinh thần lại rồi không biết làm sao lại giận dữ, sao người này nói nghỉ là nghỉ vậy? Tình cảm mới vừa nảy chỉ là chọc cô chơi? Tiết An An đã từng nói, nếu một người đàn ông thật sự thích cậu, nhất định sẽ có dục vọng với thân thể của cậu, nhưng người này vừa giả giả thật thật nói thích cô, một giây sau đã bỏ qua cho cô, đến mức đó rồi mà còn... còn có thể dừng lại, quả nhiên nói thích cô chỉ là trêu cô, trong lòng Trần Yên Thực hừ hừ, chuyển người lại, đưa lưng về phía anh.

Trần Yên Thực càng nghĩ càng giận, đắm chìm trong suy nghĩ của mình, rồi từ từ ngủ đi.

Cho nên mới nói phụ nữ thật mâu thuẫn, bác sĩ Tạ đáng thương, ôm trong lòng mà không được ăn, trong lòng nóng thật, không cách nào ngủ được. Nếu anh biết suy nghĩ của Trần Yên Thực, sợ tức chết mất, bây giờ cô đang mang thai, lúc trước lại suýt sinh non, bây giờ vẫn chưa qua thời kì ba tháng đầu nguy hiểm, anh nào dám hành động thiếu suy nghĩ, đừng không được cũng phải dừng, cũng may tự chủ của anh không tệ, không mất lý trí vào phút cuối, nhưng mà, em trai chậm chạp không chịu lui xuống là vì sao.

Thấy người nào đó hô hấp đều đặn, Tạ Cảnh Thâm nhẹ nhàng rút cánh tay mình ra, mở đèn bàn bên mình lên, xuống giường, nhẹ tay nhẹ chân đi vào phòng tắm, một hồi lâu mới đi ra, về lại trên giường, ôm ôn hường nhuyển ngọc, lúc này mới từ từ đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, anh dậy rất sớm, hao hết tâm tư làm một bữa sáng đơn giản, anh lo lắng không biết có khiến cô buồn nôn hay không.

Không ngờ người nào đó thi hành chính sách phi bạo lực bất hợp tác, mặc anh nói như thế nào, cô cứ khóa chặt lại không chịu mở ra, đây là không tiếng động kháng nghị với hành động “hung ác” của anh tối hôm qua.

Tạ Cảnh Thâm tự có cách của riêng mình: “Phụ nữ có thai không ăn bữa sáng ảnh hưởng không tốt tới cục cưng.” Vì có cục cưng nên Trần Yên Thực có ý niệm kết hôn với anh, tuy rằng anh không muốn thừa nhận, nhưng anh cũng không thể phủ nhận nó, cho nên, lấy cục cưng ra hù dọa cô, trăm lần đều linh.

Quả nhiên Trần Yên Thực không tình nguyện thò đầu từ trong chăn ra, liếc mắt nhìn anh một cái: “Đi ra ngoài, em thay quần áo.”

Tạ Cảnh Thâm nghe lời đi ra ngoài, dọn tới dọn lui bữa sáng trên bàn ăn.

Trần Yên Thực rửa mặt xong đi ra, người nọ đang ngồi bên bàn ăn, đang xem di động, mặt mày thanh lãnh, nhìn không ra một tia không đứng đắn tối hôm qua.

Trần Yên Thực nhìn anh như vậy, nhất thời khó chịu khi rời giường bay mất hơn phân nửa.

Đi đến ngồi xuống đối diện anh, Tạ Cảnh Thâm liền cất máy: “Hắn là cháo không còn nóng nữa rồi.”

Trần Yên Thực ăn một hộp nhỏ, quả nhiên không còn nóng, rồi tiếp tục ăn.

Tạ Cảnh Thâm nhìn cô ăn cực kì ngon miệng, không có gì không khỏe, lúc này mới yên lòng: “Về sau muốn ăn cái gì thì nói với anh, anh sẽ mua về nấu.”

Tạ Cảnh Thâm tự giác đỡ chuyện nấu cơm lên đầu mình, Trần Yên Thực cũng không cảm thấy không đúng chút nào, vốn là bản thân cô rất ít khi nấu cơm, cũng không thích nấu cơm, Tạ Cảnh Thâm đã nói như vậy, cô không chút giác ngộ nào muốn chia sẻ với Tạ Cảnh Thâm cả, quên sạch lời mẹ Trần dặn không còn một mảnh, cô gật gật đầu: “Dạ.”

“Cả ngày hôm nay anh đều rảnh, đi chọn nhẫn cưới, còn phải đi thử áo cưới, em đi được không?”

Trần Yên Thực có tất tổng hợp lựa chọn, loại chuyện chọn nhẫn cưới này thật sự khiến cô rầu mà, tốt nhất là không đi, giao cho Tạ Cảnh Thâm là được rồi, miễn cho đến lúc đó do dự không chọn được, lãng phí thời gian mất.

Nhưng khi ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt nghiêm túc của Tạ Cảnh Thâm, rất khác với bộ dáng thanh lãnh vô dục vô cầu ngồi đó vừa nãy, cô giật mình, lại hơi khó có thể từ chối, gật gật đầu: “Được.”

Trần Yên Thực bị Tạ Cảnh Thâm quán thật kĩ mang ra khỏi cửa, cũng không cho cô ngồi ở ghế phụ, mà là mở cửa sau, cho cô vào đó. Trần Yên Thực vừa thấy, trên ghế sau có cái gối, còn có một chiếc chăn mỏng, không khỏi quay đầu nhìn nhìn Tạ Cảnh Thâm: “Anh xem em là đối tượng quan trọng cần chăm sóc sao?”

Tạ Cảnh Thâm chăm chú nhìn bụng của cô: “Bây giờ em đúng là đối tượng quan trọng cần chăm sóc đó.”

Trần Yên Thực bĩu môi, đi vào ngồi yên, Tạ Cảnh Thâm thấy thế mới quay về ghế lái, đóng cửa xe lại: “Lạnh thì đắp lên.”

“Em biết rồi.”

Tạ Cảnh Thâm khởi động xe: “Một thì nói với anh, chúng ta sẽ đi về.”

“Tuân mệnh!”

Tạ Cảnh Thâm nhìn bộ dáng cô nghiêm trang khom mình chào, biết cô chọc mình, cũng không nói gì.

Đến tiệm đá quý, Tạ Cảnh Thâm hỏi cô thích dạng nhẫn gì, Trần Yên Thực chỉ nói đơn giản một chút là được, hết thấy giao cho Tạ Cảnh Thâm quyết định, cũng may ánh mắt Tạ Cảnh Thâm không tệ, chọn nhẫn cô cũng rất thích, dễ dàng quyết định.

Tiếp theo là đi thử áo cưới, cả một ngày như vậy, Trần Yên Thực có chút chịu không nổi, thường thì lúc trước cô dạo phố cả một ngày cũng không cảm thấy gì, có thể bây giờ trong bụng có thêm một người, người cũng trở nên có chút yếu ớt hơn.

Tác giả có chuyện muốn nói: nói trình độ này có bị khóa không nhĩ~ rõ ràng là Trần Yên với bác sĩ Tạ cái gì cũng chưa phát sinh mà, hắc hắc~ chương này ngọt không ~ width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

16. Chương 17

Edit: La Na

Tạ Cảnh Thâm cầm túi chườm nóng đặt bên hông Trần Yên Thực, kéo chân của cô qua xoa bóp, sắc mặt rất nghiêm túc, Trần Yên Thực ngồi trên ghế sofa nghiêng mặt qua nhìn anh, không thể không nói trong lòng cô có chút ngọt ngào.

“Chỉ còn chụp hình cưới, có thể sẽ hơi mệt, những cái khác em không cần lo, cứ nghỉ ở nhà là được.”

Trần Yên Thực gật gật đầu: “Được.”

Vài ngày sau đó Tạ Cảnh Thâm cực kì bận rộn, bệnh viện có việc thì bất cứ lúc nào cũng phải đi qua, các phương diện về hôn lễ cũng cần phải hài hòa, muốn cử hành hôn lễ trước cuối năm, thời gian gấp gáp, tuy có vài chuyện giao cho bên công ty hôn lễ làm, nhưng anh cũng rảnh rỗi bao nhiêu, mỗi buổi sáng làm xong bữa sáng nhìn Trần Yên Thực ăn xong thì lập tức đi ra ngoài, nhưng ngược lại buổi tối cô gắng về sớm một chút, bác sĩ Tạ không thể bỏ qua phúc lợi ôm vợ đi ngủ này được.

Lúc chụp ảnh cưới, lúc này Trần Yên Thực mới có cơ hội cẩn thận nhìn Tạ Cảnh Thâm một chút, hơi gầy, gương mặt cũng góc cạnh hơn, đẹp thì đẹp thật, nhưng Trần Yên Thực nhìn lại giật mình: “Có phải mệt lắm không?”

“Không sao, qua thời gian này là ổn thôi.”

Trần Yên Thực chụp hình tiếp cũng không than mệt nữa, rất phối hợp, thuận thuận lợi lợi chụp hình xong, lập tức trực tiếp kéo Tạ Cảnh Thâm về nhà nghỉ ngơi.

Tạ Cảnh Thâm rất phối hợp đi theo cô về nhà, ngồi trên ghế sofa, có chút thú vị nhìn cô ấy này: “Làm sao vậy?”

Bị nhìn như vậy, Trần Yên Thực càng cảm thấy khó mở miệng: “Anh có muốn đi ngủ một giấc hay không?”

Tạ Cảnh Thâm gật đầu: “Được.”

Nhưng anh vẫn ngồi bất động, Trần Yên Thực nhìn anh không hiểu, anh vươn tay: “Qua đây.”

Trần Yên Thực nghe lời đi qua, vốn tưởng rằng anh có chuyện gì, nào biết bị anh kéo một cái, cả người ngồi trên người anh, cô còn chưa kịp giận, Tạ Cảnh Thâm đã ôm cô đứng lên: “Cùng nhau ngủ.”

Trần Yên Thực vừa bị trêu đùa một phen, vốn là có chút tức giận, nhưng khi giương mắt lên, nhìn thấy sườn mặt gầy gò của anh, cô không nói được câu từ chối, rầu rĩ cúi đầu, xem như cam chịu.

Tạ Cảnh Thâm đặt Trần Yên Thực lên giường, cởi áo khoác của cô, ánh mắt nhìn cô chằm chằm, Trần Yên Thực dưới ánh mắt của Tạ Cảnh Thâm không thể nào nhúc nhích được, mặc anh giúp mình cởi áo khoác, loại không khí này không hiểu sao lại khiến cho người ta tim đập càng nhanh hơn, rõ ràng là anh chỉ giúp cô cởi áo khoác mà thôi, nhưng ánh mắt của anh lại giống như lột ~ sạch .

Trần Yên Thực vội quần mình vào chăn, tránh né ánh mắt sáng quắc của người nào đó.

Tạ Cảnh Thâm cũng chui vào chăn rất nhanh, ôm cô vào lòng mình, cọ xát vào cổ cô, thỏa mãn thở ra một hơi.

Dường như anh rất thích ôm cô như vậy, ôm cô từ phía sau rồi kéo vào lòng mình, như cô là vật sở hữu của chính anh.

“Em không ngủ được.”

Tạ Cảnh Thâm nghe nói vậy, vòng qua cô kéo ngăn kéo tủ đầu giường ra, lấy một quyển sách ra cho cô: “Đọc sách đi.”

Trần Yên Thực nhận lấy, ngồi dậy, Tạ Cảnh Thâm cầm gối đệm lót sau lưng cho cô, Trần Yên Thực không khỏi nhìn anh một cái, có đôi khi người này cẩn thận vượt khỏi tưởng tượng của cô.

Tay Tạ Cảnh Thâm vòng qua eo cô, hơi thở cứ nhẹ nhàng bên hông, khiến cho Trần Yên Thực hơi ngứa, muốn đẩy đầu của anh ra, nhưng khi đưa tay ra trong nháy mắt lại chuyển thành vuốt tóc người ta.

Bờ eo trong lòng không chứa tới một nắm tay, đưa mắt nhìn có thể thấy ngay xương chậu lồi ra, một tay anh có thể nắm giữ, Tạ Cảnh Thâm hồi tưởng lại xúc cảm mềm nhẵn này, bàn tay không tự giác nhéo nhéo

vòng eo mảnh khảnh của cô, Trần Yên Thực khẽ hô một tiếng, có chút trách cứ nhìn thoáng qua anh, Tạ Cảnh Thâm chống lại tầm mắt của cô, tỏ vẻ mình không cố ý, Trần Yên Thực cũng không nói cái gì, ánh mắt trở về trang sách.

Tạ Cảnh Thâm ôm vòng eo mảnh khảnh, thở dài một hơi, sâu sắc phỉ nhổ bản thân một chút, bây giờ anh đúng là đang bị trừng phạt mà.

Nhìn bụng bằng phẳng, nơi đó thai nghén đứa con của họ, Tạ Cảnh Thâm nghĩ như vậy, nhất thời có một loại tâm lý thỏa mãn siêu việt.

Ừm, anh không thể không nhẫn nại.

Nhẹ nhàng xóc áo của cô lên, Trần Yên Thực nhận thấy được, đang tính ngăn anh lại, sau đó bụng cảm giác được nụ hôn của anh vừa hạ xuống, trong lòng cô có một loại cảm giác kỳ diệu, như được người ta cực kì xem trọng, mà loại xem trọng đến từ người đàn ông làm cha này.

Tạ Cảnh Thâm lại kéo áo của cô xuống, như cái gì cũng chưa xảy ra, Trần Yên Thực cũng không nói gì thêm, đột nhiên tim đập nhanh hơn một chút.

Sách này đúng là sách thôi miên, Trần Yên Thực đọc một lát, buồn ngủ cũng tới ngay, để sách qua một bên, nhìn nhìn Tạ Cảnh Thâm, hình như anh đã ngủ say rồi, xem ra là quá mệt mỏi. Trần Yên Thực tính nhẹ nhàng chui vào trong chăn, nào biết Tạ Cảnh Thâm lại tự động điều chỉnh lại tư thế, chờ cô chui vào.

Trần Yên Thực cũng thuận thế chui vào vòng ôm của anh, tìm một tư thế thoải mái, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Lúc ngủ dậy, trời đã tối đen, Trần Yên Thực cử động, cảm giác trên người không bị ràng buộc, chuyển người lại, sờ sờ bên kia giường, cũng không có người, trong lòng cô lo sợ, đưa tay mở đèn bàn lên.

Xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ, trong phòng khách cũng tối đen, không có bóng người.

“Tạ Cảnh Thâm!” Cô mở đèn phòng khách lên, “Tạ Cảnh Thâm...”

Xem ra anh không ở đây, Trần Yên Thực ở đây mấy ngày, mỗi đêm giờ này Tạ Cảnh Thâm đã sớm về nhà, bây giờ anh không ở đây, một mình cô, tự dưng có chút sợ hãi.

Bật hết đèn lên, mở TV phòng khách, cô ngồi trên ghế sofa, quán thăm mông chờ Tạ Cảnh Thâm.

Trên bàn trà có để mấy quả hạch, cô đưa tay cầm lên, lúc này mới phát hiện bên dưới đĩa trái cây có đè một tờ giấy: Bệnh viện có việc gấp, có lẽ sẽ phải về trễ, em dậy thì tự mình mua chút đồ ăn bên ngoài. Phía dưới là số điện thoại thức ăn bên ngoài.

Nhìn thấy tờ giấy này, Trần Yên Thực chờ đợi từ lúc thức dậy mới biến mất, cầm tờ giấy nhìn đi nhìn lại mấy lần, chữ của Tạ Cảnh Thâm rất đẹp mắt, mạnh mẽ có lực, tựa như người anh, mới gặp đã sinh cảm giác anh là chính nhân quân tử, đương nhiên Trần Yên Thực nghĩ đến chuyện của chính mình, cảm thấy thực ra anh cũng không quá đáng dấn.

Trần Yên Thực sờ sờ bụng, cũng không cảm thấy đói, dứt khoát để tờ giấy qua một bên, chờ anh về rồi hãy nói.

Nhưng mà bác sĩ Tạ chậm chạp mãi không giác ngộ về nhà, mắt thấy kim đồng hồ đã chỉ hướng mười hai giờ, lúc này Trần Yên Thực mới gọi điện thoại cho anh, nhưng chẳng phải anh tiếp.

“Tìm bác sĩ Tạ à? Anh ấy đang bận, xin đợi một lát rồi gọi lại sau.”

Trần Yên Thực bị giọng nữ đầu bên kia khiến cho có chút ngốc đi: “Cô là?”

Bên kia nghe là một giọng nữ, nhất thời bút trong tay ngừng lại, tinh thần vì điều này mà rung lên, ngữ điệu cũng không có lệ như vừa rồi: “Chị là, vợ bác sĩ Tạ?”

Trần Yên Thực có chút không hiểu, một tiếng “Vợ bác sĩ Tạ” này khiến cô cảm giác thật kì lạ, nhưng vẫn thành thật trả lời: “Vâng.”

“Ha ha, ” ngược lại đầu bên này cười rộ lên, thậm chí còn đùa, “Em là y tá trực đêm, bác sĩ Tạ đang phẫu thuật, di động để ở chỗ của em, chị đừng hiểu lầm nhé, bằng không bác sĩ Tạ lại về mặt núi băng như trước mất.”

Mặt núi băng? Cô nhớ tới đoạn thời gian vừa gặp lại, quả thật ở bệnh viện Tạ Cảnh Thâm cả ngày nói năng thận trọng, nghiêm mặt, tuy bây giờ anh vẫn thường xuyên như vậy, nhưng cô lại không chút phật lòng, cho dù mặt anh có như núi băng đi chăng nữa, đối với cô cũng là cực tốt rồi.

“Vậy anh ấy giải phẫu bao lâu nữa thì kết thúc?”

“Bác sĩ Tạ đã đi vào mấy tiếng rồi, chắc là sắp rồi đó.”

“Uhm, cảm ơn em nhiều, chờ anh ấy kết thúc bảo anh ấy gọi lại cho chị được không?”

“Không thành vấn đề, chị đang đợi bác sĩ Tạ về nhà à? Ha ha, quả nhiên vợ chồng hai người rất ân ái.”

“...”

“Gần đây tâm tình bác sĩ Tạ rất tốt, mấy ngày hôm trước còn phát kẹo mừng cho chúng em nữa, mời tụi em tham gia hôn lễ của anh ấy, khó trách, thì ra là chuyện tốt gần ha ha! Lúc trước, lúc mà chị nằm ở bệnh viện chúng em ấy, bác sĩ Tạ ân cần nhiệt tình, quả thực tụi em thấy mà mở rộng tầm mắt, hâm mộ ghen ghét các loại, tất cả mọi người đều đoán chị có bản lĩnh đặc biệt gì mà có thể bắt được ngọn núi cao bác sĩ Tạ này ha ha.”

“...” Trần Yên Thực ngượng ngập cười một tiếng, cũng không trả lời. Nhưng mà, lúc đó thật sự anh rất ân cần sao? Một chút cô cũng không cảm thấy, hình như cô đã đem sự cưng chiều của anh thành một sự hiển nhiên?

Bên kia y tá trẻ nói xong câu này, mới ý thức bản thân nói sai rồi, gãi gãi đầu: “Ngượng quá đi, em lầm miệng rồi.”

“Không có việc gì, phiền em nhé.”

Trần Yên Thực cúp điện thoại, lúc này cô tỏ dài một hơi.

Thì ra bây giờ anh còn phải giải phẫu, hôn lễ và bệnh viện đều bận, khó trách lại gây thành như vậy.

Trần Yên Thực mở tủ lạnh ra, xem có chút nguyên liệu nấu ăn nào không, muốn nấu ăn xong trước khi anh về, thời gian anh làm phẫu thuật dài như vậy, hẳn là chưa ăn cơm.

Nhưng mà chờ cô cầm nguyên liệu lên, lại phát hiện không biết xuống tay như thế nào.

Cô nghĩ nghĩ, bỏ lại thứ lấy ra cho vào tủ lạnh, cô tự giác hiểu được, nếu cô muốn giúp anh, biện pháp tốt nhất chính là đừng gây trở ngại chứ không cần giúp gì, bảo cô đi làm cơm, vậy thì tuyệt đối không thể nghi ngờ là làm trở ngại chứ không phải giúp ích gì.

Lại về làm tổ trên ghế sofa, lúc trước cô ngủ đủ giấc rồi, bây giờ ngủ không được nữa, hơn nữa, cô cũng không muốn một mình ngủ trên chiếc giường to đùng kia được, trống trải, khiến cho trong lòng người ta cảm thấy có chút không thoải mái.

Còn chưa tới vài ngày, mà dường như đã quen cùng anh cùng giường chung gối, ở trong lòng anh đi vào giấc ngủ, buổi sáng được anh gọi dậy ăn bữa sáng...

ỷ lại vào một người như vậy, có thể chẳng phải là điều gì tốt.

Nhưng nếu đối tượng là Tạ Cảnh Thâm, tất cả lại trở thành một chuyện khác.

Cô hơi nhớ nhiệt độ cơ thể của anh, được anh ôm từ phía sau vào trong ngực, thật giống như mình luôn được ủng hộ từ phía sau.

Trần Yên Thực lại nghĩ đến Tạ Cảnh Thâm ngày thường cẩn thận, kết hôn với anh, xem ra thật là một lựa chọn sáng suốt, đây sẽ là một đoạn hôn nhân hoàn mỹ, nếu trong đoạn hôn nhân này, có tình yêu thì thật tốt quá.

Nghĩ đến đây, cô bỗng nhiên giật mình, từ khi nào mà cô lại bắt đầu mơ mộng vào tình yêu mờ mịt hư ảo rồi?

Nhưng mà, như thế nào mới gọi là tình yêu đây?

Chết đi sống lại, tổn thương thân thể tâm hồn, mới gọi là tình yêu sao? Bình bình đạm đạm, thanh thanh ổn định, chẳng lẽ không gọi là tình yêu?

Bỗng nhiên Trần Yên Thực ý thức được cái gì, nghĩ đến gương mặt anh tuấn của Tạ Cảnh Thâm, thân thể cao ngất, nhiệt độ cơ thể ấm áp, còn có khi anh nói nhỏ bên tai mình “Ai nói anh không thích em? Hả?” Cô kinh ngạc bản thân lại nhớ rõ ràng như vậy, thậm chí ngữ điệu khi anh nói câu nói kia giờ phút này cô vẫn còn nhớ rất kĩ, cô nghĩ đó thì mặt hơi nóng lên, phảng phất giờ phút này đặt mình như ngày hôm đó, nằm bên dưới anh, giọng nói của anh ở bên tai, nhiệt độ cơ thể của anh vây quanh mình...

Tim của cô thẳng thắn đập kịch liệt, đã bao lâu rồi không có cảm giác như vậy? Nhưng người kia là... là Tạ Cảnh Thâm đó! Biết nhau nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ có ý nghĩ không an phận với anh, cho dù lúc đó phải kết hôn, cô cũng chưa từng nghĩ tới phát sinh quan hệ gì với anh, nhưng hôm nay thật sự nhận giấy chứng nhận rồi, lại nhìn không được bắt đầu suy nghĩ loạn.

Tác giả có chuyện muốn nói: dựa theo giới thiệu mà nói, kết hôn rồi thì nên nói chuyện yêu đương hắc hắc~
width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

17. Chương 18

Phù dâu không phải là Tiết An An, đương nhiên Tiết An An là ứng cử viên sáng giá nhất, nhưng mà cô ấy nói với Trần Yên Thực gần đây dạ dày không được thoải mái lắm, không thể uống rượu được, cho nên phù dâu đành phải đổi người, bạn bè Trần Yên Thực không nhiều lắm, người duy nhất nghĩ đến chỉ có thể là Viên Lộ thôi.

Hôn lễ ngày hôm đó, ngược lại Trần Yên Thực không có gì căng thẳng, ngồi trừu chuyện với Viên Lộ trong phòng nghỉ cô dâu.

Hôn lễ bây giờ đã làm thế này, về sau ly hôn sẽ khó coi lắm.

Viên Lộ nghe nói vậy thì hung hăng vỗ đầu cô một cái: “Nghĩ cái gì đâu không? Vừa kết hôn đã nghĩ đến ly hôn?”

“Thế sự vô thường, mình chỉ tính đến bước xấu nhất thôi.”

“Đây đây đây, nói cho tỷ tỷ biết, ” Viên Lộ nâng cằm của cô, “Vì sao lại bi quan như vậy?”

“Cái gì mà bi quan chứ, mình chỉ là chuẩn bị tư tưởng cho tình huống xấu nhất đến lúc đó sẽ dễ ứng phó hơn, cái này phải gọi là cẩn thận không sơ hở!”

Viên Lộ vuốt cằm suy nghĩ một hồi lâu mới nói: “Trần Yên, có phải cậu đặc biệt không có cảm giác an toàn hay không?”

Cảm giác an toàn? Quả thật cô không có cảm giác an toàn. Cô ở thành phố C này đã vài năm, cảm giác an toàn đều do bản thân mang lại, nếu như gửi gắm cảm giác an toàn cho người khác, đó chính là chuyện không ~ an toàn nhất.

Tuy rằng ở chung vài ngày nay, Tạ Cảnh Thâm thường sẽ làm vài chuyện thân mật trong phạm vi cho phép, mà cô cũng từ từ thành quen, có đôi khi được anh ôm vào trong ngực, cũng sẽ sinh ra ảo giác nói không chừng thật sự có thể cùng anh trường trường cửu cửu. Nhưng loại an tâm này sau nhớ tới còn có thể khiến cô cảm thấy chấn động lòng người, an tâm giống một loại pin độc, khiến người ta vô tri vô giác sa vào trong

đó, thân ở trong đó tuyệt vời vô cùng, nhưng nếu có một ngày, người kia không đồng ý cung cấp pin độc nữa thì sao đây?

Đương nhiên Trần Yên Thực cảm thấy bản thân suy nghĩ hơi nhiều, trạng thái của cô với Tạ Cảnh Thâm dạo này rất tốt, không nói chuyện tình không nói yêu, tương kính như tân, ngẫu nhiên làm một chút hành động thân mật giữa vợ chồng, tuy rằng thiếu chút tình cảm mãnh liệt, nhưng lại không đến mức làm cho người ta thương tâm đau khổ.

“Sự việc là như thế này, tuy rằng Tạ Cảnh Thâm rất tốt, nhưng chính mình còn không thể cam đoan sau này bản thân là một người vợ chu đáo, hướng chỉ là với người khác chứ? Đi một bước nhìn một bước, dù sao cũng đã lớn tuổi vậy rồi, cuộc sống đã dạy cho chúng ta, không thể quá ỷ lại vào đàn ông.”

“Cắt ~” Viên Lộ đẩy cô một cái, xem như là ngầm thừa nhận lời của cô.

Đột nhiên cửa phòng nghỉ bị đẩy ra, một cái đầu ngoi vào, là một cô bé còn nhỏ tuổi, da thịt vô cùng mịn màng, tươi cười trong sáng, ánh mắt trong suốt, cả người thoát nhìn như một tinh linh.

Trần Yên Thực chưa từng gặp qua cô bé, đột nhiên giờ phút này cô bé xông tới, Trần Yên Thực và Viên Lộ đều không hiểu nhìn cô.

Bé con cười ha ha nói: “Em tên là Tạ Tịnh Nghiêu!”

Lúc này Trần Yên Thực mới nhớ tới Tạ Cảnh Thâm còn có một người em họ, là con gái của cô anh, lần trước không thấy cô bé ở nhà họ Tạ, chắc là vị này rồi.

“Xin chào.”

“Ha ha chị dâu, em đến xem chị.”

“Thấy rồi thì đi đi.” Giọng nói phát ra từ phía sau Tạ Tịnh Nghiêu, đương nhiên Trần Yên Thực nghe ra Tạ Cảnh Thâm.

Tạ nhu Nghiêu le lưỡi: “Chị dâu, em đi trước nhé.”

“Bái bai.”

Sau khi Tạ Tịnh Nghiêu lui ra ngoài, Tạ Cảnh Thâm mới đẩy cửa đi vào.

Lên tiếng chào hỏi Viên Lộ, rồi trực tiếp đi đến bên người Trần Yên Thực, ngồi xổm ngang bằng với cô: “Lo lắm à?”

Trần Yên Thực lắc đầu.

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ đầu của cô, đáy mắt nổi ý cười: “Cô dâu của anh hôm nay thật là đẹp.”

Trần Yên Thực bị nhìn như vậy, thì hơi hơi đỏ mặt, anh nói câu này như hai người là một đôi yêu nhau í.

Đột nhiên bên cạnh lại truyền đến tiếng cười không quá êm dịu, Trần Yên Thực theo tiếng cười nhìn qua, mới phát hiện trong phòng nghỉ còn có một người.

Tạ Cảnh Thâm đứng dậy, giới thiệu: “Lục Tả, bạn thời đại học của anh, cậu ta vội vàng về nước làm phở rồi.”

Trần Yên Thực vươn tay: “Xin chào, Trần Yên Thực.”

“Xin chào, hôm nay mới có may mắn gặp cô dâu xinh đẹp.”

“Cảm ơn.”

Vốn việc chuẩn bị cho hôn lễ Trần Yên Thực không động tay vào, cho nên Trần Yên Thực không biết phở là ai, Tạ Cảnh Thâm cũng không giới thiệu với cô, chỉ mơ hồ đề cập bảo là bạn thời đại học của anh.

Khách mời tối nay là trường đại học danh tiếng nhất, trường luật và trường y, Lục Tả tốt nghiệp ở trường luật, anh với Tạ Cảnh Thâm cùng là lưu học sinh, đều hoạt động xã giao cộng đồng, quen biết nhau chẳng phải chuyện ngạc nhiên, sau này không hiểu sao hai người càng qua lại càng thân hơn.

“Chúng tôi đều rất hiếu kì cô là cô gái như thế nào, mà có thể khiến Tạ Cảnh Thâm vừa về nước hai năm đã có ý nghĩ kết hôn, dù sao ở nước Mỹ mấy năm, cậu ta chẳng chịu quen một người bạn gái, có một thời gian chúng tôi nghi ngờ cậu ta là gay.”

Trần Yên Thực nghe nói thì kinh ngạc nho nhỏ, nhìn nhìn Tạ Cảnh Thâm, chưa từng có quen bạn gái, chẳng lẽ là gay thật? Trần Yên Thực có chút tà ác nghĩ, gay mà cũng có dục vọng với phụ nữ sao? Dù sao trong bụng cô còn có cục cưng của Tạ Cảnh Thâm nữa mà.

Lục viết tiếp tục nói: “Nhưng cũng may, cậu ta cũng không có quen bạn trai.”

Lúc này Trần Yên Thực mới ý thức được, Lục Tả chỉ là nói giỡn mà thôi, vì thế cũng phối hợp mỉm cười.

Đợi hai người đi rồi, Viên Lộ mới hất chân Trần Yên Thực một cái: “Cậu đùa mình à? Mình thấy rõ ràng là tình chàng ý thiếp mà.”

“Có sao?”

Viên Lộ mạnh mẽ gật gật đầu.

Tuy hôn lễ chuẩn bị quá vội vàng, nhưng mỗi một chi tiết đều rất hoàn mỹ, cả đời chỉ làm hôn lễ một lần, đương nhiên Tạ Cảnh Thâm sẽ cực kì thận trọng.

Anh đứng trên đài nhìn cô dâu của anh khoác tay cha vợ từ từ đi tới, chung quanh tất cả đều chuyển thành hư vô, trong mắt anh chỉ còn lại duy nhất một người, thướt tha yếu điệu, tim hòa một nhịp.

Không lâu sau khi anh và Lục Tả bước ra khỏi phòng cô dâu, Lục Tả đốt điếu thuốc, thử mở miệng: “Cái tên Trần Yên Thực nghe rất quen?”

Tạ Cảnh Thâm không rõ ý gì, chờ anh ta nói tiếp.

“Cậu còn nhớ lúc học đại học có tụ họp một lần, mọi người uống vào bắt đầu suy nghĩ đối tượng ý dâm ậy?”

Tạ Cảnh Thâm vẫn còn ấn tượng, thậm chí anh còn nghi ngờ chuyện này là để chỉnh anh, một đám người thay nhau ra trận trút rượu anh, ép hỏi anh. Đúng thật anh không đoán sai, chính là muốn chỉnh anh, ai bảo cả ngày anh bày ra bộ dáng không gần nữ sắc chứ.

“Trí nhớ tớ không tệ đâu, lúc đó tất cả mọi người nói ra mình tình này hay nữ người mẫu kia, chỉ có mình cậu nói ra cái tên chưa từng nghe thấy, mình nhớ kỹ, kết quả là sau cạy miệng cậu thế nào cũng cạy không ra, hóa ra là vị này à?”

Lúc đó Tạ Cảnh Thâm không nói gì, Lục Tả vỗ vỗ vai anh: “Chúc mừng cậu nhé, ước nguyện đã thành rồi.”

Ước nguyện đã thành, trên đời này có bao nhiêu người có thể được ước nguyện đã thành? Anh cực kì may mắn.

Trần Yên Thực đã nói không hồi hộp, nhưng thật sự đến một khắc này, vẫn là rất hồi hộp, lúc ba Trần đặt tay cô vào tay Tạ Cảnh Thâm, trong ánh mắt chuyên chú của Tạ Cảnh Thâm, tim cô đập như nổi trống.

Trần Yên Thực không thấy bóng dáng của bạn bè hồi trung học đâu, ngay cả lớp trưởng cũng không có, bỗng nhiên cô nhớ đến lời Tạ Cảnh Thâm đã nói hôm họp lớp, thật sự một người bạn trung học anh cũng không mời, nghĩ ác mà nói thì người không tới chúc phúc thì không cần phải tới.

Hôn lễ hoàn thành cực kỳ thuận lợi, nhưng sau khi hôn lễ hoàn thành Trần Yên Thực lại được Tạ Cảnh Thâm yêu cầu đi vào phòng nghỉ ngơi, chuyện kính rượu này nọ cô không cần đụng tới.

Một mình ngồi trong phòng quá nhàm chán Trần Yên Thực, ăn bữa tối xong, tâm huyết dâng trào chụp một tấm hình đăng lên wechat, kèm theo câu: Ồ, tôi kết hôn rồi.

Trong danh sách QQ của Trần Yên Thực đều là bạn bè, đồng nghiệp ngày trước, thêm mấy tác giả ngày trước cô hợp tác nữa, cô rất ít đăng status lên QQ, cho nên bây giờ đăng một tin tức kinh người như thế, nhất thời bình luận bên dưới như nổ tung.

Vãi~, Trần Yên gả đi ra ngoài rồi?

Vãi~, Trần Yên lại gả đi trước tôi sao?

Trong câu này thực chất của chữ Vãi là “Ngọa tào”, nhưng từ Ngọa tào có rất nhiều nghĩa, nhưng vì là từ ngữ mạng và dễ hợp với ngữ cảnh mình dùng từ vãi~.

Ngọa tào trái nghĩa với Khiêu tào = đòi việc liên tục.

-Trong môn cờ vua, Ngọa tào mã__ quân mã “nhảy” công thủ toàn diện “

Trong nghề nghiệp, Ngọa tào mã chỉ cách quản lý trong công việc, giữ được người tài, phân bổ nhân lực tốt, tìm được chân nhân bất lộ tướng.

Trên mạng, lại có một ý nghĩa khác, có liên quan tới “Ngọa tào nê mã” (lại là một câu chuyện dài khác=v=) là câu cửa miệng của giới trẻ trong thời kỳ khủng hoảng kinh tế, đại ý chỉ những người bám trụ công việc trong thời đại người cần việc việc không cần người. Năm 2011 đã được đưa vào đại từ điển Hán Anh với nghĩa: job hugging.

Tuy nhiên hiện nay vẫn viết trên mạng, vẫn nói cũng rất nhiều người dùng từ ngọa tào. Thường gặp ở các tình huống vô cùng hiểm hóc, khiến cho người nói bất ngờ bức xúc.... Có thể hiểu là cách bộc lộ cảm xúc: Vãi =w=... Hoặc cũng có thể hiểu là Follow một vấn đề nào đó.-

ở trên đến từ bạn cùng phòng hồi đại học của cô.

Không có ảnh chụp chú rể, ghê lắm!

Bản thân tự mặc đồ cưới lượn cho tụi tao thấy chứ gì!

Cũng là, chú rể không có thì ảnh chụp cũng được!

Dẫu sao cộp mẹ cũng không thể nào gả đi được!

Đó chính là đồng nghiệp với tác giả cô từng hợp tác.

Quả thực Trần Yên Thực tức muốn phun ngum máu, nhưng trong công việc cô nghiêm khắc lắm sao? Sao lại biến thành cộp mẹ rồi hả? Khóc không ra nước mắt!

Trần Yên Thực đang định giải thích bên dưới, chứng minh mình có sức quyến rũ khiến có người say mê mình, không ngờ hai đám khó địch nhiều tay, càng chui càng đen.

Đột nhiên có một bình luận nhảy ra: Vợ hãy nghĩ đến cục cưng trong bụng em, đi ngủ đi, ngoan! - - đến từ Tạ Cảnh Thâm.

Trần Yên Thực ngẩn người, cắt máy, ừm, lúc trước Tạ Cảnh Thâm muốn số QQ của cô, nhưng hai người chẳng bao giờ tán gẫu, làm cô quên mất trong danh sách còn có Tạ Cảnh Thâm... nhưng lần này bác sĩ Tạ làm rất tốt, lần này đám người đó hết lời để nói rồi.

Tạ Cảnh Thâm tiễn khách khứa xong trở lại phòng, anh uống không bao nhiêu, tất cả đều để Lục Tả uống hết.

Vào phòng, Trần Yên Thực đang ngủ trên ghế sofa, anh đi qua, ngồi xổm xuống, nhìn nét mặt khi ngủ của cô.

Trần Yên Thực mơ mơ màng màng dậy, chống lại tầm mắt của anh, lúc này mới từ từ đứng lên: “Xong rồi?”

“Ừ.” Tạ Cảnh Thâm bế cô đứng lên, “Tắm rửa đi ngủ.”

Trần Yên Thực chợt bị ôm lên, giật mình kêu lên: “Anh làm gì đấy?”

Tạ Cảnh Thâm ngừng bước: “Em đang nhắc anh, đêm tân hôn nên làm chút gì phải không?”

Trong lòng Trần Yên Thực run sợ bị anh ôm đến giường, lập tức cả người anh đè lên người cô, hôn lên môi cô.

Trong miệng anh có mùi rượu, nhưng không quá nồng, vốn cơ thể Trần Yên Thực đang cứng, sau đó từ từ bình tĩnh lại.

Đây có thể tính là lần đầu tiên bọn họ hôn môi, lúc trước anh chưa từng hôn môi cô, Trần Yên Thực cảm thấy hôn môi so với hôn chỗ khác mờ ám hơn nhiều.

Lần này anh lại hôn cô, nhẹ nhàng từng chút, cô cũng không từ chối, tùy ý để đầu lưỡi của anh càn ~ quét khoang miệng mình, hôn môi như vậy, cô vẫn cảm thấy có chút thẹn thùng.

Đôi môi khẽ mở, bỗng nhiên Tạ Cảnh Thâm mở miệng: “Trần Yên, đừng nghĩ mấy chuyện linh tinh như sau này chúng ta sẽ ly hôn, nhé? Anh sẽ không ly hôn, chúng ta sẽ sống thật tốt, được không?”

Trần Yên Thực gật gật đầu, cô cũng vui vẻ sống thật tốt.

Tạ Cảnh Thâm lại hôn xuống như mưa, Trần Yên Thực mơ mơ hồ hồ nghĩ đến lời Lục Tả nói chẳng phải là anh chưa từng yêu sao, kỹ thuật hôn cao siêu vậy ở đâu ra, bỗng nhiên cô nghĩ đến trước kia đọc tiểu thuyết, nói rằng trời sinh đàn ông là cao thủ hôn môi, cô bị nụ hôn của anh hóa thành vũng nước, đầu óc có chút không rõ, trong lòng đối câu nói kia thì mơ mơ hồ hồ đồng ý.

Cái Tạ Cảnh Thâm gọi là làm chút gì, cũng chính là hôn môi mà thôi, thật sự làm chút gì thì không thể nào.

Trần Yên Thực bị Tạ Cảnh Thâm ôm vào ngực, tay kia của anh thì đặt trên bụng cô, bỗng nhiên nói: “Hình như eo to một chút rồi?”

“Uhm.” Trần Yên Thực cũng vươn tay đặt trên bụng mình, Tạ Cảnh Thâm tiếp xúc với tay cô, liền dùng bàn tay của mình trùm lên tay cô. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

18. Chương 19

Qua năm sau, thai nhi trong bụng đã được chầm ba tháng.

Sau khi hai nhà suy tính kĩ càng, quyết định gửi hồ sơ vào bệnh viện trực thuộc đại học H.

Mười hai tuần sau, bước vào giai đoạn giữa của thai kì, thai nhi tương đối ổn định, phát triển cũng sẽ nhanh hơn, tình trạng nôn nghén của Trần Yên Thực cũng theo đó mà giảm bớt không ít, Tạ Cảnh Thâm cũng không nấu những món ăn nhẹ nữa, mà học bà Tạ, một ngày ba bữa dinh dưỡng cực kỳ phong phú.

Có khi Tạ Cảnh Thâm bận công việc, không kịp làm cơm trưa, nhưng trước đó đều gọi điện thoại cho bà Tạ, xem bà có thời gian hay không, làm cơm xong thì đưa qua cho Trần Yên Thực.

Chăm sóc con dâu, bà Tạ cực kỳ vui vẻ, nhưng thường xuyên đi qua đi lại, Trần Yên Thực không thể không biết ngượng.

Có một lần bà Tạ nhìn chăm chú nhìn cô uống hết canh trong hộp, Trần Yên Thực cảm thấy thật xấu hổ vì cuộc sống không ăn thì ngủ như heo của mình, lau khóe miệng một chút: “Cái kia, về sau mẹ không cần phải thường xuyên qua lại nữa đâu ạ, con có thể mua chút thức ăn ở ngoài được mà.”

“Làm sao, mẹ nấu con ăn không được à?”

Phản ứng của bà Tạ lớn như thế khiến cho Trần Yên Thực cảm thấy bản thân cực kì độc ác, liên tục xoa tay: “Không phải không phải, chỉ là như thế phiền mẹ thôi.” Để một người lớn tuổi đi qua đi về chăm sóc cô, không phải sẽ giảm thọ sao?

Bà Tạ nghe lời này thì yên lòng: “Ôi chao, ai, ôi, đồ ăn bên ngoài không biết có sạch sẽ hay không, hơn nữa Trần Yên à, bây giờ con đang mang thai, ăn cái gì cũng phải chú ý nhiều hơn.”

Trần Yên Thực gật gật đầu: “Dạ dạ, mẹ nói phải.”

Vì thế trận chiến này kết thúc trong thất bại, đương nhiên bây giờ Trần Yên Thực đang ở nhà dưỡng thai, cực kì nhàm chán, nhưng không thể bỏ qua như vậy được, nói không thông được mẹ chồng, thì phải ra tay với Tạ Cảnh Thâm thôi.

Đêm đó bác sĩ Tạ về nhà, thái độ Trần Yên Thực ân cần khác thường, giúp anh cởi áo khoác rồi treo lên, đầm vai đầm chân là chuyện nhỏ, Tạ Cảnh Thâm kéo cô qua ngồi bên người: “Sao vậy?”

“Em muốn học nấu cơm, có được không?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn cô một cách quái dị: “Sao vậy? Sao đột nhiên lại như vậy?”

“Em chán quá, về sau cũng không cần phiền mẹ anh phải đi qua đi lại.”

Tạ Cảnh Thâm kéo đùi cô để lên bàn trà: “Trần Yên, bây giờ cũng là mẹ em.”

“... Em sẽ chú ý.”

Cho đến hôm nay đáng người Trần Yên Thực vẫn không biến hóa quá lớn, chân vẫn tinh tế thon dài như cũ, trước giờ cô thích nhất là cặp chân dài của chính mình, tuy cô chỉ cao 165cm, nhưng cô lại sở hữu một cặp chân dài, trắng nõn, thẳng tắp, rất là đẹp mắt.

Bởi vì đang ở nhà, cô cũng không tính sẽ đi ra ngoài, nên phương diện quần áo, cô chỉ mặc một chiếc váy, đôi chân để lộ dưới ánh đèn, Tạ Cảnh Thâm nhìn không được ma sát vài cái, có chút yêu thích không muốn buông tay.

Trần Yên Thực cảm thấy ngứa, muốn rút về, nhưng lại bị anh đè lại: “Bây giờ không phải chỉ có một mình em, phải chú ý nhiều đến biến hóa của cơ thể mình, biết không? Không thoải mái thì nói với anh ngay lập tức, nhất là lúc này, mỗi ngày em ngồi ở nhà, ngồi lâu máu dưới phần chân khó lưu thông, dễ bị giãn tĩnh mạch, chính em phải chú ý nhiều một chút, lúc ngồi phải chịu khó nâng chân lên, cân bằng với vị trí tim, ngồi thời gian lâu, thì ở nhà đi nhiều một chút.”

Anh hiếm khi nói nhiều như vậy, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chân cô, ánh mắt chuyên chú, Trần Yên Thực nhìn sườn mặt của anh trông rất đẹp mắt, trong lòng mềm đi, giọng nói cũng dịu dàng hơn: “Em biết mà.”

Nhưng mà, sao đề tài lại trôi tới chỗ này rồi? sau khi Trần Yên Thực kịp phản ứng, bàn tay theo bản năng đặt lên cánh tay Tạ Cảnh Thâm: “Hôm nay để em nấu cơm, anh đứng bên cạnh chỉ đạo nhé.” Đường như sợ anh từ chối, mặt cô nghiêm túc, ý đồ muốn thuyết phục anh, “Bác sĩ nói phụ nữ có thai có thể làm mấy chuyện nhà nhẹ nhàng, chuyện này đối với cục cưng cũng tốt.”

Cô chẳng lẽ đã quên, rõ ràng anh mới là bác sĩ! Nhưng cô nói cũng đúng, chuyện cô muốn làm không phải là chuyện quá nguy hiểm, chủ yếu là phòng bếp có dụng cụ cắt gọt, cho nên anh không muốn cho cô vào phòng bếp, nhưng giờ phút này, anh từ chối cũng không xong đành nhìn cô nghiêm túc đến đáng yêu.

“Được.”

Cặp mắt Trần Yên Thực sáng lên, sau đó vui vẻ chạy tới mở tủ lạnh, quay đầu hỏi Tạ Cảnh Thâm: “Anh muốn ăn gì?”

Tạ Cảnh Thâm đi qua, nắm lấy eo của cô từ phía sau, ánh mắt lựa chọn nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh, Trần Yên Thực có chút gian nan ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy cằm của anh, vươn tay sờ sờ, trong lòng khẽ động.

Tạ Cảnh Thâm cúi đầu nhìn cô: “Tư thế này có khiến em mệt không?”

Lúc này Trần Yên Thực mới nhìn thẳng đầu anh, lắc lắc cổ, che giấu tâm tư của bản thân: “Tạ Cảnh Thâm, anh phải cạo râu rồi.”

Tạ Cảnh Thâm cười nhẹ nói: “Em có giúp anh không?”

“Em không biết.” Ngẩng đầu nhìn thoáng qua anh, lại phát hiện anh đang nhìn mình, cô cũng đành giữ nguyên tư thế bất động này, ấp a ấp úng, “Nhưng mà em thông minh như vậy, nhất định vừa học là biết.”

“Ừ, vậy để sau này dạy cho em.”

Đầu óc Trần Yên Thực nhu hóa thành vũng nước, cảm thấy bộ dáng Tạ Cảnh Thâm cười rộ lên như vừa rồi thật mê chết người, râu ria trên cằm càng khiến anh gợi cảm không ít, cô bị mê hoặc đến trời đất điên đảo, đỏ mặt mơ mơ màng màng gật gật đầu.

Tạ Cảnh Thâm xoay người cô lại, đối mặt với mình, cúi đầu hôn lên môi cô, Trần Yên Thực đã quen với hôn môi của anh, đặt hai tay quàng lên cổ anh, ngẩng đầu lên phối hợp với anh, râu ria có chút đâm vào người, nhưng cô cam tâm tình nguyện chịu.

Cửa tủ lạnh mở ra, đứng gần cũng cảm nhận được hơi lạnh phà ra, Tạ Cảnh Thâm ôm Trần Yên Thực xoay người, thay đổi vị trí với cô, tiếp tục hôn môi.

Tạ Cảnh Thâm dẫn dắt lưỡi cô cùng múa, trong đó không hề gặp bất kì trở ngại nào, cô thuận theo anh, rất dễ gợi lên ước số thú tính trong cơ thể anh, rất muốn hung hăng **.

Nhưng làm sao anh bỏ được, ý thức được suy nghĩ của mình, liền cực lực áp chế xúc động lúc này, tuy rằng Trần Yên Thực bị hôn đến mơ mơ màng màng, nhưng vẫn mơ hồ cảm nhận được đột nhiên anh thô bạo hơn, rồi anh bình tĩnh lại rất nhanh, chuyển thành nụ hôn dịu dàng triền miên.

Khi hôn môi Tạ Cảnh Thâm cũng không quên cho cô thở, kinh nghiệm hôn môi của Trần Yên Thực ít đến đáng thương, người khiến cô có thể chết chìm trong nụ hôn như Tạ Cảnh Thâm dường như chẳng có ai, cô luôn cho rằng ai hôn môi cũng như nhau, nhưng phải là người trong lòng mới được, nhưng bây giờ cô đã quen với nụ hôn đột ngột của Tạ Cảnh Thâm rồi.

Dường như bọn họ càng ngày càng giống một cặp vợ chồng mới cưới bình thường, có đôi khi Trần Yên Thực có ảo giác mình đang được bao bọc trong một tình yêu cuồng nhiệt.

Người chồng sẵn sóc đến cực điểm, cha mẹ chồng hòa ái dễ gần, chị dâu hiền lành dễ mến, em chồng tinh quái đáng yêu, nghĩ như vậy, bỗng nhiên Trần Yên Thực cảm thấy bản thân quá may mắn, 28 tuổi lập gia đình, gặp được người đàn ông mình hiểu rõ, đẹp trai, còn không cần phải lo lắng mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu, chị em dâu nữa chứ, hơn nữa trong năm nay còn đón chào bé yêu, làm một người phụ nữ, xem như cô rất viên mãn rồi.

Bỗng nhiên cô sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn của một bé gái, trên thực tế cô cảm thấy bản thân là một người phụ nữ mạnh mẽ, ngoại trừ trước mặt ba mẹ và Tiết An An có đôi khi cô giống em bé thôi. Nhưng cẩn thận nghĩ lại, từ khi cô gặp lại Tạ Cảnh Thâm đến bây giờ, cho tới bây giờ trước mặt Tạ Cảnh Thâm cô chưa từng có khí thế của một người phụ nữ trưởng thành! Dựa vào cái gì!

Trần Yên Thực kêu ngạo đẩy Tạ Cảnh Thâm ra, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt nghi ngờ của Tạ Cảnh Thâm, khí thế vừa sinh ra đã bị bóp nát.

Vốn Trần Yên Thực bị hôn nên hai gò má đỏ bừng, sắc mặt Tạ Cảnh Thâm lại như thường, muốn nói đến khí thế, ở trước mặt Tạ Cảnh Thâm này đã sớm nát thành mẫu vụn mất rồi!

Nhưng thật không cam lòng mà, Trần Yên Thực cúi đầu nhìn trái nhìn phải, đặt một bàn tay lên bụng, đôi mắt sáng lên, ngẩng đầu hung dữ nói: “Em đói bụng.”

“...” Tạ Cảnh Thâm có chút bất đắc dĩ, sờ sờ đầu cô, “Vẫn là anh nên đi nấu cơm, em gọt táo ăn trước đi.”

Trần Yên Thực lắc đầu, bị câu nói của anh xua tan đi cấu kính lúc nãy: “Để em làm cũng được.”

“Không phải em đói sao?”

“Cũng may... Không quá đói bụng, có thể nhịn được.”

Tạ Cảnh Thâm cười cười: “Vậy được rồi, làm đơn giản một chút.”

Dứt lời xoay người lấy mấy nguyên liệu nấu ăn ra, vào phòng bếp, đeo tạp dề lên, Trần Yên Thực theo anh đi vào, nhìn anh lấy một cái bát ra, đổ nước vào, ngâm nấm mèo, sau đó rửa dao thái rau, lúc này Trần Yên Thực mới vội vàng la lên: “Để em.”

“Lần đầu tiên em xuống bếp, chúng ta hợp tác, có được không?”

Trần Yên Thực nhìn gương mặt tươi cười của anh gật đầu.

“VẬY em đi rửa rau đi.”

“Dạ.”

Rửa xong đứng một bên nhìn Tạ Cảnh Thâm giơ tay cao lên rồi chém xuống, cắt một miếng thịt rất gọn gàng.

“ĐƯA cho anh vị rượu.”

“HẢ, được.”

Trần Yên Thực trước một đồng chai chai lọ lọ phân biệt đâu mới là vị rượu, Tạ Cảnh Thâm thấy thế nâng cầm chỉ vào một lọ bên cạnh: “Lọ ngoài cùng bên phải.”

Trần Yên Thực cầm lọ đó đưa cho anh: “Cái này làm gì vậy?”

“Rất đơn giản, món cần tây nấu với thịt băm.”

Tạ Cảnh Thâm đổ vị rượu vào trong chén, cho thêm chút bột, cùng hạt tiêu, mang bao tay dùng một lần vào, khuấy theo một chiều.

Trần Yên Thực nhìn đến nhập thần, cô đã từng nhìn bộ dáng khi làm việc của anh, nghiêm túc, chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ, giống hệt bây giờ, anh làm cái gì chăm chú như vậy sao?

Người như vậy,ồ lẽ nào ngay từ đầu đối với chuyện kết hôn là nghiêm túc, còn cô lại luôn tính tới chuyện ly hôn, lúc đó anh nghe xong có giận, có buồn không?

Trần Yên Thực khó tưởng tượng bộ dáng anh khổ sở như thế nào, nhưng bộ dáng tức giận thì cô đã biết, chính là lần gặp sau khi phát sinh quan hệ ngoài ý muốn đó, cô né anh hơn một tháng, sau này bị anh không để ý đến suy nghĩ của cô mà bắt cô đến trước mặt ba mẹ anh, chính thức giới thiệu cô là bạn gái của anh, sau này hung hăng nhéo cô để hả giận.

Trần Yên Thực nghĩ vậy rồi cười rộ lên, lúc bác sĩ Tạ giận lên cũng rất đáng yêu.

Tạ Cảnh Thâm nhìn cô một cái: “Cười cái gì?”

“ĐÚNG rồi, em nhớ, lúc lần đầu tiên gặp ba mẹ anh í, vì sao anh lại giới thiệu em là bạn gái anh? Chẳng lẽ lúc đó anh đã xác định em là đối tượng kết hôn của anh rồi sao?”

Tạ Cảnh Thâm im lặng, im lặng không nói chuyện, Trần Yên Thực được voi đòi tiên: “Aiz, Tạ Cảnh Thâm, không phải là anh ngủ với em một đêm nên muốn chịu trách nhiệm chứ?” Tạ Cảnh Thâm vẫn không nói gì, Trần Yên Thực tự nhiên nói, “Thật đáng yêu.”

Từ đáng yêu dùng ột người đàn ông, Tạ Cảnh Thâm cảm thấy bản thân bị sỉ nhục, vì thế bình tĩnh dă kích: “Em không thấy ở đó còn một cô gái à? Khi đó anh đang xem mắt.”

Trần Yên Thực sững sốt, đầu óc xoay chuyển rất nhanh: “Cho nên anh xem em là lá chắn?”

“Ừa, vẫn chưa gốc.”

Trần Yên Thực tức giận, đá một cước, xoay người đi khỏi phòng bếp.

Phía sau truyền đến tiếng Tạ Cảnh Thâm kêu đau, Trần Yên Thực giật mình, quay lại nhìn anh. Anh đang ôm chân ngồi trên đất: “Rất đau à?”

Tạ Cảnh Thâm gật gật đầu: “Đau.”

Trần Yên Thực nóng nảy, cô mặc váy, cũng không dùng lực nhiều, hẳn là không đau chứ.

Tạ Cảnh Thâm bị bộ dáng gấp gáp này của cô lấy lòng, mới cười nói: “Đùa em thôi, chút lực này của em còn không bằng mèo gãi ngứa nữa.”

Trần Yên Thực bị đùa giỡn một phen, giận dỗi vừa muốn xoay người rời đi, Tạ Cảnh Thâm lại giữ chặt cánh tay của cô: “Không nấu cơm nữa sao?”

Giận thì giận, cuối cùng Trần Yên Thực vẫn quay lại phòng bếp, đương nhiên, hình như cái gì cũng không cần cô làm. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

19. Chương 20

Edit: La Na

“Qua đây.”

Trần Yên Thực đang giận nhưng cũng tới, vốn ngồi gốc một bên nhìn đến nhập thần, đột nhiên nghe được tiếng anh gọi, một giây sau mới phản ứng lại đi qua: “Muốn em làm gì?”

“Không phải là muốn học nấu cơm sao? Em qua đây.” Tạ Cảnh Thâm đưa thìa cho cô.

Trần Yên Thực nhận lấy, có chút không biết phải làm sao.

Tạ Cảnh Thâm lui về sau một chút, vừa vặn nhốt chặt cô, Trần Yên Thực ngẩng đầu xin chỉ dẫn tiếp theo làm như thế nào của anh, Tạ Cảnh Thâm vươn tay cầm lấy tay của cô: “Xào qua xào lại là được rồi.”

“Đơn giản như vậy thôi?”

“Chỉ đơn giản như vậy.”

“Vậy anh tránh ra một chút.”

Tạ Cảnh Thâm thành thật đi đến vị trí vừa rồi của cô, cho cô đủ không gian.

Trong phòng bếp yên lặng một hồi lâu, chỉ nghe tiếng đảo qua đảo lại.

“Được rồi, cho ra được rồi.” Tạ Cảnh Thâm tắt bếp, đưa cái đĩa cho Trần Yên Thực.

Đồ thức ăn ra đĩa, Trần Yên Thực đưa mũi vào ngửi ngửi, một mặt hưởng thụ, lại đưa tới trước mặt Tạ Cảnh Thâm, dương dương đắc ý: “Có phải thơm lắm không?”

“Uhm, thơm lắm.”

Trần Yên Thực đặt đĩa đồ ăn lên bàn cơm, rồi quay về phòng bếp, Tạ Cảnh Thâm đã chuẩn bị thêm thức ăn, Trần Yên Thực vươn đầu mình đến: “Có phải em là thiên tài không?”

Tạ Cảnh Thâm cười cười: “Phải.”

Trên bàn cơm.

“Tạ Cảnh Thâm, em phát hiện nấu cơm thật thú vị.”

Tạ Cảnh Thâm ngừng đưa nhìn cô, chờ câu nói kế tiếp của cô: “Cho nên, em quyết định sẽ nghiêm túc chăm chỉ học, ngày mai anh giúp em tìm vài cuốn sách về nhé.”

Vốn Tạ Cảnh Thâm tưởng rằng cô chỉ là tâm huyết dâng trào, nói đùa chơi mà thôi, không ngờ cô lại nhắc tới đề tài này một lần nữa.

Trần Yên Thực đứng dậy ngồi bên cạnh anh: “Anh xem anh xem, đồ ăn hôm nay đều do em làm, thiên tài như em, không thể để mai một được.”

Tạ Cảnh Thâm có chút buồn cười, cô chỉ làm công việc cuối cùng mà thôi, nguyên vật liệu, toàn bộ gia vị đều là do anh chuẩn bị hết, anh lại đứng bên cạnh, đương nhiên hương vị cô làm ra không thể kém được.

Trần Yên Thực gấp mấy đĩa bỏ vào chén anh, không hề có chút tự giác là mình đang nhờ người khác, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Anh ăn đi, ăn xem có phải ngon lắm không, ngày mai giúp em mang mấy quyển sách về nhé, bằng không tự em đi mua đấy.”

Tạ Cảnh Thâm không thể không chịu: “Được, nhưng em cẩn thận đừng đụng chạm nhé.”

“Tuân lệnh!”

Vốn công việc của Trần Yên Thực bận rộn, lại ở một mình, cho nên không thích nấu cơm, bây giờ ở nhà rảnh rồi nhàm chán, ngay cả nấu cơm cũng biến thành một chuyện thú vị.

Gần đây khẩu vị của cô cực tốt, ăn rất nhiều, như đêm nay, hưng phấn quá mức, không ngờ lại ăn quá no.

Tạ Cảnh Thâm xoa bụng của cô: “Có muốn đi xuống đi dạo một chút không, cho tiêu thực.”

Về mặt Trần Yên Thực đau khổ, Tạ Cảnh Thâm lại cảm thấy chủ ý này không tệ: “Mỗi ngày em cứ ngồi ở nhà, cũng phải đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ một chút mới tốt, vừa lúc anh có thể trông em, miễn cho em gặp chuyện không may.”

Trần Yên Thực đẩy anh một cái: “Mọi người cứ để ý như vậy, khiến cho em cảm thấy mình thật quý giá.”

Tạ Cảnh Thâm gõ nhẹ đầu cô, cười cười, vươn ngón tay ra chỉ chỉ vào trái tim mình: “Em rất quý giá.”

Trần Yên Thực bị anh nói đến đỏ cả hai gò má, cả trái tim nổi nổi chìm chìm trong mắt anh, mặc kệ anh vui đùa hay là nghiêm túc, nhưng ngọt ngào trong lòng cô giờ phút này là thật.

Anh nỗ lực làm người chồng tốt, nỗ lực xây dựng một gia đình đầm ấm, Trần Yên Thực cảm thấy bản thân cũng phải phối hợp một chút, hai tay quàng lên cổ của anh: “Em đi thay quần áo.” Lời ngậm là, anh ôm em đến phòng ngủ đi!

Tạ Cảnh Thâm vui đến cực điểm.

Tiết trời mùa xuân còn se lạnh, Tạ Cảnh Thâm nhìn chăm chăm Trần Yên Thực, thấy cô bao mình thật kĩ, mới gạt đầu, nắm tay cô đi ra ngoài.

Tay của Trần Yên Thực đối với Tạ Cảnh Thâm mà nói hoàn toàn như tay một đứa bé, nhỏ nhắn mềm mại xinh xắn, Tạ Cảnh Thâm bỏ tay cô và mình vào trong túi, chuyện này, anh đã muốn làm từ rất nhiều năm trước.

Trong tiểu khu có người về trễ, nhìn thấy hai người bọn họ đều cười chào hỏi, Tạ Cảnh Thâm cũng cười chào hỏi người ta.

Bất động sản này là do cha mẹ nhà họ Tạ mua nhiều năm trước, sau khi anh về nước luôn ở đây, nhưng mà trước giờ anh không giỏi giao tiếp, quan hệ với hàng xóm cũng hết sức bình thường, bình thường gặp được cũng chỉ gật đầu thăm hỏi mà thôi, khó được hôm nay tâm tình tốt, đặc biệt nhẫn nại dừng lại trò chuyện vài câu, anh đặc biệt thích người khác hỏi anh: “Đây là vợ anh sao? Rất xinh đẹp.” Dĩ nhiên sau đó anh sẽ cười gật đầu, trả lời: “Vâng, cảm ơn.”

Hiếm khi giống một đôi vợ chồng trẻ trên đời này, ăn cơm xong, cùng đi tản bộ, nói chuyện lý thú trong ngày với nhau, phong phú mà hạnh phúc.

“Hôm nay phòng anh có một bác sĩ thực tập lúc chụp ảnh chung với người khác mới phát hiện trong ảnh chụp có thêm một cánh tay.” Tạ Cảnh Thâm nói xong nhìn Trần Yên Thực, phát hiện cô hưng phấn nhìn mình, anh đã quên, cô chưa bao giờ sợ chuyện như vậy, xem ra là không thể dọa cô được, “Sau này mới biết là có người đùa dai.”

“Cất, thực nhàm chán.”

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Nhưng nghe nói nơi chụp ảnh là nơi đã xảy ra vài chuyện, mấy năm trước, có một cô gái bị tai nạn xe cộ, sau khi đưa tới thì không cứu kịp mà mất, bạn trai cô gái đó giận lấy sang bệnh viện, cầm dao chạy tới bệnh viện, trong lúc hỗn loạn, thì đâm bị thương tay của một bác sĩ.”

“Thường xuyên xảy ra loại chuyện này sao?”

“Chuyện đâm chém ngược lại không nhiều lắm, nhưng mà trong lúc thông báo bệnh trạng, thì quả là một vấn đề.”

“Anh không nguy hiểm chứ?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhảnh lại của cô, vươn tay kia ra xoa xoa má cho cô: “Không cần phải lo lắng đâu, trước mắt anh vẫn chưa gặp bao giờ.”

Trần Yên Thực không biết mình có thể nói gì, mỗi một nghề nghiệp đều có khả năng gặp chuyện ngoài ý muốn, đó là chuyện không thể nào tránh được, cho dù cả ngày ngồi ngốc ở nhà, không chừng ngày nào đó có một trận lửa lớn, đến người đốt cũng không có: “Anh phải cẩn thận.”

Anh cười cười: “Đừng nghĩ nhiều.”

Im lặng một lát, bỗng nhiên Tạ Cảnh Thâm nói: “Đúng rồi, học kì này anh định đến đại học H để giảng bài đấy.”

“Anh đã bận như vậy, có thời gian sao?”

“Lúc nhiều bệnh nhân đương nhiên là bận, nhưng cũng có lúc rảnh rỗi mà, hướng chi anh chỉ lên lên tiết ngày thứ bảy mà thôi.”

“Rất mệt đó.”

Anh cười khê: “Không còn cách nào cả, anh phải tranh thủ lúc này kiếm tiền sữa cho con.”

“Nuôi một đứa con cần nhiều tiền lắm sao? Chờ sinh cục cưng ra, em cũng sẽ đi làm, anh đừng lo lắng như vậy.”

Vốn là anh nói giỡn mà thôi, không ngờ Trần Yên Thực lại nghiêm túc: “Em tin thật à? Ba bảo anh đi giảng bài đấy, ” anh có chút chế nhạo nhìn cô, “Lên lớp thoải mái hơn phẫu thuật.”

Trần Yên Thực không nói thêm gì.

Đi một vòng quanh tiểu khu, Trần Yên Thực gãi nhẹ bàn tay anh đang nắm lấy tay cô: “Em mệt.”

“Về thôi.”

Trần Yên Thực rửa mặt xong liền nằm sấp trên giường, Tạ Cảnh Thâm thu dọn chén đĩa lúc này chưa dọn xong, mới đi phòng ngủ, người nọ nằm trên giường tròn tròn mắt nhìn anh: “Em ngủ trước.” Dứt lời lật người lưng đưa về phía anh.

Lúc anh rửa mặt xong đi ra, thấy hô hấp người nọ đã đều đều, hiển nhiên đã ở trong mộng.

Anh cọ xát chiếc cảm đầy râu vào cô, Trần Yên Thực trong mộng cảm thấy không thoải mái, trốn tránh lại phát hiện mình không tránh được, vươn tay muốn chụp lấy, tay lại bị người ta nắm chặt, lúc này cô mới mở mắt ra, vẫn còn có chút lơ lửng vào trong sương mù, nhìn người trước mắt, tức giận bạo phát, có để cho người ta ngủ hay không hả?

“Tạ Cảnh Thâm, anh làm gì vậy?” Bị người ta quây không ngủ được, lửa giận khá lớn, cũng có lẽ người trước mắt này luôn luôn cười, thấy cô giận cũng cười, bất giác cổ vũ Trần Yên Thực kiêu ngạo thêm.

Tạ Cảnh Thâm quàng hai tay cô lên cổ mình: “Không muốn giúp anh cạo râu nữa mà?”

“Ngày mai cạo không được a?”

Tạ Cảnh Thâm kéo chăn trên người cô ra, một tay nâng cái mông của cô lên: “Em thông cảm cho tâm tình của một người chồng lần đầu nghe được vợ mình muốn cạo râu cho.” Trần Yên Thực cảm thấy mỗi lần Tạ Cảnh Thâm nói chữ vợ đều có một loại cảm giác không đúng đắn, nhưng cô lại rất thích.

Tay của Tạ Cảnh Thâm dùng lực, một tay nâng mông của cô, một tay ôm lưng của cô, như một ôm một đứa bé mà bế cô dậy. Trần Yên Thực bất ngờ không phòng ngự, giật mình la một tiếng, hai chân theo bản năng quăn vào eo anh.

Tạ Cảnh Thâm vỗ vỗ mông của cô: “Làm không tệ.”

Trần Yên Thực vốn không kịp suy nghĩ đến thâm ý trong câu nói của anh, sau khi cả trái tim rơi xuống, cô lập tức nâng đầm tay đầm đầm vào anh: “Sao anh không nói một tiếng?”

Nói chứ, cô rất thích cảm giác này, như anh rất cần cô, cô được anh cưng chiều như quốc bảo. Có lẽ là vì mang thai, nên cô cũng sinh ra tâm tình như một thiếu nữ.

Tạ Cảnh Thâm mặc cô đánh, cứ ôm cô bước vào toilet.

Buông một tay ra, lấy một chiếc khăn cô đặt lên bồn rửa mặt, rồi sau đó đặt cô ngồi lên: “Vợ, có thể bắt đầu chưa?”

Trần Yên Thực buồn bực không biết phải làm gì: “Bước đầu tiên là làm gì?”

“Bôi gel.”

Tạ Cảnh Thâm hơi cúi thấp thân mình, đưa mặt đến trước mặt cô, cảm nhận bàn tay nhỏ bé của cô hoạt động trên mặt mình, cảm giác tê tê đại đại... shit, trong lòng Tạ Cảnh Thâm mắng một tiếng, khi nào đứa con này mới ra đây.

Còn người kia thì rất nghiêm túc, không hề nhận ra sự không bình thường của anh, nâng mắt: “Cạo thế nào?”

“Cạo từ trên xuống.”

Trần Yên Thực chỉnh lại mặt anh: “Anh đừng động, cạo mà bị thương em không chịu trách nhiệm đâu.”

Cô cạo rất nhẹ nhàng, giọng nói nghiêm túc, quả thực khiến cả người anh tê dại không còn khí lực.

Cẩn thận cạo xong, Trần Yên Thực vừa lòng nhìn kiệt tác của bản thân, lại đưa tay sờ sờ: “Không bị thương chứ nhỉ.”

“Không có.” Tạ Cảnh Thâm quyết định nói chút gì đó để dời sự chú ý của bản thân, sờ sờ cằm, “Hoàn mỹ như vậy, thật là lần đầu tiên à?”

Trần Yên Thực xoay người cất đồ vật xếp gọn bên bồn rửa mặt: “Là em thông minh!”

Vì Trần Yên Thực được anh ôm nên không mang giày, đành phải ngồi mãi trên bồn rửa mặt, Tạ Cảnh Thâm không thể không vòng qua cô để rửa sạch mặt, xong mới ôm cô lên, giống như vừa nãy: “Giỏi lắm vợ, ngủ đi.”

Xem ra tâm trạng đêm nay của Tạ Cảnh Thâm thật sự không tệ.

Trần Yên Thực gấp một cái, đầu tựa trên cổ anh, cũng nương theo lời anh: “Nhanh chút, chồng à, buồn ngủ quá.”

Tay Tạ Cảnh Thâm run một cái, ôm chặt Trần Yên Thực, chồng à... uhm, không tệ. width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

20. Chương 21

Edit: La Na

Bác sĩ Tạ đến bệnh viện, Trần Yên Thực một mình ngồi ở nhà, nhưng cô rất nghiêm túc mở tivi, tìm mục dạy nấu ăn mà xem.

Tạ Cảnh Thâm đã mua cho cô một bộ đồ chống phóng xạ, bây giờ cô dám to gan mở tivi xem rồi.

Cẩn hạt đưa xem TV, cuộc đời này quả thật không cần quá vội vã.

Lúc tiếng chuông cửa vang lên cô còn tưởng mình nghe nhầm, ngừng vài giây rồi tiếp tục ăn, hẳn là không có ai đến tìm cô đâu, không ngờ tiếng chuông cửa lại vang một lần nữa, Trần Yên Thực buông gối ôm, có chút nghi hoặc ra mở cửa.

Là một người phụ nữ, thoát nhìn lớn tuổi hơn Trần Yên Thực, rất dịu dàng, nhưng mà, cô không quen.

“Xin chào, chị là?”

“Xin chào, tôi ở bên cạnh.” Người phụ nữ nói xong lấy một cái hộp giấy ra đưa cho Trần Yên Thực: “Đây là bánh bông lan tôi làm.”

Trần Yên Thực giật mình, nhận lấy: “À vâng, cảm ơn.”

“Đừng khách khí, tôi là Thẩm Lệ.”

“Trần Yên Thực.”

“Lúc trước anh Tạ rất ít nói chuyện với người khác, ngày hôm qua chồng tôi về bảo là gặp anh Tạ với vợ anh ấy, hai người còn hàn huyên với nhau vài câu, tôi rất hiếu kỳ, dù sao cũng đã lâu như vậy, mà chưa từng thấy cô gái nào đến chỗ ở của anh Tạ, cho nên qua xem một chút, ngại quá.”

“Không sao, có lẽ là do tôi mỗi ngày đều ở trong nhà, cho nên chị mới không thấy em thôi.”

“Sao không ra ngoài dạo nhiều một chút?”

“Uhm... tôi mang thai, anh ấy sợ một mình tôi đi ra ngoài, vả lại tôi cũng không dám chạy loạn.”

“Có baby rồi à?”

“Vâng.”

“Lo lắng một chút là điều khó tránh, nhưng cũng không cần như vậy đâu, có thể ra ngoài đi dạo nhẹ nhàng, thay đổi phong cảnh, tâm tình cũng tốt.”

“Vâng, đúng rồi, chị có muốn vào ngồi một lát hay không?”

“Không cần, tôi còn có việc, sau này em có thể qua nhà chị ngồi một lát nhé, ở phía đối diện đây, tôi thấy cô ở nhà một mình mãi cũng chán.”

“Vâng.”

Thẩm Lệ đi rồi, Trần Yên Thực đóng cửa lại, trở về ngồi xuống sofa, nói thật cô không quen nói chuyện với người khác, đúng là mệt thật.

Trần Yên Thực mở hộp giấy ra, là Cookie hình con thỏ, vị hàng xóm này của cô rất là tinh tế.

Cầm lấy một miếng, hương vị cũng rất ngon, Trần Yên Thực nghĩ nghĩ, không biết có nên thỉnh giáo vị hàng xóm này vài chiêu hay không?

Lúc Tạ Cảnh Thâm về, quả nhiên có mang về vài quyển sách về nấu ăn, “Thức ăn mới giúp khỏe mạnh hơn”, “Tuyển tập thức ăn ọi người”, “Dinh dưỡng hàng ngày”, “Tuyển chọn thức ăn hằng ngày”, còn có một quyển “Toàn thư về thức ăn trong thời kì thai sản”...

Trần Yên Thực nhìn qua vài lần rồi để sang một bên, đang tính nói chuyện, lại nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm kéo đùi cô qua, đặt trên chân mình, nhẹ nhàng xoa: “Lúc trước anh nói với em cái gì em quên rồi à?”

Trần Yên Thực hơi chột dạ: “... Như vậy tương đối thoải mái.”

“Nhưng sau này không thoải mái được.”

Tạ Cảnh Thâm không hề có gì gọi là vui đùa, Trần Yên Thực cũng đành nghiêm túc cam đoan: “Sau này em sẽ chú ý hơn.”

Tạ Cảnh Thâm nhìn thoáng qua bánh Cookie trên bàn trà: “Đi ra ngoài à?”

“Không phải, là nhà cách vách đưa tới đó.”

“Cách vách?”

“Hình như cũng là một đôi vợ chồng, người vợ tên là Thẩm Lệ, đây là do cô ấy đưa tới, anh không thể không biết.”

Tạ Cảnh Thâm khụ khụ che giấu lúng túng, đương nhiên là đôi vợ chồng cách vách này anh đã từng gặp, nhưng chưa từng trò chuyện gì, anh cũng không biết tên người ta: “Anh nhớ nhà bên đó có đứa trẻ cỡ 6-7 tuổi đấy.”

“Vậy sao?”

“Ừ.”

“Tạ Cảnh Thâm, chẳng lẽ trước kia anh quá già à?”

“Vì sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ bộ dáng trước kia của anh em còn không rõ?”

“Không phải, em muốn nói là từ sau khi anh từ Mỹ về kìa, nghe người ta nói không thích nói chuyện với người khác.”

Sau khi từ Mỹ về? Thực ra từ khi đến Mỹ anh đã như vậy.

Một người tha hương nơi đất khách quê người, không có người thân bạn bè người yêu, khó tránh khỏi có chút quái gở.

Lúc anh La Na L, Q/Đ còn ở trong nước đi học vốn đã là người ít nói, chính là tuýp người ầm ập, hoàn toàn giống một ả nam trong phim điện ảnh và ngôn tình, sau này đến nước Mỹ, khi vừa bắt đầu anh cũng cố gắng để hòa nhập với cuộc sống mới, cố gắng để trở thành một người ưu tú vui vẻ, nhưng mà không thể vui vẻ nổi, làm bộ vui vẻ là một chuyện cực kì mệt mỏi, cho nên mới lười cười với người khác.

Ban đầu ở nước Mỹ, rất mờ mịt, có rất nhiều chỗ không hiểu, cũng may lúc đó anh có quen vài lưu học sinh Trung Quốc, được sự giúp đỡ của bọn họ, nên cuộc sống ở Mỹ mới ổn định hơn, sau đó, sau đó trở thành một cuộc sống không thể nào thay đổi, được bọn họ đưa đi tụ họp, nhưng anh cũng không muốn kết thêm bạn mới, một người ngoại trừ đọc sách thì chính là làm thí nghiệm, nếu ngừng lại thì cảm thấy chung quanh bản thân thật trống trải, như một người bị hút mất sức sống.

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy, tính tình khó tránh khỏi ngày càng yên lặng hơn.

Anh là một học sinh ưu tú, người đàn ông đến từ phương đông, dáng người cao lớn, gương mặt trầm tĩnh xa xăm, cũng hấp dẫn không ít nữ học sinh ngoại quốc muốn làm quen với anh, anh không quen từ chối người khác, điểm mấu chốt của anh là đừng đụng tới anh, anh đều sẽ dùng lễ đối xử lại, coi như là gián tiếp ngăn cơ hội tiếp xúc của người khác. Những người tiếp xúc với anh thêm một lần nữa, đều đánh giá anh là, the most boring Chinese man – người đàn ông Trung Quốc không thú vị nhất.

Tạ Cảnh Thâm cúi đầu cười cười: “Không biết nói cái gì?”

“Hôm qua anh còn nói với người ta vài câu mà.”

“Hôm qua vui.”

Trần Yên Thực cười anh: “Vậy trước kia anh đều không vui?”

“Người cô đơn làm sao vui được?”

Loại bay bổng này cô miễn dịch rồi, cô nhún nhún: “Xem ra cuộc sống vợ chồng quả thật có thể ảnh hưởng đến tâm trạng một người.”

Tạ Cảnh Thâm quay đầu nhìn cô: “Qua đây.”

Chân Trần Yên Thực nằm trong tay anh, buộc lòng phải nhúc nhích, đến gần anh hơn, tò mò nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Ngồi lên đây.”

Trần Yên Thực quay đầu, cô mới không thèm chủ động ngồi lên đùi anh đâu.

“Để anh ôm.”

...

Tạ Cảnh Thâm thấy cô bất động, sử dụng lực để cô ngồi lên chân mình: “Đời người vui nhất là về nhà có vợ để ôm.”

Trần Yên Thực xấu hổ trừng anh, Tạ Cảnh Thâm hôn lên má cô, chôn đầu vào hõm cổ cô: “Không vội, dẫn em ra ngoài chơi để em khỏi buồn nhé.”

“Đi đâu chơi?” Hiện cô đang mang thai nên không thể đi quá xa, nhiều lắm thì cũng chỉ đi loanh quanh thành phố H, nhưng quanh đây lại chẳng có gì thích hợp cho phụ nữ có thai chơi cả.

Tạ Cảnh Thâm im lặng một lát: “Tháng tư sẽ dẫn em đi ngoại ô thành phố ngắm hoa đỗ quỳên.”

“Tháng tư? Bây giờ mới có đầu tháng hai thôi đó.”

Tạ Cảnh Thâm vỗ vỗ sách trên bàn trà: “Này, còn sợ không có việc gì làm sao? Hơn nữa không phải em vừa mới có người bạn mới à?”

Trần Yên Thực quay đầu nghi hoặc nhìn anh, anh mới giải thích: “Hàng xóm của chúng ta, sau này chúng ta ở đây, kết thêm bạn bè cũng tốt.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, trong phòng khách yên tĩnh một lát, cái ôm ấm áp của anh thật khiến người ta an tâm, rõ ràng Trần Yên Thực đã bị rút hết sức lực, dựa vào lòng anh, lẳng lặng hưởng thụ thời gian hai người ôm nhau.

“Tạ Cảnh Thâm.” Trần Yên Thực bày ra một bộ dáng đau khổ.

“Hả?”

“Cực căng đói bụng.”

“...”

“Suốt ngày ăn, ăn rồi lại ăn, chiều ngang sắp dài hơn chiều dài rồi.”

“Điều này rất là bình thường, hơn nữa anh thấy em vẫn chưa biến đổi gì cả mà.”

“Thật là phiền, em muốn ăn canh cá.” Nói xong tha thiết mong chờ nhìn Tạ Cảnh Thâm.

Tạ Cảnh Thâm: “...” Cái Logic gì vậy?

Tạ Cảnh Thâm vỗ vỗ cô, Trần Yên Thực ngoan ngoãn xuống đất, để anh đứng lên.

“Anh đi siêu thị một chuyến.” Dứt lời đột nhiên hỏi cô, “Em có muốn đi cùng hay không?”

Trần Yên Thực chớp chớp mắt, gật gật đầu.

“Cái này không được.” Tạ Cảnh Thâm lấy củ cà rốt trong tay cô để lại.

“Vì sao vậy?”

“Ngắn một chút thì tốt hơn.” Nói rồi chọn một cái cho cô làm mẫu, “Chọn cà rốt phải chọn củ có màu đậm, ngắn, cần thận.”

“Em thấy to nhìn ngon hơn mà.”

“Độ ngọt bên trong tỉ lệ nghịch với độ to bên ngoài, cho nên chọn ngắn thì tốt hơn.”

Trần Yên Thực dăm chiêu gật đầu, chế nhạo nói: “Tạ Cảnh Thâm, anh đúng là có tư cách làm chủ gia đình đó.”

Tạ Cảnh Thâm liếc nhìn cô một cái: “Đáng tiếc bây giờ em chưa đi làm được, bằng không anh đã an tâm ngồi ở nhà giặt đồ nấu cơm rồi.”

“...”

Lúc tính tiền, Trần Yên Thực nhìn chằm chằm một loại hàng hóa ở quầy thu ngân, Tạ Cảnh Thâm nhìn theo ánh mắt của cô, khụ khụ, cô vợ nhỏ nhà anh này còn chưa no, nên có suy nghĩ dâm dục à?

Mang mấy thứ linh kính về nhà, Trần Yên Thực mới nói: “Vì sao bọc ~ tránh ~ thai (Bao cao su) lại để ở nơi dễ thấy thế, mỗi lần đi siêu thị đều nhìn đến phát ghét.”

“Vì sao thế?”

“Đâu phải là đồ dùng hàng ngày người người đều cần đâu, cần gì phải để ở vị trí dễ thấy chứ?”

“... Đây cũng xem như là đồ dùng hàng ngày đi.”

“Vì sao vậy?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn bộ dáng đứng đắn của cô, ánh mắt thơ ngây, cảm thấy bản thân suy nghĩ của bản thân có chút không tốt, im lặng im lặng, lát sau mới nói: “Sau này em sẽ biết.”

Trần Yên Thực thật sự không nghĩ nhiều, bởi vì, về phương diện đó cô không có nhu cầu...

Miệng Trần Yên Thực lải nhải không ngừng, phòng bếp giao cho Tạ Cảnh Thâm xử lý.

Rốt cục cũng đợi đến khi canh cá ra nồi, Trần Yên Thực vui vẻ chạy tới, cầm lấy muống định ăn, thì bị Tạ Cảnh Thâm ngăn lại.

Anh cầm hộp giữ ấm, bỏ vào ấy một ít, đưa cho Trần Yên Thực: “Mang cái này đưa đến cách vách đi.”

“Làm chi vậy?”

“Kết bạn thôi, LnQ.Đ thường xuyên qua lại là được.”

“Bác sĩ Tạ am hiểu sâu sắc con đường này như vậy, vậy sao trước kia anh không kết bạn với người ta.” Trần Yên Thực chế nhạo anh.

“Trước kia không có vợ giúp đỡ, không còn cách nào, giờ phải cầu em rồi.”

Trần Yên Thực giận dữ trừng anh, nhắc hộp giữ ấm lên đi ra cửa.

Mở cửa đúng là Thẩm Lệ, thấy là Trần Yên Thực, chị ta lấp bắp kinh hãi: “Chị Tạ? Mau vào đi.”

“Không cần không cần, em đến đưa cái này thôi, về bây giờ.” Trần Yên Thực chuyển hộp giữ ấm cho chị ấy.

Thẩm Lệ nhận: “Đây là?”

“Đây là canh cá chồng em nấu, cảm ơn bánh Cookie của chị, ăn ngon lắm.”

“Không có việc gì, không cần khách khí như vậy đâu, nhưng mà cũng cảm ơn canh cá của em nhé.”

“Em về đây, chồng em đang chờ em về ăn cơm.”

“Được, lần sau gặp.”

“Lần sau gặp.”

Trần Yên Thực cảm thấy lần nói chuyện này thoải mái hơn buổi sáng, hơn nữa, nghe tiếng cảm ơn của người khác cô thấy sáng khoái lạ kì.

Về nhà Trần Yên Thực an vị bên cạnh bàn ăn, la hét: “Mau ăn cơm thôi Tạ Cảnh Thâm, chết đói mất!”

Tạ Cảnh Thâm bới một chén cơm cho cô: “Em ăn trước đi, còn phải xào tí đồ nữa.”

Hai tay Trần Yên Thực tạo thành hình chữ thập: “Hôm nay là ngoại lệ, ngày mai em sẽ nấu cho anh ăn.”

Tạ Cảnh Thâm cười cười, là kiểu: nói nghe được như vậy là tốt rồi, anh sẽ không xem là thật.

Nhưng Trần Yên Thực nói học nấu cơm vẫn là sự thật, lúc trước không có sách thì phải làm sao? Bây giờ có, vậy thì bắt đầu từ ngày mai, cố gắng tập luyện.

Thực ra chiếu theo thực đơn thì không quá khó, chẳng qua quá trình có chút luống cuống tay chân mà thôi, hương vị cũng coi như có thể vào miệng được, nhưng mà, hình như... hơi quá ngọt, Trần Yên Thực ăn được vài miếng rồi để xuống, nâng đầu than thở.

Ai ~ gánh thì nặng mà đường thì còn xa...

Tác giả có chuyện muốn nói: có chỉnh sửa từ chương 18 đến chương 20, chỉ là sửa chữa vài chi tiết nhỏ, để nội dung trở nên hợp lý một chút, đọc lại lần nữa hay không cũng ảnh hưởng không lớn lắm, vốn Hữu Phỉ cho rằng phải chỉnh sửa khá nhiều, kết quả là ~ khụ khụ ~ có lẽ là tâm trạng không tốt, cho nên ám chỉ bản

thân viết cực kỳ thối, nhưng đến khi chỉnh sửa lại thấy cũng không đến nỗi nào ~(tự kỷ ~) cho nên đêm qua đã sửa xong rồi. . . Còn tưởng rằng thời gian sửa lại phải rất lâu~ a ~ ôm mặt ~ mọi người có ghét bỏ một tác giả gốc ghêch như Hữu Phỉ không ~ để mọi người biết trên đời này có một Hữu Phỉ gốc ghêch như vậy, Hữu Phỉ thật là ngại gặp người ~ lệ rơi ~ width = document.documentElement.clientWidth; if (width 743) { document.write(''); }

21. Chương 23

Tạ Cảnh Thâm gõ gõ cửa phòng tắm: “Trần Yên, em làm sao vậy?”

Trần Yên Thực vội vàng sửa sang lại áo ngủ, thuận tiện quần thêm cái áo tắm: “Không có việc gì đâu.”

“Em vào đó đã rất lâu rồi.”

Trần Yên Thực mở cửa, chống lại ánh mắt nghi ngờ của Tạ Cảnh Thâm, chỉ hàm hồ nói: “Thật không có việc gì cả mà.”

Tạ Cảnh Thâm đứng ở ngưỡng cửa phòng tắm, dăm chiêu nhìn bóng lưng của Trần Yên Thực, có thể được xưng tụng là chạy trời chết.

Trần Yên Thực làm sao có tâm trạng để nghĩ đến cái khác, cũng không quản Tạ Cảnh Thâm, trốn vào trong chăn, tâm tình cực kỳ phiền chán.

Vừa nãy cô soi gương thấy bụng mình đã lộ, hoàn toàn không nhìn ra vòng eo mảnh khảnh lúc trước, còn nữa, cô cuộn cuộn chăn, cong lưng lại, theo bản năng che lấy bộ phận đến nay vẫn chưa được tính là quá rõ ràng, cô đã quên mất là cô đang ở trong chăn, vốn không ai nhìn thấy được.

Hiện giờ cô đã ra dáng phụ nữ mang thai rồi, mặc dù mặc áo khoác vào, ngược lại cũng không quá rõ, nhưng mà, bụng cô càng lúc càng lớn, Trần Yên Thực chỉ nghĩ thôi, đã vô cùng buồn rầu rồi.

Đột nhiên chăn trên đỉnh đầu bị xóc lên, bất ngờ xuất hiện ánh đèn khiến Trần Yên Thực hơi nổi giận, nhưng cô bị ánh sáng chói mắt chặn lại.

“Làm cái gì vậy?”

Trần Yên Thực nhìn người phía trên, cau mày, rất là không vui: “Ngủ.”

“Ngủ còn che cả đầu?”

“Em thích.”

“Sao ngày hôm qua em không thích?”

... Hừ ~ Trần Yên Thực phản công cho Tạ Cảnh Thâm một đạp, sau đó nghiêng người đi ngủ.

Tạ Cảnh Thâm chau chau mày, nhìn Trần Yên Thực một cách kỳ quái, phụ nữ có thai đúng là tính tình thất thường, khó nắm giữ, Tạ Cảnh Thâm vẫn không hiểu, chuyện gì đã kích thích cô ấy vậy?

Anh tắt đèn, chui vào trong chăn, ôm Trần Yên Thực vào trong ngực: “Em nói xem tại sao con chuột lại bay được?”

Trần Yên Thực sững sốt, tâm tư của cô đã bị câu nói nghiêm túc của anh phân tán, vì thế quay đầu lại nhìn anh, cau mày, rất không hiểu vấn đề anh đặt ra?

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Bởi vì nó đã ăn bánh bích quy vũ trụ sét đánh siêu cấp vô địch.”

“...” Trong lòng Trần Yên Thực đen một mảng nhưng cũng không nói gì, chỉ cho Tạ Cảnh Thâm một cái liếc mắt, quay đầu lại không để ý nữa.

Tạ Cảnh Thâm bảm riết không tha: “Vậy em có biết tại sao răn lại bay được không?”

Trần Yên Thực không để ý anh, Tạ Cảnh Thâm gãi gãi bụng của cô: “Nói đi.”

Trần Yên Thực không còn cách nào, vẻ mặt không hề muốn nói: “Bởi vì nó cũng ăn cái gì bánh bích quy vũ trụ vô địch?”

“Không đúng”

Trần Yên Thực nghe vậy, dừng một giây, lúc này mới nói: “Nó ăn con chuột?”

Tạ Cảnh Thâm cười: “Đúng, vậy tại sao con chim ưng lại biết bay?”

Trần Yên Thực không chút nghĩ ngợi liền đáp: “Nó ăn răn.”

“Sai.”

Trần Yên Thực quay đầu lại nghi hoặc nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm nghiêm túc nói ra đáp án: “Bởi vì tự bản thân nó đã bay được rồi.”

“...”

Bỗng nhiên Trần Yên Thực xoay đầu, đây là anh muốn dỗ cô vui đây mà.

Trần Yên Thực chuyển người lại, đối mặt với anh, bẹp trên mặt anh một cái, giọng nói đã không còn không kiên nhẫn nữa: “Trẻ rồi, ngủ đi.” Nói xong dụi dụi đầu vào ngực anh.

Hồi lâu Tạ Cảnh Thâm mới hồi hồn, đây là cô, lần đầu tiên cô hôn anh, tuy rằng, chỉ là bên sườn mặt.

--

Sau khi Trần Yên Thực chuyển đến chỗ ở của Tạ Cảnh Thâm, cơ hội tiếp xúc với điện thoại ngày càng ít, đều đã có Tạ Cảnh Thâm giúp cô quét weibo một vòng, xem có việc gì vui hay quan trọng thì nói với cô một tiếng, không có chuyện gì thì cho qua.

Buổi tối hôm nay, Tạ Cảnh Thâm quét một vòng bạn bè của cô, thông báo một chuyện lớn: “Viên Lộ, hình như cô ấy sắp kết hôn rồi phải không?”

Trần Yên Thực sững sốt, đi tới gần nhìn nhìn, Viên Lộ đăng một tấm ảnh tay cô ấy đeo nhẫn, caption là: Bị buộc kết hôn rồi...

Tạ Cảnh Thâm còn chưa kịp phản ứng, di động đã bị Trần Yên Thực cướp đi, thậm chí ngay cả nói anh cũng chưa kịp nói đã thấy ngón tay mảnh khảnh của Trần Yên Thực lướt như bay trên điện thoại.

Anh đành mặc cô, tách quả hạch đào ra, đút cho Trần Yên Thực, Trần Yên Thực xua tay liên tục, ý là không cần.

Lại nói tiếp, Trần Yên Thực vẫn còn nhớ rõ Viên Lộ đã từng nói, cô ấy đã hứa hẹn với bạn trai của mình, nhưng mà, hình như hôm nay đã qua lễ tình nhân mấy ngày rồi.

Đương nhiên điều này không phải là trọng điểm, Trần Yên Thực vui sướng khi người gặp họa, bình luận bên dưới: Ha ha, xem ra cậu cách thiếu phụ luống tuổi có chồng không xa rồi.

Không bao lâu, Viên Lộ đáp: Ngày mai mau tới nhất xác mình [bái bai]

Ngày kế, Tạ Cảnh Thâm lên lớp, Viên Lộ lái xe tới đón Trần Yên Thực đi ra ngoài, Trần Yên Thực mới biết được toàn bộ chuyện đã xảy ra.

Vì trốn tránh chuyện xảy ra vào lễ tình nhân, Viên Lộ xin đi công tác một tuần, lúc trở về vừa xuống máy bay đã bị người nào đó, cô còn chưa có phản ứng kịp đã bị đeo nhẫn vào.

Bạn trai của Viên Lộ, Vệ Lăng Giản, nhậm chức ở công ty Software Developer Vu Mỗ, hai người yêu nhau chỉ mới hai năm, nhưng dựa theo cách nói của Viên Lộ, như thế nào cũng phải yêu nhau trên ba năm mới lo lắng đến việc kết hôn chứ, Trần Yên Thực chỉ xuy một tiếng, một người làm việc trong ngành công nghệ mà có thể nhẫn nại với cậu như vậy, vẫn platon cùng với cậu giày giầy vò vò yêu nhau hai năm là tốt rồi.

Viên Lộ lại xuy cô một cái: “Nói đến Plato, thì là vị kia của nhà cậu mới đúng.”

Trần Yên Thực bị sặc một cái: “Mình với Tạ Cảnh Thâm là bỏ qua giai đoạn yêu đương, trực tiếp tạo người nên mới kết hôn đó có được không?”

Viên Lộ bỗng nhiên nghiêm túc nhìn cô: “Cậu thật sự không biết hay là giả vờ không biết?”

“Cái gì?”

“Lúc trung học, Tạ Cảnh Thâm thích cậu, đó không phải là chuyện bí mật đâu nhé.”

“Lúc nào thì cậu tin vào những lời đồn đãi này rồi hả?”

Lúc Trung học, Trần Yên Thực chơi rất thân với Viên Lộ, một người khác mà cô có thể gọi là bạn bè đó chính là Tạ Cảnh Thâm, vì thế thường xuyên tiếp xúc với Viên Lộ và Tạ Cảnh Thâm, cho nên: “Đồn đãi luôn có căn cứ, hơn nữa cậu cho là mình mù à, chẳng nhẽ mình không nhìn ra?”

Trần Yên Thực nhíu mày, Viên Lộ vỗ đầu cô một cái: “Mình thấy cậu là kiểu trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, thực ta lúc đó mình cảm thấy hai người rất xứng đôi, bây giờ tốt lắm, tu thành chính quả rồi.”

Trần Yên Thực cau mày cẩn thận nhớ lại ba năm trung học, làm sao cũng không nghĩ ra Tạ Cảnh Thâm đã làm chuyện gì mờ ám với cô. Cô đứng ở góc độ bạn bè xem xét, cảm thấy tất cả những điều anh làm đều nằm trong phạm vi bạn bè mà thôi, có lẽ là người ngoài nghĩ, giữa nam nữ luôn không thể tồn tại tình bạn đơn thuần, khó tránh khỏi xuyên tạc tình bạn trong sáng của người ta thành tình cảm mờ ám.

“Cho nên tất cả đều là cái nhìn chủ quan của cậu, Tạ Cảnh Thâm chưa từng nói cái gì đúng không?”

Viên Lộ muốn phản bác, nhưng cẩn thận ngẫm lại, cô không nghĩ ra được lời phản bác nào: “Đúng, nhưng mà, cậu có thể tự mình đi hỏi cậu ấy xem, mình nghĩ là, cậu ấy không cần phải nói dối đâu.”

Từ nhỏ đến lớn Trần Yên Thực không thiếu người theo đuổi, đối với chuyện được người ta thầm mến rồi thổ lộ sớm tập mãi thành quen, đương nhiên cô cũng buồn mãi, tại sao những đối tượng thầm mến cô chẳng có ai ưu tú cả vậy nè?

Cho nên, khi cô còn niên thiếu, nếu theo đúng như lời Viên Lộ nói, tâm lý của cô vẫn thấy kì kì, hướng chi, người kia còn là Tạ Cảnh Thâm đó.

Cho tới nay, anh không hề giống người thường.

Từ nhỏ đến lớn Trần Yên Thực đều là tộc trưởng trong miệng mấy đứa nhỏ ở cách vách, lúc đó Tiết An An vẫn còn là một đứa bé thành thật, tất cả đều lấy Trần Yên Thực làm mục tiêu, hai người thành lập tình hữu nghị cách mạng, lúc ấy Tiết An An theo đi theo sau Trần Yên Thực vẫn là một đứa bé còn chảy nước mũi, mà nay đã dần dần lột xác thành một hình tượng gợi cảm, trưởng thành, còn Trần Yên Thực vẫn là một người rầm thú trong tình cảm riêng, không bằng người bạn nhỏ của mình, đương nhiên đây đều là nói sau rồi.

Cho nên nói trong kiếp đọc sách của Trần Yên Thực, đối thủ mạnh mẽ duy nhất chính là Tạ Cảnh Thâm.

Lúc giáo viên khen ngợi Trần Yên Thực, vẫn luôn khen thêm một đối tượng nữa, đó là Tạ Cảnh Thâm, bắt đầu từ tiểu học, Trần Yên Thực đều chú ý đến Tạ Cảnh Thâm hơn những bạn học khác rất nhiều, nhưng cô luôn cảm thấy Tạ Cảnh Thâm là một bông hoa ở trên cao, khó lòng tiếp xúc. Sau này sau khi cô bước vào xã hội, dần dần cảm thấy đàn ông ai cũng tục tĩu cả, nhưng trước mặt Tạ Cảnh Thâm, lại khiến cô có cảm giác xấu hổ, phảng phất cô mới là nước bùn, đương nhiên cảm xúc này cô không bao giờ nói cho người khác biết.

Lúc đọc sách, cô luôn tùy hứng, chỉ riêng ở trước mặt Tạ Cảnh Thâm, vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi cảm giác xấu hổ này.

Kỳ thực cô luôn âm thầm phân cao thấp với Tạ Cảnh Thâm, mà loại tâm tình này, cũng không cho người nào biết.

Mãi đến lúc học sơ tam, hai người thường bị giáo viên giữ lại học bổ túc, lúc này cô mới có cơ hội tiếp xúc với bông hoa luôn ở trên cao kia.

Cô xem Tạ Cảnh Thâm là đối thủ, nhưng thật ra, trong lòng cô, Tạ Cảnh Thâm là mục tiêu của cô, cho nên đối mặt với Tạ Cảnh Thâm cô thật không yên lòng lắm, cô cũng không chán ghét người này, thậm chí có thể nói, rất thích anh, nhưng không dám tiếp cận anh, đương nhiên sau khi tiếp cận, cô càng thích người này hơn.

Cho tới nay, cô chưa từng nghĩ Tạ Cảnh Thâm sẽ dễ dàng thích một người, thoát nhìn anh cao cao tại thượng như vậy, không thể làm bản, có lẽ anh được rất nhiều người yêu thích.

Cho nên, có một ngày, cô biết, người đã từng được cô coi là mục tiêu, là đối thủ, là bạn tốt, cũng là người duy nhất khiến cô tự ti, khiến cô có tất cả những cảm giác phức tạp của con người, đã từng thăm mền cô, loại tâm tình này, thật là... Kỳ diệu vô cùng.

Đương nhiên, bây giờ cô cũng không tin tưởng lắm.

Chờ cô hồi phục tinh thần lại, thì nghe được Viên Lộ cảm thán: “Tình yêu Plato nhất chính là, hai người đối lập nhau mới là hoàn mỹ nhất, hơn nữa với đối phương mà nói, vốn phải là người hoàn mỹ nhất trong mắt đối phương, dù không bên cạnh nhau nhưng vẫn thủ thân như ngọc mười năm.”

Trần Yên Thực nghe câu này thật muốn cười ra tiếng: “Viên nai con, cậu đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn tin vào loại chuyện này chứ?”

“Cất, hiện thực tàn khốc như thế, mình không thể YY một chút à? Vừa khéo Tạ Cảnh Thâm chính là tư liệu sống để mình YY đó thôi!”

“Sao lại dính tới Tạ Cảnh Thâm rồi?”

Viên Lộ sửng sốt, vươn tay, vỗ Trần Yên Thực một cái: “Chuyện tình lúc này mình vừa nói cậu không nghe à?”

Trần Yên Thực không chút ngượng ngùng, toét miệng cười: “Cậu lặp lại lần nữa đi.”

“Mình nói năm đó Tạ Cảnh Thâm thích cậu như vậy, tuy rằng không biết tình cảm đến bây giờ trở nên như thế nào, nhưng mà đã nhiều năm như vậy cũng không nghe cậu ấy từng yêu ai cả, về sau cậu có thể phỏng mũi với người khác là có người đã thăm thích cậu rất nhiều năm rồi.”

Viên Lộ chỉ là nói giỡn, nhưng Trần Yên Thực lại đột nhiên giật mình.

22. Chương 24

Lúc Trần Yên Thực được Viên Lộ đưa về nhà, Tạ Cảnh Thâm đang ngồi trong phòng khách lật xem cái gì đấy, nghe thấy tiếng mở cửa, lúc này mới gấp thứ trong tay lại, Trần Yên Thực nhướng mày: “Anh đang đọc cái gì thế?”

“Mẹ viết, phải chú ý một chút việc quan trọng.”

Trần Yên Thực cảm khái, quả nhiên là cô có một người mẹ chồng và một người chồng tốt, cái gì cũng không cần mình quan tâm đến.

“Mệt không?”

“Cái gì cũng không làm, sao mà mệt được.”

Tạ Cảnh Thâm khẽ cười một tiếng: “Cũng đúng, đúng rồi, em nói với ba một tiếng đi, bảo ba mấy ngày nữa tới bệnh viện kiểm tra lại đi.”

“Ba em?”

“Đúng rồi, sao?”

“Không có gì, chỉ là nghe anh gọi ba như vậy, rất kỳ quái, không quen mà thôi.”

Tạ Cảnh Thâm vỗ vỗ đầu cô, không nói gì.

Buổi tối nằm trên giường, Trần Yên Thực mở TV trong phòng ngủ lên, tùy tiện bật đại một kênh, Tạ Cảnh Thâm từ phòng tắm đi ra, Trần Yên Thực đột nhiên hỏi anh: “Nữ minh tinh kia đẹp hay là em đẹp?”

Dường như Tạ Cảnh Thâm không ngờ được cô lại hỏi vấn đề này, liền trả lời theo bản năng: “Em đẹp.”

Trần Yên Thực chỉ thấy sự khó hiểu trong mắt anh chứ không hề có sự chột dạ, tắt TV đi chuyển người lại ngủ.

Ngày đến bệnh viện kiểm tra lại, Trần Yên Thực đi cùng với ba Trần và mẹ Trần.

Cô ngồi một bên, nhìn Tạ Cảnh Thâm mặc áo blouse trắng, mặt mày tuấn tú lạnh lùng, ngón tay thon dài, bắt đầu lật xem kết quả kiểm tra lại, khi ngẩng đầu lên là một vẻ mặt ôn hòa: “Người khôi phục rất tốt...”

Thật là, sao lại, sao lại đẹp trai vậy >

Một người như vậy, giống hệt như tiên, vô dục vô cầu, một đôi tay trị bệnh cứu người, quả thực khiến cho tục nhân như cô sinh lòng tự ti.

Cô không dám chứng thực lời nói của Viên Lộ, cô tự nhận mình chỉ là một người cực kì bình thường, làm gì có sức hấp dẫn có thể khiến anh tâm tâm niệm niệm chứ.

Sau khi kiểm tra xong, Trần Yên Thực đi theo ba Trần mẹ Trần cùng nhau về nhà.

Rất cực mẹ Trần cũng có cơ hội kéo được Trần Yên Thực nói chuyện.

“Vốn còn lo tính tình mày không tốt, ở chung với Tiểu Tạ sẽ có mâu thuẫn, xem ra mày cũng không tệ.” Mẹ Trần lôi kéo tay Trần Yên Thực, vừa lòng gật đầu.

Động tác ăn của Trần Yên Thực ngừng một giây, cứng ngắc cười cười, tiếp tục ăn.

“Mày về mấy tháng, mẹ còn chưa nuôi béo được mày, vậy mà kết hôn với Tiểu Tạ chưa tới hai tháng, trên người đã nhiều thịt vậy rồi.” Dứt lời còn nhéo nhéo trên người Trần Yên Thực.

“...”

“Béo lên một chút là tốt, như vậy cháu ngoại của mẹ mới khỏe mạnh chóng lớn được.”

Trần Yên Thực: “...” Mẹ, mẹ có thể quan tâm tới con gái của mẹ chút được không?

“Xem ra mẹ mày nhìn không lầm người, Tiểu Tạ đối với mày đúng là không tệ.”

Trần Yên Thực gật gù đầu.

Mẹ Trần giận, giật lấy đồ ăn vặt trong tay cô: “Ăn ăn ăn, cả ngày chỉ biết có ăn thôi, ăn, ăn, ăn thành ngốc luôn rồi.”

Trần Yên Thực yên lặng quay đầu nhìn thoáng qua mẹ Trần: “Không phải là mẹ nói mập lên một chút là tốt sao? Ăn nhiều mới mập lên được chứ.”

“Ăn đồ ăn vặt thì có dinh dưỡng gì chứ, trăm hại mà không có một ích.”

“Từ sau khi kết hôn với Tạ Cảnh Thâm con không được ăn đó.”

Mẹ Trần kiên quyết ủng hộ con rể nhà mình, giật luôn chút đồ ăn còn trên tay Trần Yên Thực, lời nói sâu xa: “Tiểu Tạ làm đúng, nghe lời đi.”

Sau đó Trần Yên Thực thấy mẹ Trần ôm đống đồ ăn vặt về phía mình, cầm một túi, xé ra, ăn luôn...

Mẹ Trần ăn đến cảm thấy mỹ mãn nhưng vẫn không quên hỏi cô: “Trần Yên, có chuyện gì muốn nói với mẹ không?”

Trần Yên Thực nghĩ nghĩ, hình như là không có chuyện gì cả, vì thế ngốc nghếch hồn nhiên hỏi: “Chuyện gì mẹ?”

Mẹ Trần rất không đồng ý nhìn thoáng qua Trần Yên Thực: “Với mẹ mà mày còn ngại nói à.”

“Không phải, mà mẹ muốn con nói cái gì?”

Mẹ Trần liếc cô một cái: “Đương nhiên là...” hạ giọng xuống, “cuộc sống vợ chồng rồi!”

Trần Yên Thực cảm thấy mẹ già nhà mình cực kì lạ lùng: “Mẹ không thấy anh ấy đối với con rất tốt à, còn hỏi nữa?”

“Khụ khụ” mẹ Trần vươn ngón tay ra hung hăng chỉ chỉ vào đầu Trần Yên Thực, “Mày khờ thật hả?”

Trần Yên Thực: ... Không nhịn được, muốn nói tục quá, lão tử đây bị oan...

“Mẹ mày là nói, hai người tội mày, phương diện này... Hừm?” Mẹ Trần đánh giá cao trí tuệ của con gái, nhưng mà mày cho rằng cô có thể hiểu, “Có tốt không?”

Trần Yên Thực nháy mắt mấy cái, lại nháy mắt mấy cái, cực kì vô tội, mẹ già à có thể nói rõ hơn một chút được không?

Mẹ Trần chỉ tiếc rên sất không thành thét, vỗ đầu Trần Yên Thực một cái: “Ngu muốn chết.”

Trần Yên Thực biết sợ rồi, được được được con ngu con ngu con ngu...

Mẹ Trần lại nhẹ giọng: “Ý mẹ là, ở tuổi của Tiểu Tạ bây giờ, đúng là tinh lực tràn đầy, nhưng mà mày mang thai rồi không thể chịu theo nó được, phải vừa phải, biết không?”

Mẹ Trần nói mấy lời sâu xa này, Trần Yên Thực “oanh” một tiếng, lập tức đỏ mặt.

“Con nhỏ này, thẹn thùng cái gì chứ, mẹ nói nghiêm chỉnh với mày đấy.”

Trần Yên Thực: Cái nghiêm chỉnh chừng mực của mẹ già thật quá lớn mà.

Mẹ Trần tiếp tục nói: “Nhưng mà mày phải biết, lúc vợ ở nhà mang thai, hấp dẫn bên ngoài cực cao, mày không thể mặc kệ Tiểu Tạ, đàn ông mà bị ghen là dễ sa chân lắm.”

... Từ trước tới giờ sao cô lại không biết mẹ già lại mạnh mẽ thế nhỉ...

Mẹ Trần đẩy đẩy cô: “Mẹ nói mày có nghe không?”

Trần Yên Thực vội gật đầu: “Có nghe có nghe.”

Mẹ Trần lại hỏi: “Tần suất của tội mày bây giờ như thế nào?”

Cô sửng sốt, mẹ Trần thấy cô phản ứng như thế thì nhú mày lại, lúc này Trần Yên Thực mới liên tưởng tới những lời mẹ Trần vừa mới nói, hàm hồ đáp: “Sau khi kết hôn một lần cũng chưa có.”

“Cái gì? Nói rõ ràng một chút, nói với mẹ có gì mà e thẹn chứ? Việc này mẹ không dạy mày thì ai dạy?”

Đúng đúng đúng mẹ già mẹ nói đúng lắm, Trần Yên Thực khóc không ra nước mắt: “Con nói là sau khi kết hôn một lần cũng không làm.”

Nói xong Trần Yên Thực đã dự cảm thấy một cơn bão tố sắp đến, không ngờ mẹ Trần không hề phát giận, giận con gái không tranh thủ, chỉ là một mặt sầu lo: “Vậy chẳng lẽ Tiểu Tạ không được à.”

Nghe thấy lời này Trần Yên Thực thầm trợn trắng mắt, nhưng trước mặt mẹ già cô là một bé ngoan, nhưng vẫn nhắc nhở: “Mẹ, cực kỳ đã sắp bốn tháng rồi.”

Mẹ Trần vỗ vỗ đầu: “Đúng, vậy từ khi mày mang thai Tiểu Tạ nó không chạm tới mày à?”

Đỏ ửng trên mặt Trần Yên Thực đã rút đi từ sớm, trước mặt Trần mẹ nó tự động rút lui, cô đã tự động đơn thuần hóa đoạn đối thoại này, cố gắng không để bản thân suy nghĩ miên man.

“Không có.”

“Vậy trước khi mày mang thai thì sao?”

“Một lần.”

Mẹ Trần cũng im lặng, vẫn im lặng, làm một lần đã có...

Ba Trần đi từ trong phòng ra, chuẩn bị tới nhà ông bạn già chơi hai ván cờ, đi ngang qua phòng Trần Yên Thực, vốn định nói một tiếng, nhưng cảm nhận bầu không khí yên tĩnh đến mức quỷ dị ở đây, thì ông yên lặng rời khỏi phòng.

Mẹ Trần lâm vào trầm tư, Trần Yên Thực vụng trộm ăn mấy khối bánh bích quy, ụm ụm, ăn ngon.

“Mẹ nói này, từ khi có thai tới giờ, ngay cả một lần cũng không có, có phải là do lần đầu tiên không thoải mái không?”

... Trời ơi, có nhà ai mà mẹ thảo luận với con gái chuyện này không?

Trần Yên Thực không dám nói uống say, không nhớ rõ, đành phải hàm hồ nói: “Hẳn là cực thoải mái.” Cô nghĩ đến ngày đó, lúc cô đi ra ngoài, phần eo đau nhức của mình, đau đớn giữa hai chân khó lòng bỏ qua, còn thêm tư thế khập khiễng đi đường, phỏng đoán tình hình chiến đấu tối hôm đó hẳn là rất kịch liệt, ừm thì, hẳn là cực thoải mái mới rất kịch liệt được.

“Vậy thì kỳ quá, chẳng lẽ Tiểu Tạ có người ở ngoài?”

Lời này khiến Trần Yên Thực không vui: “Mẹ, mẹ nói gì vậy? Tạ Cảnh Thâm là hạng người như vậy sao?”

Mẹ Trần ai oán liếc cô một cái: “Tuy rằng cảm giác Tiểu Tạ là người không tệ, nhưng rốt cục vẫn không tiếp xúc sâu, nếu không phải là mày mang thai, mày với Tiểu Tạ lại là bạn học nhiều năm, hơn nữa mẹ với ba mày tin tưởng phán đoán của mày, mày nghĩ mẹ với ba mày có ày lập gia đình không?”

“Sẽ không đâu, mẹ suy nghĩ nhiều rồi, Tạ Cảnh Thâm tuyệt đối sẽ không đâu.” Dù sao người ta nhiều năm không yêu đương như vậy, vừa kết hôn với con đã có người trong lòng sao, vận khí của con có mốc như vậy không? Nhưng mà, thật sự anh ấy có yêu mình không?

Trần Yên Thực lại rơi vào vòng lẩn quẩn này một lần nữa.

Đã nhiều ngày nay cô loay hoay với vấn đề này đến đau não luôn, hôm nay vất vả lắm mới có cơ hội về nhà, không cần ở cùng nhà với Tạ Cảnh Thâm, lòng vòng một hồi cũng về vấn đề này.

Mấy ngày nay lúc đối mặt với Tạ Cảnh Thâm, Trần Yên Thực hơi mắc cỡ ngại ngùng một chút, có khi sắp nói ra miệng, nhưng trong nháy mắt lại nghẹn về, cô cũng không biết đây là tâm lý gì, muốn biết nhưng lại sợ biết được, hoặc là nói sợ kết quả không được như mình mong đợi.

Thường thường càng tới gần đáp án, lại càng sợ hãi hơn, nếu ngay từ đầu không dám hỏi ra miệng, giống như có thứ gì nghẹn ở đó, vừa suy vừa kiệt.

Nếu là người khác thì, Trần Yên Thực sẽ không phải rối rắm, sáng sủa khoái khoái hỏi ra miệng: “Này, cậu thích tôi à?”

Nhưng mà đối phương không phải là người khác, là Tạ Cảnh Thâm, cô rất xem trọng đáp án của anh.

Mẹ Trần đau lòng đánh giá con gái nhà mình: “Bộ dáng của con gái cũng không tệ, chẳng lẽ không có lực hấp dẫn với đàn ông sao?” Nói xong mẹ Trần lại đánh giá cô vài lần, tiếp tục nói, “Đúng vậy, vốn đáng người không đẹp, ốm nhách gầy trơ xương, tuy rằng mang thai có béo lên, nhưng mà mang thai rồi, ai mà thích?”

Trần Yên Thực: ... Được rồi, con không nói nữa.

“Đúng rồi, vậy ở nhà ai làm việc nhà?”

“Một nửa một nửa.”

Trần Yên Thực nghĩ đến có một lần, cô đúng là rảnh rỗi cực kỳ, bày đặt lau nhà, rất vui vẻ, không ngờ đúng lúc Tạ Cảnh Thâm về, lúc này tước đoạt đồ lau trong tay cô, bế đặt cô ngồi trên sofa, nói rất nghiêm túc: “Lau nhà mệt lắm, thắt lưng của em chịu không nổi, sau này không cho làm nữa.”

Từ đó về sau, sàn nhà đều được bác sĩ Tạ bao thầu.

Công việc nhà duy nhất mà Trần Yên Thực làm đó là ôm đồ bỏ vào máy giặt, sau đó lấy ra rồi phơi khô. Đương nhiên, nếu vào buổi sáng bác sĩ Tạ không cần đến bệnh viện thì loại chuyện này cũng được bác sĩ Tạ bao thầu luôn.

Lại nói tiếp, khi lần đầu tiên Trần Yên Thực giặt quần áo, rất ngỡ ngàng, quần áo hai người tách ra giặt riêng, sau này ngại phiền, quăng chung vào, vì thế từ từ cũng nhìn quen hình ảnh sau khi giặt xong quần áo của hai người sẽ quăn vào nhau ở cùng một chỗ.

Khụ khụ, nói một nửa thì hơi bất công.

“Ai nấu cơm?”

“Đương nhiên là anh ấy.” Trần Yên Thực nói xong thần kinh lập tức run lên, trước khi mẹ Trần phát hỏa thì vội vàng nói, “Nhưng con có học, thật đấy!”

Mẹ Trần hoài nghi nhìn cô một cái: “Thật sao?”

Trần Yên Thực gật gật đầu.

Mẹ Trần chau chau mày: “Coi như mày cũng giác ngộ một chút, đối với người như mày, có có một câu cực kì thích hợp, nếu muốn bắt lấy tim của người đàn ông, thì phải bắt được dạ dày của cậu ta trước.”

“Dạ dạ.” Trần Yên Thực gật đầu.

“Giỏi lắm, tối này mày nấu cơm đi, mẹ với ba mày xem tay nghề của mày thế nào rồi.”

< align=“center” style=“margin-bottom:10px;”>

23. Chương 25

Đang cảnh khốn cùng thì Tạ Cảnh Thâm như tâm linh tương thông xuất hiện tại trước cửa nhà Trần Yên Thực để giải trừ.

Mẹ Trần mở cửa nhường Tạ Cảnh Thâm tiến vào: “Tiểu Tạ con đã đến rồi đấy à.”

“Dạ, mẹ.”

Mẹ Trần nghe xưng hô như thế nhất thời vui mừng như nở hoa : “Ôi chào, ai, ôi, con với Trần Yên ăn cơm xong rồi hăng đi.”

“Dạ được, ba với Trần Yên đâu ạ?”

“Ba con à, chắc là lại tới nhà người ta chơi cờ rồi, đợi lát nữa tự ông ấy sẽ về thôi, Trần Yên thì đang ở phòng bếp đó, hôm nay nó xung phong nhận nấu ăn, để chúng ta nếm thử tay nghề của nó.”

Từ khi Tạ Cảnh Thâm vào nhà, Trần Yên Thực luôn chú ý phòng khách, nhưng mẹ Trần trấn thủ ở phòng khách, cô lại không dám ra khỏi phòng bếp, đành phải đứng ở cửa bếp nghe lén hai người nói chuyện, bây giờ nghe mẹ Trần đổi trắng thay đen như thế, quả thực là khóc không ra nước mắt, cô đâu có nói muốn nấu cơm đâu, còn chưa học được cái gì đây nè, hu hu!

Hai tay Trần Yên Thực tạo thành chữ thập, Tạ Cảnh Thâm, anh mau tới cứu em đi. T^T

“Trần Yên?” Trần Yên Thực nghe Tạ Cảnh Thâm mở miệng lần nữa, nhất thời nín thở tập trung nghe, chỉ nghe anh tiếp tục nói, “Để con đi thăm cô ấy một chút.”

“Đi thôi đi thôi.”

Bớt nguy hiểm, Trần Yên Thực đã quên mất trận giận đối với Tạ Cảnh Thâm, nhìn anh như nhìn cứu tinh đến, hai mắt sáng lên, nhìn đôi mắt đáng thương của cô khiến Tạ Cảnh Thâm nhướn mi cười cười: “Anh đến đây.”

Trần Yên Thực cầu còn không được, mau chóng lui qua một bên, Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Em đi phòng khách đi.”

Trần Yên Thực mạnh lắc đầu, cô không dám đi chịu phạt đâu, mẹ già sẽ đuổi đánh cô mất?

Tạ Cảnh Thâm suy tư một chút, rồi ôm lấy cô đi đến phòng khách, nói với mẹ Trần là cô mang thai không thể đứng lâu được.

Đợi Tạ Cảnh Thâm quay lại phòng bếp, ánh mắt của mẹ Trần oanh tạc lên người Trần Yên Thực: “Mày nói một chút, mày học cái gì vậy?”

“Con, tạm thời con đã học xong... nướng bánh cookie.” Trần Yên Thực nói có chút chột dạ.

Bất quá Mẹ Trần nghe cô nói, bà lại lấp bắp kinh hãi, vốn tưởng rằng lúc trước nghe con bé bảo đi học nấu ăn, cũng chỉ là nói chơi mà thôi, bà cũng không tính cho con bé nấu cơm thật, kết quả chắc chắn bà phải tự mình tới, nhưng thật không ngờ, con bé này học thật!

“Tạm thời tin con đây, không ngừng cố gắng.”

Trần Yên Thực gật đầu mạnh, nhưng cô phải học tới năm tháng nào mới đạt tới trình độ của Tạ Cảnh Thâm đây chứ, ngay cả trình độ của Tạ Cảnh Thâm cũng không đến, làm sao mà nói tới chuyện bắt được dạ dày của anh cơ chứ.

Nghĩ đến đây, cô bỗng phỉ nhổ khinh miệt bản thân, từ khi nào cô cũng tin vào lời nói như vậy, lại đi phiền về vấn đề này vậy chứ. Cô chưa từng nghĩ cũng chưa từng làm gì muốn bắt lấy tâm của người đàn ông, kiêu ngạo của cô không cho phép cô làm chuyện đó.

Nhưng còn phải xem đối phương là ai, cô chưa gặp được người khiến cô cam nguyện cúi đầu.

Trên bàn cơm, Tạ Cảnh Thâm chăm sóc Trần Yên Thực mọi cách, cực kì nghiêm túc, mẹ Trần thấy vậy, những lo lắng trước mặt Trần Yên Thực cũng tan thành mây khói.

Trên đường về, chỉ còn lại hai người bọn họ ở chung, lúc này ý nghĩ kì quái của Trần Yên Thực lại trở lại, một mình ngồi ghế sau không buồn hé răng, dường như Tạ Cảnh Thâm nhận thấy bầu không khí không đúng, mở miệng hỏi: “Sao không nói chuyện?”

“Nói cái gì?”

Tạ Cảnh Thâm cũng không phải là một người giỏi tìm đề tài, im lặng một lát mới hỏi: “Muốn nghe nhạc không?”

“Được.”

“Nghe ai?”

“... Ai cũng được.”

Anh để ý thấy trong di động của Trần Yên Thực đều là những nữ ca sĩ như: Tôn Yến Tư, Trần Khởi Trinh, so với sở thích lúc trước thì không khác lắm.

Cô thích nhạc Trung, không thích nhạc ngoại, bởi vì khó hiểu, cô lười suy nghĩ.

“Ngày mai đi chọn giường em bé đi.”

“... Ngày khác đi, ngày mai em có việc.”

Tạ Cảnh Thâm im lặng một lát, đồng ý: “Được.”

Sớm chiều ở chung với Trần Yên Thực, mấy ngày nay cô bỗng trở nên kì quái đương nhiên là anh đặt trong lòng, nhưng anh không biết nguyên nhân, cô không giận dữ, anh cũng không biết đồ cô thế nào, đành phải theo cô.

Ngày hôm sau Trần Yên Thực hẹn Thẩm Lệ đi ra ngoài cho hết thời gian.

Mấy ngày hôm trước Thẩm Lệ và Trần Yên Thực nhắc tới muốn mua con gái cô ấy mấy bộ quần áo, hẹn cô đi ra ngoài, lúc đó Trần Yên Thực lập tức đồng ý.

“Chị Thẩm, không cần chờ con gái chị tan học rồi chọn sao?”

“Không cần, con bé không chọn đâu, em trẻ tuổi, ánh mắt tốt hơn chị, giúp chị nhìn mấy bộ đẹp mắt nhé.”

Trần Yên Thực chưa từng thấy con gái Thẩm Lệ, lúc cô tới nhà Thẩm Lệ, bình thường con gái chị ấy đều ở trường học, cô cũng đã nhìn qua ảnh chụp rồi, đúng là một đứa trẻ đáng yêu, khi cười lộ ánh mắt như hình mặt trăng lưỡi liềm, nhưng có vẻ gầy hơn những đứa trẻ cùng lứa.

“Hiểu Hiểu thích màu gì vậy chị?” con gái Thẩm Lệ tên là Khương Hiểu Hiểu.

“Bé gái thích màu sắc rực rỡ một chút, màu đỏ đi, màu lam nữa.”

“Em thấy cái này cũng không tệ.”

...

Ánh mắt Trần Yên Thực luôn không tự giác bị hấp dẫn bởi quần áo dành cho trẻ nhỏ, Thẩm Lệ thấy thế thì hỏi: “Còn không mau chạy qua xem đi?”

Trần Yên Thực đi qua, cô chưa từng chọn quần áo cho trẻ sơ sinh, giờ phút này bản thân tựa như một đứa trẻ sơ sinh, đối với quần áo giày dép dành cho trẻ nhỏ đều thấy ngạc nhiên.

“Nhỏ quá đi.”

Thẩm Lệ thấy thế cười khê: “Em có biết một đứa trẻ sơ sinh lớn cỡ bao nhiêu không?”

Trần Yên Thực lắc đầu: “Em chưa từng thấy.”

“Hiểu Hiểu nhà bọn chị lúc vừa sinh ra có lẽ là lớn như thế này...” Thẩm Lệ đo cánh tay của mình, “Đại khái là khoảng 50 cm, rất nhỏ, chị ôm nó mà chị cứ sợ nó rớt.”

“Có khoa trương như vậy không?”

“Đương nhiên là có, lúc Hiểu Hiểu sinh ra được hơn năm cân, nhiều nếp nhăn lắm, xấu chết đi được.”

Trần Yên Thực cười nói: “Sao chị lại nói con gái của mình như vậy chứ?”

“Là thật, chị thấy đứa trẻ sinh ra mà dưới sáu cân là cực nhiều nếp nhăn, đừng hy vọng nó đáng yêu, nhưng sau mười ngày thì nó sẽ nở ra, biến thành một tiểu mỹ nữ.”

“Thay đổi nhanh như vậy à?”

“Cực cứng trước ba tháng là thay đổi nhanh nhất, lúc đầy tháng cực cứng cũng khá lớn rồi, nhưng cực cứng cả ngày chỉ biết ngủ, ngủ ăn, ăn ngủ, ngủ rồi dậy.”

“Vậy không phải là giống heo rồi sao?”

“Chính là heo con đó, em còn phải lo cho bé mọi phương diện ăn uống vệ sinh, một sống một chết, chỉ là...” Thẩm Lệ nhìn thoáng qua Trần Yên Thực, “Đều là cam tâm tình nguyện, làm cha mẹ ai cũng có tâm tình như vậy.”

Trần Yên Thực nghe vậy không khỏi tưởng tượng hình ảnh này một chút, một tiểu bảo bảo mềm mềm mại mại, miệng mút ngón tay nhỏ của bé, nằm ngửa trên giường nhỏ đi vào giấc ngủ, thật thà chất phác vô tà, chỉ là ngấm lại, trong lòng cô liền rối tinh rối mù, mấy vật nhỏ đặt trước mặt cũng trở nên đáng yêu hơn hẳn.

Thẩm Lệ cũng người làm mẹ, nhìn thấy cô như vậy cũng biết cô suy nghĩ cái gì, nói: “Dành cho trẻ nhỏ, tốt nhất là mua quần áo sợi bông, làn da bé non mềm, không phải chất liệu nào cũng được đâu, chọn chất liệu phải lấy thoải mái làm đầu.”

“Không chỉ quần áo trong người, mà ngoài quần áo cũng phải cực kì chú ý, cực cứng hơn hai tháng là lúc răng miệng phát triển, cắn được cái gì cũng cho vào trong miệng ăn, liếm rất lợi hại, phải chú ý...”

Trần Yên Thực nghe rất nghiêm túc, ghi tất cả vào đầu.

Trước khi đi, Trần Yên Thực mua một đôi giày trẻ em.

Thẩm Lệ nói giầy tạm thời không thực dụng, trong khoảng thời gian ngắn đứa trẻ chưa đi được, Trần Yên Thực lại kiên trì có ngày sẽ dùng tới, thực ra là cô cầm lấy đôi giày nhỏ, đôi giày còn không lớn bằng bàn tay của cô, nhìn nó đáng yêu hết sức, vì thế không nỡ buông xuống.

“Đi đón con gái chị trước rồi quay lại?”

“Được.”

Thẩm Lệ khởi động xe đi đến trường tiểu học của Khương Hiểu Hiểu.

Bên ngoài trường học có rất nhiều phụ huynh, khi tan học rất hỗn loạn chật chội, Thẩm Lệ bảo Trần Yên Thực ở trên xe dừng xuống, còn chị thì đi đón Khương Hiểu Hiểu.

Lúc Trần Yên Thực nhìn thấy hai mẹ con, cô rất kinh ngạc, Thẩm Lệ lại một đường ôm Khương Hiểu Hiểu, Khương Hiểu Hiểu đã 8 tuổi, 8 tuổi nào lại đi để mẹ một đường ôm về kia chứ.

Thẩm Lệ ôm Khương Hiểu Hiểu ngồi ở ghế sau, hỏi lại Trần Yên Thực: “Có một yêu cầu quá đáng, em có thể ngồi ghế sau với con bé không?”

Trần Yên Thực liên tục gật đầu, đẩy cửa ghế phụ ra, ngồi bên cạnh Khương Hiểu Hiểu.

“Cảm ơn.” Thẩm Lệ mỉm cười với cô, rồi lại nói với Khương Hiểu Hiểu, “Đây là bạn của mẹ, dì Trần.”

Khương Hiểu Hiểu rất lạnh lợi, nhìn con bé thật khiến người ta yêu thương: “Dì Trần.”

“Hiểu Hiểu, xin chào.” Giọng nói của Khương Hiểu Hiểu hơi nhỏ, lúc Trần Yên Thực nói chuyện cũng vắn nhỏ tiếng lại, sợ quấy nhiễu con bé.

Tiếp xúc gần gũi mới phát hiện hình như thân thể của đứa trẻ này không được tốt lắm, tuy rằng thoát nhìn không khác gì với những đứa trẻ khác, nhưng bên cạnh con bé sẽ cảm giác được, khi con bé nói chuyện giọng nói khá nhỏ, cười cũng là nhẹ giọng cười, luôn yên yên tĩnh tĩnh, chỉ có thể để ý khóe miệng bé giờ lên bao nhiêu mà phán đoán con bé có bao nhiêu vui vẻ.

Trần Yên Thực nhớ trên tấm ảnh chụp con bé cười rất rạng rỡ, tương lại rộng mở, vốn tưởng rằng là một cô bé khỏe mạnh, nào biết chẳng phải.

Một đứa trẻ không khỏe mạnh sẽ không được chúng bạn chào đón, không một đứa trẻ nào chịu chơi chung với một người không khỏe mạnh, Khương Hiểu Hiểu ở trường học hẳn là không được vui vẻ lắm.

Thẩm Lệ bỗng nhiên mở miệng: “Con bé thích nhiều người, ở trường cũng có nhiều đứa trẻ giống con bé lắm.” giọng nói của chị vốn đã mềm mại, lúc nói chuyện với con gái còn thêm chút dịu dàng, “Hiểu Hiểu, hôm nay ở trường học có vui không? Có chuyện gì vui muốn kể với mẹ không?”

“Vui lắm. Mẹ, mẹ có nhớ lúc trước con có kể với mẹ, Đường Đường nói bạn ấy thích bạn nam sinh lớp bên cạnh không?”

“Nhớ chứ.”

“Đường Đường nói, hôm nay bạn nam sinh này tặng bạn ấy một cái móc khóa, treo trên túi sách.”

“Thật sao? Đường Đường có vui không?”

“Rất vui, con cũng rất vui.”

Trần Yên Thực rất ít khi tiếp xúc với trẻ con, cho nên hôm nay nghe cuộc đối thoại của Khương Hiểu Hiểu với Thẩm Lệ khiến cô có chút không thể tưởng tượng được.

“Hiểu Hiểu có yêu mến nam sinh không?”

“Không có.”

“Hiểu Hiểu của chúng ta như vậy xinh đẹp, chắc chắn là có rất nhiều nam sinh thích con.”

“Không có.”

“Ồn ào, bọn họ chắc chắn là vụng trộm thích con, không nói cho con biết.”

“Thật vậy sao mẹ?”

“Đương nhiên rồi, sao mẹ lại lừa con chứ?”

Trong thế giới của trẻ con, thích luôn rất đơn giản, mà được người khác thích, luôn vui vẻ.

24. Chương 26

Tuần thứ mười sáu đi đến bệnh viện kiểm tra thai đợt hai, vì đã hẹn trước, tuy phải kiểm tra nhiều thứ nhưng cũng không mất nhiều thời gian lắm, chỉ là kết quả kiểm tra lượng đường trong máu tạm thời chưa lấy được.

Sau khi kiểm tra xong, bà Tạ đặc biệt dặn buổi tối qua ăn cơm, Trần Yên Thực khéo léo gật đầu.

Đêm đó Trần Yên Thực gặp được em họ Tạ Tịnh Nghiêu của Tạ Cảnh Thâm ở nhà họ Tạ nữa.

Tạ Cảnh Thâm giải thích: “Ba mẹ Tịnh Nghiêu đã ly hôn từ khi con bé còn nhỏ, cô bận việc buôn bán nên để con bé ở nhà bên anh, cho nên Tịnh Nghiêu hay chạy sang đây lắm.”

Nhưng mà hiển nhiên lần này gặp Tạ Tịnh Nghiêu chẳng phải là chuyện ngoài ý muốn.

Trần Yên Thực và Tạ Cảnh Thâm đến sớm, Tạ Tịnh Nghiêu vừa gặp bọn họ đã dính: “Anh hai, chị hai.”

Tạ Cảnh Thâm nhìn không được cau mày: “Sao em lại đến đây?”

“Mợ út bảo em tới mà, mợ nói chị hai sẽ tới, sợ là chị hai chán chứ bộ.” Tạ Tịnh Nghiêu nháy mắt mấy cái, vẻ mặt vô tội, lý do của cô quang minh chính đại, cô không thêm sợ đâu! Anh hai luôn không cho cô tới gần chị hai, vậy thì cô càng muốn lại đây!

Trần Yên Thực nghe vậy cười cười: “Vậy phải phiền em rồi.”

Tạ Tịnh Nghiêu lắc đầu: “Không phiền không phiền.”

Có Tạ Tịnh Nghiêu nói riu rít kể bên, Trần Yên Thực cũng thoải mái hơn một chút, mãi cho đến khi lên bàn ăn đều là cười tủm tỉm.

Trần Yên Thực là đối tượng quan trọng cần được chăm sóc, bà Tạ chỉ vào một đĩa thức ăn cho Trần Yên Thực xem: “A Cảnh nói con thích ăn món này, thử tay nghề của mẹ xem, so với A Cảnh như thế nào?”

Trần Yên Thực rất lúng túng, thì ra việc Tạ Cảnh Thâm ở nhà nấu ăn đã bị bại lộ, người mẹ chồng này có cảm thấy cô không đủ hiền lương thực đức mà ghét bỏ cô không? Đương nhiên Trần Yên Thực biết lời bà Tạ vừa nói không có ý gì khác, nhưng cô vẫn nghĩ, cảm thấy bản thân không phải là hiền thê lương mẫu hơn nữa bản thân lại không thấy có chút nguy hiểm nào, huh u hu~~ sinh đứa nhỏ xong mình có bị ghét bỏ không?

“Trần Yên à, hôm nay trời ấm dần lên rồi, nếu con không có việc gì thì nhớ ra ngoài phơi nắng nhé.”

“Dạ dạ, được ạ.”

“A Cảnh, con cũng vậy, nên mang Trần Yên đi lại nhiều mới được, sau thì mừng năm mới thì đây là lần đầu tiên hai đứa tụi con qua đây ăn cơm đó.”

“Dạ.”

Ăn cơm tối xong bà Tạ giữ hai người ở lại qua đêm một hôm.

Thình thình khó từ, Trần Yên Thực nhìn thoáng qua Tạ Cảnh Thâm, trước khi anh mở miệng nói đồng ý, cô biết chỉ cần cô tỏ ra một chút không đồng ý, chắc chắn Tạ Cảnh Thâm sẽ từ chối, nhưng mà đây là người nhà của anh, cô là vợ của anh, cô không thể vì yêu cầu bóc lột của mình, vì lo lắng cho cảm xúc của mình mà chịu mình được, cô phải cố gắng hoàn thành nghĩa vụ của một người vợ, hòa nhập vào gia đình của anh.

Bà Tạ nhận được đáp án xác định, nhất thời cười không khép miệng được: “Tụi con cứ ở phòng của A Cảnh đi, đã dọn dẹp xong cả rồi.”

“Dạ.”

Tạ Tịnh Nghiêu nghe thế lập tức nói: “Mợ út, con cũng ngủ ở đây nhé.”

“Đi đi đi!”

Cùng xem tivi với hai người lớn tuổi một lát, lúc này Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực mới về phòng.

Phòng Tạ Cảnh Thâm rất bình thường, cũng rất sạch sẽ, còn giữ lại hình ảnh lúc anh học trung học, hằng năm anh đều ở nước ngoài, thời gian ở nhà chỉ đếm trên đầu ngón tay, trước khi anh về nước công tác, hai ông bà đã dọn dẹp bên kia xong từ lâu, sau khi về nước thì anh trực tiếp ở bên kia luôn, lâu lâu mới về ở bên này, cho nên căn phòng bên này không thay đổi nhiều, giấy khen, cúp đều được bày biện khá nhiều.

Một chuyện này Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực không nói với nhau mấy câu, đột nhiên ở chung khiến Trần Yên Thực không được tự nhiên, cầm lấy một tờ giấy khen lật qua lật lại.

Tạ Cảnh Thâm đi qua nhìn nhìn: “Anh còn nhớ chúng ta cùng tham gia.”

Trần Yên Thực ngẩn người, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ: “Hình như em chỉ được cấp tỉnh thôi, vẫn là anh giỏi.” cô phe phẩy tờ giấy chứng nhận.

Tạ Cảnh Thâm cầm lấy, thu lại: “Không có gì hay để xem đâu, em cũng có không ít mà.”

“Đã sớm mất hết rồi, đâu giữ được toàn vẹn như anh chứ.”

“Anh ở nước Mĩ mãi, mấy thứ này chỉ để ở đây thôi, chưa từng động tới.”

Trần Yên Thực nhìn sườn mặt của anh, không hiểu vì sao nụ cười của anh rất cô đơn, khiến người khác phải đau lòng, bất giác hỏi ra miệng: “Vậy anh ở nước Mĩ, nhiều năm như vậy, có ổn không?”

Cô tự nhận mình chỉ hỏi một câu hết sức bình thường, nhưng đột nhiên Tạ Cảnh Thâm lại dừng lại, sẵn tiện nở nụ cười thật chân thật từ đáy mắt, kiên định nhìn cô: “Rất ổn, ban đầu không quen lắm nhưng dần cũng thành quen.”

Trần Yên Thực thật không biết câu hỏi này có gì đáng để anh cười như vậy, khó tránh khỏi có chút suy nghĩ, nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của anh, câu chất vấn của cô cũng bị ngăn lại ở yết hầu.

Tạ Cảnh Thâm đến bên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Qua đây.”

Trần Yên Thực lại gần, bị anh kéo vào trong ngực: “Mấy ngày nay thế nào?”

“Không sao cả.”

Tạ Cảnh Thâm cẩn thận nhìn cô, dường như muốn cô nói ra cái gì đấy.

Dưới ánh mắt nghi ngờ và dịu dàng của anh, dũng khí cô dâng trào: “Tạ Cảnh Thâm.”

“Hả?”

Căn phòng cực kì yên tĩnh, cho nên ngay cả hô hấp cũng trở nên rõ ràng, Trần Yên Thực nhìn thẳng vào anh, bộ dáng nghiêm trang: “Anh có biết thích một người là cảm giác như thế nào không?”

“Anh...”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, là Tạ Tịnh Nghiêu, nhìn thấy sắc mặt Tạ Cảnh Thâm không được tốt lắm, cô vội vàng mở miệng: “Em tìm chị hai.”

“Không ai dạy em trước khi vào phòng phải gõ cửa à?”

Tạ Tịnh Nghiêu le lưỡi.

Bầu không khí vừa nãy hoàn toàn bị phá hư, Trần Yên Thực thở ra một hơi, rời khỏi cái ôm của anh: “Em đi ra ngoài một chút.”

Đóng cửa lại, Trần Yên Thực có chút nghi ngờ hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Đi theo em đi.” Tạ Tịnh Nghiêu nháy mắt mấy cái, Trần Yên Thực không rõ chân tướng, đi theo cô bé đến thư phòng.

Chờ cô đi vào, Tạ Tịnh Nghiêu đóng cửa lại, mở đèn lên: “Anh hai của em hay làm bài tập trong này lắm.”

“Ừ.” Trần Yên Thực không rõ cô bé muốn biểu đạt cái gì.

“Bên này đều là sách của anh ấy.”

Trần Yên Thực đi theo qua, nhìn hàng loạt sách được sắp xếp chỉnh tề, vẫn không hiểu như cũ.

Đột nhiên Tạ Tịnh Nghiêu trừng mắt nhìn cô: “Hôm hôn lễ gặp chị em đã thấy quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.”

Trần Yên Thực cười khê: “Làm sao em gặp chị rồi được.”

Tạ Tịnh Nghiêu ra vẻ thần bí: “Sao lại không thể chứ?” Nói xong cô bé lấy một quyển sách từ trên giá xuống, nhưng đây không phải là chỗ quan trọng, quan trọng là quyển sách này là một sách ngoại ngữ, thứ tiếng duy nhất Trần Yên Thực có thể nhận biết là tiếng Anh, mà sách này hiển nhiên không phải, xem có vẻ là tiếng Nga.

“Anh hai em, còn biết tiếng Nga à?”

“Không biết, đây là tiếng Nga à?”

“Chắc vậy.”

“Ai ai ai, kệ nó...” nói xong Tạ Tịnh Nghiêu lật qua lật lại, lấy ra một trang giấy nhỏ “Phạch phạch phạch phạch~”

Trần Yên Thực chỉ cho cô bé là tâm tính còn con nít, khẽ cười một tiếng, nhìn qua “trang giấy nhỏ” trong tay cô bé, trên thực tế, là một tấm hình, là một tấm hình trong giấy khen, của cô.

“Là chị à chị hai?”

Giọng nói của Tạ Tịnh Nghiêu rất hưng phấn, đầu óc của cô lại không kịp phản ứng, nghe câu hỏi của cô bé, thân thể đã trả lời trước một bước, cô gật gật đầu.

“Em đã nói em thấy chị rồi mà, tấm hình này em đã thấy từ nhiều năm trước rồi, nếu không, hôm nay em không nhớ ra đâu, vừa nãy đến xem một chút, thật là chị.”

“Là sao?”

“Đúng rồi, lúc đó anh hai ở nước ngoài, em ở nhà này, em cũng ở trong này làm bài tập, nhàm chán nên xem mấy quyển sách của anh hai một chút, muốn tìm xem có bút kí hay không, quyển sách này thật đặc biệt, em rút ra, kết quả là xem chẳng hiểu gì cả, nhưng mà lại thấy được tấm hình này, trước giờ em còn chưa thấy anh hai em đi gần nữ sinh nào cả, còn tưởng rằng đây là bạn gái của anh ấy, hỏi thì anh ấy chẳng chịu nói.”

“Chị với anh em lúc trước không phải là người yêu, đây là chị tặng cho anh em.”

Tạ Tịnh Nghiêu trừng mắt: “Khi đó anh chị không kết giao à?”

“Không có.” Trần Yên Thực lắc đầu, cấp ba năm ấy phải báo danh thi đại học, cần có rất nhiều hình thể, bạn học chuẩn bị rất nhiều, cô cũng không ngoại lệ, sau đó không biết là ai dẫn đầu, đột nhiên lúc đó, chuyện trao hình thể ngay trong lớp học được tiến hành hùng hục khí thế, tiếp đó được lan truyền đến toàn cấp.

Tuy cũng có mấy nam sinh muốn hình của cô, nhưng cô cũng từ chối cả, trong thâm tâm cô cho rằng đây là một chuyện cực nhàm chán.

Mãi đến khi Viên Lộ trêu cô, đưa tấm hình thể của mình cho cô: “Cho mình một tấm của cậu đi.”

Viên Lộ mở miệng, Trần Yên Thực sẽ không từ chối, động tác trên tay, ngoài miệng cũng không quên làm tổn thương cô ấy: “Sao cậu cũng nhàm chán như vậy?”

Viên Lộ lại rất đứng đắn trừng lại cô: “Sao lại nhàm chán chứ? Sau khi tốt nghiệp chưa chắc đã gặp được, giữ lại để nhớ nhung thôi, ai giống cậu, vô tâm như vậy, sau khi tốt nghiệp chắc chắn là cậu sẽ quên bống mình đi.”

Trần Yên Thực mờ mịt đầu hàng: “Được được được, mình sai, mình sai mình sai.” Sau đó ôm hình của Viên Lộ đặt vào trong ngực, cố tỏ ra thâm tình, “Viên Tiểu Nai là tình nhân mà đời này mình không thể quên được.”

Viên Lộ bị sự phô trương của cô chọc cười, cầm lấy tấm hình của cô còn nói: “Thấy tấm hình của cậu mình an lòng rồi, xấu hơn cả mình.”

“...”

Sau đó Trần Yên Thực nhiệt huyết sôi trào, cầm hình của mình đi tìm nam sinh lớp kế bên mà cô đang theo đuổi, kết quả bị người ta từ chối không nể mặt, Trần Yên Thực cũng không thấy bị thương nhiều, giả bộ làm mất quý, trở lại phòng học, thấy Tạ Cảnh Thâm bên cạnh, liền ném cho cậu ấy: “Vì tình cảm chúng ta học chung nhiều năm như vậy, thưởng cho cậu này.”

Lúc đó Tạ Cảnh Thâm ngẩn người, lúc phản ứng kịp thì Trần Yên Thực đã về chỗ của mình, cậu liền cất kỹ ảnh chụp.

Sau này, lúc Trần Yên Thực tìm Tạ Cảnh Thâm hỏi về một đề mục vật lý, bên cạnh có hai nữ sinh đang trao đổi ảnh chụp, Tạ Cảnh Thâm lên nói một câu: “Đúng rồi, đáp lẽ.” Sau đó, cậu lấy tấm ảnh chụp của mình ra đưa cho Trần Yên Thực.

Có lẽ là vẻ mặt lúc đó của cậu rất bình thường, khiến Trần Yên Thực không có suy nghĩ gì, hơn nữa, sưng sốt vài giây nghĩ đến lúc trước mình đã cho cậu ấy ảnh chụp, vì thế cũng vui vẻ nhận lấy.

Nhưng mà, tấm ảnh của Tạ Cảnh Thâm đâu? Trần Yên Thực cau mày khổ sở, lại nghĩ mãi không ra đã quảng tấm hình ở đâu.

“Anh...” Tạ Tịnh Nghiêu gọi có chút chột dạ.

Trần Yên Thực chuyển đầu nhìn Tạ Cảnh Thâm đang đi tới, anh cau mày lấy ảnh chụp từ trên tay Trần Yên Thực, chất vấn: “Tạ Tịnh Nghiêu, tạt xấu lật loạn sách này em học ở đâu thế?”

Tạ Tịnh Nghiêu lè lưỡi không trả lời, Trần Yên Thực vội vàng giảng hòa: “Em ấy nói trước kia đã nhìn thấy em, em không tin, nên em ấy mới dẫn em đến đây đây.”

Hiển nhiên Tạ Cảnh Thâm không tin, nhưng cũng không truy cứu, nhìn Trần Yên Thực, lại nhìn nhìn ảnh chụp, theo tiêu chuẩn của chụp ảnh thể, tết tóc đuôi ngựa, lộ ra cái trán trơn nhẵn, trên trán lộ ra một vết đậu nhỏ, trông rất trẻ tuổi, tuy là phải tuân theo quy tắc chụp ảnh thể nhưng biểu cảm của cô lại không hề cứng nhắc, anh cười nói: “Không thay đổi gì.”

Trần Yên Thực giận, người thật phải đẹp hơn ảnh thể chứ.

Dường như Tạ Cảnh Thâm được khơi gợi trí nhớ, hưng trí nói: “Đúng rồi, ảnh của anh đâu? Còn không?”

Trần Yên Thực chấn động, báo ứng tới quá nhanh...

25. Chương 27

“Hắn là vẫn còn đó, sáng mai em về nhà tìm xem.” Đáp chắn, Trần Yên Thực vẫn chưa từ bỏ ý định giải thích.

“Không có việc gì, anh chỉ tiện miệng hỏi một câu thôi, ngủ đi, sao?” Tạ Cảnh Thâm vỗ vỗ lưng cô.

Trần Yên Thực càng áy náy, ảnh chụp của cô Tạ Cảnh Thâm giữ rất kĩ, nhưng mà, Tạ Cảnh Thâm, rốt cuộc đã bị cô quăng ở đâu rồi?

Về mặt đau khổ, tâm như tro tàn.

Trần Yên Thực kéo Tạ Cảnh Thâm: “Em nói thật mà, chắc là kẹp trong sách giáo khoa thôi, sách giáo khoa vẫn còn, để em tìm xem.”

“Mấy ngày trước em vừa về nhà, ngày mai lại về nữa thì còn ra bộ dạng gì nữa, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Nhưng mà anh vẫn còn giữ.”

Cô mờ mịt nhìn mặt Tạ Cảnh Thâm một lát, tấm hình trao đổi với Viên Lộ, là vì Viên Lộ yêu cầu, cô luôn luôn mang theo nó trong ví tiền, trong kì nghỉ hè sau khi thi đại học xong, lúc đi chơi, die.ndl7q4/d thì bị người đánh cắp, không tìm về được, còn tấm hình trong tay Viên Lộ, trong quá trình di chuyển, cũng đánh mất rồi.

Rất nhiều thứ, cho dù bạn có tâm bảo tồn, nhưng thời gian sẽ nhắc bạn, nên quăng hết đi.

Không liên quan đến thời gian, từng người đều tự có cuộc sống riêng, như Viên Lộ, như cô, dù trong hoàn cảnh phong sinh thủy khởi, cũng sẽ không tự vây khốn mình, cho nên có vài thứ, giữ cũng vô dụng, mà bỏ thì lại tiếc, tấm hình bị mất, ngoại trừ hơi buồn một chút, chứ cũng không có nhiều cảm giác khác, không lâu sau, tiếng nói tiếng cười lại tiếp tục hành trình với cuộc sống.

Khi người ta ở thời niên thiếu, cảm thấy ly biệt là một chuyện thật đáng sợ, lúc tốt nghiệp trung học, cho dù Trần Yên Thực và Viên Lộ là người không biết buồn phiền nhưng cũng khó tránh khỏi buồn bã, ngày nhận được thư Accepted, Viên Lộ chạy đến nhà Trần Yên Thực, hai người ăn đồ ăn vặt xem phim truyền hình, buổi tối Viên Lộ ôm Trần Yên nói rất nhiều lời kích thích, cái gì bạn tốt cả đời, phải thường xuyên gọi điện thoại, nhưng sau này, hai nơi cách xa nhau, xa lạ là điều khó tránh khỏi, liên hệ ít dần, nhưng những lời nói năm đó, đều là tình nghĩa chân thành tha thiết, chỉ là sau này, có nhiều chuyện xảy ra chúng ta phải phân tán sự chú ý, có thêm những người bạn mới, mà những người bạn cũ, đều không phải là không thể thay thế được.

Tuổi tác càng lớn, càng ý thức được việc sum vầy là duyên, ly biệt là thường, sau khi ly biệt không cần nhớ thương nhau, chỉ cần khi gặp nhau vui vẻ là được.

Thuận theo tự nhiên, ai cũng không bắt buộc, ai cũng đừng tìm ai.

Nhưng, có người, cô chưa bao giờ tìm kiếm, sau khi tốt nghiệp, cùng không hề liên hệ với anh, nhiều năm sau, ảnh chụp của cô anh vẫn giữ nguyên vẹn.

Nếu là chỉ có tình bạn, cho dù anh với cô quen biết nhiều năm, đến cùng thì nam nữ cũng chỉ là sơ, làm sao có thể thân thuộc bằng Viên Lộ, cho nên, đây không chỉ giới hạn trong tình bạn nam nữ được, lòng của cô bay lên, đáp án kia đã gần trong gang tấc, cô sẽ buộc miệng thốt ra mất.

“Đừng quá để ý, ảnh chụp được kẹp trong sách, hằng năm quyển sách này đều được đặt trong nhà, không ai động đến cả, cho nên đương nhiên là vẫn còn.”

Những lời này như một chậu nước lạnh đột ngột tạt vào lòng cô, hi vọng vừa khắp khởi, gặp lạnh phải lui, cả người cô cũng tỉnh táo lại, lời nói của anh không tìm ra lỗ hổng, nếu thích thật, tại sao hàng năm lại không mang theo bên người?

Cô giật giật, nằm thẳng bên người anh, kiên trì nói: “Lần sau về nhà em sẽ tìm thử, buồn ngủ quá.” Nói xong ngáp một cái.

Tạ Cảnh Thâm cười khê: “Vậy thì ngủ đi.”

Ngày kế trước khi về nhà, Tạ Tịnh Nghiêu vụng trộm muốn phương thức liên hệ với Trần Yên Thực.

Vì thế đêm đó, lúc Tạ Cảnh Thâm lấy di động của Trần Yên Thực kiểm tra như thường lệ, mở QQ die6nda,nl;q'd ra, cùng lúc một lời mời kết bạn nhảy ra, tấm ảnh bán thân này, tên nick này... Đúng, đúng là Tạ Tịnh Nghiêu không cần nghi ngờ, Tạ Cảnh Thâm quyết định không thêm để ý đến, không thể để con

bé này có cơ hội tiếp cận cô vợ nhỏ nhà mình, bây giờ cô vợ nhỏ của anh còn đang mang thai, không chịu nổi ép buộc của con bé này.

Bên kia Tạ Tịnh Nghiêu ngồi chờ mòn chờ mỏi, hưng phấn ban đầu từ từ chuyển thành nghi hoặc, gì vậy, sao chị hai còn chưa thêm em vậy?

Vì thế gọi một cuộc điện thoại qua: “Chị hai, Manh Manh tham ăn là em đó, chị thông qua đi, chúng ta tán gẫu trên QQ.”

“Ừ, đừng gọi nữa nhé.”

Tạ Tịnh Nghiêu còn chưa kịp phản ứng với tiếng nói của anh hai, bên kia đã cúp điện thoại.

Trần Yên Thực trợn to hai mắt nhìn Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm giải thích: “Đẩy mạnh tiêu thụ.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, tiếp tục lật sách trên tay.

Bên kia Tạ Tịnh Nghiêu đau khổ quần quai đã ngộ ra được một đạo lý, muốn liên lạc được với chị hai, thì phải thừa dịp lúc anh hai không có ở nhà, ngày hôm sau Tạ Cảnh Thâm phải đi đến bệnh viện, Trần Yên Thực lại nhận được điện thoại của Tạ Tịnh Nghiêu: “Chị hai, là em, chị giữ máy một chút, đây là dãy số của em, em thêm chị nhé, em chính là Manh Manh tham ăn đó, chúng ta tán gẫu trên QQ đi.” Nói xong lập tức cúp máy.

Trần Yên Thực bị cú điện thoại kì lạ này làm ột hồi mới phản kịp đây là Tạ Tịnh Nghiêu, lấy tai nghe xuống, lưu dãy số của cô bé lại, mở QQ lên.

Sau khi thông qua, bên kia lập tức gửi đến một khuôn mặt cười, cùng với một câu “Chị hai”.

Trần Yên Thực: Làm sao thế?

Manh Manh tham ăn: Khi đó chị với anh em thật sự không hề yêu đương nhau sao?

Trần Yên Thực: Thực không có mà.

Manh Manh tham ăn: oh

Trần Yên Thực: Sao em lại hỏi vấn đề này vậy?

Manh Manh tham ăn: Đúng vậy, anh hai em rất thâm trầm, cho nên em luôn muốn đào tình sử của anh ấy lên, nhưng mà một đầu mối cũng không có, chỉ chỉ ray ~ tâm tro tàn

Trần Yên Thực: ...

Manh Manh tham ăn: Đúng rồi, chị hai, vậy hẳn là chị với anh em quen nhau nhiều năm rồi

Trần Yên Thực: ừ, tụi chị là bạn học

Manh Manh tham ăn: Vậy chắc chị biết rất nhiều chuyện của anh em nhỉ!

Trần Yên Thực: ... Anh hai em, không có gì cả, anh ấy luôn là học trò ngoan, khi đó tất cả mọi người đều rất thích anh em.

Manh Manh tham ăn: Không tin! Không chịu tin! Em không tin không moi ra được tình sử của anh ấy! Nắm tay

~Trần Yên Thực nhìn màn hình, nhất thời không nói chuyện, đây là kiểu thù hận gì vậy?

--

Đọc xong một quyển sách, Trần Yên Thực khép lại, để qua một bên, nhàm chán ngồi ngốc một lát, mới đứng dậy, cất kĩ vài cuốn sách trong phòng ngủ, phòng khách, những cuốn này cô đã xem xong hết, xem xong là vứt lung tung cả lên.

Cô bày biện sách vào thư phòng xong, bình thường cô rất ít khi vào thư phòng, nơi đó chủ yếu là chỗ làm việc của Tạ Cảnh Thâm, ngược lại sách không nhiều lắm, đương nhiên là khá ít so với thư phòng chứa đầy ‘tàng thư’ của ba mẹ Tạ, nhưng vẫn có một chút, đa số sách về phương diện y học, Trung văn Anh văn đều

có đủ, Trần Yên Thực đi vào vài lần, thật sự tìm không thấy quyển nào bản thân có thể đọc, sau này dứt khoát không vào nữa, dù sao cô cũng không thiếu sách để xem - - lúc nào cô vừa đọc xong một quyển sách Tạ Cảnh Thâm sẽ đưa tiếp cho cô thêm một cuốn.

Lần này mở thư phòng ra lại cực kì ngoài ý muốn, rõ ràng đã có thêm rất nhiều rất nhiều sách.

Trần Yên Thực cầm một quyển sách lên tay, rồi mới nhìn lướt qua giá sách, có rất nhiều loại sách như, văn xuôi, tiểu thuyết, tạp văn, thơ ca, còn có thơ cổ, Trần Yên Thực nhìn đến hoa cả mắt.

Bỗng nhiên cô nhớ đến lúc trước, Tạ Cảnh Thâm tìm tư liệu ở trong này, cô đi theo vào, tìm nửa ngày, oán giận một câu, không được chơi di động, máy tính không được đụng vào, ngay cả một cuốn sách đẹp mắt cũng không có.

Sau đó Tạ Cảnh Thâm hỏi cô, thích đọc cái gì?

Lúc đó cô thế nào trả lời? Hình như cô nói là: “Em thích đọc nhiều lắm, cái gì cũng được, chỉ cần quyển sách ấy không phải sách chuyên môn, thú vị em đều đọc hết.”

“Tỷ như?”

“Tỷ như Hàn Hàn, Tiến Chung Thư, Cổ Long, hoặc là, Thư Đình, Trương Ái Linh bọn họ em đều đọc hết, ngay cả thím Quỳnh Dao em cũng đã xem xong từ sớm rồi, sách sử em cũng đọc, nhưng mà em thích xem đã sử hơn... Nói tóm lại là, chỉ cần không phải sách chuyên ngành, em đều đọc được hết.”

Lúc đó cô nói một đồng, cũng có cầu nhau, nhưng cô không hề mong anh nhớ kĩ những lời đó, không ngờ, bỗng nhiên ở đây có rất nhiều sách, lúc trước cô có nhắc tới đám người Hàn Hàn, Cổ Long, sách của bọn họ ở đây đều có cả, không phải quyển nào cô cũng xem, ngược lại có rất nhiều sách mới.

Cô rút một quyển kiếm khách đa tình, thanh kiếm vô tình ôm vào trong ngực, nhân vật dưới ngòi bút của Cổ Long, thì nhân vật Lý Tầm Hoan là cô yêu nhất.

Trong lòng có chút cảm giác khác thường, cô cọ cọ sách trong ngực, đôi mắt chuyển đến nhìn một góc giá sách được sắp xếp chỉnh tề... loại sách này cô khó mà nói rõ.

Rút một quyển mở ra, bỗng nhiên cô rất muốn biết Tạ Cảnh Thâm dùng tâm tình như thế nào để đọc truyện tranh BL...

Hôm đó lúc Tạ Cảnh Thâm trở về, rõ ràng cảm giác được cảm xúc của vợ anh hôm nay tăng vọt so với trước kia, bởi vì khi anh mở cửa, Trần Yên Thực nằm trên ghế sofa trong phòng khách, giở quyển sách trên tay vầy vầy anh: “Anh về rồi à?”

Anh ừ một tiếng, trong lòng anh cực thích loại tình huống như thế này.

Nhưng mà đợi một chút, trong tay cô cầm, là sách gì thế?

Tạ Cảnh Thâm đi qua cầm quyển sách trên tay cô, lật vài tờ, sắc mặt không biến, ngẩng đầu nhìn cô: “Em có thích không?”

Cô vốn muốn xem Tạ Cảnh Thâm sẽ có phản ứng gì, kết quả anh chỉ bình thản như vậy?

Trần Yên Thực lấy sách qua, tiếp tục lật tới trang vừa rồi: “Khá được, bên trong toàn là soái ca, dễ đọc hơn sách thuốc của anh.”

Tạ Cảnh Thâm gật gật đầu.

Trần Yên Thực nhìn anh nghiêm cẩn gật đầu như vậy, bỗng nhiên trong lòng hơi động, hơi chần chờ mở miệng: “Không phải anh lại tính mua về một ít chứ?”

Tạ Cảnh Thâm vuốt ve tóc cô: “Anh không biết mua ở đâu, nhà sách cũng không thấy, đây đều là do Tạ Tịnh Nghiêu đưa cho anh, con bé nói nhất định em sẽ thích, nếu em thích thì anh sẽ tìm Tạ Tịnh Nghiêu, xem xem con bé mua mấy quyển này ở đâu.”

Trần Yên Thực vốn đang cau mày, nhưng nghe bác sĩ Tạ đứng đắn thảo luận với cô có muốn mua thêm một ít truyện tranh BL về hay không như vậy, đột nhiên cô rất không phúc hậu cười ra tiếng.

“Sao vậy?”

Trần Yên Thực cầm quyển sách khoát khoát tay: “Tạ Cảnh Thâm, anh không cảm thấy em xem truyện tranh như thế này rất kì quái à?”

“Không đâu, phòng của bọn anh cũng có mấy y tá thích thảo luận về đề tài này, hơn nữa lúc anh ở nước Mỹ, cũng quen một vài người bạn đồng tính luyến ái, điều này rất bình thường.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, không nói gì nữa, thực ra cô rất muốn hỏi một câu, anh có từng bị người đồng tính luyến ái theo đuổi chưa?

Tạ Cảnh Thâm gật gù: “Bây giờ cậu ấy đã có bạn trai, bọn anh là bạn bè không tệ.”

Diên thật, cô hỏi ra miệng rồi, càng diên hơn là, Tạ Cảnh Thâm lại trả lời!

Trần Yên Thực không phải là hủ, nhưng ngẫu nhiên vẫn tiếp xúc với loại truyện tranh như thế này, hơn nữa vừa mới đọc qua, liền tưởng đến câu trả lời vừa nãy của Tạ Cảnh Thâm, không khỏi bắt đầu mơ mộng, quả thực Hoạt Sắc Sinh Hương! Nhưng hình như cô đã xem nhẹ một vấn đề rất quan trọng: “Vóc dáng của anh ta có đẹp không?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Trần Yên Thực, hình như lúc này cô mới mở chốt, nhìn thoáng qua trang truyện trong tay cô, vỗ vỗ đầu cô: “Đừng nghĩ nhiều, anh chỉ tôn trọng định hướng tình dục của người khác, còn định hướng của anh thì vẫn giống đa số mọi người.”

“...”

“Đúng rồi, dáng người anh rất tốt, em có muốn xem không?”

... Xin nói cho cô, sao trong phút chốc cô bị đùa ngược lại vậy?

26. Chương 28

Đêm đó, Trần Yên Thực nghiêm túc thảo luận một vấn đề với Tạ Cảnh Thâm.

“Tạ Cảnh Thâm.”

“Hà?”

“Lúc em học trung học, có theo đuổi một nam sinh, anh biết chứ, mỗi lần nhìn thấy cậu ấy em sẽ cảm thấy tim đập rất nhanh, cảm thấy trên đời này không có ai đẹp trai bằng cậu ấy cả.”

Trong lòng Tạ Cảnh Thâm nhất thời ngũ vị tạp trần, im lặng một hồi mới nói: “Em đã kể với anh từ rất lâu rồi, không cần lặp lại nữa đâu.”

Bây giờ anh vẫn còn nhớ khoảnh khắc khi cô nói cô thích nam sinh khác, anh im lặng, nhưng cô không hề phát hiện, miệng vẫn không ngừng như cũ: “Tạ Cảnh Thâm, cậu biết bạn ấy không, mình thấy bạn đó hay chơi bóng với nam sinh bạn chúng ta lắm, cậu có thích chơi bóng hay không? Bạn ấy chơi bóng thật sự rất tốt đó, cậu cũng có thể bàn luận với bạn ấy ^^! Aiz, cậu có thể giúp mình một chút không, đề tài chung của nam sinh tương đối nhiều, cậu giúp mình hỏi thăm xem bạn đó thích cái gì nhé?”

Lúc đó ánh mắt cô sáng lấp lánh, khiến anh khó lòng từ chối.

“Cậu ấy tên là gì nhỉ? Tạ Cảnh Thâm anh còn nhớ không?”

“Trương Sâm.” Bỗng nhiên Tạ Cảnh Thâm cảm thấy bản thân thật khổ, nhiều năm như vậy anh vẫn còn nhớ rõ tên tình địch, mà Trần Yên Thực, cô đã sớm quên đi.

Trần Yên Thực buồn rầu: “Em vậy mà chẳng nhớ ra, cậu ấy là người đầu tiên trong lòng em mà T^T!”

“Chuyện không quan trọng đương nhiên phải sớm quên, ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều quá.”

“Ngủ cái gì mà ngủ? Em còn vấn đề chưa hỏi anh mà!”

“Vấn đề gì?”

“Anh nói xem thích một người là cảm giác gì? Tim anh có đập loạn nhịp như em không?”

“Không, anh rất ít giống em.”

“Nhưng trong sách đều viết như thế mà, vậy anh thấy như thế nào?”

“Anh... anh rất thích nhìn cô ấy, nhìn thấy cô ấy tâm tình sẽ tốt lên, cô ấy không vui anh càng khó chịu, có nhiều chuyện sẽ khiến cô ấy gặp bất lợi, cô ấy chưa phiền não, anh đã buồn bực rồi, ưm... Tóm lại anh hi vọng cả cuộc đời này sẽ trôi qua trong thoải mái, vui vẻ, không cần phiền não điều gì, lớn tuổi rụng hết răng nhưng vẫn sẽ híp mắt cười.” Lúc anh nói những lời này, dường như trở lại nhiều năm trước, khi anh trộm nhìn từng cái nhăn mũi nhũm của cô mà phân tích hỉ nộ ái ố của bản thân.

Giọng nói của anh rất dịu dàng, tuy rằng bình thường Tạ Cảnh Thâm cũng nói chuyện với cô như vậy, nhưng cô nghe như vậy trong lòng khó tránh khỏi đắc ý, người kia trong miệng anh, diehdnjanlqequydoon đúng như Viên Lộ nói, là cô sao?

“Vậy sau này, hai người có ở cạnh nhau không?”

“Đương nhiên là không, sau này anh ra nước ngoài rồi.”

Trần Yên Thực nhíu mày: “Vậy anh thích cô ấy như vậy, mà không tỏ chút gì à?”

“Trước khi ra nước ngoài, anh đã viết là một lá thư... Hửn có thể xem là thư tình!”

Cô chưa từng nhận được lá thư tình nào của Tạ Cảnh Thâm hết, cũng chưa bao giờ nghĩ tới, Tạ Cảnh Thâm cũng sẽ làm một chuyện tầm thường như thế, bỗng nhiên cô rất muốn đánh miệng mình một cái, tự tìm phiền não!

Sau này cô tâm sự với Tiết An An một chút về phiền não của bản thân, Tiết An An nghe vậy cười đến không còn hình tượng, Trần Yên Thực đen mặt nhìn cô ấy cười, Tiết An An không tình chuyện ngừng cười lại.

“Ai, Trần Yên, cậu nói với mình, sao cậu lại để ý chuyện này vậy?”

“Cái gì?”

“Trần Yên, lần yêu đương trước của cậu, cậu có để ý chuyện người kia thật lòng hay giả ý không?”

Trần Yên Thực sững sốt, hình như cô chưa bao giờ đặt chuyện ấy trong lòng.

Tiết An An chống cằm, đến gần, đánh giá cô: “Nói thật, Trần Yên, cậu thích Tạ Cảnh Thâm rồi à?”

Trần Yên Thực bị liên tiếp câu hỏi của Tiết An An oanh tạc đến mức đầu óc cũng không rõ ràng, sững sốt không biết thế nào trả lời.

“Cậu cũng đừng vội vã trả lời ta, bởi vì cậu chưa từng trải qua thứ gì gọi là tình yêu, cũng không biết thật lòng thích một người là cảm giác gì.”

“Mình...”

“Vâng, mình biết lúc học trung học cậu đã theo đuổi một nam sinh, nhưng cái này chỉ được xem như bị hấp dẫn, cậu bị hấp dẫn bởi bề ngoài của cậu ta, bị hấp dẫn bởi khí chất của cậu ta, nhưng làm sao cậu biết bên trong của cậu ta như thế nào, cậu bị hấp dẫn chỉ là người trong tưởng tượng của cậu thôi, nếu biết cậu ta móc chân trong kí túc xá, vài ngày không giặt quần lót, cậu còn thích không?”

Trần Yên Thực buồn nôn một trận: “Đủ rồi, đừng chửi bởi mối tình đầu của mình nữa, bị cậu nói như vậy, có lẽ sau này khi nhớ về mối tình đầu, cũng chỉ còn bốn chữ, anh chàng móc chân.”

“Mối tình đầu thì tính cái gì? Hiện tại mới là quan trọng nhất.”

Trần Yên Thực chau mày, chờ nghe câu tiếp theo: “Lúc đại học cậu có quen bạn trai, là cậu thật lòng thích anh ta hay vì anh ta thích cậu, đuổi theo cậu ba năm, cậu cảm động nên?”

“Mình...”

“Là về sau đúng không? Bởi vì lúc đó cậu đã lớn tuổi, cậu cần một người bạn trai, nói chuyện yêu đương nhiều năm, rồi kết hôn trước năm hai mươi tám tuổi, đối với chuyện hôn nhân cậu cũng phân chia rõ ràng như thế, mà anh ta chỉ là do cậu chọn đại trong đám người theo đuổi cậu mà thôi, cậu cần kiểu người như anh ta để giúp cậu hoàn thành kế hoạch kết hôn mà thôi, cho nên cậu rất nghiêm túc duy trì tình cảm này, nhưng lại không hề có tình yêu nam nữ với anh ta, vì thế hai người chia tay vô cùng dễ dàng.”

Trần Yên Thực há mồm, đieydannllliquidoonn phát hiện bản thân không thể nào phản bác lại được, cô với Tiết An An từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình cảm thân như chị em, đối với suy nghĩ của người kia rõ như lòng bàn tay.

Lại nói tiếp, lúc cô học trung học có theo đuổi một nam sinh, thật ra còn một phần nguyên nhân là khi học cấp ba, quá căng thẳng, cô cần phân tán lực chú ý của bản thân một chút, mới thả lỏng thoải mái học hành được. Mà Trương Sâm, cậu ta là người được nhiều bạn học nữ theo đuổi, hơi đẹp trai đồng thời hơi lưu manh, chơi bóng rổ tốt, thành tích cũng không tệ, tính tình hơi lạnh nhạt, đúng là thể loại nam sinh đương thời Trần Yên Thực thích, liếc mắt nhìn cậu ta một cái, tim sẽ đập liên hồi.

Mà hiển nhiên, không thành thực mê luyện sẽ làm chúng ta đem đối phương điểm tô cho đẹp quá mức, cho nên lúc đó, Trương Sâm chính là ánh trăng sáng trong lòng cô. Sau này cô theo đuổi cậu ấy, bị cự tuyệt một lần nữa, buồn phiền nho nhỏ cô càng cố gắng áp chế thì nó càng dâng trào, nhưng cô cũng không nhiều thời gian để thương tâm, đau khổ. Mãi đến khi tốt nghiệp trung học, Trần Yên Thực thử nói lại một lần nữa với Trương Sâm, không có gì bất ngờ xảy ra, tiếp tục bị từ chối, lúc đó cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, cô cố ý nói lại một lần nữa là vì theo đuổi một khoảng thời gian dài như vậy cũng nên chấm một dấu chấm tròn. Rồi sau đó, cô vẫn tiếp tục sống một cách thuận buồm xuôi gió.

Lúc lần đầu tiên cô yêu, cô cực kì nghiêm túc, có lẽ như Tiết An An nói, chưa nói tới tình yêu nam nữ, nhưng cô cũng đã nghiêm túc làm những việc của một người bạn gái nên làm rồi, mỗi ngày gọi điện thoại hai cuộc, mỗi tuần đều hẹn hò, có lẽ cô quá dễ tâm vào chuyện kết hôn sinh con, bằng không tại sao sau khi tốt nghiệp đại học cô lại đến cố hương của anh ta, thành phố C, ra sức làm việc? Nhưng mà đoạn tình cảm này quá mức lý trí, cho nên khi đề cập đến vấn đề đụng vào nguyên tắc, thì rất dễ đổ vỡ. Đương nhiên nguyên tắc của cô bây giờ đã khác nhiều so với lúc đó.

Năm đó sau khi chia tay, cô vẫn một mình ở lại thành phố C, có lẽ lúc đó cảm thấy thành phố C quá vẹn toàn, cho rằng hết thấy đều nắm trong tay, bọn họ nhất định sẽ không chia tay, nhưng ra khi đó cô mới tìm được việc làm, vẫn chưa tập kỳ xong, đã mất bạn trai rồi, trở về với bộ dạng chật vật như thế, cô tuyệt đối không cho phép.

Mà sau đó không lâu, cô thấy bạn trai cũ cặp kè với một nữ sinh.

Nói không khó chịu là giả, dấu sao thì cô cũng vì một đoạn tình cảm này mà trả giá rất nhiều, nhưng bị hiện thực đánh vào mặt, từ đó về sau, dần dần cô sinh ra cảm giác thất vọng với đàn ông. Cô cho rằng nói cho cùng, thì đàn ông theo đuổi phụ nữ, mục đích cuối cùng cũng chỉ là lừa phụ nữ lên ~ giường mà thôi, bạn trai đuổi theo cô ba năm trước cũng không ngoại lệ. Nhưng nếu cô cẩn thận nghĩ lại một chút, tuy rằng điểm cuối của việc đàn ông theo đuổi phụ nữ là cùng cút lên dáp ~ giường, nhưng có người đàn ông mãi không chịu đi nhận giấy chứng nhận, cũng có người lại cam tâm tình nguyện rất muốn nhận giấy này, nhưng nguyện ý dùng ba năm để theo đuổi như người đàn ông ấy của cô, có lẽ cũng rất nghiêm túc.

Chuyện này vì cô vốn kiêu ngạo nên không nói gì với ba mẹ, luôn cắn răng chịu đựng, một mình ở thành phố C, tứ cố vô thân, thời điểm cô khó khăn nhất thì chẳng có một ai cả.

Vẫn là Tiết An An hiểu cô, vài lần trò chuyện đã cảm thấy cô kì lạ, ép hỏi lần nữa, Trần Yên Thực mới nói rõ tình hình thực tế với cô ấy, mà cô ấy đồng ý với Trần Yên Thực, không nói tiếng nào với ba Trần mẹ Trần, chỉ là gửi tiền tiết kiệm của mình qua tài khoản của Trần Yên Thực.

Khi ba Trần mẹ Trần biết, đã là một năm sau, Trần Yên Thực là con gái một, ba Trần mẹ Trần cũng luôn dùng thực tiễn và ‘dạy trai làm giàu, dạy gái phép tắc*’ để dạy, đối với Trần Yên Thực cũng không quá nghiêm khắc, mà quả thật, thành tích Trần Yên Thực tốt, không để người khác phải lo lắng, tuy ngẫu nhiên quậy phá làm phá vỡ hình tượng đứa trẻ phong nhã, nhưng trong mắt người lớn, cũng là một chuyện thật

đáng yêu, cho nên lúc đó ba Trần và mẹ Trần nghe Trần Yên Thực nói thật, mẹ Trần cảm thấy Trần Yên Thực bị tủi thân rất lớn, hôm đó vội vã đi cùng ba Trần tới thành phố C, thấy cả người Trần Yên Thực gầy đi không chỉ một vòng so với lúc trước khi đến thành phố C, tức thời hốc mắt đỏ lên, cực lực thuyết phục Trần Yên Thực trở về, thành phố H đâu phải là không tìm được việc, cần gì phải bám mãi ở đây, huống chi sau khi trở về, không còn gánh nặng tiền thuê nhà tiền điện nước, còn có mẹ làm mấy món ăn dinh dưỡng cho cô, đâu cần phải vất vả như lúc này, nhưng Trần Yên Thực không chịu, nói là công việc ở đây vất vả lắm mới đi vào quỹ đạo, không chịu rời đi, cuối cùng ba Trần mẹ Trần không còn cách nào khác, lui một bước, nhưng buộc Trần Yên Thực phải đổi một chỗ ở tốt hơn một chút - - lúc đó vì cô chưa nhận được lương cao, cho nên chỉ dám thuê phòng giá rẻ mà thôi.

*Dạy trai làm giàu, dạy gái phép tắc: vốn là dương nhi phú, dương nữ chuẩn tắc, mình không biết Việt Nam mình có câu nào tương tự không nên mình edit sát luôn, nó không được vắn lắm, thông cảm nhé :D

Đến mãi năm ngoái, vì ba Trần phải nhập viện phẫu thuật, cô mới buông bỏ công việc ở thành phố C, trở về thành phố H, nói cho cùng, dù bạn có kiên trì làm gì đấy, cũng không nhất định phải kiên trì đến cùng mới được.

Rồi sau đó cô gặp được Tạ Cảnh Thâm, kết hôn ở tuổi 28, coi như là đã thực hiện được kế hoạch khi tốt nghiệp của cô, chẳng qua là biến thành một người khác, mà rõ ràng, Tạ Cảnh Thâm là một nhân tuyển qua hoàn mỹ, có đôi khi Trần Yên Thực nhớ tới, đều cảm thấy, Tạ Cảnh Thâm đối với cô thật quá tốt, giống như ba cô vậy =.=.

Có thể Tạ Cảnh Thâm trong mắt cô, luôn quá mức hoàn mỹ, không giống phàm nhân thế tục, cho nên cô cảm thấy nếu đem những hành vi phong hoa tuyết nguyệt, nữ nhi thường tình sẽ làm vậy bẩn anh.

Nhưng thực ra Tạ Cảnh Thâm, anh cũng chỉ là một tục nhân rất đổi bình thường.

27. Chương 29

“Trần Yên, trước giờ cậu luôn xem yêu đương là nhiệm vụ, vốn cậu chưa bao giờ vì người yêu của mình mà nóng ruột nóng gan, cũng chưa từng người yêu của mình gần gũi với người khác phái khác mà âm thầm ghen tuông, thậm chí không còn là chính mình, cuồng loạn như điên, đương nhiên cậu cũng không biết ngọt ngào thỏa mãn là gì.”

“A...”

“Cho nên Trần Yên, thấy cậu như thế này mình rất mừng.”

Trần Yên Thực trừng mắt nhìn cô: “Mừng cái gì? Mình vì đàn ông mà tâm phiền ý loạn khiến cậu mừng à?”

“Đúng.”

Tiết An An nhìn cô nở nụ cười một lúc lâu, khiến cô ấy thẹn quá hóa giận vội vàng cầm tay Trần Yên Thực: “Trần Yên, nếu một người đàn ông lời ngon tiếng ngọt với cậu, đồng thời còn săn sóc đầy đủ, cậu nghĩ xem anh ta muốn làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Nhất định là anh muốn theo đuổi mình rồi.”

“Vậy nếu người đó là Tạ Cảnh Thâm thì sao?”

Trần Yên Thực hơi há mồm, không biết nên nói cái gì.

“Cậu đừng nghĩ phức tạp nữa, anh ta đúng là có ý như vậy với cậu đấy.”

Trần Yên Thực cúi đầu: “Mình không xác định.”

“Khi nào thì cậu mất tự tin như vậy rồi? Hả? Hơn nữa Tạ Cảnh Thâm chính miệng thừa nhận với mình mà.”

“Hả?”

“Bằng không cậu nghĩ xem tại sao lúc hai người kết hôn mình không phản đối?”

Khi đó cô đi cùng Trần Yên Thực đến bệnh viện, vì Trần Yên Thực yếu đuối, có một chuyện cũng làm không xong, sau đó Tạ Cảnh Thâm đi tìm cô, yêu cầu cô dừng chuyện của anh với Trần Yên Thực nữa.

Lúc đó sao cô lại bị thuyết phục nhỉ?

Cô hỏi: “Anh thích Trần Yên à?”

“Đương nhiên.”

“Các cậu nhiều năm không gặp như vậy, sao mới gặp lại ba tháng đã... đã vừa ý?”

“... Không phải như thế, tôi đã thích cô ấy từ lâu rồi.”

“Từ lâu? Lúc mười mấy tuổi?”

“Ừ.”

Lúc đó Tiết An An cười lạnh một tiếng: “Tạ Cảnh Thâm, nói thật, tôi không tin một người đàn ông trong tình trạng không có chút tiến triển nào với một người phụ nữ, mà vẫn có thể thích người phụ nữ này nhiều năm như vậy.”

“Tôi cũng không ngờ.” (3)

Tiết An An bị những lời này của anh làm ngây người trong chớp mắt, mới nghe thấy anh nói tiếp: “Tiết An An, tôi biết Trần Yên đối với cậu mà nói rất quan trọng, hơn nữa ý kiến của cậu rất dễ khiến Trần Yên dao động, cho nên, tôi đến gặp riêng cậu để xin cậu, mặc kệ chuyện giữa chúng tôi, Trần Yên với tôi mà nói, cũng rất quan trọng, tôi không thể cũng không dám phiêu lưu chút nào.”

Có lẽ là rất ít khi anh nói nhiều như vậy, cũng có lẽ là vẻ mặt của anh rất nghiêm túc, Tiết An An dần dần u mê gật đầu. —

“Mình nói với anh ta, nếu trước khi cục cưng của cậu tròn ba tháng mà anh ta vẫn không trị được cậu thì nhất định mình sẽ dẫn cậu đến bệnh viện.”

Trần Yên Thực nghe xong, kéo tay Tiết An An qua đặt lên mặt cọ cọ, làm nũng nói: “Cảm ơn.”

Hành động của Tiết An An cô có thể hiểu được, trong mắt Tiết An An, cô ấy không cần cân nhắc đến cục cưng, Trần Yên Thực mới là đối tượng cô ấy lo nhất, cô ấy làm tất cả chỉ vì muốn sự thương tổn của Trần Yên Thực hạ xuống mức thấp nhất.

Tiết An An không chút khách khí thuận tay tát nhẹ cô một cái: “Xem ra lựa chọn lúc trước của mình không sai, anh ta nuôi cậu trắng trẻo mập mạp rồi kìa.”

Trần Yên Thực lập tức bỏ tay cô ấy ra: “Nói mình trắng mình vui, nói mình mập mình không vui nữa.”

“Ha ha, hơn bốn tháng mà còn không béo?”

Mẹ nó, lật bàn!

Khi Tạ Cảnh Thâm về đến nhà, trong nhà vắng vẻ khác thường, không có người, dạo một vòng cũng không thấy bóng dáng Trần Yên Thực, lúc này mới bật điện thoại, lúc nhận điện thoại hình như bên kia đang bận gì đấy, Trần Yên Thực chỉ nói một câu: “Em đang ở nhà ba mẹ em, đợi lát nữa nói tiếp.” Cúp luôn.

Tạ Cảnh Thâm cất điện thoại, đi xuống lầu, lái xe đến nhà ba mẹ vợ.

Lúc đó Trần Yên Thực đang ở phòng sách trong nhà, lục trong xó xỉnh được một chồng sách cũ, lật từng quyển từng quyển một.

Trần Yên Thực vừa về đã chui vào phòng sách, ngay cả nói cũng không nói với ba Trần mẹ Trần mấy câu. Mẹ Trần đứng ở cửa nhìn Trần Yên Thực ngồi trên đất, bà vội vàng, sợ cô đụng vào bụng, ngồi xổm cũng không tốt đâu, trong bụng là cháu ngoại bảo bối của bà đó.

“Con tìm cái gì vậy Trần Yên?”

“Không có gì, mẹ làm gì thì tìm đi, tự con tìm.”

Mẹ Trần lăm bằm trong miệng rời khỏi phòng sách, đi đến phòng khách, oán giận với ba Trần: “Đã làm mẹ người ta rồi, mà còn hùng hống hổ hổ như vậy, tính tình này là giống ai thế?”

Ba Trần nhìn mẹ Trần liếc mắt một cái, ý tứ này rất rõ ràng: “Đương nhiên là giống bà rồi.”

Tâm tư của Trần mẹ còn vương bận Trần Yên Thực trong phòng sách, cũng không chú ý đến ánh mắt ba Trần, vẫn còn lăm bằm: “Tôi đang lo không biết cháu ngoại bảo bối có được bình an sinh ra hay không đây?”

“Xùy xùy xùy, nói quạ đen cái gì đấy!”

“Đúng đúng đúng, tôi quạ đen, không phải là do lo lắng à? Nào có ai giống nó chứ, 4 tháng rồi mà còn chưa có chút ý thức của phụ nữ có thai?”

“Được rồi được rồi, người khác đều có thể bình an sinh con, sao Trần Yên lại không được chứ?”

“Ông có thấy lúc nó mới bước vào nhà không, đi nhanh như vậy, lỗ té ngã thì làm sao bây giờ? Tính tình nó mà trầm ổn một chút là tôi yên tâm rồi.”

“Tôi thấy bà đó, đúng là thích nghĩ nhiều mà!”

Trần Yên Thực ở phòng sách không hề hay biết, không hề hay biết rằng hai ông bà vì chuyện của cô mà cãi nhau.

Lúc Trần Yên Thực học trung học học ban tự nhiên, chủ yếu là do cảm thấy muốn học ban xã hội thì phải học nhiều lắm, ban tự nhiên thì đơn giản hơn nhiều, làm thêm vài đề, quen công thức, quen đề hình, làm cái gì cũng dễ như trở bàn tay. Đương nhiên, nói cho cùng, học ban tự nhiên, mà đầu óc không linh hoạt một chút cũng không được, cũng may Trần Yên Thực hơi thông minh một chút, nhưng lúc học đại học cô lại vứt bỏ tri thức ban tự nhiên đi, lựa chọn con đường tin tức chuyên nghiệp.

Đương nhiên, đây chỉ là chuyện ngoài lề, cô mở quyển sách ra, chữ viết trên đó đã rất cũ, hơn nữa bây giờ đọc lại, thiệt tình tự cảm thấy năm đó thật ngây thơ.

Ném hết quyển này đến quyển khác qua một bên, tiếp tục tìm kiếm quyển khác.

Nhưng mà thật không ngờ, bản nháp năm đó vẫn còn giữ lại.

Trần Yên Thực lật đi lật lại, tuy rằng chữ viết ở bản nháp ngây thơ nhưng lại tinh tế, năm đó học trung học có yêu cầu thế này, viết nháp cũng phải rõ ràng mạch lạc, ngay ngắn nắn nót, khi thi xong sẽ kiểm tra lại bằng tờ giấy nháp, nếu viết cẩn thận thì sẽ tiết kiệm thời gian, nếu bản nháp mà vẽ loạn tùm lum, khi kiểm tra lại chắc chắn sẽ phải tính lại một lần nữa, hao phí không ít thời gian, cho nên bình thường lúc viết nháp Trần Yên Thực đều rất cẩn thận, khu này là một đề, khu kia là đề khác, rất rõ ràng.

Trên bản nháp không chỉ có chữ viết của một mình cô, có bao nhiêu chữ viết khác nhau, xuất hiện với tần suất nhiều gần bằng là chữ viết của Tạ Cảnh Thâm.

Chữ của Tạ Cảnh Thâm ngay ngắn hơn cô, cô rất thích thảo luận đề mục với anh, có đôi khi cô hoàn toàn không biết làm, Tạ Cảnh Thâm nhìn sơ là có thể chỉ cho cô cách làm.

Chữ của Tạ Cảnh Thâm rất đẹp, cô liếc mắt một cái đã nhận ra, chữ đẹp nhất là chữ của Tạ Cảnh Thâm. Cô từng đã hỏi Tạ Cảnh Thâm trước kia có phải từng luyện chữ không, Tạ Cảnh Thâm trả lời là hồi nhỏ thường xuyên luyện chữ bằng bút lông, lúc này viết bút cũng mang theo vài phần lực, viết rất đẹp mắt.

Trần Yên Thực ma sát tờ giấy Tạ Cảnh Thâm đã viết, cô rất ít khi nhớ tới chuyện trước kia, nhưng không ngờ, lúc trung học, từng phút từng giây ở chung cùng Tạ Cảnh Thâm, bây giờ nhớ lại vẫn rất rõ ràng.

Lúc sơ trung, vóc người của Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực không khác lắm, nhưng khi vừa đến trung học, vóc người nam sinh bắt đầu cọt cọt lủi lên, Trần Yên Thực xem như đã trải qua quá trình từ nhìn thẳng sang nhìn ngưỡng mộ Tạ Cảnh Thâm. ()

Lúc trung học, con trai phát dục cực nhanh, tăng trưởng từ chiều cao cho đến bàn tay dài rộng, tay Tạ Cảnh Thâm có thể nói là hoàn mỹ. Bàn tay to, sạch sẽ thon dài, khớp xương rõ ràng, trắng nõn đều đều, nhìn lại tràn đầy lực đạo, khi cầm bút càng đẹp muốn chết, lúc dùng sức hơi lộ ra gân cốt, khí khái nam tử mười phần. Lúc Tạ Cảnh Thâm giảng đề mục cho cô, ánh mắt của cô trên giấy di động theo tay anh, không thể tránh khỏi bị thu hút bởi bàn tay anh, thường thường Tạ Cảnh Thâm nói xong sẽ dừng bút lại hỏi cô, có nghe hiểu hay không, lúc đó cô mới phản ứng kịp, gật đầu nói nghe hiểu, dù sao mỗi lần Tạ Cảnh Thâm đều viết quá trình làm rất kĩ càng, sau này cô tự đối chiếu cũng đọc hiểu. (3)

Đột nhiên một màn này chen vào trong não của cô, vẫn rõ ràng như ngày hôm qua.

Không thể phủ nhận, nhiều năm đã qua, ắt lòng cô chỉ có mỗi Tạ Cảnh Thâm vẫn không giống người thường.

Tuy rằng rất ít khi nhớ tới, nhưng chưa bao giờ quên.

Không phải là cô chưa bao giờ gặp người đàn ông có chỉ số thông minh cao, nhưng thường thường cô chỉ thường thức năng lực làm việc của bọn họ, cũng không thừa nhận những phương diện khác của bọn họ, ví dụ như có gì bất mãn, cô sẽ lập tức chỉ ra. Mà Tạ Cảnh Thâm, các phương diện khác của anh đều đạt tới hoàn mỹ, sạch sẽ thông tuệ, ôn hòa ít lời, vui vẻ giúp người... Nhiều ưu điểm lắm, cho nên vô luận Tạ Cảnh Thâm làm cái gì, phù hợp với quan niệm của cô, cô sẽ rất tán thành, không phù hợp quan niệm của cô, cô cũng sẽ không chỉ ra, chỉ cảm thấy có lẽ là anh có nỗi khổ riêng.

Cho nên lại nói tiếp, giữa người và người, vẫn phải chú ý đến cảm giác nhất, cảm giác đúng, đối phương làm gì bạn cũng nghĩ về mặt tốt trước, cảm giác không đúng, đối phương làm gì cũng đều bị lòng bạn hoài nghi.

Huống chi, từ tiểu học đến trung học, từ ngây thơ cho đến thiện ác nhân sinh quan, cứ như vậy mười hai năm, sẽ không có người thứ hai, một đường chứng kiến sự trưởng thành của cô, ngang tài ngang sức với cô, cũng không có người thứ hai, khiến cô có cảm giác tự ti, mặc cảm, chắc chắn sẽ không có người thứ hai.

Mãi đến khi có tiếng đập cửa vang lên, Trần Yên Thực mới hồi phục lại tinh thần, quay đầu nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm, anh cau mày dựa vào cửa, vẻ mặt lạnh lùng, nếu là người khác, sợ đã sớm cách xa ngàn dặm, giờ phút này Trần Yên Thực ngồi cách một đoạn đánh giá anh, cảm thấy người này tuy rằng lạnh lùng, nhưng thực ra trong tâm vẫn rất dịu dàng.

Trần Yên Thực buông gì đó trong tay, nói với anh: “Anh đi ra ngoài giúp mẹ nấu cơm đi, chúng ta ăn xong thì về.”

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ tóc của cô: “Ừ.” Đường như anh đã quên hỏi câu tại sao cô không rên tiếng nào đã chạy đến đây.

Trở về nhà, lúc Tạ Cảnh Thâm bưng nước ấm tới cho cô ngâm chân, mới nói: “Về sau đi đâu cũng phải nói cho anh, anh rất lo cho em.”

“Uhm, Tạ Cảnh Thâm, em tìm thấy tấm hình rồi.”

28. Chương 30

“Ảnh chụp gì?” Tạ Cảnh Thâm tiếp tục động tác trên tay, hình như không phản ứng kịp.

Trần Yên Thực cầm ảnh chụp, quơ quơ trước mặt mình: “Không ngờ bác sĩ Tạ cũng có lúc ngây ngô như vậy đấy.” Tấm ảnh thẻ nho nhỏ, là Tạ Cảnh Thâm 18 tuổi, để tóc húi cua, mặt mày ôn hòa, so với Tạ Cảnh

Thâm của hiện tại, nam sinh 18 tuổi hơi gầy yếu, “Tạ Cảnh Thâm anh rất có tiềm chất làm tiểu bạch kiểm đó :3.”

Tạ Cảnh Thâm cau mày, lúc này Trần Yên Thực mới đưa tấm ảnh tới trước mặt anh, Tạ Cảnh Thâm mới hiểu cô đang nói về cái gì.

“Không ngờ nó vẫn còn, em tìm được trong sách toán đấy.”

“Hôm nay em về vì cái này à?”

“Uhm.”

Trần Yên Thực thấy hình như sắc mặt Tạ Cảnh Thâm không chuyển tốt hơn tí nào, cô còn nghĩ rằng anh sẽ rất vui về nữa cơ.

Tạ Cảnh Thâm lấy khăn lông lau khô chân cho cô: “Không phải đã nói rồi sao, không cần phải tự mình tìm, bình thường về thấy em ở nhà, hôm nay anh tìm khắp phòng cũng không thấy em đâu, anh cho rằng...”

“Anh cho rằng cái gì?”

Lần say rượu đó, hai người thức dậy cùng nằm trên một chiếc giường, sau đó anh chỉ đi ra ngoài mua bữa sáng, nhưng khi trở về chẳng thấy tăm hơi cô đâu: “Anh nghĩ em đã hối hận, cho nên mới trộm chạy về nhà.”

“Cái gì chứ, em chỉ quên nói với anh thôi mà.”

Tạ Cảnh Thâm lấy đôi dép lê qua cho cô mang vào, không nói gì.

“Tạ Cảnh Thâm, bây giờ chúng mình đã kết hôn, giấy chứng nhận cũng lĩnh rồi, em có hối hận cũng không kịp nữa, hơn nữa mặc kệ em có đi đâu chẳng nữa, về mặt pháp luật em cũng là vợ anh mà.”

“Không phải trước khi kết hôn em đã nói tùy thời ly hôn sao?”

“Bây giờ em thu hồi lại, có được không?”

“Vì sao?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn cô chằm chằm, cô bị ánh mắt này làm cho ngượng ngùng, tránh nặng tìm nhẹ: “Ở đâu mà tìm được anh chồng tốt thế này chứ?”

Tạ Cảnh Thâm cúi đầu, cầm khăn lông khô, bưng nước vào nhà tắm đổ: “Nên như vậy.”

Sau khi dọn dẹp xong, Tạ Cảnh Thâm gọi cô: “Đi ngủ.”

Trần Yên Thực kéo kéo tay anh chỉ: “Chân mỏi.”

Hôm nay cô không làm gì, chân nào mà mỏi chứ, nhưng Tạ Cảnh Thâm vẫn chịu theo cô, bế cô lên.

“An An nói em thích anh đấy.”

Thân mình Tạ Cảnh Thâm cứng đờ, vẫn tiếp tục đi về phía trước, Trần Yên Thực tiếp tục nói: “Em cũng thấy vậy, em thích anh.” Trần Yên Thực cảm thấy da mặt của mình hôm nay đã dầy tới đỉnh điểm rồi, thông báo kiểu này thường là dùng khi trung học, hơn nữa khi đó phân nửa là vui đùa, bây giờ thì ngại quá đi mất ><, cô=“” thất=“” chặt=“” tay,=“” mặt=“” vùi=“” vào=“” trong=“” cổ=“” tạ=“” cảnh=“” thâm,=“” che=“” giấu=“” sắc=“” mặt=“” đỏ=“” bưng,=“” “cho=“” nên=“” em=“” muốn=“” thu=“” lại=“” lời=“” nói=“” lúc=“” trước,=“” ‘nếu=“” anh=“” có=“” người=“” trong=“” lòng=“” thì=“” có=“” thể=“” ly=“”>

Tạ Cảnh Thâm chậm chạp không nói tiếng nào, khiến Trần Yên Thực có chút không yên, nghĩ đến lúc trước cô thông báo với Trương Sâm, không nhớ rõ đã nói bao nhiêu lần thích, nhưng lúc nào cô cũng bị từ chối, cô càng lo hơn, lần này sẽ không dấn lời nguyên đó nữa chứ, mô phật.

Cô nhìn Tạ Cảnh Thâm một chút, sườn mặt của anh rất đẹp mắt, nhưng mà, anh nghe lời của cô xong không có chút phản ứng nào, bỗng nhiên Trần Yên Thực rất muốn nổi giận, hừ hừ vài cái, bỗng nhiên lại cảm thấy có chút tủi thân, trừng mắt nhìn, loại chuyện này cô cũng nói rồi.

Tạ Cảnh Thâm đặt cô trên giường, cả người phủ lên trên, ánh mắt chuyên chú, vốn Trần Yên Thực còn đang xúc động, giờ chẳng còn gì, thần trí đều bị anh nắm giữ.

“Em vừa nói gì?” Tạ Cảnh Thâm thờ ơ chỗ nào, mà là anh khó tin, những lời này anh đã đợi nhiều năm như vậy, trong lòng đã sớm buông xuống, tuy rằng trong thâm tâm vẫn có khát vọng được giấu kín, giờ phút này đột nhiên cô không hề có dấu hiệu gì mà nói ra, anh chưa chuẩn bị tâm lý, bây giờ không biết... Nên phản ứng như thế nào.

Trần Yên Thực nhìn biểu cảm nghiêm túc của anh, lại cau mày, lúc này cô cảm thấy, hình như anh rất thích nhíu mày, trông rất lạnh lùng, bộ dạng thành thực nghiêm túc, người lạ tránh ra.

Cô đưa tay xoa xoa: “Em nói em thích anh, không muốn ly hôn với anh, muốn cứ như vậy đến chết.” Dứt lời còn không yên lòng nói một câu, “Anh thì sao?”

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới giãn đôi mày ra, bàn tay dịu dàng vuốt vet ạt cô: “Em quên trước khi kết hôn anh đã nói gì rồi à?”

Đúng là Trần Yên Thực nghĩ không ra, lệch đầu nhìn anh, giờ phút này tâm tình Tạ Cảnh Thâm càng vui vẻ, mỗ mỗ xuống khoe miệng của cô: “Kết hôn không phải là trò đùa, lúc nào anh cũng nghiêm túc, chưa từng nghĩ tới chuyện ly hôn.”

“Như vậy anh có thích em không?”

Tạ Cảnh Thâm im lặng, vẫn im lặng, đã làm rõ ràng như vậy mà vẫn còn phải nói ra sao?

Trần Yên Thực thấy anh không nói, có chút nổi nóng, cau mày đẩy đẩy anh: “Nói chuyện với anh này, Tạ Cảnh Thâm, đôi khi anh không nói ra, người khác sẽ không biết anh nghĩ gì, chỉ suy đoán trong lòng, mà suy đoán như vậy không hề có ý nghĩa chút nào, nhưng anh có biết, con gái rất thích lãng phí tâm tư vào chuyện không có chút ý nghĩa nào như chuyện đẩy đẩy không.”

Tạ Cảnh Thâm cười cười: “Em cũng vậy à?”

“Trước kia thì không, bây giờ thì có rồi.” Cho nên rốt cuộc anh có nói hay không!

Tạ Cảnh Thâm cúi đầu cắn cắn lỗ tai cô: “Anh yêu em.”

Đây xem như là lần đầu tiên trong đời Tạ Cảnh Thâm nói những lời này, từ trước đến giờ anh chưa có cơ hội nói, hơn nữa thâm trầm như anh, có nhiều chuyện cũng giấu ở trong lòng không nói ra.

Trần Yên Thực ngậy ngẩn cả người, nói thật sống đến hai mươi tám tuổi, cô cảm thấy thích một người, cùng anh ta sống qua ngày cũng là chuyện hiếm thấy rồi, bay lên đến độ cao ‘yêu’ thật là làm cho người ta cảm thấy áp lực lớn mà.

Cho dù trước kia cô đã nghe rất nhiều câu như vậy, dù cho trước kia cô cho rằng từ “Yêu” chỉ là thủ đoạn để đàn ông theo đuổi phụ nữ, nhưng chính xác hơn, thành kiến về đàn ông của cô chưa bao giờ áp dụng cho Tạ Cảnh Thâm, anh nói lời yêu, cô tin trăm phần trăm.

Tuy rằng trong lòng thấp thỏm, nhưng cũng rất vui mừng.

Tạ Cảnh Thâm đợi lâu không thấy cô phản ứng, cho là có cái gì không đúng, hơi hơi ngược dậy nhìn cô, phát hiện hốc mắt cô đỏ ửng, Trần Yên Thực đẩy tay anh ra, hai tay choàng lên cổ anh, ôm anh thật chặt, Tạ Cảnh Thâm không thể không cúi đầu, nằm bên cổ cô, anh dịu dàng hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Yên Thực cọ xát cổ anh: “Tạ Cảnh Thâm, anh tử tình dễ nghe thế.” Lần đầu tiên cô cảm thấy, “Yêu” là một từ động lòng người như thế.

Anh cười nhẹ: “Em nói oan cho anh, không phải là do em bảo à, phải nói lời trong lòng ra em mới biết được.”

Trần Yên Thực bĩu bĩu môi: “Vậy anh thích em cái gì?”

“Cái gì cũng thích.”

“Gạt người.”

“Anh cho rằng anh là người thành thật.”

Hừ hừ, Trần Yên Thực chuyển người áp Tạ Cảnh Thâm dưới thân: “Vài người nói anh thâm mền em lúc học trung học, có thật không?”

“Ừ.”

Trần Yên Thực nheo mắt, cười như con mèo, khiến lòng anh ngứa ngứa, cô sát vào anh: “Tạ Cảnh Thâm thì ra anh luôn là bại tướng dưới tay em.”

Trong tình yêu mà luận thắng thua, đó là chuyện tàn khốc nhất, chỉ là, mất tâm vì người kia là chuyện cam tâm tình nguyện.

Tạ Cảnh Thâm thấy cô vui vẻ, cũng hòa theo lời cô: “Uh, bại tướng dưới tay em.”

Trần Yên Thực thấy anh phối hợp như thế, ngược lại cảm thấy mình không tốt lắm, ngập ngừng nói: “Tạ Cảnh Thâm, anh có biết không, thực ra trước mặt anh lúc nào em cũng cảm thấy tự ti?”

Tạ Cảnh Thâm nghe cô nói thấy rất kinh ngạc, từ xưa tới giờ Trần Yên Thực trước mặt anh đều là gương nanh múa vuốt, cực kỳ hăng hái, kiêu ngạo, nhưng năm ngoái gặp lại cô, cô đã nhu thuận hơn rất nhiều, có thể anh không biết, tất cả chỉ là che giấu mà thôi.

“Tại sao?”

Bởi vì anh thật quá tốt, tính tình tốt, phẩm tính tốt, thành tích tốt, hơn nữa anh còn là bác sĩ trị bệnh cứu người, nhìn thấy anh em thấy mình nhiễm hỏa khí thế tục quá nhiều, đương nhiên Trần Yên Thực chỉ híp mắt cười: “Cái này không quan trọng, quan trọng là anh ngã dưới váy em, ngấm lại lập tức hết giận.” Hiện thời Tạ Cảnh Thâm làm việc nhà vô cùng thành thạo, Trần Yên Thực nghĩ đến anh vì cô mà bước xuống thần đàn, đi vào hôn nhân, cả ngày làm bạn với trà gạo dầu muối, bỗng nhiên có chút đau lòng vì anh.

Tạ Cảnh Thâm chưa bao giờ cảm thấy mình đứng trên thần đàn, anh chỉ cảm thấy đây là cuộc sống bình thường, mà Trần Yên Thực có thể gả cho anh, anh đã rất rất rất may mắn rồi, khi trước không thể ở cùng nhau, nhiều năm sau ít khi anh nhớ tới cô, nhưng một khắc trông thấy cô, tình cảm bị che giấu mãnh liệt tuôn trào, mà anh may mắn lắm, lúc đó cô vẫn còn độc thân. Có thể cùng cô làm một đôi vợ chồng thế tục, anh cảm thấy mãn nguyện rồi.

Trong lòng mỗi người có thể đều có một nhân vật tuy rất muốn nhưng không dám đến gần, tỷ như Tạ Cảnh Thâm là Trần Yên Thực, lại như Trần Yên Thực là Tạ Cảnh Thâm, cho nên mới nói, không cần phải xem trọng ai, cũng không cần phải xem nhẹ bản thân.

“Tạ Cảnh Thâm, sao lúc trung học anh không theo đuổi em?”

“Lúc đó em có người trong lòng mà, anh mà mạo hiểm sẽ chỉ khiến em cách xa anh hơn.”

“Không nhất định đâu, nói không chừng em đồng ý thì sao?”

Tạ Cảnh Thâm sững sốt, vuốt ve mi tâm: “Trước mặt em, có lẽ anh cũng tự xem nhẹ mình.”

Trần Yên Thực cười nhẹ một tiếng: “Em rất thích nói chuyện với anh đấy thôi.”

“Nói thật đi.”

Hai người nhìn nhau nở nụ cười, sau một lúc lâu, bỗng nhiên Trần Yên Thực mới nhớ tới: “Đúng rồi, anh nói anh viết thư tình cho em, sao em không nhận được?”

“Anh nhớ hình như em không nhận được.” Tạ Cảnh Thâm tiếp xúc với ánh mắt nghi ngờ của cô, “Trong hộp thư của em đấy.”

“Hộp thư?”

“Cái lúc trước ấy.”

Tạ Cảnh Thâm nói như vậy cô mới nhớ, lúc trung học cô có đăng kí một QQ, nhưng mà khi đó cô chỉ chơi cho vui thôi, danh sách chỉ có hai người, một người là Trương Sâm, một người là Viên Lộ, mục đích chủ yếu của cô là đùa giỡn Trương Sâm, sau này tốt nghiệp, lại bị Trương Sâm từ chối một lần nữa, QQ này không

dùng đến nữa, lên đại học, vì tiện liên lạc, mới dùng lại, nhưng cô đã quên dãy số của mình, vì thế đã đăng kí một số mới.

“Vậy anh nói một chút đi, anh đã viết cái gì vậy?”

“Nhớ không rõ.”

“Nhớ không rõ vậy anh viết em lá thư tình khác đi.”

Trần Yên Thực ngồi cọ xát lên người anh, giống một đứa trẻ đòi ăn kẹo, tay Tạ Cảnh Thâm đặt trên eo cô, bụng cô đã hơi lộ ra, vì thế anh bình tĩnh xoay người lại, đặt cô xuống giường, mình thì nằm nghiêng ôm lấy cô: “Thực ra anh chỉ viết hai câu thôi.”

“Cái gì?”

“Hi, Trần Yên.”

Trần Yên Thực không hiểu nhìn anh, nghe anh tiếp tục nói: “Đây là câu nói đầu tiên, câu thứ hai là, mình rất muốn làm spare tire.”

spare tire: bánh xe dự phòng

Trần Yên Thực đâm anh một cái: “Sao lại nói mình thảm vậy chứ?”

Tạ Cảnh Thâm cười cười, lúc đó anh chính là thảm như vậy đấy, người mình thích bảo mình giúp hỏi thăm người trong lòng cô ấy, có ai thảm đến thảm như anh không?

Trần Yên Thực ghé vào lòng anh: “Tạ Cảnh Thâm, anh không phải là spare tire, anh là nhân tuyển duy nhất.”

29. Chương 31

Tối hôm đó sau khi hai người thắng thắn với nhau, Trần Yên Thực càng dính Tạ Cảnh Thâm hơn, ăn bữa sáng thôi cũng quán hết nửa ngày.

Đương nhiên cũng không ngoại lệ, cô hành động như một nữ sinh mới yêu khiến Tạ Cảnh Thâm rất hưởng thụ, lúc đi đến cửa bệnh viện trên mặt anh tràn đầy ý cười.

Quả nhiên tình yêu thật thần kỳ, cả trai lẫn gái đều bị nó ảnh hưởng.

Lúc Tạ Cảnh Thâm làm việc, Trần Yên Thực chủ yếu là làm ỏ ở nhà Thẩm Lệ cách vách, tâm tình vui vẻ, con người cũng hướng ngoại hơn rất nhiều, thường xuyên qua lại với Thẩm Lệ, hai người càng thân nhau hơn.

Bởi vì do sức khỏe của con gái nên Thẩm Lệ ở nhà làm nội trợ, chăm sóc con gái, mọi chi tiêu trong nhà đều dựa vào ông xã của chị.

Cho nên việc nhà Thẩm Lệ làm cực kỳ thuần thực, bếp núc cũng rất không tệ, Trần Yên Thực thường thường qua học lỏm nghề của Thẩm Lệ, đương nhiên Thẩm Lệ rất vui.

Thẩm Lệ tổ chức định kỳ một cuộc gặp gỡ, mời một số người mẹ mới mang thai lần đầu đến, chị ấy sẽ chỉ một số chuyện cần phải chú ý, cũng chỉ vài việc nên làm nhiều, hi vọng những người mẹ này sẽ sinh ra một cục cưng khỏe mạnh, đừng như con gái của chị, sinh ra đã yếu ớt nhiều bệnh. Khi chị mang thai có nhiều việc không chú ý, làm việc quá sức, sử dụng máy tính với thời gian dài, trong ba tháng đầu tia phóng xạ có thể khiến đứa trẻ bị dị dạng hoặc sinh non, ba tháng đó ảnh hưởng rất lớn đến đứa trẻ, rất dễ ảnh hưởng đến thể chất của bé.

Khương Hiểu Hiểu là một đứa trẻ thật khiến người khác yêu thương, thích cười, hiểu chuyện, nói chuyện nhẹ nhàng, vận động một hồi thì thở không nổi, cũng khó trách lần trước lúc Trần Yên Thực đi cùng Thẩm Lệ đến đón Khương Hiểu Hiểu, nhìn thấy chị ôm Khương Hiểu Hiểu đi ra, người quá nhiều, con bé chen lấn không được.

Trần Yên Thực và Khương Hiểu Hiểu ngược lại còn chơi với nhau, không biết có phải vì mang thai mà người ta trở nên ngốc nghếch, ấu trĩ hơn hay không, chơi với bé con có rất nhiều đề tài chung, có đôi khi hai người cùng Khương Hiểu Hiểu đọc truyện tranh có thể đọc đến say sưa.

Bất tri bất giác, thời gian cứ như vậy dần dần trôi qua.

Lúc Tạ Cảnh Thâm về nhà thường thường sẽ gửi tin nhắn cho Trần Yên Thực, hỏi cô muốn ăn gì, rồi sau đó anh sẽ xách một bao nguyên liệu nấu ăn về nhà, vừa về đến nhà Trần Yên Thực đã từ cách vách chạy tới, cười hì hì kéo cánh tay anh.

Theo lý thuyết mà nói thì cách âm ở đây không tệ, hơn nữa khi anh về động tĩnh cũng không quá lớn, làm Trần Yên Thực có thể canh thời gian chuẩn như vậy, Trần Yên Thực quy tất cả cho tâm linh tương ứng.

Mà với Tạ Cảnh Thâm mà nói, đương nhiên Trần Yên Thực nói cái gì thì là cái đấy.

Cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ.

Tình tình của phụ nữ có thai hơn phân nửa là vui giận bất thường, cũng may gần đây tâm tình Trần Yên Thực không sa sút, hơn nữa cô và đứa trẻ ở cách vách hay chơi với nhau, cũng mãi ra được chút nhẩn nại, tính tình nôn nôn nóng nóng của cô lúc trước thật khiến người khác không mấy an tâm.

Tạ Cảnh Thâm rất hài lòng với tình trạng của cô hiện giờ, có đôi khi anh lo lắng với tính tình nóng nảy đó nếu cô làm mẹ, lúc cô dạy dỗ con cái, anh nên giúp ai đây? Nếu là con trai, đương nhiên anh sẽ khoanh tay đứng nhìn, chỉ cần không quá mức là được, nếu là con gái, anh muốn nuôi dưỡng con bé như công chúa nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng mà bên kia, đây là nữ hoàng của anh. ==”

Tuy là bây giờ không cần phải buồn rầu, nhưng cũng là loại buồn rầu ngọt ngào nhất, làm một đôi vợ chồng trẻ bình thường, cùng nhau nuôi dạy con cái, loại cảm giác này, ngấm lại rất không tệ.

Một tuần Tạ Cảnh Thâm xem bệnh hai lần, một lần là buổi sáng, một lần là buổi chiều, đương nhiên vĩnh viễn anh không thể nào thanh nhàn như vậy, phân nửa thời gian là ngồi trong bệnh viện.

Nếu Tạ Cảnh Thâm xem bệnh buổi chiều, buổi sáng mỗi ngày sẽ đứng giờ làm bữa sáng, kéo Trần Yên Thực ngày càng thích ngủ nướng dậy, bữa sáng rất quan trọng, phụ nữ có thai càng không thể không ăn, sau đó hai người sẽ xuống lầu đi dạo, hoạt động gân cốt, hô hấp không khí mới mẻ một chút. Bây giờ Trần Yên Thực đã mang thai lớn tháng, Tạ Cảnh Thâm cũng không căng thẳng, chủ trương là mỗi buổi sáng cô xuống lầu hoạt động, nhưng tháng lớn, hành động không tiện lắm, người cũng nặng nề, trời ẩm áp, càng dễ dàng ngủ ngày, Trần Yên Thực càng lười hơn, Tạ Cảnh Thâm không kéo cô đi, là cô không chịu động.

Có đôi khi, giữa trưa Tạ Cảnh Thâm đã về nhà, ăn cơm trưa xong, ôm Trần Yên Thực ngủ một giấc, sau đó đi xuống lầu phơi nắng, ngày hôm nay tiết trời đã dần ẩm áp, mặt trời chiếu sáng, rất thoải mái. Buổi chiều, trong tiểu khu có vài ông nội bà nội dẫn con cháu cùng vui đùa, Trần Yên Thực ngẫu nhiên cũng chạy tới chơi với một đứa trẻ, hiện giờ cô càng lúc càng cảm thấy thích con nít, thật lòng cảm thấy mấy bé thật đáng yêu, nếu đứa trẻ nào khóc, cô cũng có kiên nhẫn dỗ chúng.

Có nhiều lúc, hai người dính lấy nhau, cùng xem tiết mục dạy con, tiết mục nấu ăn, hoặc là làm tổ ở ghế sofa, có đôi khi Tạ Cảnh Thâm đọc sách y, hơn phân nửa thời gian là đọc sách dạy trẻ, Trần Yên Thực nhìn thấy rất buồn cười, nhưng anh vẫn mặt không đổi sắc như cũ, đọc cực kì nghiêm túc, Trần Yên Thực nằm xuống, lấy đùi của anh làm gối, tâm tình cũng rất nhẹ nhàng.

Gần đây thời tiết tốt lên, Tạ Cảnh Thâm thường hay mở cửa sổ, sau giữa trưa ánh nắng chiếu vào, rất có hương vị lười biếng nhưng cùng tràn đầy sức sống, đôi khi anh đọc sách, sẽ nhìn thử, không ngờ ánh mắt cứ dán lên người Trần Yên Thực, may mà người nọ không tự giác, cầm sách cười ngây ngô, anh lại cực kỳ yêu cô như thế này, ngay từ lúc đọc sách chung khi xưa đã như vậy rồi, không tự giác bị nụ cười tươi tắn trộm mất lực chú ý, tâm tình của anh cũng trở nên rất tốt, ý cười nơi khóe miệng làm sao cũng không lau đi được.

Ngày qua ngày cũng không có gì khác biệt, lật đi lật lại cũng không có chuyện gì mới, nhưng những người có tình ở cùng với nhau, làm cái gì cũng là thoải mái nhất.

Cuộc sống của Trần Yên Thực và Tạ Cảnh Thâm quả đúng như xưng tụng mỡ trong mật, lúc Tiết An An nói chuyện điện thoại với Trần Yên Thực có thể cảm nhận được tâm tình của cô ấy muốn bay lên.

Trần Yên Thực sung sướng, cô làm bạn bè cũng vui vẻ.

Nhưng mà gần đây Trần Yên Thực đã có chút chuyện không mấy vui vẻ, bụng đã gần đến tháng thứ năm, bụng đã lộ rõ, ngực cũng căng lên, cái mông cũng lớn hơn một chút, một người theo phong cách nữ tính, ước chừng không thể chịu nổi trạng thái của bản thân bây giờ.

Thực ra Trần Yên Thực coi như tốt lắm rồi, dáng người biến dạng không quá nhiều, bụng cũng không được xem là quá lớn, cô cao 165cm, hiện thời béo hơn một chút, nhìn rất gợi cảm, Tạ Cảnh Thâm rất thích, mặc dù mông lớn hơn nhưng không cũng quá lớn, hướng chi mỗi người phụ nữ có thai đều phải như vậy, xương chậu quá nhỏ sẽ bất lợi cho sinh sản.

Nhưng dáng người lúc trước của cô là dáng nào chứ, cô thích dáng người mảnh khảnh, tuy rằng bình thường ăn không ít, nhưng cô ăn hoài không mập, nhưng ngay cả như vậy, sau bữa tối cô cũng tuyệt không dính tới đồ ăn vặt, cô luôn giữ vóc người này, mặc quần áo gì cũng đẹp mắt.

Mà hiện giờ, dáng người này, quả thực cô không đành lòng nhìn thẳng, vì cục cưng, cô cũng không còn cách nào khác, quá lắm thì ít nhìn mình đi vài lần là được, nhưng Tạ Tịnh Nghiêu vừa mới nói cho cô biết, anh hai của em ấy ở trường học rất là trêu hoa ghẹo nguyệt, nhất thời Trần Yên Thực cảm giác nguy cơ tăng lên rất nhiều.

30. Chương 32

Tạ Tịnh Nghiêu đi học, vốn là hệ nghệ thuật của đại học H, và bộ y học không cùng một khu, nhưng vì có đứa bạn hảo sắc cực kì thần thông quảng đại biết được bộ y học có một thầy giáo mới tới cực kì đẹp trai, nên đương nhiên là phải vậy xem rồi.

Tạ Tịnh Nghiêu và mấy người bạn cùng phòng ngủ đã đi từ sớm, vì muốn xem soái ca, tất nhiên là phải đi sớm chiếm chỗ ngồi rồi.

Cho nên nói, lúc Tạ Cảnh Thâm vừa vào phòng học đã nhìn thấy Tạ Tịnh Nghiêu, sau đó lựa chọn không thèm nhìn cô một tí nào.

Lúc Tạ Tịnh Nghiêu nhìn thấy anh hai nhà mình, cũng là một mặt thất vọng, còn tưởng sẽ gặp một đại soái ca chứ, kết quả lại là gương mặt cô đã nhìn hai mươi mấy năm trời, đừng vội đùa người ta vậy chứ!

Tuy rằng Tạ Cảnh Thâm rất đẹp trai, hơn nữa Tạ Cảnh Thâm đang ở tuổi kia, quanh thân có một loại khí chất không phải những nam sinh cùng tuổi Tạ Tịnh Nghiêu có thể so được, vấn đề là! Đó là anh hai nhà mình thì lỗ quá lỗ quá lỗ quá quá luôn!

Tạ Tịnh Nghiêu buồn bã ỉu xìu gục xuống bàn tính ngủ một giấc, dù sao cô cũng không chọn môn này, lúc Tạ Cảnh Thâm điểm danh cũng điểm không đến đầu cô.

Quả thật Tạ Cảnh Thâm cũng không tính làm khó dễ gì cho cô, như những buổi lên lớp bình thường, mở sổ ra điểm danh, điểm danh xong thì bắt đầu lên lớp.

Tạ Tịnh Nghiêu ngủ trên bàn, híp mắt nhìn bộ dáng nghiêm trang của anh hai nhà mình, ngáp một cái, ngủ!

Kỳ thực vốn có thể bình an vô sự mà qua được tiết học này, có điều khi Tạ Tịnh Nghiêu ngủ có cái bệnh là thích nói mớ.

Cả lớp im lặng khi nghe câu “Đừng nhúc nhích, đây là chân gà của tớ”, bạn cùng phòng của Tạ Tịnh Nghiêu cũng có chút xấu hổ gọi cô dậy, Tạ Tịnh Nghiêu ngủ mơ mơ màng màng, híp mắt nhìn nhìn bạn cùng phòng: “Làm gì thế?”

Ngón tay Tạ Cảnh Thâm gõ gõ lên bàn giáo viên: “Tạ Tịnh Nghiêu, trả lời vấn đề vừa nãy một chút đi.”

Tạ Tịnh Nghiêu tỉnh táo trong chốc lát, lập tức chiến đấu, thân mình thẳng tắp, đời này của cô sợ nhất là trả lời vấn đề, nếu không thành tích với hóa kém, cô cũng không chọn con đường nghệ thuật đầy chông gai này đâu!

Tạ Tịnh Nghiêu làm việc xấu như thế, đương nhiên không thể đội trời chung với anh hai nhà mình.

Tạ Cảnh Thâm bảo hộ cho chị dâu kĩ như vậy, không chịu cho cô tới gần, đủ để thấy được địa vị của chị dâu trong lòng Tạ Cảnh Thâm rất cao, hừ hừ, được lắm, em, Tạ Tịnh Nghiêu trị không được anh, thì chắc chắn có người trị được anh.

Tạ Tịnh Nghiêu cáo trạng với Trần Yên Thực khi đi dạy thì táo bạo như thế nào, sinh viên nữ nhiều như thế nào, bạn cùng phòng đối với Tạ Cảnh Thâm háo sắc ra sao, thuận tiện không cần thận để lộ số điện thoại của anh hai nhà mình ra.

Trần Yên Thực cầm từ nhà Thẩm lệ về một cái đĩa CD về yoga, lúc đó cô đang luyện yoga dành cho phụ nữ có thai trong phòng khách, Tạ Cảnh Thâm thì đang nấu bữa tối.

Bỗng nhiên chuông điện thoại di động của Tạ Cảnh Thâm vang lên, Tạ Cảnh Thâm rửa tay, nhận điện thoại.

“Ừ, là tôi.”

“À, tôi biết rồi.”

“Ngày mai? Có chuyện gì à?”

“Ngại quá, ngày mai không có thời gian, chị có thể chuẩn bị câu hỏi cho kĩ, lần lên lớp sau tôi sẽ giải đáp cho chị.”

“Ừ, hẹn gặp lại.”

Tạ Cảnh Thâm gần từng tiếng rất chính trực, nào có nhu hòa như trước mặt Trần Yên Thực chứ.

Trần Yên Thực nghe anh nói lên lớp, bỗng nhiên nổi lên suy nghĩ, liên tưởng đến lời Tạ Tịnh Nghiêu nói lúc trước, đương nhiên cô không thể tưởng tượng được Tạ Cảnh Thâm táo bạo là như thế nào.

“Ai vậy?”

“Sinh viên.”

Cô như có như không đắm chiêu nhìn Tạ Cảnh Thâm đặt di động xuống rồi quay về phòng bếp, cô cũng đứng lên đi qua, ôm lấy anh từ sau lưng, giống một cô bé cọt cọt lưng anh: “Sinh viên nam hay sinh viên nữ?”

Tạ Cảnh Thâm rất thích cô chủ động thân mật, nghe câu hỏi của cô, anh trả lời thật theo bản năng, sau đó đột nhiên cảm thấy không đúng, đây là... Ghen à? Vậy anh có nên nói thật không? Cô nghĩ nhiều thì làm sao bây giờ?

Mà có lẽ là Tạ Cảnh Thâm trời sinh không nói dối được, im lặng khiến Trần Yên Thực không vui, cô nhéo nhéo eo Tạ Cảnh Thâm, bày ra bộ dáng tàn bạo: “Nói thật!”

Ở nhà, Tạ Cảnh Thâm vốn mặc ít, Trần Yên Thực trực tiếp nhéo vào thịt của anh, thịt ở bên hông rất yếu ớt, Trần Yên Thực lại dùng lực, đúng là anh hơi đau, có điều đau đớn này vẫn chưa đủ để anh nhíu mày, anh chỉ cảm thấy người trước mắt như một con mèo nhỏ đang xù lông, đáng yêu hết sức.

Anh xoay người, giơ hai tay, để Trần Yên Thực dựa vào lòng anh, mới mở miệng mang ý đùa: “Học sinh nữ.”

“Đẹp không?”

Tạ Cảnh Thâm suy nghĩ một chút, mỗi lần lên lớp anh đều điểm danh, đối với tên trên sổ thì cực kì quen, nhưng ứng tên với người đó thì không nhớ được: “Không rõ lắm, không biết cô ta trông như thế nào.”

Trần Yên Thực lầu bầu vài tiếng, đá anh một cước, xoay người ra khỏi phòng bếp, nào biết di động Tạ Cảnh Thâm lại vang lên nữa, Trần Yên Thực quay đầu nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm bắt đắc dĩ, lại rửa tay, đến phòng khách nhận điện thoại, quá trình luôn nhận được ánh mắt tức giận của Trần Yên Thực.

Anh cúp điện thoại, đi đến bên người Trần Yên Thực: “Ồ trên lớp anh không hề để lộ phương thức liên lạc, anh cũng không biết vì sao nữa.”

Trần Yên Thực bị anh ôm trong lòng nhìn không được đăm đăm anh: “Sinh viên nữ của anh trẻ tuổi xinh đẹp hơn em, vóc người cũng đẹp hơn em.”

“Nói cái gì vậy, trẻ tuổi thì đúng, nhưng mà xinh đẹp thì chưa chắc, vợ anh là đẹp nhất.”

Trần Yên Thực không bỏ qua: “Anh chê em già cơ à.”

“Già đâu mà già, em già anh không già à, hả?”

“Hừ hừ, đàn ông 31 đào hoa, em với anh không giống nhau.”

Tạ Cảnh Thâm nhắc cô lên bằng mình, chân Trần Yên Thực quàng qua eo Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm đặt cô lên tường, phần bụng lòi ra của cô vừa vừa đặt ở bụng anh, anh hôn cô: “Lúc nào em cũng là đào hoa, còn anh chính là bãi phân trâu của em.”

Trần Yên Thực ra vẻ như vậy, nhưng trong lòng lại rất sung sướng: “Ghê quá đi, anh có thể so sánh dễ nghe hơn được không?”

Tạ Cảnh Thâm nắm lấy cằm cô, tiếp tục hôn lên môi: “Không được, trình độ của chồng em chỉ thấp vậy thôi.”

Trần Yên Thực bị anh hôn đến trời xoay đất chuyển, trong lúc nhất thời đã quên mất phải nói gì, hai người dính lấy nhau hôn một hồi lâu.

Tay Tạ Cảnh Thâm kim lòng không đậu theo vạt áo của cô trượt vào, cảm thán làn da mịn màng của cô, lưu lại trên bụng cô một lát, tiếp tục trườn lên trên.

Trong lúc nhất thời nhiệt độ không khí giữa hai người đột nhiên tăng cao.

Tạ Cảnh Thâm xoa chỗ này bóp chỗ kia, yêu thích không nỡ buông tay, toàn thân Trần Yên Thực đều tựa vào người anh, đành mặc quân lâm can.

Có điều phần bụng lòi ra của cô luôn nhắc nhở Tạ Cảnh Thâm không thể đi quá, nên rốt cuộc Tạ Cảnh Thâm vẫn buông cô ra, Trần Yên Thực tựa vào bả vai của anh bình phục lại hô hấp, lúc này lý trí mới dần dần quay về, chợt cô cảm nhận bàn tay anh luôn để trong áo cô, không hề được lấy ra, vất vả lắm cô mới khôi phục lại thần sắc tự nhiên lại đỏ lên hoàn toàn.

Vừa mới bị ăn hiếp xong, giọng điệu của Trần Yên Thực cũng không mạnh mẽ nổi, mềm yếu gọi: “Tạ Cảnh Thâm!” ý của cô là anh mau lấy tay ra, kết quả anh lại ác ý nhéo nhéo một cái.

Cô gọi một tiếng ‘Tạ Cảnh Thâm’ đúng là quá dễ nghe, Tạ Cảnh Thâm cảm thấy sau lưng mình tê tê đại đại, một tay anh kéo hông của cô, không khỏi dè cô trước thân mình, dỗ cô: “Gọi lại một tiếng đi.”

Trần Yên Thực không được tự nhiên xoay vặn lưng tung: “Anh buông ra đi.”

Tạ Cảnh Thâm có chút nhịn không được, cúi đầu gọi một tiếng: “Trần Yên.” Giọng nói của anh lúc này trầm khàn, rất gợi cảm.

Rõ ràng Trần Yên Thực có thể cảm giác bộ vị nào đó của cơ thể anh thay đổi, dù sao cô cũng không phải là một cô bé, tri thức giữa hai người thì cô biết mà.

Giờ phút này cô cảm thấy rất mơ hồ, sau đó làm một động tác kịch liệt, không hề suy nghĩ quát lên: “Anh không nấu cơm nữa sao? Đồ ăn sắp cháy kia, em đói bụng đói lắm đó!”

Tạ Cảnh Thâm bị cô biến thành dở khóc dở cười, buông cô ra: “Sắp ăn được rồi.”

Trần Yên Thực không để ý tới anh, sửa sang lại quần áo của mình một chút, dường như không có việc gì đi đến trước đệm tập yoga, tiếp tục luyện yoga, xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tạ Cảnh Thâm càng cảm thấy bản thân thật là khổ mà, anh cũng không tính làm gì cô cả, nhưng mà ăn thịt không được, anh nghe chút vị thịt cũng được rồi mà. Lúc trước không biết tâm ý của cô, anh cũng không dám làm loạn, rất sợ dọa cô chạy mất, bây giờ hai người cũng xem như tâm đầu ý hợp, anh cũng to gan hơn một tí, nhưng mà, cô phản ứng kịch liệt như vậy, khiến Tạ Cảnh Thâm cảm thấy tính ~ phúc sau này của mình còn cách rất xa rất xa.

Trần Yên Thực bình tĩnh như thường chỉ là giả vờ mà thôi, giờ phút này cô chẳng có tâm trạng gì mà tập yoga nữa, đợi Tạ Cảnh Thâm vào phòng bếp, không thấy bóng dáng đâu nữa, động tác tập của cô cũng lười hẳn đi.

Trong đầu đột nhiên nhớ lúc trước còn ở nhà họ Trần, mẹ Trần có nói với cô, nói cái gì nhỉ, hình như là nói Tạ Cảnh Thâm đang tuổi tinh lực tràn đầy, còn nói cái gì mà đàn ông ghen quá sẽ ra bên ngoài, hiện giờ cô đang mang thai, càng là thời kì hoàng kim của bọn tiểu tam bên ngoài.

Trần Yên Thực hơi đỏ mặt, tuy rằng cô rất tin tưởng Tạ Cảnh Thâm, nhưng mà, cô nghĩ đến tình thế hết sức căng thẳng vừa nãy, lại nghĩ đến Tạ Cảnh Thâm ở với cô lâu như vậy mà vẫn không cùng cô lần nào, cứ ghen như thế, có phải là không tốt lắm đúng không, có khi nào cơ thể bị ghen thành bệnh luôn không?

Đại khái đúng là không tốt lắm nhỉ.

Trần Yên Thực mặt hồng hồng, cùng lắm thì... Cô hiển thân là được thôi >_<>

Lúc Tạ Cảnh Thâm bừng thức ăn ra, Trần Yên Thực vẫn còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không hề bận tâm đến động tĩnh chung quanh, Tạ Cảnh Thâm thấy kỳ quái, nhìn cô một cái, lúc này mới phát hiện mặt cô đỏ quá, anh đi qua, chạm vào mặt cô, nóng quá, đây là...

Nghĩ đến cái gì thế hả?

Lúc này Trần Yên Thực mới phát hiện ra anh, nhìn anh một cái, muốn nói mà thôi, Tạ Cảnh Thâm không hiểu, đây là... Sao lại thế này?

Đợi dùng cơm tối xong, hai người tắm rửa sạch sẽ trèo lên giường, Trần Yên Thực đẩy đẩy Tạ Cảnh Thâm: “Tắt đèn đi anh.”

Tạ Cảnh Thâm vẫn chưa nhận ra điều dị thường, chỉ cảm thấy Trần Yên Thực là lạ, nhưng không thể nói được lạ chỗ nào.

Anh tắt đèn, vẫn như bình thường ôm lấy Trần Yên Thực đi ngủ, Trần Yên Thực lại xoay người, đối mặt với anh, sờ soạng trong bóng đêm, nhắm chuẩn xác môi của anh, hôn lên.

Bây giờ đến lượt Tạ Cảnh Thâm ngớ người rồi.

Đây là lần đầu tiên Trần Yên Thực làm loại chuyện này, chỉ biết ngậm lấy đôi môi anh, cũng không biết nên tiếp tục như thế nào, cô đẩy Tạ Cảnh Thâm một cái: “Kế tiếp làm sao?”

Tạ Cảnh Thâm bế cô đặt lên người mình: “Em muốn làm gì?”

Trần Yên Thực tiếp tục hôn môi anh: “Anh không biết em muốn làm gì sao?”

Đáy lòng Tạ Cảnh Thâm không ngừng suy đoán, tay vuốt ve tóc của Trần Yên Thực cũng phải cố gắng kiềm chế lắm mới không run rẩy: “Trần Yên, em đã nghĩ kĩ chưa?”

“Dạ rồi.”

Vừa nãy Tạ Cảnh Thâm còn lo lắng cho tính phúc của mình, nào biết bây giờ, tính ~ phúc lại đến rất đột ngột! Đường như anh chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Cục cựa trong bụng đã dần dần ổn định, có thể ngẫu nhiên sinh hoạt chuyện ~ vợ chồng, hưởng chi, là do cô tự mình đưa đến bên miệng anh, mà anh thì, không từ chối nổi hấp dẫn này.

Tạ Cảnh Thâm nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán cô: “Anh sẽ chú ý, không thoải mái thì phải nói liền, nghe không.”

“Dạ.”

Giờ phút này anh không thể suy nghĩ gì khác, đầu óc cũng hơi choáng váng, bị vận tốt làm cho xây xẩm.

Anh chuyển người lại, đổi thành Trần Yên Thực ở dưới, anh không dám đè nặng lên cô, dù sao bụng của cô cũng không tính là nhỏ.

Ánh mắt Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực giằng co trong bóng đêm, tuy đã xác định mục tiêu nhưng anh hơi lung túng không biết bắt đầu như thế nào.

Không lẽ, tiếp tục hôn môi? Tạ Cảnh Thâm tiếp tục hôn, tay vẫn không ngừng hoạt động, chờ khi nụ hôn kết thúc thì quần áo của hai người đã hơi rối loạn.

Một nửa áo của Trần Yên Thực mở rộng, một lát nữa phát sinh chuyện, cô rất xấu hổ, may mà lúc này không mở đèn, bằng không, cô thật không biết nên tự xử thế nào.

Ánh mắt đen nhánh quen thuộc, Tạ Cảnh Thâm nhìn bóng dáng này, chỉ hận không thể nhìn rõ hơn một chút, đưa tay mở đèn bàn lên. =.=

Dưới ngọn đèn vàng nhu hòa, ngắm mỹ nhân dưới đèn vốn là một chuyện rất lãng mạn, nhưng đột nhiên Trần Yên Thực lại la hoảng lên, che mặt:

“Tắt đèn, Tạ Cảnh Thâm, anh tắt đèn đi mà.”

Đến trình độ này, Tạ Cảnh Thâm làm gì còn tâm trạng nghe cô nói, cởi áo ngủ của cô từng cục từng cục một, rất nhanh, Trần Yên Thực đã hoàn toàn để lộ mình trước mắt anh, anh dùng tay hất tay Trần Yên Thực ra, giữ một bên, Trần Yên Thực rất ảm ức, nhăn mũi muốn khóc, Tạ Cảnh Thâm lại cực kỳ yêu bộ dáng nhu nhu nhược nhược này của cô, khoảnh khắc này càng không thể tùy theo cô được.

Trần Yên Thực cũng chú ý đến lúc này Tạ Cảnh Thâm không đúng, cực kì im lặng, động tác gì cũng không làm, cô từ từ thả lỏng, nhìn thẳng vào anh, giờ phút này ánh mắt anh chuyên chú thâm trầm lạ thường, không thấy rõ cảm xúc gì, nhưng lại hình như cảm thấy điều gì trong mắt anh, như lốc xoáy cuốn lấy cô cùng anh lên lên xuống xuống.

“Trần Yên.” Cô phát hiện hình như cô yêu yêu lúc anh gọi tên cô khi động tình, khàn khàn, gọi cảm, dịu dàng, thâm tình, dường như đã đợi rất lâu rất lâu rồi, cuối cùng cũng có thể ôm được cô, thời khắc như thế này, cô bỗng thấy hơi chua xót.

Cô đưa tay khẽ vén tóc anh, những cổ kị then thùng đều bị vứt sau đầu, cô nhẹ nhàng đáp lại anh: “Tạ Cảnh Thâm.”

Vì yêu mà nên, cùng mây mưa với người mình yêu, tất nhiên tư vị này tuyệt đến mức không thể tả nổi.

31. Chương 33

Đêm đó tình cảm đến, nhưng sau này nhớ lại, Trần Yên Thực đối mặt với Tạ Cảnh Thâm vẫn cảm thấy không ổn lắm.

Đến bây giờ Trần Yên Thực không còn nhớ nổi mình đã khinh bỉ mấy cặp nam nữ xxx như thế nào, đó là vì cô chưa biết đến chữ tình, cho nên cũng không biết tỏ ra nữ tính, hiện giờ ở trước mặt Tạ Cảnh Thâm, cô càng lúc càng như trẻ con, giống một cô bé mười mấy tuổi, cũng then thùng, thích ghen thích làm nũng còn thích cả bám người.

Giữa vợ chồng với nhau vốn là chuyện thường, nhưng mà da mặt của Trần Yên Thực khi trước mặt Tạ Cảnh Thâm mỏng đến thâm thương, cũng có thể là như thế này, Tạ Cảnh Thâm rất thích ghẹo cô, đương nhiên cũng chỉ ghẹo trong giới hạn mà thôi, vì cuối cùng thì lửa do tự anh đốt, anh không thể không nhẫn nại, Trần Yên Thực không những không thông cảm cho anh mà còn vui sướng khi người gặp họa. Tạ Cảnh Thâm cũng có cân nhắc, đương nhiên anh không thường chạm vào Trần Yên Thực, cảm giác đó là có thể chạm nhưng không thể tận hưởng, càng cố nhẫn nại lại càng gian nan.

Trần Yên Thực cũng nhìn rõ thì ra Tạ Cảnh Thâm có bề ngoài thanh lãnh đứng đắn còn cất một mặt nhiệt tình như lửa như vậy, nói nhiệt tình như lửa là hay lắm rồi, Trần Yên Thực rất muốn quăng cho anh hai chữ, lưu ~ manh!

Đương nhiên Tạ Cảnh Thâm ở nhà là bộ dáng khác, ở ngoài lại là một bộ dáng khác, Trần Yên Thực ở nhà quá lâu, lâu đến nỗi cô không nhớ khi Tạ Cảnh Thâm làm việc có dáng vẻ nghiêm túc như thế nào rồi.

Ngày hôm đó, Trần Yên Thực giầy vò anh muốn theo anh đi học, Tạ Cảnh Thâm chịu cô quấy không được, đành mang theo cô cùng đến trường học.

Thời tiết đã ấm dần, nhưng Trần Yên Thực vẫn mặc chiếc áo khoác rộng rãi, không nhìn ra bụng nhưng dáng đi vẫn hơi kì kì, tuy nhiên cũng may là áo khoác rộng rãi, nên không thấy quá rõ.

Tạ Cảnh Thâm dạy tiết ba tiết bốn, bình thường anh đến phòng học trước giờ một chút, không đến quá sớm, nhưng lần này thì tới sớm hơn một chút, vào phòng học cùng với Trần Yên Thực.

Có vài người đã đến phòng học, Trần Yên Thực vào phòng thấy hàng ghế đầu tiên ở cạnh cửa không ai, liền ngồi ở chỗ kia, Tạ Cảnh Thâm để tùy cô, bản thân thì lên bục giảng bày sách ra, hai người đều giả bộ đứng đắn.

Vốn học sinh trong phòng học hoặc là im lặng ngồi đọc sách, hoặc là tùm năm tùm ba tám chuyện, không ai ngờ hôm nay thầy Tạ lại tới sớm như vậy, cũng không ai chú ý đến Trần Yên Thực bước vào cùng với anh.

Vẫn chưa tới giờ lên lớp, nên có học sinh cầm sách lên bục giảng tìm Tạ Cảnh Thâm hỏi đề.

Có vài học sinh đã từng học lớp của ba Tạ Cảnh Thâm, mà giáo sư Tạ đặc biệt tự hào về con trai nhà mình, có đôi khi giảng bài quá say mê, trực tiếp lấy những cuộc phẫu thuật của Tạ Cảnh Thâm ra để giảng giải, cho nên có rất nhiều sinh viên y học đã nghe nói qua tên Tạ Cảnh Thâm, rất nhiều người còn sinh ra tâm lý sùng bái đối với anh. Lần này Tạ Cảnh Thâm đến trường y giảng bài, ngoại trừ ngoại hình đẹp trai khiến phái nữ hâm mộ, thì vẫn còn rất nhiều bạn sinh viên nghiêm túc đến lớp nghe giảng.

Trần Yên Thực ngồi ở hàng ghế đầu tiên, trên tay không có sách, chỉ nhìn chăm chăm vào Tạ Cảnh Thâm, nhìn anh cau mày, bộ dáng thanh lãnh nhạt nhẽo, cũng rất nghiêm túc giải đáp thắc mắc của sinh viên, Trần Yên Thực không khỏi nâng khóe miệng, người đàn ông này, đúng là đẹp quá mà >____<>

Làm như thấy được ánh mắt của cô, Tạ Cảnh Thâm nhìn cô một cái, cô ngồi ở hàng đầu tiên cách bục giảng gần nhất, ngay cả đầu anh cũng không nâng, mặc dù sắc mặt Tạ Cảnh Thâm không thay đổi, nhưng đáy mắt lại nhu hòa hơn rất nhiều.

Tạ Cảnh Thâm vừa vào, một vài ánh mắt sinh viên nữ lập tức dính lên người anh, đề tài cũng biến thành Tạ Cảnh Thâm, tuy rằng giọng rất nhỏ, nhưng Trần Yên Thực ngồi gần sinh viên đó nghe rất rõ, cong cong môi, nghĩ rằng anh này đã là người của chị rồi.

Mặc dù vừa nãy cô cùng vào với Tạ Cảnh Thâm, nhưng vừa vào hai người đã tách ra, chẳng trao đổi ánh mắt lấy một cái, vì thế cũng không mấy ai chú ý, chỉ xem cô như những người khác, là sinh viên tới dự thính

Nhưng Tạ Tịnh Nghiêu lại chú ý, cô vốn không ngờ, bởi vì bị bạn cùng phòng bức bách, nên không thể không đi theo cùng, lúc nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực, cô hơi chột dạ, có điều Tạ Cảnh Thâm không chú ý đến cô, cô mới hơi hơi nhẹ lòng. Nhưng mà chẳng lẽ chị dâu đến để thăm dò tình địch à? Nghĩ đến chắc chắn ở nhà anh hai đã bị dạy dỗ, Tạ Tịnh Nghiêu trộm vui vẻ một lát, vốn ý cô chỉ là khiến anh hai không thoải mái mà thôi, nếu như vợ chồng bọn họ xảy ra vấn đề thực, cô cũng không gánh vác nổi, nói với bạn cùng phòng một tiếng, rồi chạy đến bên cạnh Trần Yên Thực ngồi xuống.

Mà cô đâu biết rằng, anh hai cô không chỉ không bị dạy dỗ, ngược lại còn làm được một chuyện tốt mà anh tâm niệm lâu rồi.

Tạ Tịnh Nghiêu quơ quơ trước mặt Trần Yên Thực, Trần Yên Thực mới hoàn hồn.

“Chị hai, sao hôm nay chị lại đến đây?”

“Ở nhà mãi chán quá nên đến đây.”

Tạ Tịnh Nghiêu mới không thèm tin: “Hắc hắc, chị hai, lần trước em nói với chị, quả thật chị nên chú ý nhiều một chút, nhưng mà anh hai nhà em chị vẫn có thể tin được.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, lời nói Tạ Tịnh Nghiêu nói với cô lần trước cô vẫn không để trong lòng, đối với Tạ Cảnh Thâm, cô hoàn toàn tin tưởng.

“Em cũng chọn môn này à?”

“Không không không, em không chọn lớp y đâu, em theo bạn em tới đây thôi, nghe nói thầy giáo mới bên hệ y rất đẹp trai, nên đến xem thử, nào biết là anh hai chứ, lần trước đã đến, lần này vẫn muốn đi tiếp.”

“Phòng em là khu trung tâm à, khoa y đối giảng viên cũng báo cáo về khu trung tâm?”

“Đúng vậy, chị không biết đâu bạn cùng phòng của em chỉ đi một lần mà anh hai đã biến thành nam thần mới của cô ấy rồi, nhưng chị hai cứ yên tâm đi, tuyệt đối em sẽ ngăn cô ấy lại.”

“Ngăn cô ấy lại?”

“Hắc hắc chị không biết đâu, hai đứa bạn cùng phòng khác của em khuyến khích cậu ấy gọi điện thoại cho anh hai, hẹn anh hai ra ngoài, nhưng chị yên tâm, lúc nào em cũng tận lực ngăn cản.”

... Tạ Cảnh Thâm chỉ là hơi xinh xắn một chút, mấy cô gái để ý một người đàn ông cũng là chuyện bình thường, cô nghĩ cũng chẳng ai dám chơi trò sư đồ luyện cả, vả lại cô rất yên tâm về Tạ Cảnh Thâm.

Nói đến việc gọi điện thoại, Trần Yên Thực mới nhớ: “Gần đây có vài số lại gọi điện thoại cho anh hai em.”

Lòng Tạ Tịnh Nghiêu khê chùn xuống, yếu ớt hỏi: “Ai thế?”

“An hem bảo là sinh viên.”

“À.” Tạ Cảnh Thâm đã giải đáp thắc mắc với sinh viên xong, lúc này nhìn thấy Tạ Tịnh Nghiêu bên cạnh Trần Yên Thực, ánh mắt có chút bức người, Tạ Tịnh Nghiêu làm sao mà không cảm nhận được, chột dạ nói, “Chị dâu, em có lớp, em phải đi rồi.”

“Ừ.”

Chuyện số điện thoại bị tiết lộ, làm sao mà Tạ Cảnh Thâm không nghĩ đến do Tạ Tịnh Nghiêu làm? Chẳng qua là việc này không gây trở ngại gì, mà người gọi đến cho anh chỉ có vài người mà thôi, anh cũng không tính đổi số mới, huống chi sau đó Trần Yên Thực còn chủ động một phen. Có điều cô em họ này của anh đúng là hơi vô pháp vô thiên, đương nhiên vẫn nên dạy dỗ nó một chút, lần này là tiết lộ số điện thoại, lần sau không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Chuông vào lớp vang, trong phòng học tự giác yên tĩnh lại.

Tạ Cảnh Thâm không làm gì mới, điểm danh trước, sau đó mới lên lớp, không cần anh khoáy động không khí, lớp học rất có nề nếp, rất nghiêm túc, mỗi lần giảng đến vấn đề nào đó anh giảng cực kì kĩ, tuy Trần Yên Thực nghe không hiểu, nhưng thấy mọi người chăm chú nghe như vậy, cũng biết Tạ Cảnh Thâm giảng bài hẳn không tệ.

Trần Yên Thực nghe cực nghiêm túc, ánh mắt của cô đi theo mỗi cử động của Tạ Cảnh Thâm, trong lòng ngọt ngào, mỗi lần nhìn anh đều mang theo ý cười, ánh mắt cong cong, giống hệt vầng trăng non.

Cô cảm thấy bộ dáng lúc ông xã cô giảng bài đẹp trai đến nỗi khiến cho người thân cảm phần, ngay cả cô nhìn khuôn mặt đã quen này cũng nhìn không được muốn háo sắc mà, tác phong này, khí chất cầm ngọc này làm sao mà anh nữ từ chối mấy cô bé kia chứ!

Tạ Cảnh Thâm vốn nghiêm túc giảng bài, có khoảng cách với sinh viên, sinh viên cũng cẩn thận lắng nghe, nhưng bị ‘em ấy’ nhà mình nhìn như vậy, cũng rất ngượng có đúng không, vì thế ho nhẹ một tiếng, lúc nói chuyện cũng ôn hòa hơn nhiều, mấy cô sinh viên đang say vì vẻ đẹp trai của thầy Tạ như Trần Yên Thực lúc này cũng bạo gan thảo luận một chút về nhan sắc của bác sĩ Tạ rồi.

Trần Yên Thực nghe được rất không vui, quay đầu trừng mắt hai bạn phía sau một cái, hai sinh viên nữ cũng cảm thấy lạ.

Khi tan học, sinh viên lớp năm lớp ba đi ra ngoài, Trần Yên Thực ngồi không nhúc nhích được, cô ngồi lâu, nên chân hơi cứng ngắc, Tạ Cảnh Thâm thu dọn xong, lập tức đi tới, Trần Yên Thực ngoắt ngoắt tay với anh, vì thế Tạ Cảnh Thâm cúi người, Trần Yên Thực bẹp lên sườn mặt của anh một cái.

Tạ Cảnh Thâm bắt ngờ bị hôn, ngẩn người, mặc dù trong lòng vui vẻ, nhưng suy cho cùng đây là phòng học, ảnh hưởng không tốt, ngẩng đầu cau mày đang định nói cô vài câu, nhưng thấy mặt cô dương dương đắc ý, nhất thời anh không xả được tức giận, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, nâng tay dịu dàng cô.

Hai sinh viên đứng phía sau vẫn chưa đi, thấy tình cảnh như vậy thì trợn mắt há hốc mồm.

Về xe, Trần Yên Thực ra oai phủ đầu: “Em vì suy nghĩ cho tương lai tổ quốc đó, anh nghĩ đi mấy cô bé ấy ngộ nhờ yêu thầy giáo của mình, ảnh hưởng không tốt biết là bao nhiêu.”

Tạ Cảnh Thâm: “... Ha ha.”

Buổi chiều không có việc gì, hai người giải quyết cơm trưa, Tạ Cảnh Thâm dẫn Trần Yên Thực đi siêu thị, lúc trước đã nói đi chọn giường cho đứa bé, nhưng vẫn chưa làm được.

Lúc Thu Thu sinh ra, tuy Tạ Cảnh Thâm cũng từng đi mua ít đồ dùng cho trẻ em, nhưng mà anh có chọn đâu, cơ bản là hướng dẫn viên nói cái gì thì mua cái đó, bây giờ đến mua đồ dùng cho trẻ con, cũng chẳng có tí kinh nghiệm gì.

Trần Yên Thực cũng không hơn gì anh, lần trước đi dạo siêu thị với Thẩm Lệ, Thẩm Lệ nói cho cô một ít lưu ý khi mua đồ cho trẻ con, nhưng ngoại trừ những thứ đó cô không có thêm kinh nghiệm gì, cũng không tìm hiểu rõ ràng, hai người đứng trong siêu thị, nhìn đồ dùng trẻ con đa dạng phong phú, chân tay có chút luống cuống.

32. Chương 34

Em bé mặc quần áo mang giày trong mớ hình hết sức đáng yêu, chính Trần Yên Thực cũng không thể quản mình được, Tạ Cảnh Thâm càng là kiểu vợ nói cái gì thì chính là cái đó, hơn nữa hướng dẫn mua hàng cứ một bên cái này rất tốt, cái kia cần như thế nào, không ngờ hai người đã mua nhiều như thế.

Không chỉ giường trẻ con, còn mua không ít giày và quần áo trẻ em, ngay cả xe đẩy cũng mua.

Tạ Cảnh Thâm đã dọn phòng cho đứa nhỏ từ lâu, sau khi về nhà, lập tức mang bao lớn bao nhỏ đặt vào phòng ấy, chờ mua thêm vài thứ nữa là có thể chơi đùa được rồi.

Đồ của trẻ con vốn mắc tiền, Trần Yên Thực nhìn bao lớn bao nhỏ này, nhất thời xấu hổ không thôi.

Tạ Cảnh Thâm kéo cô đến phòng khách ngồi, kéo cô qua ngồi trên chân mình: “Đi lâu như vậy, chắc chân mỏi lắm.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, lúc này đứng thì không cảm thấy gì, bây giờ đứng là hơi mỏi một chút.

“Ngâm chân xong thì đi ngủ một chút đi.”

“Uh.”

“Anh đi lấy nước ấm đến.”

Tạ Cảnh Thâm đứng dậy định đi nhưng bị Trần Yên Thực giữ chặt, anh cúi đầu nhìn nhìn Trần Yên Thực, cô không nói gì, cứ nhìn anh như vậy, Tạ Cảnh Thâm đành phải ngồi xuống, Trần Yên Thực dang chân ra ngồi lên chân anh: “Về sau em sẽ chú ý hơn.”

Lúc trước Trần Yên Thực được cưng chiều đã quen, ngoại trừ một hai năm đầu đi làm hơi túng quẫn, sau đó thì không tệ lắm, nhận được tiền lương không thấp, cô lại cực thích chưng diện, mỹ phẩm dưỡng da là vùng tay không chớp mắt, mà thường thì cô nhìn trúng bộ quần áo nào là sẽ mua ngay lập tức, đây có lẽ là bệnh chung của phái nữ, hơn nữa cô chỉ có một mình, không ai quản cô, tiêu tiền không thèm kiêng kị chút nào, cũng không hề nghĩ đến việc để dành, cho nên tiêu tiền như nước đã quen rồi. Nhưng bây giờ đã khác, cô đã làm vợ, còn sắp làm mẹ người ta, tóm lại phải tiết kiệm một chút.

Tạ Cảnh Thâm không hiểu rõ: “Chú ý cái gì?”

“Có phải hôm nay em đã tiêu hết mấy tháng tiền lương của anh rồi không?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn cô ảo não, lúc này mới đoán được suy nghĩ của cô: “Rõ ràng là hai chúng ta cùng tiêu.”

Anh nói lời này là vì muốn giảm bớt gánh nặng tâm lý cho Trần Yên Thực, Trần Yên Thực nghe xong cũng cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng dầu sao cô cũng không đi làm, tuy rằng có chút tiền gửi ngân hàng, nhưng làm sao Tạ Cảnh Thâm có thể dùng tiền của cô, cho nên chi tiêu trong gia đình chủ yếu là từ Tạ Cảnh Thâm, Trần Yên Thực tiêu tiền của mình thì an tâm tiêu, nhưng phút chốc xài nhiều tiền của Tạ Cảnh Thâm như vậy, cô nhéo nhéo Tạ Cảnh Thâm: “Nhẽ ra anh phải ngăn em lại.”

“Ai bảo em chọn cái anh thích, làm sao cản em được?”

Trần Yên Thực được anh dỗ buồn không nổi nữa, cô còn giả bộ hung dữ: “Anh đừng chiều em.”

“Anh chiều vợ anh thì làm sao?” Tạ Cảnh Thâm mổ trên miệng cô một cái, “Ngoan, đừng nghĩ nhiều, anh kiếm tiền là để cho em và con gái tiêu mà.”

“Anh còn dám nói, hôm nay phần lớn là mua đồ chơi con gái, nếu sinh con trai thì làm sao đây?”

“Anh nghĩ là con gái.”

“Cảm giác của anh thì tính là gì, ngay cả cảm giác em cũng không có nè T.T.”

“Sinh ra rồi nói tiếp, ngoan, anh đi lấy nước ấm.”

Bận việc xong Trần Yên Thực kéo Tạ Cảnh Thâm cùng lên giường, cô cảm thấy bản thân đúng là được Tạ Cảnh Thâm chiều đến yếu ớt luôn rồi, không có người ôm thì không ngủ được.

“Tạ Cảnh Thâm, anh hát cho em nghe đi.”

“Anh... Rất ít khi nghe nhạc.”

“Vậy anh có gì thú vị?”

“Là cực không thú vị, học y đều không thú vị.”

Trần Yên Thực hừ hừ vài tiếng, cũng không làm khó anh, Tạ Cảnh Thâm còn nói thêm: “Anh xem trên mạng có người chia sẻ kinh nghiệm, nói lúc mang thai nên thường xuyên nghe nhạc, sau này sinh cực cưng ra, nếu bé khóc, mở nhạc lên thì bé sẽ nín khóc.”

“Anh còn tra cái này nữa hả?”

“Uh, có muốn thử một chút không, anh tìm mấy cái CD của Tạ Tịnh Nghiêu.”

“Được.”

Khúc nhạc Piano dần dần vang lên cả căn phòng.

Tạ Cảnh Thâm nói: “Tạ Tịnh Nghiêu nói này cái CD là em ấy thích nhất, em nghe có hiểu không?”

Trần Yên Thực lắc đầu liên tục: “Ngữ âm của em không được đầy đủ, làm sao nghe hiểu được?”

Tạ Cảnh Thâm cười nói: “Ngữ âm của chúng ta đều không được đầy đủ, sinh con gái ra ngữ âm cũng không đủ thì làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ thì cũng là con gái của em.”

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ tóc của cô: “Anh cảm thấy con gái học thanh nhạc nhảy múa cũng tốt, cũng có khí chất, em nói xem?”

Trần Yên Thực mất hứng: “Ha ha... Lúc em còn nhỏ không học gì cả.”

“Uh, em là trời sinh lệ chất.”

Được rồi, Trần Yên Thực tỏ vẻ bản thân lại được dỗ vui vẻ rồi.

Trần Yên Thực có chút mệt mỏi, âm nhạc nhẹ nhàng thư giãn cộng thêm vòng tay ấm áp quen thuộc, cô chìm vào giấc ngủ rất nhanh.

Lúc thức dậy, sắc trời đã nhá nhem, đèn bàn trong phòng đã mở, không đến mức cô thức dậy không nhìn thấy gì.

Trần Yên Thực xuống giường, đẩy cửa phòng ra, đèn phòng khách sáng, trong phòng bếp còn có tiếng xào rau, cuộc sống của cô giống heo quá, ngủ dậy thì đã có người chuẩn bị thức ăn cho rồi.

Mở rèm cửa sổ ra, theo cửa cô góc độ có thể nhìn đến đối diện này căn lầu, trên cơ bản đều đèn sáng, mọi nhà lên đèn, cuộc sống tuy bận rộn nhưng trôi qua vô cùng phong phú và thỏa mãn.

Trần Yên Thực đi đến cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng cao thẳng của Tạ Cảnh Thâm, lúc này anh đang dùng đôi tay cứu người của mình để nấu canh cho cô.

Lúc ăn cơm, Tạ Cảnh Thâm gấp chút rau xanh bỏ vào trong chén cô: “Ăn nhiều rau dưa một chút, hỗ trợ tiêu hóa, cục cứng lớn hơn khiến em dễ bị chèn hệ tiêu hóa, có thể thường cảm thấy bụng bị trướng hoặc táo bón, bình thường em phải ăn nhiều chất xơ vào.”

Lại bắt đầu dong dài =.=, Trần Yên Thực gật đầu: “Đã biết đã biết rồi mà.”

Tạ Cảnh Thâm thấy thế nghĩ rằng e là cô không nghe lọt tai, nhưng mỗi bữa không thể ăn với cô, không thể nhìn cô, phải chính bản thân cô chú ý nhiều một chút, anh tính nói gì đó, Trần Yên Thực lại nghiêng đầu nhìn anh, làm mặt xấu với anh: “Em nghe rồi, phải ăn nhiều rau dưa.”

Tạ Cảnh Thâm không làm mặt nghiêm nữa, cảm xúc của cô luôn dễ dàng ảnh hưởng đến anh.

Ngày giường trẻ con được đưa đến, Tạ Cảnh Thâm lập tức chuyển tâm lắp ráp nó, Trần Yên Thực đứng một bên làm trợ thủ cho anh, trong lúc đó giữa hai người hình thành nên một loại ăn ý không thể nói thành lời, cùng chờ mong cục cứng sắp chào đời.

Bọn họ chọn giường trẻ con khá lớn, trẻ em dưới ba tuổi vẫn ngủ được, không gian khá lớn, sau khi lắp ráp xong, trải chăn bông nhỏ lên, treo chiếc màn nhỏ màu hồng nhạt, Trần Yên Thực đặt con búp bê bằng vải nhung lên trên giường.

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ bụng của cô: “Chúng ta cùng chờ tiểu công chúa ra đời thôi.”

Trần Yên Thực lười phản bác anh, có lẽ là do ảnh hưởng của Tạ Cảnh Thâm, tất cả đồ chơi đều mua loại dành cho bé gái.

“Tạ Cảnh Thâm, anh nghĩ ra tên hay hay cho con chưa?”

“Vẫn chưa, từ từ rồi nghĩ, không vội mà.”

Ngày xuân ánh mặt trời tháng giêng, trong phòng ấm áp, lòng người cũng ngọt ngào.

Bỗng nhiên Trần Yên Thực sợ hãi kêu lên một tiếng: “Cục cứng vừa mới động, là động à?”

Tay Tạ Cảnh Thâm luôn đặt trên bụng cô, đương nhiên cũng cảm nhận được, anh cũng giống Trần Yên Thực, cũng tràn đầy kinh hỉ, nhin không được hôn lên sườn mặt của Trần Yên Thực: “Uh, là động, bé chào chúng ta.”

“Thật ngoan.”

Ấn, thật tốt, cũng may có cục cứng ngoài ý muốn này, mà thành toàn cho tâm nguyện hơn mười năm của anh - cưới cô làm vợ, nhin không được anh lại ôm chặt Trần Yên Thực thêm một tí.

Trần Yên Thực cũng xúc động: “May mà em không bỏ rơi con.”

“Anh không thể để em phá bỏ con được, nhưng may mà em đã tự nghĩ thông suốt rồi.”

Trần Yên Thực chau chau mày, chờ anh tiếp tục nói hết.

Vốn Tạ Cảnh Thâm không muốn nhiều lời, nhưng chạm phải ánh mắt của cô, đành tiếp tục nói hết : “Ngày đó em với Tiết An An đi bệnh viện, vị bác sĩ đó là đồng nghiệp của mẹ, không ngờ, em dễ bị thuyết phục như vậy.”

Trần Yên Thực nghĩ nghĩ mới nhớ lại, gần đây sống thanh nhàn quá, đầu óc cũng không dùng được nữa: “Nói như vậy thì anh để ý cục cưng thật, vậy sao anh không nói với em sớm một chút, em cần gì phải rồi tẩm như vậy?”

“Nếu anh nói với em từ sớm, chúng ta kết hôn, sinh cục cưng này ra, có thể là em sẽ đẩy anh ra rất xa, chỉ khi chính em ý thức được mình thương yêu đứa con này bao nhiêu em mới cam tâm tình nguyện lo lắng kết hôn với anh.”

Trần Yên Thực cẩn thận nhớ lại quang cảnh ngày đó, anh nói cũng đúng, cô nếu là bị bức đến cùng, chỉ sợ tâm phiền ý loạn, sinh ra tâm lý trái nghịch, chỉ khi tất cả mọi người đều nói với cô rằng cô không thể giữ đứa bé này lại được, cô mới ý thức được trong lòng mình luyến tiếc, sau đó mới muốn giữ đứa bé lại, rồi sau đó, anh bày tỏ thái độ của mình, cho cô và cục cưng một tia hi vọng, tiếp theo, bọn họ thuận buồm xuôi gió kết hôn.

Trần Yên Thực ngắc đầu, dắc ý dương dương: “Anh nói đúng, không nhìn ra, thì ra Tạ Cảnh Thâm anh lại muốn cưới em như vậy, phải tốn không ít tâm tư để nghĩ đến suy nghĩ của em à nha.”

Tạ Cảnh Thâm cười nhẹ: “Đúng, anh hi vọng đời này của em luôn buộc ở cùng với anh.”

Trần Yên Thực xoay người, ôm lấy eo của anh, dúi đầu vào ngực anh: “Phải xem tâm tình của em đã.”

“Này vợ anh ơi, em ở với anh, tâm tình còn không tốt sao?”

Cô rầu rĩ cười ra tiếng: “Tốt lắm luôn.”

Mắt thấy trời sắp vào tháng tư, Tạ Cảnh Thâm nhớ lúc trước có hứa với cô dẫn cô ra ngoại ô ngắm hoa đỗ quỳen nở, anh lập tức đề nghị với cô, Trần Yên Thực nhanh chóng đồng ý.

Trong thành phố đã bắt đầu triển lãm hoa đỗ quỳen từ năm ngoái, hai người đều là người sinh ra và lớn lên ở thành phố H, hoa đỗ quỳen này không biết đã ngắm qua bao nhiêu lần, đi ngoại ô cũng chỉ là đổi mới không khí, đổi hoàn cảnh đi một chút, giải sầu mà thôi.

Lúc Thẩm Lệ nói chuyện phiếm với Trần Yên Thực biết được, nhất thời hưng phấn, nói không khí vùng ngoại ô rất tốt, đang suy nghĩ nên dẫn Hiếu Hiếu đi đâu để chơi, một khi đã như vậy, không bằng hai nhà cùng đi, Trần Yên Thực lí nào lại không đồng ý.

Tạ Cảnh Thâm đặt khách sạn, hai nhà tìm một ngày rồi rồi đi, buổi chiều đến, ở chỗ đó ngủ một đêm, buổi chiều ngày kế tiếp trở về, không làm vướng bận việc đi làm.

33. Chương 35

Hơn hai giờ đi xe, Tạ Cảnh Thâm thì không sao, nhưng Trần Yên Thực thì lại ngồi mê mê mang mang, thầm muốn ngủ một giấc cho thật đã trước, nên chào hỏi một nhà Thẩm Lệ xong lập tức về phòng.

Giặt giũ quần áo đều do một tay Tạ Cảnh Thâm lo liệu, Trần Yên Thực không để ý đến nó lắm, lúc cô tìm quần áo đi tắm mới phát hiện, quần áo của hai người bọn họ đều chỉ mang theo một bộ, riêng quần lót của cô thì lại có mấy cái.

Mặt Trần Yên Thực không khỏi đỏ lên, từ khi có thai cô hận không thể một ngày thay ba cái quần lót.

Lúc ở nhà, đồ lót của cô và Tạ Cảnh Thâm đều là tách ra giặt, đương nhiên có khi Tạ Cảnh Thâm thức dậy sớm, sẽ lấy đồ của cô đi giặt hết, tuy đã sinh hoạt chung mấy ngày nay, nhưng thân mật như thế cũng đủ khiến cô thẹn thùng, tuy rằng sau này cô chú ý nhiều hơn, nhưng cũng có khi sơ suất.

Tạ Cảnh Thâm, đúng là hơi cẩn thận quá mức.

Tạ Cảnh Thâm anh không hề cảm thấy ngại ngần gì, giúp vợ giặt đồ lót thì làm sao? Chút việc nhỏ ấy không đáng để ý.

Anh còn để ý từng thay đổi trên Trần Yên Thực hơn cô nữa, mà để ý đến cô từng chút như thế, đã là thói quen mất rồi.

Vùng ngoại ô dầu sao cũng thanh tịnh hơn trong nội thành, không khí cũng trong lành, tuy rằng bọn họ ở khách sạn, không gian cũng nhỏ không khác gì ở nhà, nhưng sau khi tắm rửa một lần, đúng là thoải mái hơn nhiều, Trần Yên Thực đứng cạnh cửa sổ hít mạnh luồng không khí tươi mới này, quả thật thay đổi không gian, tâm tình cũng thoải mái hơn nhiều.

Cô ăn mặc đơn giản, tuy bây giờ đã là mùa xuân, thời tiết cũng xem như ấm áp, có điều ở vùng ngoại ô hơi lạnh, Tạ Cảnh Thâm cầm một cái áo khoác đi đến.

Tạ Cảnh Thâm phủ thêm áo khoác cho cô, ôm cô từ phía sau, lưng anh cúi xuống, cầm đặt trên bờ vai cô, cọ xát mặt cô vô cùng thân thiết.

Phòng của họ nằm ở vị trí rất tốt, mở cửa sổ là có thể nhìn thấy một cánh đồng hoa, gió khẽ lay động, rất xinh đẹp, lòng người cũng nhẹ nhàng hơn.

“Thích không?”

“Uh, đến nơi này tâm tình khá hơn nhiều.”

“Thích thì cứ nói, tuần trăng mật chúng ta cũng đi một nơi như vậy, đến lúc đó lại đi tìm thêm, anh cũng không biết nơi nào đẹp nữa.”

Trần Yên Thực ngẩn người: “Tuần trăng mật?”

“Ừ, em mang thai, nên tạm thời không thể đi, chờ sinh cục cưng ra chúng ta nhất định phải đi tuần trăng mật.”

“Cục cưng cũng sinh ra rồi, còn đi tuần trăng mật cái gì nữa chứ?”

“Sao mà không đi? Bảy tám chục tuổi còn đi được cơ mà.”

Tuần trăng mật tuyệt đẹp, đây mới là mặt trận của anh, anh đã mong chờ nó từ rất lâu, rất lâu, rất rất lâu...

Bảy tám chục tuổi... tại sao từ này được nói ra từ miệng của anh lại trở nên lãng mạn như thế chứ? Trần Yên Thực giễu cợt anh: “Bảy tám chục tuổi đi không nổi đâu.”

“Anh công em đi.”

“Chưa chắc đâu, không phải nói tuổi thọ trung bình của nữ cao hơn nam sao, nói không chừng khi đó anh đang tiêu tụy vì bệnh còn cần em đỡ đấy.”

“Xem ra mỗi ngày anh phải kiên trì tập luyện thân thể, để sau này già đi em bớt mệt nhĩ. ==”

Cô mấp má môi, không giấu nổi tâm tình ngọt ngào: “Em không sợ mệt.”

“Nhưng anh không muốn Trần Yên của anh vất vả như vậy, hơn nữa anh không mong mình sẽ rời khỏi nơi này trước em.”

Trần Yên Thực ngẩng đầu nhìn anh, thật không biết diễn tả cảm giác này như thế nào.

“Nếu anh đi trước, nhất định em sẽ rất đau lòng.” Anh hơi cười nhạo cô, “Chỉ anh đau lòng là đủ rồi.”

Trần Yên Thực không nói nữa, nghiêng thân thể tới trước, tựa vào cửa sổ, khóe miệng không ngừng tràn ra ý cười. Bây giờ bọn họ mới 29 tuổi, cách bảy tám chục tuổi tận bốn năm chục năm, mà chưa chắc đã sống lâu đến vậy, thời gian họ còn trên đời này, đều sẽ làm bạn với nhau, họ còn có thể cùng nhau nuôi dạy một hai đứa con, củi gạo dầu muối tương dấm dưa trà, yêu thương người, bảo vệ hạnh phúc đơn thuần nhất trên trần đời.

Tạ Cảnh Thâm cũng nghiêng người tới trước như cô, một tay đặt trên bụng của cô, mười ngón tay kia đan chặt với cô, nhần cười trên ngón áp út rất đơn giản, nhưng lại cứ thu hút ánh mắt của người ta, Trần Yên Thực nhìn vậy thì hơi ngẩn ngơ, một lớn một nhỏ, rất tương xứng.

Ngón áp út, Ring Finger, sau khi kết hôn sẽ biến từ vô danh sang hữu danh, Tạ Cảnh Thâm và cô trói buộc cùng nhau.

Một trận gió nhẹ thổi tới, Tạ Cảnh Thâm đưa tay đóng cửa sổ lại: “Vào đi thôi, ngủ một lát đi, lát nữa sẽ gọi em dậy ăn tối.”

Trần Yên Thực để mặc anh nắm, oán trách nói: “Lại là ngủ ăn, ăn ngủ, vậy thì khác gì ở nhà chứ?”

“Không khác gì nhau cả, chỉ là đổi chốn ngủ mà thôi, lúc này không phải là em than mệt sao?”

“Tắm rửa xong, bây giờ cũng không mệt nữa.”

“Ngồi xe lâu như vậy, cục cứng cũng muốn nghỉ ngơi rồi.”

Được rồi, mặc dù nói không muốn ngủ, nhưng dính vào giường không bao lâu thì cô đã chìm vào giấc ngủ rồi.

Cho đến vào tối, Trần Yên Thực cảm thấy trên bụng hơi ngứa ngứa, mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy Khương Hiểu Hiểu leo lên giường của họ, dè dặt cẩn thận sờ sờ bụng của cô.

Trần Yên Thực không nói gì cả, chỉ nằm đánh giá cô bé, vì thân thể không khỏe mạnh, nên gương mặt cực kì nhỏ nhắn, không có chút thịt nào, càng làm nổi bật đôi mắt to tròn, thật là đứa bé khiến người khác không thể không yêu mến.

“Dì à, dì dậy rồi, mẹ bảo con đến gọi dì và chú ra ăn cơm.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, đứng lên: “Hiểu Hiểu thích em gái không?”

Khương Hiểu Hiểu gật đầu: “Chú nói trong bụng của dì có em gái, còn hơn bốn tháng nữa là con có thể thể nhìn thấy em ấy rồi.”

“Uhm, đến lúc đó Hiểu Hiểu phải giúp dì chăm sóc em gái nhé.”

“Được ạ.”

Lúc này Tạ Cảnh Thâm đã đi tới: “Mặc áo khoác vào, đi ăn cơm, anh chờ em.”

Trần Yên Thực làm mặt quỷ, mang giày vào, đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu một phen. Lúc đi ra, Tạ Cảnh Thâm nắm tay Khương Hiểu Hiểu chờ cô ở cửa, Khương Hiểu Hiểu nhìn thấy cô lập tức đi qua cầm tay cô, bỗng nhiên Trần Yên Thực cảm thấy thật thần kỳ, về sau cục cứng của họ cũng sẽ như vậy, một tay nắm tay mẹ, một tay nắm tay ba.

Chồng của Thẩm Lệ là một người làm ăn nho nhã, gọi là Khương Hoa, suốt quá trình không nói lời nào, Tạ Cảnh Thâm cũng thế, hai người đàn ông đều rất kiệm lời, nên chỉ nghe thấy giọng nói của Trần Yên Thực, Thẩm Lệ và Khương Hiểu Hiểu.

Sau khi ăn xong Tạ Cảnh Thâm dẫn cô ra ngoài đi dạo, một nhà Thẩm Lệ ra về từ sớm.

Ban đêm gió lớn, Tạ Cảnh Thâm giúp cô cài lại áo khoác, nắm tay cô đi dọc theo khách sạn.

Chung quanh khách sạn trồng không ít cây hoè gai, gió thổi cây lá lay động, hai người im lặng, không cần nói chuyện, cũng rất hài lòng.

Trần Yên Thực không biết nghĩ đến cái gì, đi đến trước mặt Tạ Cảnh Thâm đối mặt với anh, lùi lại một bước rồi nói: “Em...”

Cô nói vừa mở đầu, Tạ Cảnh Thâm đã sải bước đến trước mặt cô ẩn mặt cô vào ngực anh, giọng nói của anh rất nhẹ: “Đừng nói chuyện.”

Trần Yên Thực không rõ việc gì, gật gật đầu trong lòng anh, lúc này Tạ Cảnh Thâm mới buông cô ra, Trần Yên Thực ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Tạ Cảnh Thâm.

Đột nhiên Tạ Cảnh Thâm vươn tay ra ma sát môi của cô: “Có thể hôn em không?”

Vốn anh không phải đang trưng cầu ý kiến của anh, không đợi cô trả lời đã hôn xuống, một tay vòng ra phía sau của cô, một tay dịu dàng xoa mặt cô, Trần Yên Thực chỉ biết nắm chặt lấy quần áo trên người anh, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Trần Yên Thực bị hôn đến mơ mơ màng màng, bỗng dưng nghe thấy một tiếng ưm, cô hơi giật mình một chút, muốn nghe tiếp, nhưng không còn tiếng gì nữa, Tạ Cảnh Thâm nhận thấy cô không chuyên tâm, nhẹ nhàng cắn cắn môi cô một cái, lý trí của cô vừa tìm được đã bay mất.

Nhưng không bao lâu cô lại nghe vài âm thanh nữa, tiếng người phụ nữ ưm hòa cùng hơi thở của đàn ông, hình như cách đó khá xa, cô tính lắng nghe, thì bỗng nhiên lỗ tai của cô bị Tạ Cảnh Thâm che lại.

Cái hôn này không biết giằng co trong bao lâu, bây giờ Trần Yên Thực đang bất động để cho Tạ Cảnh Thâm hôn mình, đương nhiên cô chưa nói tới kỹ thuật hôn gì đó, dù sao mỗi lần đều do Tạ Cảnh Thâm dẫn dắt, bình thường cô và Tạ Cảnh Thâm hôn nhau vài phút cũng không thành vấn đề.

Vất vả lắm mới được buông ra, Tạ Cảnh Thâm lại kéo cô vào trong lòng mình, Trần Yên Thực dựa vào lồng ngực của anh, cảm nhận nhịp đập cực nhanh của tim anh, muốn tránh ra, đầu lại bị anh đè chặt, muốn phát hỏa, Tạ Cảnh Thâm lại thì thầm bên tai: “Đừng nói chuyện.”

Thật kì lạ...Tuy trong lòng vẫn còn gút mắc, nhưng lời Tạ Cảnh Thâm nói cô luôn chấp hành một cách vô ý thức.

Một tay Tạ Cảnh Thâm đặt ở đầu cô, một tay đặt ở eo cô, cứ ôm vậy mà về, Trần Yên Thực không thể không theo bước chân của anh, tuy rằng cách đi rất kỳ quái, nhưng vì có Tạ Cảnh Thâm, một đường cực kì thông thuận không có gì ngăn trở.

Đi được một đoạn, Tạ Cảnh Thâm mới bằng lòng buông cô ra, Trần Yên Thực cau mày chờ anh đưa ra một lời giải thích.

Anh không nói gì cả, chỉ là bộ dáng trông thật thỏa mãn, lôi kéo cô tiếp tục đi về.

“Vừa nãy có âm thanh gì phải không anh?”

“Không có.”

“Không có sao anh che tai em?”

“Em không biết như vậy mới hôn sâu hơn sao?”

“...” Quả nhiên Tạ Cảnh Thâm cũng không ngoại lệ, không biết trong đầu suốt ngày suy nghĩ cái gì, có điều xét thấy nhân vật anh tưởng tượng đều là mình, nên Trần Yên Thực cảm thấy, uhm, điều này vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Trần Yên Thực suy nghĩ đến âm thanh nghe được khi nãy, vì không ngừng bị quấy rầy, nên vừa nãy cô cũng không nghĩ ra được gì, bây giờ nghĩ lại, càng ngày càng cảm thấy, giống như, có gì đó không đúng?

Âm thanh này tập hợp trong đầu cô, rất dễ liên tưởng đến hình ảnh diễn tình.

Với chỗ vừa nãy của bọn họ..., cho nên, có người ở bên ngoài...

Trần Yên Thực bỏ tay Tạ Cảnh Thâm ra, bước đến mặt anh, lúc bước tới còn đạp chân anh một cái.

Tâm tình Tạ Cảnh Thâm đang sung sướng, cũng biết vì sao cô lạ như vậy, nhưng anh không thể nào thừa nhận được, làm bộ hồ đồ: “Sao vậy?”

Trần Yên Thực hung hăng trợn mắt nhìn anh: “Anh còn không biết xấu hổ mà còn hỏi à?”

“Rốt cuộc là sao thế?”

“Lúc nãy anh suy nghĩ cái gì vậy?”

“Đương nhiên là nghĩ đến em, còn có thể nghĩ đến cái gì nữa?”

Anh vẫn chưa ý cười, Trần Yên Thực cảm thấy nụ cười này không có ý tốt: “Vừa nãy, chỗ đó không có người chứ?”

Cô hỏi cực kì hàm súc, Tạ Cảnh Thâm biết tuyệt không thể đáp ‘đúng vậy’: “Có người nào cơ?”

Rất đáng giận, Trần Yên Thực đẩy anh ra: “Nhất định là anh biết, em mặc kệ anh đang nghĩ đến cái gì, anh không nghĩ đến em là được rồi.”

Trần Yên Thực về phòng mà vẫn còn giận chuyện này, từ nãy đến giờ không cho Tạ Cảnh Thâm sắc mặt tốt: “Em biết trong lòng anh cho suy tính gì, nhưng mà, không được đâu! Anh cũng nghĩ lại xem, dạng người gì mới bên ngoài... làm như vậy.”

“Dạng người gì? Hả? Ai cũng có thể mà, lấy bầu trời đêm làm chăn, không phải thú vị lắm sao?”

Trần Yên Thực đá anh một cái, ha ha, lần này thì chịu thừa nhận rồi ha?

“Em thấy chỉ có trộm ~ tình mới trộm bên ngoài như vậy, còn nếu là vợ chồng hợp pháp, người yêu, thì trong nhà, trong khách sạn, ở đâu mà không thể...” Cô vốn muốn nói chỗ nào mà không làm được, nhưng người ôm cô từ phía sau cứ cười không ngừng, mặt cô hơi đỏ lên, sao bây giờ cô nói chuyện cũng không còn ngại ngùng gì nữa rồi.

Trần Yên Thực thụt khủy tay ra phía sau, không lưu tình chút nào, Tạ Cảnh Thâm thét lớn một tiếng, không thể không nổi lồng cô ra: “Ồ bên ngoài đương nhiên có cái thú vị bên ngoài, em không thể nhìn vấn đề một cách phiến diện như vậy được.”

“Tùy anh, anh thích vậy thì dừng động tới em, em không thêm với anh đâu.”

Tạ Cảnh Thâm thấy cô xê dịch ra nhìn mình chằm chằm, ánh mắt này rõ ràng đang nói: “Anh dám tìm người người khác thử xem?”

Tạ Cảnh Thâm làm sao biến ý nghĩ thành thực tiễn được, ý tưởng của anh nhiều lắm, ngẫm lại thì chỉ là nhất thời mới lạ mà thôi, anh không nhớ lâu, lại dính vào cô: “Ai nói muốn làm cái gì chứ? Anh làm sao nở làm gì với em bên ngoài được? Hả?” Lúc anh nói chữ “Làm” kia, cố ý cắn cắn tai Trần Yên Thực, nháy mắt tai Trần Yên Thực đỏ lên, “Bên ngoài phiêu lưu khá cao, nhờ bị người khác gặp được, anh không hi vọng bộ dáng lúc em gọi tên anh bị người khác thấy được.”

... Quả nhiên lời nói của người đàn ông có nhan sắc như trở bàn tay, cô đúng là không phải đối thủ của anh...

“Có điều ở trên xe mà nói cũng được lắm, anh còn muốn mang em đi tắm suối nước nóng, ở trong nước thì sao, hả? Đúng rồi, đầu tiên là ở nhà, mỗi góc...”

Trần Yên Thực đã sắp hóa đá, Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Em cảm thấy như thế nào? Em thích ở đâu vậy?”

Ở đâu cô cũng không thích có được khônggggggg! Không thể cứ ngốc mãi trên giường saoooooooo! >_____

Trần Yên Thực đẩy anh ra, đi vào phòng tắm kì cọ một phen, nàng nhìn mình trong gương, trên mặt thêm chút thịt, bụng lớn phệ phệ, dáng người biến dạng quá chừng, sao anh có thể tưởng tượng với mình nhiều vậy? Kì lạ? Cô không thích chính mình có được không?

Cô sờ sờ gương mặt người phụ nữ trong gương, nghĩ rằng bây giờ cô đã được xưng tụng là người phụ nữ luống tuổi có chồng, nếu là lúc trước, cô nhất định sẽ thóa mạ bản thân có vóc dáng như thế này, nhưng lúc này cô đã có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện này rồi, vì cục cưng trong bụng, có gì không thể chứ? Nhưng mà sau khi sinh cục cưng ra, nhất định cô phải nỗ lực trở về vóc dáng ban đầu mới được.

Tạ Cảnh Thâm thấy thần sắc khi cô bước ra khác với lúc bước vào, có chút buồn bực, nhưng cô ngồi trên giường, cứ nhìn anh như vậy chứ chẳng nói gì, biến thành anh cũng không biết mở miệng như thế nào.

“Tạ Cảnh Thâm.” Cô kéo kéo vạt áo của anh, như là muốn làm nũng, nhưng không chịu nói gì cả, chuyển thành ôm lấy eo anh.

Tạ Cảnh Thâm cũng có chút dở khóc dở cười, vừa rồi còn trợn mắt nhìn anh, đảo mắt đã biến thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn rồi, quả nhiên cảm xúc phụ nữ có thai không cần tích cực quá mức.

“Ngoại trừ bên ngoài ra, anh muốn ở đâu, em chịu tất.” Lúng ta lúng túng nói xong, cô lập tức chuyển người lại, lên giường, quần chắn, ngủ.

Tạ Cảnh Thâm di.ennn d/lê quui donnn ngơ ngẩn vài giây, mới đi tới gần: “Anh không nghe nhầm chứ?”

“Không nhầm.” Cô che mặt quần chắn rầu rĩ lên tiếng, ngay cả bộ dáng này của cô anh còn xem cô là bảo bối, cô theo anh quây một lúc, có gì mà không được?

Tạ Cảnh Thâm kéo đầu cô từ trong chắn ra: “Anh chỉ nói như vậy thôi, em tưởng thật sao?”

Trần Yên Thực nhú mi, thì ra là đùa cô, ý gì đây?

Tạ Cảnh Thâm kể sát tai cô nói nhỏ: “Không phải là anh suy nghĩ như vậy đâu, chỉ là anh luôn nằm mơ ở khắp mọi nơi.”

Anh nói mơ gì đó, đương nhiên là để chỉ giấc mơ không thuần khiết rồi, anh không tí e dè, thập phần thần nhiên, dường như chuyện mơ thấy cô là chuyện cực kì bình thường, vốn không đáng giá ngạc nhiên. Trần Yên Thực nghe anh đề cập đến vài lần, tuy rằng cố gắng không nghĩ nhiều, nhưng trong lòng ngọt muốn chết.

Nếu những lời này xuất phát từ miệng người khác, e rằng Trần Yên Thực sẽ ghê tởm đến mức ngay cả cơm chiều cũng nôn ra, trong tiềm thức, cảm thấy bị người khác nằm mơ thấy loại chuyện đó cực kì ghê tởm, ngay cả chính cô cũng cảm thấy bẩn, lúc trước cô chưa từng yêu đương, cũng không phải không có ai lấy chuyện đó ra trêu đùa cô, lúc đó cô hận không thể chạy nhanh đi tắm rửa một cái, mạnh mẽ chà chà cọ cọ, nhưng từ miệng Tạ Cảnh Thâm ra chẳng khác gì chuyện đứng đắn, cảm giác của cô cũng hoàn toàn thay đổi, chỉ cảm thấy cả trái tim như đang ngâm mình trong hồ mật, biết được người mình thích nảy sinh dục vọng sinh lý với mình, uh, đúng là rất vui vẻ, hơn nữa, cô loáng thoáng nghe lời anh kể, hình như từ trước đến nay nhân vật nữ chính trong giấc mộng của anh chỉ có cô mà thôi, chưa từng có ai khác, từ thân đến tâm của anh, hoàn toàn đều chỉ thuộc về riêng mình cô mà thôi.

Bị Trần Yên Thực dùng ánh mắt tò mò nhìn, cô đang cổ vũ anh à? Lần đầu tiên trong đời Tạ Cảnh Thâm thảo luận... mộng xuân với người ta.

Lúc nằm mơ anh cũng không nghĩ tới, anh cho rằng mình chỉ dám hi vọng chứ không thể làm được, không ngờ thiên hạ lại trong vòng tay anh, đắp chung một chăn với anh, nghe anh nói về việc này...

“Lần đầu tiên nằm mơ, em đoán xem là ở đâu?”

“Ở đâu?” Trần Yên Thực bắt giắc theo anh hỏi thành tiếng, ảo não cắn môi một chút, hình như càng ngày cô và anh đề cập đến chuyện ấy càng bình thường hơn.

“Ngốc quá đi mất, đương nhiên là ở trên giường rồi.”

“...” Đùa cô à!

“Là 17 tuổi.”

Trần Yên Thực lú lẫm, 17 tuổi? Vào năm đó cô chỉ nghĩ đến việc hôn nhau thôi đã mặt đỏ chân run, còn anh thì sao, cô im lặng và im lặng, cô rất hiếu kì làm sao mà người nọ cả ngày tỏ ra đạo mạo đoan chính được thế.

“Vừa mới bắt đầu thì chỉ nằm mơ bình thường thôi, sau này mới bắt đầu có đủ loại cảnh tượng, có một lần ấn tượng rất sâu, là ở trên bàn bóng bàn, anh nhớ em rất thích bong bàn, tình hình chiến đấu rất kịch liệt, sáng hôm sau lúc anh đánh răng chảy rất nhiều máu mũi.”

... Bàn bóng bàn... Tạ Cảnh Thâm ơi anh kỳ cục thật đó...

“Em muốn nghe kịch liệt một chút không?” giấc mơ đó kịch liệt tới mức đến nay anh vẫn hay nhớ lại.

“...” Bỗng nhiên Trần Yên Thực nghĩ đến, khi trung học, cô không phát dục tốt như những nữ sinh khác, cô nhớ lúc học trung học, cô cúp hết điện nước... . Bộ dáng đó của cô, Tạ Cảnh Thâm vẫn xuống tay được ư...

Tạ Cảnh Thâm thấy Trần Yên Thực không phản đối, cho rằng cô chấp nhận, anh lập tức mở miệng nói: “Bắt đầu một chân em chống trên mặt đất, chân còn lại thì...”

Ngay từ đầu Trần Yên Thực vẫn muốn nghe, nhưng anh mới mở miệng, cô cảm thấy tim mình yếu hơn dự kiến, lập tức xốc chăn che mặt anh lại: “Đừng nói nữa.” Sau đó cô quay lưng lại, bỏ chăn ra, ôm mặt mình kín bưng.

Tạ Cảnh Thâm yên lặng hiểu ra, sau một lúc lâu, đột nhiên nói: “Cuối cùng em ngất xỉu.”

... Chỉ dựa vào những lời này cô có thể tưởng tượng được mức độ kịch liệt khi chiến đấu rồi.

“Còn có một lần...”

Anh vừa mở miệng đã bị Trần Yên Thực ngắt ngang: “Anh đừng nói nữa, anh mà nói nữa là em không thêm làm gì với anh hết.”

Đã như vậy, đương nhiên là anh lựa chọn lập tức cầm miệng, thực chiến cái gì, bác sĩ Tạ bày tỏ bản thân rất mong đợi.

Bên kia không còn âm thanh gì nữa, cả trái tim của Trần Yên Thực mới dần dần bình phục lại, không ngờ cảnh giới nổi loạn của người này đạt ngưỡng như vậy, cuộc sống YY (dâm dăng, tình dục) của anh lại phong phú như vậy ~~ thật phong phú ~~...

34. Chương 36

Có điều... nhiệt độ trên mặt Trần Yên Thực dần dần hạ xuống, bỗng nhiên nhớ tới gì đó, cô xoay người lật lên người Tạ Cảnh Thâm, sắc mặt rất nghiêm túc: “Em vừa nhớ tới một chuyện.”

Tạ Cảnh Thâm vuốt ve dọc theo lưng cô, suy nghĩ kiểu diêm vừa nãy vẫn chưa kịp thu lại: “Chuyện gì?”

“Là hôm chúng ta cùng say rượu...”

“Hôm trời tối?” làm sao mà Tạ Cảnh Thâm nghĩ không ra được, chỉ là thích đùa giỡn cô một chút, anh thích thế.

Trần Yên Thực nện cho anh một cái, cuối cùng cũng phải nói trắng ra: “Là hôm uống say í, còn ngày nào nữa hả?”

Tạ Cảnh Thâm ý vị sâu xa ‘à’ một tiếng: “Em đang nói đến buổi tối đầu tiên của chúng ta đấy à?”

Không đứng đắn! Nhưng mà một cặp tình nhân nói chuyện không đứng đắn, bị người kia đùa giỡn xấu hổ thì cũng sung sướng.

“Đúng vậy, chính là hôm đó, anh nói là em, bỏ nhào vào anh đúng không?”

Đột nhiên lý trí Tạ Cảnh Thâm quay trở lại, bỗng dưng có dự cảm không tốt lắm, nhưng mà, anh đâu có nói xạo đâu: “Anh... đâu có nói thế đâu.”

“Rõ ràng là anh...”

Tạ Cảnh Thâm nghi ngờ nhìn cô, Trần Yên Thực không thể không cẩn thận ngấm lại, hình như anh chỉ luôn nói là cô cởi quần áo của anh, vậy... sau đó thì sao? Sau đó thì anh không nói thêm gì cả, phần còn lại đều do cô mơ mộng cả thôi.

Trần Yên Thực ý thức được mình đã bị người ta dẫn dắt sai đường, hung dữ nhìn anh: “Nói, ngày đó em cởi quần áo của anh ra, rồi sao nữa?”

Tạ Cảnh Thâm quyết định thả lỏng thần được khoan hồng: “Em cởi đồ của anh, sau đó còn tắm rửa cho anh nữa, nhưng vì quá say, nên chính em đã tự ngã xuống trước rồi.”

Cho nên nói, làm chuyện xấu vốn chính là anh đúng không! Biết mà, mò nó, nếu không phải lúc nãy anh tỏ vẻ... dục vọng mãnh liệt với mình, thì cô cũng không thể nào nghĩ ra được. Rõ ràng là người chịu trách nhiệm phần nội dung là anh! Tuy rằng lúc đó cô cũng cảm thấy mình không thể nào làm ra chuyện bỏ nhào

vào một người đàn ông, nhưng cô đuối lý, cũng ngại nói nhiều về chuyện đó, kết quả... A a a quả nhiên là cô bị dẫn đường sai rồi.

Trước khi cô kịp phát hỏa Tạ Cảnh Thâm đã vội nói: “Em cũng biết mỗi lần anh nằm mơ thấy mộng xuân, nhân vật chính đều là em, cho nên, em đã cố sạch sẽ trước mặt anh, anh cũng đành làm một phen ‘rượu không say người tự say’ thôi :D.”

Trần Yên Thực hằm hằm nhìn anh, hiển nhiên không hài lòng với lời này.

“Lúc đó anh nghĩ gạo nấu thành cơm, em sẽ không chạy thoát nữa.”

Hừ hừ

~“Anh biết việc anh làm không quang minh lỗi lạc, xin lỗi em.”

Coi như thành khẩn, nhưng Trần Yên Thực quay đầu đi, dư quang quét mắt nhìn anh: “Không thèm nhận! Mình làm chuyện xấu, lại còn muốn đổ trên đầu chị à.” Nói thật Trần Yên Thực làm gì giận thật, lúc này là lúc tình nồng ý mật, chuyện sai gì lại không thể buông được cơ chứ.

Tạ Cảnh Thâm cũng nhìn ra, xoay đầu cô qua, hôn lên, khiến cô không rảnh nhớ lại chuyện này.

Trần Yên Thực gào khóc gọi bậy, có khi nào là đối thủ của anh đâu, Tạ Cảnh Thâm cười nói: “Khẩu thị tâm phi, nói lời dễ nghe sẽ bỏ qua cho em.” Sau đó lại bị hôn tiếp. TT^TT

Vất vả lắm mới được buông tha, Trần Yên Thực trừng mắt nhìn anh, nhưng lại không có chút lực sát thương nào: “Anh! Đêm nay ngủ ngoài sofa!”

Cô nói nghiêm chỉnh, Tạ Cảnh Thâm cảm thấy nếu không cho cô mặt mũi nào thì quá xem thường người ta, gật đầu cười đồng ý: “Được.”

Tạ Cảnh Thâm ngoan ngoãn đi ngủ ở sofa, có điều anh tương đối tỉnh ngủ, lúc nào cũng chú ý động tĩnh trong phòng ngủ.

Không có người ôm, Trần Yên Thực phải lăn qua lăn lại nhiều vòng mới ngủ được.

Trong giấc mộng, đột nhiên lòng bàn chân được xoa bóp, cô vẫn không thức, hừ hừ, mơ màng muốn đưa tay xoa xoa, đột nhiên trên đùi lại có thêm một bàn tay to ấm áp.

Đầu gối bị của cô đè lại, chân bị bắt đuối thẳng, bàn chân bị dùng sức dưng thẳng lên, cô hừ hừ, mơ màng mở mắt, lấy khuỷu tay chống người, nhìn cuối giường có người, nhin không được nhú mi: “Tạ Cảnh Thâm, sao anh lại ở đây kia?”

Tạ Cảnh Thâm nghe giọng nói biết cô vẫn chưa thức, bộ dạng này thực làm cho người ta có chút buồn cười: “Không phải em đuối anh đi ngủ ở sofa sao?” Chỉ là anh muốn vào xem thử, nào biết chợt nghe tiếng cô ư hừ, nhìn cô co chân lại, có lẽ là bị chuột rút rồi, dỗ cô, “Em kiên trì vài phút nữa là được rồi.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, hạ người xuống ngủ: “Mau vào ngủ nhé.”

Tạ Cảnh Thâm dọn ra một bàn tay, dùng sức nhu nhu của cô lòng bàn chân, giọng điệu yêu thương: “Em lớn rồi còn thích đạp chân, chắc cẳng chân bị lạnh rồi, đúng là cách anh một chút cũng không được, yếu ớt!”

Vốn phụ nữ có thai đã yếu ớt, với anh cô càng thêm quý giá, việc nhà đều do anh ôm, luôn kiên nhẫn dỗ dành cô, kết hôn mấy ngày nay anh chưa từng nói nặng cô câu nào... . Lại nói, cô yếu ớt không phải do anh chiều thành quen sao.

“Ồn hơn chưa?” Tạ Cảnh Thâm dùng lực nhẹ hơn, trong bóng tối, dịu dàng hỏi cô.

“Uhm.”

Tạ Cảnh Thâm vẫn không buông ra, tiếp tục kéo thẳng đùi giúp cô, lại xoa thêm vài phút, mãi đến lúc cô đã hết hẳn.

Ngủ ngủ.” Trần Yên Thực phủi phủi chân, lúc này Tạ Cảnh Thâm mới buông ra, kéo chăn đắp kín cho cô.

“Em ngủ ngoan nhé, đừng đá chân.”

“Ừ ừ dạ.” Cô vừa nhắm mắt vừa liên tiếp gật đầu, bàn tay vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Làm sao Tạ Cảnh Thâm không rõ ý của cô, lập tức lên giường, ôm cô vào lòng mình, kéo chăn qua đắp kín.

Trần Yên Thực được hơi thở của anh bao bọc, thỏa mãn than một tiếng: “Vẫn là ấm như thế này, ngủ mới thoải mái.”

“Không phải em đuổi anh ra sofa ngủ à?”

Trần Yên Thực gật gật trong lòng anh: “Chờ em ngủ rồi anh phải đi ra sofa đấy.”

Phải, vẫn chưa quá lơ mơ.

Trần Yên Thực bồi thêm một câu: “Tạ Cảnh Thâm, anh đáng.”

“Dậy?”

Trần Yên Thực giãy giụa trong lòng anh, leo lên người anh, kéo kéo mũi anh: “Anh, anh đó, dám gạt em, cái mũi này sắp dài rồi.” Hừ hừ

~Tuy rằng trong bóng đêm, Trần Yên Thực vẫn cảm nhận được ý cười của Tạ Cảnh Thâm: “Không như vậy làm sao ôm được mỹ nhân về? Nếu có thể làm lại từ đầu, anh vẫn sẽ làm như vậy thôi.”

Trần Yên Thực đá anh một cái, ngược lại vì những lời này của anh mà hơi giận thật: “Chết cũng không hối cải.”

Xa cách nhiều năm, lần này gặp lại cô, với anh mà nói, là cơ hội cực tốt, làm sao anh có thể chấp tay nhường cô cho người khác như nhiều năm trước, bây giờ chỉ dùng chút thủ đoạn, cho dù tình cảm cảm thấy không nên làm như thế, nhưng lý trí của anh vẫn lẽ làm như vậy.

Vốn anh nghĩ, để cô từ từ quen với anh, tiện đà chấp nhận anh, bước cùng anh, có lẽ là phải tiêu tốn rất nhiều năm, mà vài năm nay, có nhiều chuyện xấu như thế, tối hôm đó anh hơi say, chỉ là hành động của cô cũng đủ khiến anh thanh tỉnh lại, vào thời khắc đó anh cũng nghĩ bản thân mình thật đê tiện, muốn gao nấu thành cơm, cô có buồn bã thất vọng cũng không làm được gì. May mà ông trời đã giúp anh, sau đêm hôm đó, cô đã có thai.

Bọn họ vốn là bạn học nhiều năm, lại là người cùng thành phố H, hẳn là có rất nhiều cơ hội gặp nhau, trời xui đất khiến thế nào lại chẳng gặp được nhau, lúc này đây, vận mệnh đã kết duyên cho bọn họ rồi.

“Lúc trước em nói em thích anh, là nghiêm túc chứ.”

“Không phải, giả đó! Đùa anh thôi!” Cô vẫn còn giận nè, cái gì mà nếu có một lần nữa, vẫn sẽ làm như vậy? Xem cô là gì? Không cần nghĩ đến cảm nhận của cô à?

Tạ Cảnh Thâm buồn cười: “Lớn thế này còn khẩu thị tâm phi là làm sao? May mà anh biết.”

“Anh biết gì?”

“Anh biết chúng ta yêu nhau, nên cùng nhau qua ngày, lúc trước là anh không đúng, Trần Yên đại nhân đại lượng, sẽ không so đo đâu nhỉ.”

Đã tình ý tương thông, cần gì phải cô phụ thời gian cực tốt, làm sao cô không hiểu chứ?

Nhưng mà: “Tạ Cảnh Thâm, nếu tối hôm đó người cùng anh uống say là một người khác thì sao?” Vậy bây giờ người cùng anh kết hôn không còn là cô nữa, cô ác ý ngồi xuống, càng nghĩ càng giận, nửa thân dưới của ~ dần ông đúng là quần không được! Tạ Cảnh Thâm bất ngờ với chiều này của cô, bỗng dưng nổi lên phản ứng.

Tất nhiên là Trần Yên Thực cảm giác được, đang định trèo xuống, bị anh ôm lại, đột nhiên bầu không khí trở nên mờ ám, giọng nói của anh bỗng khan khàn: “Sẽ không, sẽ không có bất kì người phụ nữ nào khác, chắc chắn anh sẽ không làm liều với phụ nữ, còn uống rượu nhiều như vậy, Trần Yên, vì người đó là em, nên chuyện mới phát triển đến bây giờ, hơn nữa...” Bàn tay của anh bò vào vạt áo ngủ của cô, đi xuống đè hông cô một cái, mặt Trần Yên Thực đã bị đốt nóng, “Anh biết.”

Khi anh ở nước Mỹ, lúc bắt đầu thường hay nhớ về cô, sau này cô gắng chuyển trọng tâm sang việc học thuật, rất ít khi nhớ tới cô, cô cũng ít khi đi vào giấc mộng của anh, tuy rằng đang lúc tráng niên, nhưng anh không hề cảm thấy việc cấm yu (cấm dục) là một việc khó chịu, anh thanh tâm quả dục đến bản thân cũng hoài nghi có phải mình bị vô năng hay không, duy nhất khiến anh thấy mình không bị bệnh đó là một sáng sớm, phát hiện mình có thể “trụ như thần”, đương nhiên khi về nước gặp lại cô, anh không còn bất cứ nghi ngờ gì về bản thân mình cả, chỉ cảm thấy tình lực đầy người mà chẳng có chỗ phát tiết.

Trần Yên Thực đẩy anh một phen, lúc này cô hỏi như vậy chỉ là để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, chứ thật ra sao cô lại không biết Tạ Cảnh Thâm làm gì có chuyện không quản được hạ ~ thân, chỉ có lúc anh nhìn cô, lúc nào cũng cực kì chuyên chú, tràn đầy trong mắt anh cũng chỉ có mỗi mình cô mà thôi, trong mắt Tạ Cảnh Thâm, cô là thứ nhất, tình dục chỉ là chất phụ gia. Mấy ngày nay tới giờ, làm sao cô không cảm nhận được, một người đàn ông có dục vọng với bạn, thì anh ta có thể thích bạn, nhưng một người đàn ông vì muốn chăm sóc cho cơ thể bạn, mà đè nén dục vọng của mình, vậy thì nhất định anh ta rất yêu bạn.

“Trần Yên.” Trong bóng tối, cô có thể cảm nhận được ánh mắt mê say của anh, cô khẽ gật gật đầu.

Tạ Cảnh Thâm xoay người đè cô dưới thân, cố gắng tránh bụng của cô, trong bóng tối đối diện với nhau, bàn tay chạy trên da thịt trắng mịn của cô, Trần Yên Thực nghiêng đầu, đưa tay ngăn tầm mắt của anh lại.

Anh cầm lấy tay cô, ngón tay tinh tế xinh đẹp, cho tới bây giờ mang thai đã tròn tháng năm, ngón tay cô vẫn như cũ, không biến hóa quá rõ ràng, anh đã nhìn không được muốn hôn cô, hôm nay là cô tự mình dâng đến cửa.

Trần Yên Thực cảm nhận được thấm ướt trên tay, muốn rút tay về lại bị anh nắm chặt lấy, rốt cục cô không thể không nhìn về phía anh, phát hiện anh hôn cực kỳ là nghiêm túc, không hề có ý trêu đùa.

Người này thật là, đến lúc này vẫn là không nhanh không chậm, tao nhã mê người.

Mặc dù hiện thời Trần Yên Thực đã có thai, rất không thuận tiện, nhưng có tình yêu tư thể bình thường cũng là tư thể hoàn mỹ, hoàn toàn không cần những tư thế có quá nhiều kỹ xảo, Tạ Cảnh Thâm chỉ cảm thấy mỗi một lần thể nghiệm đều mang đến khoái cảm ngập đầu, khoái cảm tâm lý mới càng khiến người ta thỏa mãn.

35. Chương 37

Ngày hôm sau về khá gấp, vì buổi sáng đột nhiên Khương Hiểu Hiểu bị nôn mửa, đau bụng, không thể không vội vàng quay về.

Sức khỏe Khương Hiểu Hiểu bình thường không tốt lắm, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, tình trạng này cũng không phải là lần đầu tiên.

Thẩm Lệ xin lỗi cô, vì bọn họ không thể không kết thúc chuyến hành trình sớm hơn dự kiến.

“Chị khách khí quá, Hiểu Hiểu bị bệnh ai lại có tâm trạng chạy đi chơi chứ, mau đến bệnh viện mới là việc chính.”

Chỉ là Khương Hiểu Hiểu nằm bệnh viện mấy ngày, tình huống vẫn như cũ không chút chuyển biến tốt đẹp nào.

Từ sau khi Trần Yên Thực kết hôn với Tạ Cảnh Thâm, cô luôn thân thiết với Thẩm Lệ, Khương Hiểu Hiểu cũng rất thích gần gũi cô, cho nên Khương Hiểu Hiểu bị bệnh đương nhiên Trần Yên Thực cũng lo lắng, cực kì siêng đến bệnh viện. Thẩm Lệ nghỉ ngơi ít đã nhiều ngày, cả người gầy đi không ít, Trần Yên Thực có ý muốn Thẩm Lệ về nghỉ ngơi, cô có thể giúp chị trông nom Khương Hiểu Hiểu một lát, nhưng mà làm sao Thẩm Lệ dám phiền đến cô, cô đang mang thai, chính cô còn cần người chăm sóc sao có thể phiền cô được đây? Vậy nên ngược lại Thẩm Lệ bảo cô về đi, không muốn cô đến bệnh viện nữa.

Trần Yên Thực đồng ý, Thẩm Lệ hết lòng chăm sóc Khương Hiểu Hiểu, dường như cô ở đó cũng không giúp được gì, có thể còn phiền đến Thẩm Lệ.

Có điều Thẩm Lệ bên này thì mất ăn mất ngủ, chồng chị Khương Hoa lại chỉ xuất hiện vài lần ít ỏi, lúc trước Trần Yên Thực đến đều bắt gặp Khương Hoa đang vội vàng rời khỏi bệnh viện. Đương nhiên chuyện nhà của người khác, cô không tiện hỏi lắm.

Tuy rằng cô quay lại cuộc sống gốc ở nhà, nhưng mỗi lần Tạ Cảnh Thâm về đều sẽ kể cho cô nghe tình hình của Khương Hiểu Hiểu một chút, để cô khỏi lo lắng.

Đương nhiên Trần Yên Thực cảm thấy anh nói hay không cũng như nhau cả, vì tình hình của Khương Hiểu Hiểu trước sau như một, mỗi ngày đều không thấy có gì tiến triển.

Trần Yên Thực đâm anh một cái, ảo não nói: “Bệnh viện các anh đều là lang băm hết rồi sao?”

Tạ Cảnh Thâm khẽ cười nói: “Em không thể nói vậy được, đối với một bác sĩ như anh mà nói, không thể vợ dũa cả nắm được, về phần kết quả, có tốt có xấu, nhưng em không thể phủ nhận có rất nhiều người nhờ họ mà bệnh tình chuyển biến tốt đẹp, anh biết em đang sốt ruột, nhưng em không thể phủ định toàn bộ thành quả lao động của bác sĩ được.”

“Cá mè một lứa.”

Tạ Cảnh Thâm cố ý thở dài: “Em nói như vậy thật khiến anh đau lòng.”

Trần Yên Thực bị anh lấy lòng “Vậy anh nói đi, hẳn là Hiểu Hiểu không bị bệnh nặng, đau bụng thì có thể nghiêm trọng tới mức nào chứ?”

“Khó nói.”

“Vậy chị Thẩm vẫn ổn chứ?”

“Em hi vọng anh nói như thế nào?”

“Aiz” Trần Yên Thực thở dài, “Chắc chắn chị ấy không dễ chịu đâu, chị ấy lo cho Hiểu Hiểu như vậy, Hiểu Hiểu bị bệnh có lẽ chị còn khó chịu hơn cả Hiểu Hiểu.”

“Thói thường của con người.”

“Tạ Cảnh Thâm, anh thật không có cách gì sao?”

“Trần Yên, sao em như con nít thế, em cho bác sĩ là vạn năng à? Anh không phải là bác sĩ khoa tiêu hóa, đối với bệnh ở hệ tiêu hóa thì bó tay chịu trời.”

Trần Yên Thực nhú nhú mày: “Hừ, em con nít đấy thì thế nào? Ai bảo anh không thích còn cười em làm chi ==?”

... Được rồi, suy nghĩ của phụ nữ có thai bạn đừng suy đoán nữa...

“Sao lại không thích, dù em có thể nào đi nữa anh vẫn thích, sao? Mặt đã béo rồi mà còn thối mặt ra, khó coi lắm đấy.” Tạ Cảnh Thâm nhéo nhéo mặt cô, “Ồ, không sờ không biết, vừa sờ đã giật mình.”

A a a a! Trần Yên Thực đập cho anh một đập, tức giận xoay người muốn đi, Tạ Cảnh Thâm giữ chặt ôm cô vào ngực: “Tình tình càng lúc càng lớn, em còn không biết sao, dù bộ dáng em thế nào đi nữa, trong mắt anh em là đẹp nhất.”

Hừ hừ ~ cút đi...

Thời tiết ngày càng ẩm áp, Trần Yên Thực ngoại trừ ngủ và đọc sách ở ngoài, thì đó là tiếp tục nghiên cứu bếp núc.

Cô rất muốn làm cho Tạ Cảnh Thâm một bữa cơm, bình thường đều do Tạ Cảnh Thâm nấu, cô chỉ cần ăn là được rồi, nhưng cô cũng muốn anh được thoải mái một chút, cho cô tự kỉ chút, ăn cơm cô nấu, chắc anh vui lắm.

Nhưng mà, hình như trong nhà hết muối rồi, lúc này là buổi chiều, có lẽ siêu thị không đông lắm, nghĩ nghĩ, cô quyết định ra ngoài một chuyến, nào biết vừa mở cửa, đã nghe thấy đối diện phát ra tiếng tranh cãi.

Giọng Khương Hoa khá nhỏ, người không bình tĩnh là Thẩm Lệ.

Trần Yên Thực đi ra ngoài cũng không phải, mà đóng cửa lại thì cô hơi hiểu kì. Dù sao ấn tượng của cô về Khương Hoa luôn rất tốt, cảm thấy là một người có phong độ, hơn nữa Thẩm Lệ là một người khá tốt hay giúp đỡ mọi người, ít khi tranh cãi với người khác, huống chi cô vẫn cảm thấy tình cảm giữa vợ chồng Thẩm Lệ rất tốt, chẳng qua, bây giờ xem ra, hình như không phải như thế.

Đương nhiên nghe lén người khác nói chuyện chẳng phải chuyện tốt lành gì, nhưng rõ ràng hai người tranh cãi cho thấy là về chuyện của Khương Hiểu Hiểu, tất nhiên Trần Yên Thực không quang minh chính đại đứng ở góc tường nghe hết.

Nghe ý kia, hình như là Khương Hoa muốn có thêm một đứa con nữa, mà Thẩm Lệ không đồng ý, không khống chế được mà gào lên đời này chị chỉ có một đứa con là Hiểu Hiểu mà thôi, sau đó Khương Hoa nói gì đó Trần Yên Thực không nghe rõ, chỉ nghe thấy Thẩm Lệ càng không khống chế được tiếng nói: “Hiểu Hiểu không sao cả, con bé đã khá rồi.”

Lúc này giọng nói của Khương Hoa mới lớn hơn một ít: “Em biết anh không có ý này mà, đương nhiên anh cũng hi vọng Hiểu Hiểu sẽ khỏe lên mà.”

Thẩm Lệ lạnh giọng hơn, mở miệng cũng có chút khắc nghiệt: “Anh nghĩ thế nào sao tôi biết được, anh đã muốn sinh thêm một đứa nữa, vậy chúng ta ly hôn đi, anh tìm người khác mà sinh.”

Sau đó Thẩm Lệ mang theo bao lớn bao nhỏ nặng nề đi xuống lầu, chị đã quên việc có thang máy ở đây.

Khương Hoa chạy phía sau gọi một tiếng Thẩm Lệ, có lẽ chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của chị, lúc này mới không còn tiếng gì nữa.

Tâm tình Trần Yên Thực hơi có chút phức tạp, có điều phụ nữ thường xử lý theo cảm tính, huống chi phụ nữ trong thời gian mang thai càng có mẩu tính (thiên tính của người mẹ), đương nhiên cô bất bình thay Khương Hiểu Hiểu và Thẩm Lệ, cảm thấy bình thường Khương Hoa chỉ ra vẻ đạo mạo.

Tạ Cảnh Thâm về nhà, cô kể anh nghe chuyện cô nghe được, đương nhiên bỏ thêm không ít ý kiến chủ quan, cứ trách Khương Hoa mãi.

Tạ Cảnh Thâm yên lặng nghe cô nói xong, lúc này mới nâng mặt cô lên, nghiêm túc đánh giá: “Mang thai cũng khiến người ta dần đi sao?”

Lòng Trần Yên Thực tràn đầy phẫn uất, kết quả anh cũng chỉ phán một câu băng quơ vậy thôi, hừ.

“Trần Yên, đầu tiên là anh không đồng ý việc em nghe lén người khác nói chuyện, đây là riêng tư của người khác, em phải tôn trọng.”

“Em...” Trần Yên Thực cũng biết quả thật bản thân không tốt, nhưng theo bản năng muốn phản bác, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Tạ Cảnh Thâm, mới bĩu môi, trước mặt anh, cô không ngại nhận sai, vì thế gật đầu, “Đã biết.”

“Tiếp nữa, đây là chuyện nhà người ta, không tới phiên em giận dỗi, chuyện bất bình trên đời nhiều lắm, em cũng tức giận thay? Còn tự chọc mình tức giận, gieo nhân gì gặt quả ấy, tự bản thân lựa chọn đương nhiên bản thân phải tự gánh vác hậu quả, em chỉ là người ngoài, tuy rằng em với vợ anh Khương là bạn bè, nhưng chuyện này chị ấy không nói với em, em vẫn nên làm bộ như không biết, cũng đừng nói với người khác đó.”

Nhưng Trần Yên Thực vẫn luôn là người thích che chở người khác, bạn bè bị ăn hiếp, tất nhiên là cô không vui. Nhưng lần này cô vẫn gật đầu, quả thật cô đuối lý, nhỏ giọng giải thích: “Em chỉ muốn biết suy nghĩ của anh thôi, hơn nữa Hiểu Hiểu nằm trong bệnh viện, ba con bé cũng chưa đến thăm mấy lần, lại còn nói này nọ, nên em giận thôi, nếu bạn anh xảy ra chuyện, anh có thể không có cảm giác gì hay không?”

Tạ Cảnh Thâm cười khê, đương nhiên anh hiểu lo âu của cô, chỉ là việc này cô không xen vào cũng không quản được, cần gì phải khiến bản thân không vui.

Nói anh lạnh lùng cũng được, nhưng đối với người mình quan tâm lại càng lo cho suy nghĩ của họ, với Tạ Cảnh Thâm mà nói, Thẩm Lệ là bạn của Trần Yên Thực, Trần Yên Thực để ý, anh cũng sẽ thay cô để ý, quan trọng là cô có thể vui vẻ, nhưng việc này không phải là việc Trần Yên Thực có thể quản, sẽ chỉ làm cô càng phiền não hơn mà thôi, hướng chi vốn là việc nhà của người khác, người khác đã không xin cô giúp đỡ, vậy cô không nên quản làm gì, giữa bạn bè với nhau, quản chuyện nhau quá nhiều thì quan hệ cũng sẽ nhạt đi, anh không muốn nhìn Trần Yên Thực mất đi người bạn Thẩm Lệ này, anh mong cô có thể kết thêm nhiều bạn, thông suốt phóng khoáng.

“Anh biết em lo cho chị Khương, nhưng không thể không chừng mực được, chị ấy không nói với em, tất nhiên là có lý do của chị ấy, có người không muốn phơi bày chuyện không thoải mái của mình cho người khác biết, bọn họ tình nguyện tự mình giải quyết, nếu là để người khác biết được, nói không chừng bọn họ sẽ cảm thấy lòng tự tôn bị tổn hại.”

“Em biết rồi.” Trần Yên Thực bổ nhào vào lòng anh, ôm lấy anh, cọ xát, “Đúng rồi, hôm nay Hiểu Hiểu có khỏe không?”

Anh nghĩ nghĩ vẫn là nói: “So với lúc trước thì ổn hơn rồi.”

“Hiểu Hiểu ngoan như vậy, sao lại nhiều bệnh quá, nhìn thôi cũng đau lòng.”

“Trong bệnh viện có rất nhiều đứa trẻ đáng thương, đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Trần Yên Thực sờ sờ bụng mình, phụ nữ có thai tương đối nhạy cảm: “Anh thấy con mình cũng vậy à?”

“Không đâu, tiểu công chúa của chúng ta nhất định sẽ rất ngoan, sẽ không sinh bệnh khiến anh và em lo lắng đâu.”

Anh nói lời này không hề Logic, nhưng kì lạ là cô vẫn cảm thấy vui vẻ: “Vâng.”

Lúc Tạ Cảnh Thâm ở bệnh viện, mỗi ngày đều sẽ bớt chút thời gian đi gặp Khương Hiểu Hiểu thử, ngày hôm đó kiểm tra phòng, anh bảo bác sĩ phòng bệnh đi làm việc của mình, lúc này chỉ có Khương Hiểu Hiểu trong phòng bệnh, chỉ một mình cô bé, Thẩm Lệ cũng không ở đây.

Khương Hiểu Hiểu rất thích Tạ Cảnh Thâm, mấy cô bé thường thích chú, mấy ngày nay ngày nào Tạ Cảnh Thâm cũng đến xem con bé thử, tuy rằng ở không được bao lâu, nhưng cô bé cũng gần gũi với anh hơn.

“Mẹ cháu đâu?”

“Mẹ đi mua này nọ rồi.”

“Ừ, vậy chú cùng chờ mẹ về với cháu nhé.”

“Chú ơi, hôm nay chú không bận ả?”

“Không bận lắm.”

“Vậy chú có thời gian ở với cháu rồi.”

“Uhm.”

“Chú ơi, chú nói xem khi nào cháu mới khỏe? Cháu không muốn mẹ khó chịu như vậy nữa.”

Những lời này khiến Tạ Cảnh Thâm hơi cảm động: “Thực ngoan, Hiểu Hiểu sẽ không sao đâu.”

Lúc trước thời gian Tạ Cảnh Thâm ở cùng với Khương Hiểu Hiểu khá ngắn ngủi, mà lúc đó cô bé vẫn trong trạng thái khỏe mạnh, sau khi cô bé nhập viện, tuy mỗi ngày anh đều ghé thăm, nhưng rốt cuộc cũng không ở được bao lâu, hôm nay đột nhiên tâm anh hơi động: “Hiểu Hiểu, nghe nói từ nhỏ cháu đã ít vận động phải không?”

“Đúng vậy, chạy bộ thôi cháu đã không thở nổi rồi.”

“Hiểu Hiểu, chú với cháu chơi một trò chơi nhé?”

Khương Hiểu Hiểu nóng lòng muốn thử: “Được ạ.”

Sau khi Tạ Cảnh Thâm kiểm tra phòng thì lập tức tới đây, ông nghe bệnh luôn mang bên người, anh lấy xuống đưa cho Khương Hiểu Hiểu: “Cháu đội cái này lên đầu đi.”

Khương Hiểu Hiểu nghe lời đội lên, Tạ Cảnh Thâm cởi áo blouse ra, cầm một đầu khác để lên ngực của mình: “Có phải cháu nghe tiếng thùng thùng không?”

Khương Hiểu Hiểu gật đầu: “Dạ.”

“Đó là âm thanh của tim cháu đấy, chơi vui không?”

“Chơi vui không?.” Cô bé hiểu kì sờ sờ thứ trong tay.

“Bây giờ đổi lại chú nghe tim Hiểu Hiểu nhé.”

Khương Hiểu Hiểu ngoan ngoãn đưa ông nghe bệnh: “Chú, đây ạ.”

Sắc mặt Tạ Cảnh Thâm càng ngày càng nặng nề.

36. Chương 38

Qua kiểm tra, kích thước tim Khương Hiểu Hiểu phình to một cách kỳ lạ, quả tim quá khổ với cơ thể cô bé, cuối cùng chẩn đoán chính xác là bệnh cơ tim phì đại, loại bệnh này là vì cơ tim dần dần không thể tự co lại được, trái tim không ngừng phình to ra, cuối cùng bệnh nhân không được bơm máu mà tử vong.

*Tác giả ghi là bệnh cơ tim Khuếch trương, mình tìm những tên có liên quan thì thấy có bệnh cơ tim phì đại, triệu chứng khá giống với bé Hiểu Hiểu, nhưng bệnh này đối với một số người thì không sao cả, chỉ cần chú ý giữ sức không hoạt động mạnh là được, một số khác thì có nguy cơ tử vong, nói chung là không thấy nghiêm trọng như tác giả viết nên mình cũng không chắc phải tên bệnh là cơ tim phì đại không nữa =...=, bạn nào có học y thì bỏ qua chỗ này hộ mình nhé, hoặc bạn nào biết tên bệnh là gì thì giúp mình chỗ này nha, cảm ơn nhìu nhìu lắm

Phương pháp trị liệu duy nhất được tiến hành lúc này là ghép tim.

Người trưởng thành ghép tim trong nước thì khá ổn, nhưng trẻ em thì vẫn còn nằm trong giai đoạn thăm dò, tuy rằng trong nước có đưa tin linh tinh, nhưng có ít tim khỏe mạnh, còn hoạt động. Huống chi bộ phận cấy ghép có thể hợp thể cực kì khan hiếm, trẻ em càng khó hơn, bao nhiêu người không đợi được thể thích hợp đã ra đi.

Hiện nay chỉ có thể dựa vào thuốc kích thích liều mạnh và thuốc cường tim để kéo dài sinh mệnh của cô bé mà thôi.

Khi Tạ Cảnh Thâm báo cho Trần Yên Thực biết, Trần Yên Thực cũng im lặng, cô đã sống lâu như vậy, không phải là chưa từng trải qua việc bên cạnh có người qua đời, nhưng những người đó, cô không qua lại nên có thể lạnh nhạt được, huống chi Khương Hiểu Hiểu còn nhỏ như vậy, đây là một đứa bé khiến người khác yêu thương, tương lai cô bé vẫn còn phía trước...

Chính họ cũng cảm thấy tàn nhẫn, chỉ sợ Thẩm Lệ càng không thể tiếp nhận được.

Tạ Cảnh Thâm bình tĩnh sờ sờ đầu của cô: “Vẫn còn hi vọng, lúc này Hiểu Hiểu vẫn chưa đến mức...” Câu nói kế tiếp chính anh cũng cảm thấy tàn nhẫn, nhưng Trần Yên Thực làm sao không hiểu.

“Chị Thẩm chị ấy...”

“Chị ấy lúc nào cũng canh ở bệnh viện, nửa bước cũng không chịu đi, anh nghĩ, em có thể đi gặp chị ấy, khuyên chị ấy một chút, vào thời gian này, đứa trẻ rất cần cha mẹ bên cạnh.”

“Dạ.”

Lúc Trần Yên Thực đến bệnh viện, Thẩm Lệ không chống đỡ nổi, té xỉu, bây giờ đang nằm trong phòng bệnh.

Chị tỉnh lại nhìn thấy Trần Yên Thực, không nói câu nào, chỉ kéo tay cô, hình như sắp khóc.

Bây giờ trong lòng Trần Yên Thực khó chịu khôn nguôi, cô không biết an ủi người khác như thế nào, đành phải vỗ vỗ tay chị: “Vẫn còn hi vọng.”

Trong khoảnh khắc Thẩm Lệ biết tin chị chỉ thấy trời đất u ám không chút ánh sáng, đa số người mẹ đều mong mình là người bị bệnh, chứ không mong con mình phải chịu khổ.

Tuy rằng rất khó tiếp nhận, nhưng Thẩm Lệ cũng biết, vào lúc này chị không thể ngã xuống được, nghe xong lời Trần Yên Thực nói, chị cũng chỉ gật gật đầu.

“Anh Khương đâu?”

“Anh ấy, vẫn chưa biết.”

“Vì sao...” Trần Yên Thực lấp bắp kinh hãi, theo bản năng muốn hỏi cho rõ, nhưng nghĩ đến lời nghe được lúc trước, nghĩ đến mâu thuẫn của họ không phải chỉ một ngày hai ngày, lập tức ngừng hỏi, chỉ khuyên nhủ, “Dù sao anh Khương cũng là cha của Hiểu Hiểu, hơn nữa có anh ấy ở đây, chị cũng thoải mái hơn rất nhiều.”

“Anh ta biết thì có thể làm gì? Không có tình thích hợp, thì Hiểu Hiểu không thể sống được.”

Trần Yên Thực không nhận được mà nói ra: “Em biết hai người có rất nhiều mâu thuẫn...” tiếp xúc với ánh mắt nghi ngờ của Thẩm Lệ, cô mới giải thích, “Em xin lỗi, lần trước hai người tranh cãi ở trước cửa, em nghe được. Có điều em vẫn muốn nói, vào thời điểm này người một nhà phải đồng tâm hiệp lực, mâu thuẫn gì đều có thể để qua một bên, hơn nữa Hiểu Hiểu, hẳn là cũng rất muốn gặp ba nó.”

Thẩm Lệ cười khổ một tiếng rồi nói: “Em nói rất đúng, việc này không thể lờ đi được.”

Trong chớp mắt phòng bệnh yên tĩnh, Thẩm Lệ mới mở miệng tiếp: “Thực ra anh ấy đối với Hiểu Hiểu cũng rất tốt, nhưng mà sức khỏe của Hiểu Hiểu không tốt, anh ấy luôn hi vọng có thêm một đứa con nữa, nhưng chị không đồng ý, nếu có thêm một đứa nhỏ nữa, chắc chắn đối xử với Hiểu Hiểu sẽ không còn chu đáo như thế nữa, con bé rất ngoan, nhưng lại ốm bệnh, chị không muốn con bé tủi thân.”

“Hiểu Hiểu, quả thật là đứa bé rất tốt.”

“Bởi vì chuyện này, bọn chị đã chiến tranh lạnh rất nhiều lần, cũng đã sớm bằng mặt không bằng lòng, đã lâu rồi bọn chị không cùng phòng, anh ấy nhận đã lâu vậy rồi, chị nghĩ là, có thể anh ấy có người khác ở bên ngoài, nhưng chị chưa từng hỏi tới, tâm nguyện duy nhất của chị là Hiểu Hiểu có thể khỏe lên, nếu lần này Hiểu Hiểu không thể trụ vững được, chị cũng tính ly hôn.”

“Đừng nói lời không may, Hiểu Hiểu sẽ khá lên, Tạ Cảnh Thâm, anh ấy rất lợi hại, bệnh của ba em cũng là do anh ấy trị khỏi đó.”

“Chị biết, bác sĩ Tạ vừa thấy đã biết là người ổn trọng, khiến cho người khác dễ tin tưởng chứ ấy, nhưng nếu không có trái tim thích hợp, không phải chú ấy cũng phải bó tay chịu trời à?”

“Chị đừng suy nghĩ nhiều, cố gắng đợi đến khi có tình thích hợp thôi chị.” Cách nói này cũng chỉ để người đó không quá tuyệt vọng mà thôi.

“À, đúng rồi, bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Sắp năm giờ rồi.”

“Đã năm giờ, chị đi trông Hiểu Hiểu.” Nói xong đã muốn đứng lên.

“Hiểu Hiểu có ý tá chăm sóc rồi, chị đừng rất lo lắng quá, sức khỏe của chị chính chị cũng phải chú ý một chút, em thấy chị gầy quá, đúng rồi,” Trần Yên Thực lấy lòng cơm mở ra, “Tay nghề em không tốt, nên mua ở ngoài, chị ăn một chút đi, vẫn còn nóng đấy, Tạ Cảnh Thâm nói mấy ngày nay chị ăn ít lắm.”

“Cảm ơn em.”

“Chị không cần phải khách khí với em vậy đâu.”

Bây giờ ngoại trừ chờ đợi ra thì không còn cách nào khác.

Sau khi Trần Yên Thực về lập tức gọi điện thoại cho ba Trần, ân cần thăm hỏi sức khỏe ba Trần một chút.

“Khỏe thật mà.”

“Ba bây giờ con không giám sát ba, mỗi ngày ba có chạy bộ không đấy >____>?”

“Đương nhiên là có, ba đã bao lớn rồi chứ, chút tự giác chẳng lẽ không có? Hơn nữa ba muốn nằm, mẹ con cũng sẽ kéo ba lên.”

“Vậy là tốt rồi, mẹ con có khỏe không?”

“Mẹ con sống dễ chịu lắm, con có muốn nói chuyện với bà ấy không.”

Ba Trần chuyển điện thoại cho mẹ Trần, mẹ Trần lo lắng một trận: “Trần Yên à, sao tự nhiên lại gọi điện về vậy? Xảy ra chuyện gì à? Cãi nhau rồi hả?”

Trần Yên Thực: ... Mẹ, mẹ thật đúng là, không có việc gì thì không gọi điện thoại được à?

“Không sao, có bao giờ con cãi nhau với Tạ Cảnh Thâm đâu, tụi con ổn lắm.”

“Nói thật đi.”

“Lời thật, Tạ Cảnh Thâm người này hiền lắm, mẹ nên lo lắng xem con rể mẹ có bị con gái mẹ ăn hiếp hay không thì hơn.”

“Nói càn cái gì vậy? Tiểu Tạ là một người đàn ông, sao mà dễ mày ăn hiếp được?”

Hừ hừ ~ “Mẹ đừng không tin.”

“Mày đừng có quậy Tiểu Tạ đó, bây giờ mày đã sắp sáu tháng rồi, lo dưỡng đi, điềm điềm một chút, đừng có mà nhảy lên, chỉ làm người ta lo lắng.”

... Lúc nào cô cũng vâng lời ở nhà đó có được không vậy?

“Đúng rồi, Trần Yên à” mẹ Trần nhìn ba Trần một cái, cầm điện thoại di động đứng dậy đi xa chút, “Cuộc sống vợ chồng của hai đứa thế nào?”

... Lại nữa, đã từng lĩnh giáo qua, nên Trần Yên Thực lập tức hiểu ngay hàm nghĩa trong lời nói của mẹ Trần, hàm hàm hồ hồ nói: “Cũng được.”

Đôi mắt mẹ Trần sáng lên: “Nói đúng ra là đã sinh hoạt vợ chồng?”

Oa, Trần Yên Thực nâng trán: “Dạ.”

“Mấy lần?”

“Hai lần.”

“Tần suất này của hai đứa hơi... Thôi, không quan trọng, có là tốt rồi, Trần Yên nhớ đó, phải không ngừng cố gắng.”

Trần Yên Thực: ... Mẹ, mẹ thật không lo cho cháu ngoại của mẹ sao?

Lại nói chuyện tào lao một lát mới cúp điện thoại.

Trần Yên Thực để điện thoại qua một bên, phải đi quậy Tạ Cảnh Thâm mới được: “Mẹ em nói anh sẽ không bị em ăn hiếp, em càng muốn ăn hiếp, anh có muốn phản kháng không?”

Tạ Cảnh Thâm nhíu mày: “Không phản kháng, đợi buổi tối anh nằm trên giường để cho em ăn hiếp nhé.”

... Mẹ nó đập bàn

~Trần Yên Thực có đi bệnh viện vài lần, thấy quả thật trạng thái của Thẩm Lệ càng ngày càng tốt, cô cũng yên tâm không ít. Đồng thời cũng gặp qua Khương Hoa, anh ta đang nhàn nại kể chuyện nhi đồng cho Khương Hiểu Hiểu nghe, xem bộ dáng Khương Hiểu Hiểu cũng rất vui vẻ, sắc mặt cũng tốt lên không ít.

Tuy Thẩm Lệ vẫn rất ít quan tâm đến Khương Hoa như cũ, nhưng trước mặt Khương Hiểu Hiểu vẫn thân thiết lắm.

Vì lúc trước Trần Yên Thực nghe hai người cãi nhau nên cô cũng không muốn gặp Khương Hoa, nhưng với tư cách là người ngoài thì nên khuyên hòa không khuyên cách, giữa vợ chồng thì có cái gì không thể nói với nhau được? Nhưng nếu theo như lời Thẩm Lệ, Khương Hoa thực sự ngoại tình, vậy thì mọi thứ sẽ thành một chuyện khác.

Bỗng nhiên Trần Yên Thực lại muốn biết, nếu Tạ Cảnh Thâm ngoại tình thì? Lúc trước cô yêu đương, lúc phát hiện đối phương bắt cả hai tay, cô lập tức chia tay, sạch sẽ lưu loát, xem đối phương như một con rận vậy, hận không thể dẹp bỏ sạch sẽ. Nhưng Tạ Cảnh Thâm thì thế nào? Tuy rằng lý trí nói với cô, gặp phải tình huống này, tuyệt đối phải quyết đoán chia tay, nhưng mà Tạ Cảnh Thâm, cô thật không tưởng tượng được anh đi quá giới hạn, lại nghĩ đến tình huống ngày đó ở khách sạn, cô có chút lằng lằng, hừ hừ

~Mang thai tròn 24 tuần, bước vào tháng thứ bảy, thai đập càng ngày càng thường xuyên, có đôi khi Trần Yên Thực đang trong mộng cũng bị cục cứng đá cho thức dậy, cô vừa dậy, Tạ Cảnh Thâm cũng theo dậy, sờ sờ bụng đã hiện khá rõ, trấn an cô: “Tiểu công chúa thật là ngày càng không ngoan, sao con cứ không ngoan vậy, không chịu để mẹ ngủ ngon một giấc.”

Tâm tình Trần Yên Thực đang lo lắng lập tức buông lỏng: “Em thấy bé thích động như vậy, nói không chừng là con trai đấy anh.”

“Vậy thì chưa chắc.”

“Aiz, em nói sao anh khác người quá vậy, trọng nữ khinh nam à?”

“Không phải nói con gái là áo bông tri kỉ của cha mẹ sao? Con gái bớt việc hơn con trai, em cũng không quá vất vả.”

Trần Yên Thực hừ hừ dựa vào lòng anh ngủ tiếp.

Không những đang ngủ bị cục cứng đá cho thức, chuột rút cũng càng ngày càng thường xuyên. Tạ Cảnh Thâm không thể không bổ sung thêm canxi trong thức ăn, đồng thời bồi bổ thêm chất sắt cho cô.

Cùng lúc đó, Trần Yên Thực cảm thấy nặng bụng càng ngày càng rõ ràng, khi đi trọng tâm nghiêng về phía trước, hay bị eo mỗi lưng đau, vì thế Tạ Cảnh Thâm mua một sợi dây nâng bụng cho cô, mỗi ngày đều giúp cô cố định lại, vừa giảm sức nặng của bụng, vừa đỡ được lưng.

Tuy rằng tháng càng lớn càng không tiện, trên cơ thể cũng chịu không ít đau khổ, nhưng mối liên hệ giữa mẹ và con luôn rất diệu kì, nghĩ đến hơn ba tháng sau là có thể nhìn thấy cục cứng, loại tâm tình nháy nhót này hoàn toàn có thể triệt tiêu sự đau khổ khi mang thai, còn trong lòng Tạ Cảnh Thâm nhìn rất khó chịu, nghĩ về sau tuyệt đối không để cô sinh nữa.

37. Chương 39

Mỗi buổi sáng Trần Yên Thực đều bị Tạ Cảnh Thâm gọi dậy sớm, cô cố đỡ cái thai, bây giờ rất nặng nề, Tạ Cảnh Thâm cũng không kéo cô xuống nhà đi dạo nữa, chỉ để cô đi vài vòng trong phòng khách mà thôi.

Trần Yên Thực rất nghe lời anh, mở nhạc, một tay đỡ thắt lưng đi một vòng phòng khách, Tạ Cảnh Thâm thì ở trong phòng bếp làm bữa sáng, anh vừa bước ra khỏi phòng bếp là có thể nhìn thấy Trần Yên Thực nghiêm túc sải bước chân, tóc buộc đuôi ngựa tùy ý, lộ ra gương mặt hơi tròn trĩnh trong thuần khiết, trên có mấy dấu lấm tẩm, anh nhìn thì cảm thấy thật đáng yêu, nhưng với Trần Yên Thực thì mỗi lần soi gương thì thấy mấy dấu ấy chỉ hận không thể lập tức tiêu diệt chúng đi.

Mang thai dần bước vào tháng thứ bảy, Trần Yên Thực lại béo thêm một chút, trên lưng, trên đùi, dường như mỗi lần ăn cô đều phải than oán một trận mới xong, nhưng miệng chưa bao giờ ngừng được =..=.

Tay kia của cô thì để trên bụng, nhẹ nhàng đặt lên, tựa như đang nói chuyện với cục cưng, cục cưng ngẫu nhiên cũng sẽ đáp lại cô, đá cô một cái, sau đó cô sẽ trưng gương mặt nháy nhót nhìn về phía anh, cô đã quên mất lúc cô ngủ cục cưng đập đập khiến cô không ngủ được, đúng là cục cưng không ngoan, thời gian nghỉ ngơi luôn khác mẹ.

Anh cười cười, rất thỏa mãn, đồng thời lại có chút khó chịu, tuy rằng ban đêm anh ngủ cũng không ngon, nhưng trong lòng anh biết, khổ sở cô chịu nhiều hơn anh rất nhiều, thấy cô vì nằm nghiêng một bên mà cơ thể tê rần, lúc nâng bụng khó khăn xoay người lại, anh cảm thấy còn đau hơn cô.

Lúc ăn sáng, anh sẽ giúp cô xoa bóp em, giảm bớt chút đau nhức, vốn Trần Yên Thực rất sợ ngứa, nhưng giờ đã quen với đụng chạm của anh, một bên rất hưởng thụ mát xa của anh, một bên hí hửng hưởng thụ bữa sáng.

Bây giờ Tạ Cảnh Thâm lại càng không cho cô bước vào phòng bếp nửa bước, lúc trước không có anh ở nhà, cô còn có thể mang đồ ăn anh đã chuẩn bị sẵn đi hâm nóng lên ăn, bây giờ thể cũng không được, cô lại không muốn phiền người lớn trong nhà, anh dứt khoát thuê người giúp việc theo giờ, lúc anh không ở nhà thì để người đó nấu ăn giúp, thực đơn anh đã chuẩn bị sẵn, cục cưng lớn quá nhanh, dinh dưỡng cũng phải cân đối.

Tuy rằng Trần Yên Thực không quen có người xa lạ trong nhà, nhưng đã đến lúc này chính bản thân cô phải cẩn thận gấp đôi, nên không thể không nghe theo Tạ Cảnh Thâm.

Bây giờ cô ăn cơm xong thì nghỉ trưa, nghỉ ngơi cực kỳ quy luật, ngủ dậy kéo màn, nằm trên chiếc ghế Tạ Cảnh Thâm mua riêng cho cô, phơi nắng một lát, đọc ít sách, có đôi khi đọc một hồi lại ngủ thiếp đi mất.

Thường thường Tạ Cảnh Thâm về sớm, là có thể nhìn thấy sách bị vứt trên mặt đất, mà một tay cô che mắt, nghiêng đầu ngủ rất ngon.

Vừa đến chạng vạng, cẳng chân và chân của cô bị phỏng lên rất nghiêm trọng, ấn ngón tay có thể thấy rõ vết lõm xuống, anh nâng chân cô lên, giúp máu lưu thông.

Trong thời gian mang thai không chỉ bất tiện về việc này, bây giờ cô tắm rửa một cái Tạ Cảnh Thâm cũng lo lắng đề phòng hơn nửa ngày, anh còn muốn đi vào tắm giúp cô nữa cơ, nhưng Trần Yên Thực sống chết không chịu, đáng người này chính bản thân cô còn không dám nhìn thẳng, vả lại bị anh nhìn sạch bách cô sẽ thẹn thùng đỏ, hự hự.

Đâu phải chỉ có hai người bọn họ, thân thể Trần Yên Thực ngày càng nặng nề, bà Tạ cũng hay gọi điện thoại sang hỏi thăm.

Ngày hôm đó vừa mới rửa mặt lên giường xong, TV đang phát, Trần Yên Thực đắp chăn ngồi trên giường ăn đồ ăn vặt, thì Tạ Cảnh Thâm nhận được điện thoại của bà Tạ.

Bà hỏi một vài tình huống của Trần Yên Thực theo thường lệ, vừa nhắc chuyện cũ, nhưng đều bị Tạ Cảnh Thâm trả lời cho có lệ.

Trần Yên Thực thì chuyên chú xem TV, không chú ý họ nói cái gì.

Tạ Cảnh Thâm cúp điện thoại, mới có chút bất đắc dĩ nói: “Mẹ nói em qua đó ở bằng không thì bà qua đây.”

Trong miệng Trần Yên Thực mới bỏ vào một miếng quà vặt, liên tục lắc đầu, cô không cần đâu mà.

Tạ Cảnh Thâm nghiêng đầu hôn cô: “Yên tâm, tạm thời chỉ ổn định mẹ mà thôi.”

Trần Yên Thực cũng hôn lại anh, khen ngợi: “Chồng giỏi.”

Qua qua lại lại, khiến Tạ Cảnh Thâm cảm thấy nóng lên, có điều bụng Trần Yên Thực đã như vậy, anh không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải làm bộ nghiêm trang giữ Trần Yên Thực lại: “Xem tivi ngoan đi, đừng nhúc nhích.”

Trần Yên Thực cảm thấy kì lạ, quảng hạnh nhân vào miệng: “Uhm.”

Đúng lúc bộ phim có nữ diễn viên lần trước tham gia diễn xuất, Trần Yên Thực hỏi: “Bây giờ anh thấy cô ấy đẹp hơn hay là em đẹp hơn?”

Mắt Tạ Cảnh Thâm cũng không chớp: “Em.”

Trần Yên Thực liếc mắt nhìn anh: “Nói dối.”

“Anh chưa từng nói dối.”

“Ha ha.”

Tạ Cảnh Thâm bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của cô, yên lặng nghĩ lại, về lần đầu tiên của bọn họ, anh chỉ che giấu một phần của sự thật mà thôi, ừ, không thể tính là nói dối được, vì thế chẳng biết xấu hổ trả lời: “Thật.”

Trần Yên Thực bỏ một viên hạnh nhân vào miệng anh: “Cô ta gầy như vậy, em thì béo như này, ai tin anh chứ?” Không chỉ thân thể, mặt cũng béo lên một vòng, đùa à.

“Béo lên một chút mới tốt, hơn nữa em đang mang thai, phải béo, nếu gầy thì khi sinh con sẽ rất cực.”

“Quá béo rồi.”

“Đâu nào, cân nặng em tăng trong phạm vi cho phép mà.”

Trần Yên Thực rầm rì: “Em vẫn không thích, sinh cục cưng xong em phải cố gắng quay lại vóc dáng trước khi.”

Tạ Cảnh Thâm im lặng, im lặng nhưng nhin không được, bộ dáng nghiêm túc đưa tay sờ sờ khỏa trước ngực cô, vì đang mang thai mà cực kì ‘cuộn trào’: “Đừng, đến lúc đó chỗ này cũng giảm thì sao?”

Trần Yên Thực vừa bỏ thức ăn vào miệng, nhất thời quên luôn cả nhai, mặt thoáng đỏ lên, phản ứng một lát, rồi ra vẻ bình tĩnh vuốt ve tay anh, nhai nuốt thức ăn trong miệng rồi mới nói: “Lưu manh.”

Tạ Cảnh Thâm nhìn gò má hồng hồng dưới ánh đèn, trong lòng không kìm được rạo rức, tuy rằng bọn họ chỉ mới thực chiến tổng cộng có ba lần mà thôi, nhưng anh đã dùng ngôn ngữ để chơi đùa với vợ anh rất nhiều lần, sao da mặt của vợ vẫn mỏng như vậy chứ, uhm, có điều anh thích thế, vui vẻ nhích lại sát tai cô: “Béo chút mới tốt, ôm thoải mái, xúc cảm cũng tốt, lúc lần đầu tiên của chúng ta em gầy quá, sờ chỗ nào cũng chỉ có xương thôi, ngoại trừ chỗ này này, ” tay anh lại không biết sống chết phủ lên, rồi chuyển xuống chiếc mông tròn, “Còn ở đây nữa.”

Trần Yên Thực bắt lấy tay anh không cho anh lộn xộn nữa, xấu hổ trốn mắt nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm vẫn tươi cười, nói ra lời khiến người ta tim đập mặt đỏ: “Anh còn không dám dùng sức nữa kìa, nhìn em yếu đuối như vậy...”

Trần Yên Thực che miệng của anh: “Anh có thể đừng nói nữa được không?”

Tạ Cảnh Thâm bắt lấy tay của cô, há mồm cắn cắn ngón tay cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, mặt cô đã hồng đến mức muốn nhỏ máu, hình ảnh này sao lại quyến rũ như vậy chứ... Đang suy nghĩ viễn vông?

Được rồi, cô thừa nhận cô đang nghĩ đến lần trước của bọn họ... Như vậy như vậy...

Anh lại tiếp cận tai cô: “Sao mặt em đỏ vậy :3?”

Ngũ quan Trần Yên Thực nhăn lại một chỗ, làm mặt quỷ cho anh xem: “Anh quản được em à?” Dứt lời để đồ ăn vớt qua một bên, vỗ vỗ chần, “Ngủ ngủ.”

Nhưng bị kín chắn lại không đến vài phút, cô đã xoay người đối mặt với anh, tay nhỏ bé cởi áo ngủ của anh ra, nhẹ vuốt lên thân thể của anh, nghiêng đầu hôn lên xương quai xanh.

Tạ Cảnh Thâm bị động tác bất thành linh của cô làm cho giật mình một lát, sự vuốt ve của cô làm cho anh vừa hưởng thụ vừa tra tấn, lý trí nói cho anh biết phải ngăn cô lại, nhưng mặt tình cảm lại không ngừng cổ vũ cô hãy tiếp tục đi.

Trần Yên Thực nhéo nhéo cục thịt dư nổi lên của anh, men theo đường cong đi xuống, đánh một vòng trên bụng anh, tiếp tục muốn đi xuống lại bị Tạ Cảnh Thâm bắt được tay.

Giọng nói Tạ Cảnh Thâm hơi khàn khàn không vui: “Em học ở đâu?” ==

“Trong sách đó, trong tiểu thuyết trong truyện tranh nào cũng có.” Lần đầu tiên Trần Yên Thực chủ động như vậy, ý đồ không tốt đẹp gì, cũng may bóng tối che giấu quần bách giúp cô, hừ hừ, sẽ có màu đỏ tím, khơi gợi dục hỏa của anh, sau đó một mình cô sẽ vui vẻ đi ngủ, vui vẻ, tùy hứng!

Tạ Cảnh Thâm vuốt ve cô, ngoại trừ sách và tivi thì cô tiếp xúc được với cái gì cơ chứ, cho nên đây là anh tự làm tự chịu thôi. Tuy rằng bàn tay của cô vẫn chưa thành thạo, nhưng chính những ngây ngô ấy càng khiến người khác động tình.

Trần Yên Thực tiếp tục vẽ vòng vòng lên bụng anh, muốn thoát khỏi tay anh đi xuống tiếp, lại bị anh sống chết đè lại.

“Vì sao lại muốn như vậy?”

Trần Yên Thực tiếp tục cắn xương quai xanh của anh, nói qua loa: “Em thích” dứt lời lại hơi ngắc đầu lên, “Anh thích không?”

Tạ Cảnh Thâm nghiêm túc lắc đầu: “Anh không thích.”

Nhất thời Trần Yên Thực ngừng động tác, hừ! Rút bàn tay bị anh nắm về, nâng bụng hơi gian nan xoay người ngủ.

Cô còn nghĩ anh thật sự bị khơi gợi cảm, sẽ van cầu nàng, có ý tứ một chút, cô cũng sẽ vui vẻ giúp anh ‘...’, dù sao ngày đó nói chuyện thẳng thắn với nhau ở vùng ngoại ô khiến Trần Yên Thực rất tin tưởng vào lực hấp dẫn của mình đối với Tạ Cảnh Thâm, kết quả, anh nói anh không thích, đùa nhau à!

Tạ Cảnh Thâm nhin rất vất vả, nhưng bây giờ anh không dám xuống tay với người ngay cả lật người cũng khó khăn nữa.

“Đừng quậy, mau ngủ ngoan đi, nhé?”

Trần Yên Thực đưa lưng về phía anh, muốn đá anh mấy đá để hả giận.

Ngược lại Tạ Cảnh Thâm hi vọng cô dùng lực một chút, dùng chút lực để di dời sự chú ý của anh.

Trong mơ cô lại bị chuột tít tiếp, Trần Yên Thực nâng bụng khó chịu chuyển người lại, Tạ Cảnh Thâm lập tức thức dậy, nghe thấy cô đau đón tên hừ hừ, dịu dàng hỏi: “Lại chuột rút sao?”

Trần Yên Thực mơ mơ màng màng gật đầu, Tạ Cảnh Thâm đứng dậy đi đến một đầu khác, thành thạo kéo thẳng đùi cô ra, dựng thẳng bàn chân cô lên...

Mãi đến khi không còn nghe tiếng cô rên hừ hừ nữa, Tạ Cảnh Thâm mới yên tâm, nằm vào chăn ôm cô, hôn lên trán ai đó: “Đừng sinh nữa em nhé.”

Trần Yên Thực vẫn chưa thức, đang ngủ cũng đồng ý với anh.

Tạ Cảnh Thâm lại sờ sờ bụng cô, thở dài: “Tiểu ma này, về sau con phải đối tốt với với mẹ đấy, có biết không?”

Trần Yên Thực nghe được mơ hồ, tuy rằng cảm thấy không hợp, nhưng vẫn gật đầu, Tạ Cảnh Thâm thấy thế cười khê: “Em gật làm gì?” Nói xong lại hôn cô.

38. Chương 40

Hàng tháng Tạ Cảnh Thâm đều đưa Trần Yên Thực nhà ba mẹ anh ăn bữa cơm, hơn một nửa là ở lại qua đêm, tháng này vốn đã qua đó rồi, nhưng vì bà Tạ kiên trì mỗi ngày một cuộc điện thoại không ngừng, Tạ Cảnh Thâm đành phải dẫn con dâu về cho bà, để bà xem xem con dâu bà có bao nhiêu thoải mái, có bao nhiêu châu tròn ngọc sáng.

Bọn họ vừa vào cửa, bà Tạ lập tức chạy tới đỡ Trần Yên Thực ngồi lên ghế sofa, khiến Trần Yên Thực cũng kinh sợ, bên kia giáo sư Tạ cũng cười tủm tỉm nhìn bọn họ, gương mặt từ ái, không chút chút gì gọi là không đúng.

Trần Yên Thực muốn nói, bà Tạ từ chu đáo đến dè dặt cẩn thận, nhưng mà bà càng như thế này, Trần Yên Thực càng không quen, càng đứng ngồi không yên, cho nên nếu bảo cô sống với bà cho tới khi sinh cục cưng, mỗi ngày được cung phụng như bồ tát, thật không được tự nhiên mà.

Bà Tạ lườm giáo sư Tạ một cái: “Lão Tạ ông không có việc gì tìm A Cảnh sao?”

Giáo sư Tạ phối hợp gật đầu: “Đúng rồi, có chút việc.” giáo sư Tạ đứng lên, ý bảo Tạ Cảnh Thâm đi theo, “Chúng ta vào thư phòng nói.”

Trần Yên Thực trơ mắt nhìn cứu binh duy nhất của bản thân cứ như vậy... Đi luôn.

“Trần Yên, con thì không cho mẹ đưa cơm, còn A Cảnh lại không thể cả ngày ở nhà, bụng con đã lớn vậy rồi, con ăn cơm thế nào vậy?”

Trần Yên Thực có chút chột dạ: “Mời người tới nấu cơm ạ.”

“Ai, ai thế? Người ngoài sao có thể tận tâm bằng người trong nhà, mẹ thấy hay là con qua đây ở đi, tay nghề của mẹ không kém A Cảnh đâu.”

Đã nói trắng ra như vậy... Vấn đề đến rồi, cô phải từ chối thế nào đây?

Lòng Trần Yên Thực nóng như lửa đốt, nề hà Tạ Cảnh Thâm vừa bị tạ giáo sư kêu đi, cũng không có khả năng nhanh như vậy sẽ trở lại, cô chỉ có áp a ấp ứng:

“Mẹ, con, cái kia...”

Mắt thấy Trần Yên sắp từ chối, mũi bà Tạ dùng sức ngửi ngửi: “Ai nha, hình như có mùi rang xào gì đó, Trần Yên à, con ngồi đây nhé, Tịnh Nghiêu sắp tới rồi, chờ con bé tới sẽ nói tiếp với con, hôm nay mẹ nấu riêng cho con một bàn đồ ăn con thích.” Nói xong vội vàng vào phòng bếp.

Trần Yên Thực ngỡ ngàng nhìn theo hướng bà Tạ vừa đi khỏi, đồng ý: “Vâng, được ạ.”

Vậy là phòng khách chỉ còn lại một mình cô, Trần Yên Thực ngốc nghếch ngồi xem TV, nhưng trên thực tế trên TV đang nói cái gì cô hoàn toàn không biết, chỉ nghĩ đến chẳng lẽ lần này cô phải ở cùng mẹ chồng sao? Nếu mẹ chồng yêu cầu quá mãnh liệt, đương nhiên cô không thể từ chối được, nhưng mà ở đây, tóm lại cũng không phải là chỗ quen thuộc của mình, không thể nào xem nơi này là nhà được, chắc chắn cô sẽ khách khí nhiều, hơn nữa nếu để mẹ làm việc nhà, cô lại đứng một bên khoanh tay đứng nhìn thì trong lòng áy náy, nhưng nếu cô chủ động gánh vác một ít việc nhà, với trình độ lo lắng cho bảo bối trong bụng cô, sợ là thấy được sẽ cần nhắc cô cả ngày mất thôi, sau đó bà sẽ nói những lời vô nghĩa như là cô chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là ổn rồi.

Aiz, thật là đau đầu mà, nhưng mà cô ở nhà cô rất sợ va chạm, sợ đụng phải cô, hoàn toàn có thể nói cô là con heo tham ăn đang nằm chờ chết, khụ khụ sao lại đi hình dung bản thân mình như vậy trời! Nhưng giao tất cả việc nhà cho Tạ Cảnh Thâm về làm, sao cô lại không cảm thấy ngại :/, chắc là do bọn họ là vợ chồng, trên đời này quan hệ nam nữ gần gũi nhất, còn phải làm bạn đến già, cần gì phải chia ra đâu là anh đâu là em?

Lúc Tạ Tịnh Nghiêu ngồi bên cạnh cô là lúc cô đang ngửa đầu than thở.

“Chị hai.” Tạ Tịnh Nghiêu đưa tay quơ quơ tay trước mặt cô.

Lúc này Trần Yên Thực mới hoàn hồn: “Em đến đây à, thật ngại quá, mỗi lần qua đều phiền em.”

“Không có việc gì, không có việc gì đâu chị, em vui mà, tay nghề nấu ăn của mợ nhỏ không phải ngày nào cũng được ăn đâu đó nha.”

Trần Yên Thực cũng bị cảm xúc của cô bé lây nhiễm, cười cười: “Là sao?”

“À, chị hai à, sắp sinh cục cưng rồi chứ?”

“Còn hơn ba tháng nữa cơ mà.”

“Em có thể sờ thử hay không?”

Chạm phải ánh mắt nóng lòng muốn thử của cô bé, Trần Yên Thực dựa thân mình ra phía sau, ý bảo tùy ý.

Lúc nà Tạ Tịnh Nghiêu mới đưa tay lên sờ thử: “Tròn vo.”

“Uhm :D.”

Bỗng nhiên bụng Trần Yên Thực như có sóng cuộn: “Ai ai ai, chị hai, vừa nãy là sao vậy?”

Trần Yên Thực nhú nhú mày, dịu dàng xoa phần eo căng tròn: “Hắn là cục cưng chuyển người lại thôi.”

“Nhỏ như vậy mà đã xoay người rồi à?”

“Không nhỏ đâu, đã có đủ bộ dáng của một bảo bảo nhỏ rồi.”

Trần Yên Thực trò chuyện với Tạ Tịnh Nghiêu thật vui, một người thì không biết gì về mang thai, một thì đang mang thai nhưng cũng chỉ là một gà mờ, một hỏi một đáp rất hài hòa.

Tạ Tịnh Nghiêu đã quên bém từ sớm lời dặn của lão thái thái - khuyên nủ Trần Yên Thực mất rồi.

Tạ Cảnh Thâm bị giáo sư Tạ gọi vào thư phòng, sau đó ném cho anh một bài thi...

“Đây là mẹ con làm...”

Tạ Cảnh Thâm nhìn lướt qua đề mục, dòng đầu tiên là tần suất làm việc... của bọn họ. Tiếp theo là những vấn đề mà phụ nữ có thai đến tháng thứ mười phải chú ý...

Mấy thứ này, Tạ Cảnh Thâm làm sao không biết được, ngoan ngoãn viết, xong lão thái thái mới yên tâm là Tạ Cảnh Thâm chăm sóc tốt cho Trần Yên Thực.

Lúc Tạ Cảnh Thâm xuống lầu đã nhìn thấy Tạ Tịnh Nghiêu khom người tựa đầu vào gấn bụng Trần Yên Thực, có lẽ là do Trần Yên Thực đang mang thai, tuy rằng khuôn mặt không được tinh xảo như xưa, nhưng lại thêm chút dịu dàng của tình mẫu tử, nụ cười mang theo sự thân thiện, không giống như trước kia, cười lộ lên luôn mang theo sắc thái cá nhân nồng đậm.

Anh đứng trên bậc thang, cứ nhìn Trần Yên Thực như vậy đến ngây người, trong lòng anh cũng nhu hòa vô hạn, từ nay về sau, ưu điểm - khuyết điểm của cô đều thuộc về anh, vui vẻ - bi thương của cô đều hòa chung với anh, tất cả hết thảy, đều có ấn ký của anh.

Anh đang si ngốc với vợ mình, mới chú ý tới Tạ Tịnh Nghiêu nâng đầu lên, lại duỗi tay vuốt ve bụng Trần Yên Thực, mặt anh lập tức nhú lại, lần trước Tạ Tịnh Nghiêu tiết lộ số điện thoại của anh, chuyện đó anh còn chưa tính sổ với cô bé này đâu, chỉ mới nói nhẹ nhàng bằng quơ vài câu mà thôi, nhưng chắc chắn anh sẽ không để cô bé nhoi nhoi này tiếp cận với Trần Yên Thực nữa, lão thái thái sao lại không rõ tình hình vậy, chẳng lẽ lão thái thái cho rằng Trần Yên Thực 29 tuổi có cùng đề tài nói chuyện với Tạ Tịnh Nghiêu 21 tuổi à?

Khụ khụ, bây giờ thoát nhìn hai người, hình như là nói chuyện rất vui thì phải.

Tạ Cảnh Thâm thu hồi suy nghĩ, đi xuống lầu, đi về phía hai người ngồi sofa, Tạ Tịnh Nghiêu nhìn thấy anh lập tức ngừng công kích, giọng nói thấp dần, hơn nữa đồng thời thu hồi luôn móng vuốt đang đặt trên bụng Trần Yên Thực.

Trần Yên Thực ngẩng đầu cười cười với, ánh mắt sáng ngời, nhìn ra cô rất vui vẻ, Tạ Cảnh Thâm cũng khó tránh ảnh hưởng của cô, đưa tay sờ sờ tóc cô: “Hai người đang nói chuyện gì vậy?”

Tạ Tịnh Nghiêu thấy anh hai không nghiêm túc như lần trước, lá gan lớn hơn: “Tán gẫu về cục cưng.”

Trần Yên Thực cũng phụ họa: “Hình như vừa nãy cục cưng chuyển người lại.”

Tạ Cảnh Thâm ngồi bên cạnh cô, không coi ai ra gì giúp cô xoa bóp phần eo, Tạ Tịnh Nghiêu ngồi một bên nhìn muốn lú lười, nhưng cuối cùng cũng không dám nói gì.

Nhưng Trần Yên Thực không chịu, bắt lấy tay anh, khẽ lắc đầu, Tạ Cảnh Thâm vẫn không ngừng động tác, chỉ cười hỏi cô: “Thoải mái chứ?”

... Có thể cố kị một chút hay không? Có điều Trần Yên Thực vẫn gật đầu.

“Uhm.” Tạ Cảnh Thâm lập tức cúi đầu chuyên chú mát-xa, nhất thời trong phòng khách lặng ngắt như tờ.

Tựa hồ Tạ Cảnh Thâm vẫn không ý thức được vì anh đến, nâng đầu hỏi bọn cô: “Sao không nói chuyện nữa?”

“Uhm, uhm...” Tạ Tịnh Nghiêu nỗ lực tìm đề tài, “Đúng rồi chị hai à, sao lúc nào em gọi cho chị cũng không được vậy, chị kéo tên em vào danh sách đen à?”

“Hả?” Trần Yên Thực cũng kinh ngạc, cô, chả làm cái gì cả mà.

“Còn nữa, em thêm bạn với chị, chị xóa em luôn sao?”

Trần Yên Thực cau mày nghĩ mãi cũng không nhớ mình đã làm việc này, rồi bỗng nhiên giật mình, vụng trộm liếc mắt nhìn người đang hết sức chuyên chú mát-xa, Tạ Cảnh Thâm tiếp xúc với di động của cô còn nhiều hơn cô nữa, chỉ sợ, đây đều do anh làm, nhưng cô không thể nói với Tạ Tịnh Nghiêu là “Không phải chị làm đâu, hỏi anh hai em đi”, vì thế đành phải giải thích mơ mơ hồ hồ: “Chắc là do chị không cẩn thận xóa đi đấy.”

Tạ Tịnh Nghiêu vỗ vỗ ót, là như thế sao? Xóa số của người khác, người khác không thể gọi lại cho mình được? Sau này cô phải thử một chút mới được...

“Đúng rồi, chị hai, bây giờ trong trường đều biết anh hai đã kết hôn, chị có thể yên tâm rồi, hí hí, sau lần chị lên lớp nghe anh hai giảng, tất cả mọi người nghĩ chị là bạn gái của anh hai, nhờ có em.” Tạ Tịnh Nghiêu vỗ vỗ ngực mình tranh công, “Bây giờ mọi người đều biết thầy Tạ mới đến khoa y học đã lập gia thất, bạn cùng phòng cũng không bắt em đi nữa, tự em vụng trộm đi một lần, đến lớp thấy sinh viên nữ vắng đi rất nhiều.” Tạ Tịnh Nghiêu nói với Trần Yên Thực, nhưng ánh mắt lại liếc nhìn Tạ Cảnh Thâm, hi vọng anh hai cho cô lấy công chuộc tội.

“Vậy sao? Chị tin anh hai em.” Cô quay đầu nhìn Tạ Cảnh Thâm, vừa khéo Tạ Cảnh Thâm ngẩng đầu lên, nhìn nhau cười.

Tạ Tịnh Nghiêu ngồi một bên nhìn, đột nhiên có một loại ảo giác, dường như họ đang chìm vào thế giới của hai người mà không ai có thể xen vào được.

Trên bàn cơm, bà Tạ tiếp tục dụ dỗ cô, lúc này Tạ Tịnh Nghiêu mới nhớ tới chính sự, hát đệm vài lần, thế nhưng nhận được ánh mắt của anh hai đang bắn về phía mình, cuối cùng quyết định vẫn nên yên lặng ăn cơm là thỏa đáng.

Tạ Cảnh Thâm đẩy từng lời của bà Tạ về, Trần Yên Thực cũng không thoải mái, không phát tiếng nào, im lặng ăn cơm, nhưng dấu sao trong lòng cũng không yên, cô sợ mẹ con họ vì chuyện này mà bất hòa.

Mặt khác giáo sư Tạ cũng giả vờ câm điếc, không hề tham dự.

Lúc sắp về, Trần Yên Thực thấy bà Tạ rầu rĩ cô cũng không vui nổi, trong lòng hơi gượng, cam đoan với bà Tạ: “Mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho mình, còn hơn ba tháng nữa thôi, nhất định con sẽ bình an sinh cục cưng ra.”

Sắc mặt bà Tạ giãn hơn một chút, cô con dâu này càng nhìn càng thích.

“Hơn nữa, lẽ ra bây giờ phải là con với Tạ Cảnh Thâm chăm sóc mẹ với ba chứ, sao lại có thể ngược lại mẹ chăm sóc con được? Không chỉ con có áp lực lớn, cục cưng cũng có áp lực lớn, đến lúc đó bé cảm thấy phiền mẹ ngại quá không dám ra luôn thì làm sao bây giờ?”

Trần Yên Thực nói lời này khiến bà Tạ dở khóc dở cười: “Con bé này nói gì vậy? Cái gì mà cục cưng xấu hổ không dám gặp ai, con tự trù mình khó sinh đấy à? Đừng nói như thế nữa. Thôi, con có thể chăm sóc tốt cho mình là mẹ an tâm rồi.”

Trần Yên Thực liên tục gật đầu: “Dạ mẹ.”

Sau khi trở về, Tạ Cảnh Thâm hôn hôn cô: “Cảm ơn em.”

“Em chỉ nói mấy câu thôi mà.” Trần Yên Thực nhú nhú mày, “Thực ra em thấy mình không xứng làm con dâu, trước kia đến nhà anh, cảm thấy mình như người ngoài vậy, hôm nay cảm thấy mẹ anh thật đáng yêu, không đúng, là mẹ của chúng ta.”

Tạ Cảnh Thâm cười cười: “Từ từ sẽ đến.”

39. Chương 41

Tình hình của Khương Hiểu Hiểu đã chuyển biến tốt đẹp hơn rất nhiều, nhưng Trần Yên Thực vẫn muốn đến bệnh viện thăm cô bé, nài nỉ Tạ Cảnh Thâm mấy ngày, Tạ Cảnh Thâm đồng ý dẫn cô đi.

Lúc cô đến, sắc mặt Khương Hiểu Hiểu nghiêm chỉnh hồng nhuận nghe Thẩm Lệ kể chuyện xưa, thoạt nhìn cô bé không khác mấy so với trước khi nhập viện.

Thẩm Lệ nhìn thấy cô, lập tức đứng dậy đỡ cô ngồi xuống cạnh giường: “Bụng đã lớn vậy rồi sao? Sao không chịu ở nhà, mà chạy tới đây làm gì?”

“Em đến thăm Hiểu Hiểu, về sau bụng lớn hơn nữa, Tạ Cảnh Thâm sẽ không cho em đi đâu.”

Thẩm Lệ bật cười: “Em lo dưỡng thai là được rồi, Hiểu Hiểu không đáng ngại nữa, bác sĩ Tạ nói chỉ cần tìm được tim thích hợp, thì có thể tiến hành phẫu thuật rồi.”

Trần Yên Thực nắm tay chị: “Sẽ tìm được thôi chị.”

Khương Hiểu Hiểu tự mình tiến tới, nhìn chằm chằm bụng của cô một lúc lâu: “Dì ơi, con muốn sờ em gái thử, có được không ạ?”

“Được chứ.”

Thẩm Lệ đành phải đỡ Trần Yên Thực đứng lên, đi đến trước giường bệnh Khương Hiểu Hiểu, Trần Yên Thực kéo tay Khương Hiểu Hiểu qua đặt trên bụng mình: “Em cứ động được rồi đây.”

Khương Hiểu Hiểu sờ sờ: “Em không động mà, không thấy nhúc nhích?”

“Có thể là em đang ngủ, tiểu gia hỏa này, giờ giấc nghỉ ngơi hoàn toàn ngược với dì, vừa đến ban đêm là cực kỳ vui vẻ.”

Bỗng nhiên Khương Hiểu Hiểu hỏi ngược lại Thẩm Lệ đang đứng một bên: “Mẹ, lúc con ở trong bụng mẹ có ngoan không ạ?”

Thẩm Lệ cười cười: “Hiểu Hiểu ngoan lắm.”

“Mẹ, mẹ sinh thêm cho con một em gái hoặc em trai được không mẹ?”

Lời này Khương Hiểu Hiểu không phải chỉ nói một lần, Thẩm Lệ nghe chỉ thấy xót xa, cười gật gật đầu: “Được.”

“Dạ.” Khương Hiểu Hiểu nhếch môi cố gắng cười, sau đó tiếp tục dờn ánh mắt lên bụng Trần Yên Thực, lúc nói chuyện giọng nói cũng nhỏ đi nhiều: “Mẹ, mẹ đừng buồn.”

Cô bé chỉ nói một câu không đầu không đuôi như vậy, mà cả Trần Yên Thực lẫn Thẩm Lệ đều hiểu, nghiêng đầu không nhìn Thẩm Lệ, Thẩm Lệ nghe lời Khương Hiểu Hiểu nói xong, xoay đầu đi, thoáng chớp trong mắt liền chứa đầy nước mắt.

Trong lòng Trần Yên Thực cũng có chút chua xót, vỗ vỗ đầu Khương Hiểu Hiểu, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Con chóng khỏe thì mẹ con sẽ không buồn nữa, biết không?”

Giọng nói Khương Hiểu Hiểu càng sa sút hơn: “Dạ.”

Hàn huyền một lát, Khương Hiểu Hiểu hơi mệt, Thẩm Lệ dỗ cô bé ngủ, chờ bé ngủ, lúc này chị mới đỡ Trần Yên Thực đi ra ngoài, từ từ bước tới thăm cỏ của bệnh viện.

Trên thăm cỏ có một đứa bé, có một người già, được người nhà dùng xe lăn đẩy đi, có lẽ cũng ra ngoài phơi nắng.

Đột nhiên Trần Yên Thực hỏi: “Hiểu Hiểu, đã biết cả rồi à chị?”

Thẩm Lệ im lặng một lát mới gật đầu: “Hắn là con bé biết rồi, không ai nói cho bé cả, nhưng con bé thông minh như vậy, sợ là đã biết mình có thể sẽ...” Câu nói kế tiếp Thẩm Lệ nói không nên lời, đề cập đến vấn đề sinh tử của nhân thân, con người đặc biệt yếu ớt, trong mắt chị lại ươn ướt, “Hiểu Hiểu, con bé rất biết chuyện.”

Trần Yên Thực cũng im lặng theo: “Đứa trẻ Hiểu Hiểu này đáng yêu như vậy, làm sao mà ông trời nhẫn tâm bắt bé xa cha mẹ được chứ, con bé sẽ không sao đâu, nhất định sẽ đợi được tới khi tìm được tim thích hợp thôi mà.”

Trần Yên Thực không biết an ủi người ta như thế nào, những lời cô nói cũng chỉ là lời sáo rỗng mà thôi, nhưng vào thời điểm này, tất cả mọi người đều ôm một loại hi vọng vô lực cực hạn.

Thẩm Lệ gật đầu: “Chỉ mong thế.”

Đi một lát, Thẩm Lệ hỏi cô: “Mệt chưa? Đi vào trong đó ngồi một chút đi.”

“Được.”

Ngồi trên chiếc ghế dài, bỗng nhiên Thẩm Lệ nói: “Đúng rồi, chị không tính ly hôn nữa, lúc trước, để em phải lo lắng rồi.”

Nghe nói như thế, Trần Yên Thực có chút giật mình, theo lời lúc trước Thẩm Lệ nói trong bệnh viện, chị đã duy trì thái độ đối với cuộc hôn nhân này, chị chỉ xem trọng Khương Hiểu Hiểu mà thôi, nhưng giờ phút này tại sao lại thay đổi chủ ý, đương nhiên, có lẽ là ai cũng hi vọng, mọi chuyện đều có kết quả viên mãn, cho nên khi Trần Yên Thực nghe được tin tức này, ngoại trừ kinh ngạc, còn có thêm vui vẻ nữa.

Trên mặt Thẩm Lệ hiếm khi xuất hiện vệt đỏ ửng: “Lúc trước chị nói với em là nghi ngờ anh ấy có người khác bên ngoài, là vì lúc đó, tuy rằng chị với anh ấy ngủ cùng một giường, nhưng do chị không đồng ý, cho nên, đã ba bốn năm rồi chưa từng... như vậy.” Chị có chút ngượng ngùng nhìn thoáng qua Trần Yên Thực, Trần Yên Thực cũng là đã người kết hôn, cho nên nói tiếp không có gì, “Gần đây vì chuyện của Hiểu Hiểu, anh ấy cũng siêng đến bệnh viện, chị với anh thường xuyên gặp nhau, tìm cơ hội âm ỉ một trận, mới nói chuyện thẳng thắn, anh ấy nói, mấy năm nay anh ấy chưa từng có người phụ nữ nào khác.”

Trên mặt Thẩm Lệ mang theo nụ cười: “Chị tin anh ấy. Hai mươi bốn tuổi chị gả cho anh, 26 tuổi sinh ra Hiểu Hiểu, trước đây, anh ấy luôn là một người chồng tốt, sau này, anh ấy cũng vậy, chỉ là trọng tâm của chị đều chuyển hết lên người Hiểu Hiểu, nhớ lại, cũng chị có lỗi với anh ấy, anh cũng là một người cha tốt, chị biết chứ, anh ấy không hề xem nhẹ Hiểu Hiểu, chỉ là anh ấy nhìn thấu hơn chị, chị không thừa nhận không được, có thể cuối cùng, quả thật có thể phải là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cho nên anh ấy luôn mong có một đứa con nít, vì chuyện này mà chị với anh ấy càng xa cách, đề cập đến chuyện đứa nhỏ, chị sẽ trở nên đặc biệt sắc bén, cũng có nhiều thành kiến với anh ấy, kỳ thực bây giờ cẩn thận giấu lại, đều là do chị để tâm vào chuyện vụn vặt, mua dây buộc mình, nếu có thêm một đứa trẻ nữa, bọn chị vẫn yêu Hiểu Hiểu như thường, mặc kệ Hiểu Hiểu có khỏe lên hay không, chị tính sẽ sinh thêm một đứa nữa, tranh thủ bây giờ còn có thể sinh.”

“Cho nên chuyện gì cũng phải nói rõ mới tốt.”

“Ừ.”

Sau khi Tạ Cảnh Thâm tan tâm sẽ đến phòng bệnh Khương Hiểu Hiểu, Thẩm Lệ và Trần Yên Thực đều ở đây, trên TV đang chiếu phim hoạt hình, Thẩm Lệ và Trần Yên Thực học tạo hình trên TV khiến Khương Hiểu Hiểu rất vui vẻ.

Khương Hiểu Hiểu là người đầu tiên thấy Tạ Cảnh Thâm, vui vẻ vẫy tay với anh: “Chú ơi.”

Lúc này Trần Yên Thực mới nhìn thấy anh, híp mắt cười với anh.

Tạ Cảnh Thâm cũng bất giác nở nụ cười.

Sau khi nhà, Trần Yên Thực bị Tạ Cảnh Thâm bắt ngồi trên giường: “Cả ngày hôm nay chắc là chưa nghỉ ngơi rồi, nằm đi, lúc nào ăn cơm tối thì sẽ gọi em.”

Trần Yên Thực gật đầu, giữ chặt cánh tay Tạ Cảnh Thâm: “Nếu không thể tiến hành ghép tim thì, Hiểu Hiểu, có thể sống bao lâu?”

Tạ Cảnh Thâm ngăn người, vỗ vỗ đầu cô: “Đừng nghĩ nhiều, Hiểu Hiểu, sẽ không sao đâu.”

Trần Yên Thực nghe lời này của anh, đột nhiên giật mình: “Có phải tìm được tim thích hợp rồi không?”

Tạ Cảnh Thâm không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Em hãy mặc kệ đi, lo dưỡng thai là được, chuyện của Hiểu Hiểu, anh sẽ cố gắng.”

Tạ Cảnh Thâm rút tay về, Trần Yên Thực vẫn còn muốn hỏi tiếp nhưng anh đã nói tiếp: “Ngủ đi, anh đến thư phòng.”

Trần Yên Thực đành phải ém lời muốn nói vào lòng, nghĩ rằng hẳn là Tạ Cảnh Thâm đã có cách, nhưng có lẽ là có chút khó khăn, cho nên anh mới không nói, tính cách của anh luôn như thế.

Đến cuối tháng năm, sắp bước vào tháng sáu, thời tiết dần dần nóng lên, có một việc khiến Trần Yên Thực quan tâm, đó là sinh nhật Tạ Cảnh Thâm.

Ngày sinh nhật của anh là hai mươi tháng sáu, đây là sinh nhật đầu tiên cô trải qua với anh, nên Trần Yên Thực rất chú trọng, nhưng mà, cô còn chưa chuẩn bị lễ vật T^T, hơn nữa, cô còn không biết nên tặng cái gì nữa. =...=

Thừa dịp chủ nhật Tạ Cảnh Thâm vào bệnh viện, không ở nhà, Trần Yên Thực hẹn Tiết An An bày mưu tính kế giúp mình.

Tiết An An vừa thấy Trần Yên Thực vác bụng bầu, nhin không được mà cười ha ha không còn chút hình tượng nào.

Trần Yên Thực đen mặt, không nói một lời chờ Tiết An An châm chọc xong, chắc là Tiết An An ý thức được mình làm như vậy không đúng lắm đối với một phụ nữ có thai, cho nên từ từ dừng tiếng cười lại, nói: “Lăn trên giường cũng phải có cách mới lăn được :v!”

... Ha ha, ha ha ha...

Tiết An An mở cửa xe giùm cô, đỡ cô ngồi ghế sau: “Ngài hãy cẩn thận, chú ý quả địa cầu trong bụng.”

Hai người đi trong sương thị, tuy Tiết An An cười nhạo Trần Yên Thực một phen, nhưng đối với người phụ nữ có thai hai mươi tám tuần vẫn rất cẩn thận, đi bên cạnh cô, giúp cô cản bớt va chạm, vốn thấy bạn đi đứng vất vả, còn tính đỡ bạn đi, thì bị Trần Yên Thực bỏ qua: “Làm chi thế, nhiều người cũng có thai mà, mình đâu phải bà cổ bà tổ gì, đỡ cái gì mà đỡ?”

Được rồi, vậy thì để ai làm người đó chịu đi.

“Cậu nghĩ xem muốn tặng cái gì rồi hăng đi chọn, cứ đi mù quáng dạo hoài như vậy, cậu cũng phải lo lắng cho quả địa cầu trong bụng cậu chứ.”

“Mình không biết tặng Tạ Cảnh Thâm cái gì, đúng rồi, dùng cái gì mà mỗi ngày đều cần í nhỉ?”

“Mình à? Đơn giản thô bạo, trực tiếp đưa bao an toàn (BCS), đàn ông đều thích.” Tiết An An bỡn cợt cười.

Đây là cái đề nghị quỷ gì vậy? chưa nói đến việc bây giờ cô không cần đến thứ này, nói lần trước thôi, cô đã chủ động quyền rũ Tạ Cảnh Thâm, nhưng lại bị Tạ Cảnh Thâm cản lại, cho nên nói, Tạ Cảnh Thâm sẽ không nở xuống tay với cô.

“Nói nghiêm chỉnh đi.”

“Là chuyện đứng đắn đó.” Sắc mặt Tiết An An đã nhạt hơn một chút, “Những thứ anh ấy mặc trên người đều do mình mua đó, mình với anh ấy không còn lãng mạn từ sớm rồi không được à?”

Trần Yên Thực có chút buồn rầu: “Nhưng từ khi kết hôn đến giờ, đây là sinh nhật đầu tiên của anh ấy mà.”

Tiết An An liếc mắt nhìn bụng của cô: “Mình thấy chúng ta nên tìm một chỗ ngồi xuống trước đi, nghĩ kĩ rồi lại đi tiếp.”

Trần Yên Thực đành phải gật đầu, rồi lại nghĩ đến cái gì: “Đúng rồi, đi đến quầy chuyên kinh doanh mỹ phẩm dưỡng da với mình trước đi.”

“Uhm.”

“Cậu nói xem mình mua mỹ phẩm cho mẹ Tạ Cảnh Thâm có được không?”

Tiết An An gật gật đầu: “Có thể đó, với độ tuổi của bác, cần nhất chính là thứ này. Có điều, không phải là sinh nhật của Tạ Cảnh Thâm sao?”

“Ngày sinh nhật của người con chính là ngày người mẹ chịu khổ.”

“Ah, quả nhiên mang thai thì khác hẳn, biết lo nghĩ chu toàn quá đi.”

Trần Yên Thực chau chau mày, không trả lời, cuối cùng mua một bộ mỹ phẩm dưỡng da chống lão hóa, lúc quẹt thẻ, Tiết An An nhìn thấy giá thì líu lưỡi: “Bản thân cậu cũng chưa mua thứ mắc như vậy luôn đấy.”

“Đó là do mình trời sinh lệ chất, không cần dùng thứ này.”

... Ha ha...

Tìm một vị trí ngồi xuống, đột nhiên Tiết An An chỉ chỉ ngoài cửa sổ, Trần Yên Thực theo ánh mắt của cô bạn nhìn qua, liếc thấy Tạ Cảnh Thâm, còn có một người phụ nữ ngoại quốc cao gầy đi song song anh, trong tay hai người đều cầm cà phê, không biết đang nói chuyện gì.

Trần Yên Thực ngẩn người, mọi khi Tạ Cảnh Thâm tan tầm xong sẽ lập tức về nhà với cô.

40. Chương 42

Tiết An An trực tiếp hỏi: “Muốn qua đó không?”

Lúc này Trần Yên Thực mới hoàn hồn, lắc đầu liên tục: “Không cần đâu, mình không nói với anh ấy chuyện hôm nay mình đi ra ngoài, bây giờ anh ấy cũng không cho mình ra ngoài, trừ phi có ảnh đi theo.”

Tiết An An nói chuyện không hề cố kị gì, sắc mặt cực kì bình tĩnh: “Nếu không hỏi cho rõ ràng thì cậu sẽ luôn đặt chuyện này trong lòng, dần dần mọc rễ trong lòng cậu, lâu lâu sẽ đâm vào tim cậu một cái, đau đến chết đi sống lại.”

Trần Yên Thực hơi há mồm, chỉ cười cười: “Đây cũng không phải là chuyện lớn, chẳng lẽ không cho anh ấy có bạn bè khác phái sao?”

Tiết An An im lặng nhìn cô một lát: “Cậu không để ý là được rồi.”

“Uhm, đúng rồi, cậu cảm thấy nên tặng anh ấy cái gì bây giờ?”

Tiết An An nói ra ý tưởng lúc trước: “Mình thấy hình thức không quan trọng, quan trọng là tâm ý, nếu đó là một người đàn ông yêu cậu nhiều năm, mình nghĩ, cậu không làm gì cả, chỉ cần cậu nói một câu sinh nhật vui vẻ hoặc bày tỏ gì đó anh ta cũng vui mừng, có điều, chính mình cũng không xác định được .LaNa. có nên tin tưởng những lời lúc trước của Tạ Cảnh Thâm hay không, đương nhiên, cậu vẫn tin tưởng là được.”

Trần Yên Thực nhíu mày: “Có phải cậu suy nghĩ nhiều quá rồi không An An, dù sao mình cũng không muốn anh ấy vì mình mà bỏ hết những sinh hoạt của bản thân, cũng như mình, mình cũng không mong

trong sinh hoạt của mình chỉ có gia đình, sau này mình còn muốn ra ngoài làm việc, mà Tạ Cảnh Thâm tuyệt đối sẽ không ngăn cản quyết định của mình, cho nên không phải mình cũng nên thông cảm cho anh ấy sao, chỉ gặp mặt người bạn khác phái thôi mà, kỳ thực những chuyện như vậy đều là chuyện tất yếu.”

“Có lẽ vậy, nhưng đàn ông đều có thói hư tật xấu, có lẽ hôm nay gặp mặt, ngày mai là có thể lên giường rồi.”

Trần Yên Thực cảm thấy không đúng: “An An, cậu sao vậy?”

Tiết An An hắt mặt không đối diện với cô: “Không có việc gì.”

Trần Yên Thực đưa tay kéo lấy cánh tay của bạn: “Cậu với mình có gì mà không thể nói?”

Im lặng một lát, Tiết An An mới quay đầu nhìn cô, cười nói: “Không có việc gì đâu, thật đó, bây giờ đã ổn rồi, không có chuyện gì đâu, nhưng mà sau này thì mình cũng không rõ nữa.”

Tiết An An không nói, Trần Yên Thực cũng không ép hỏi thêm.

Cuộc gặp hôm nay không tính là thoải mái, Tiết An An đưa cô về nhà, Tạ Cảnh Thâm vẫn chưa về, lẽ ra cô nên cảm thấy may mắn, như vậy anh sẽ không phát hiện hôm nay cô lên ra ngoài, nhưng mà, cô không thể nào vui nổi.

Tạ Cảnh Thâm gửi tin nhắn đến, nói là còn một cuộc giải phẫu nữa, anh sẽ về trễ một chút, bảo cô tự mình đi ngủ sớm một chút.

Trần Yên Thực ăn cơm tối một mình thấy vô vị ăn không vào, cô thu dọn bát đĩa xong ngồi trên sofa trong phòng khách xem tivi, nhưng xem không vào, tuy nói không để ý, nhưng vẫn rất để ý.

Đúng là, theo lời của cô, cho dù là vợ chồng cũng không thể can thiệp vào vòng giao tiếp của đối phương, không thể yêu cầu đối phương chỉ vây quanh bản thân mình được, rốt cuộc vẫn cảm thấy khó chịu, cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ.

Cho dù cô rất tin tưởng Tạ Cảnh Thâm, nhưng bên cạnh người đàn ông của mình tự dưng nhảy ra một người phụ nữ lạ mặt, dễ khiến người ta tâm phiền ý loạn, huống chi, cô vẫn còn trong thời gian cuối thai kì không hề có chút lực sát thương nào. Hơn nữa, trước giờ không phải cô chưa từng thấy Tạ Cảnh Thâm quyết đoán từ chối người khác, nhưng rõ ràng là, người phụ nữ ngoại quốc này anh không hề bài xích.

Khi Tạ Cảnh Thâm trở về từ bệnh viện đã rất trễ rồi, lúc mở cửa nhìn thấy Trần Yên Thực đang nằm nghiêng trên ghế sofa ngủ, hai chân cuộn lại, tuy rằng thời tiết đã dần nóng hơn, nhưng ban đêm vẫn còn hơi lạnh, không thể nào thiếu chăn được, cô thì cái gì cũng không có, chăn mỏng trên sofa bị cô đá qua một bên, rơi một nửa trên mặt đất.

Tạ Cảnh Thâm nhíu mày, đi qua đắp lại cho cô. Lát, Trần Yên Thực thức dậy, người còn có chút mơ màng, nhìn Tạ Cảnh Thâm không nói chuyện, Tạ Cảnh Thâm bị cô nhìn đến buồn cười: “Như thế nào?”

Trần Yên Thực dụi dụi mắt, lúc này mới tỉnh người hơn một chút, muốn ngồi dậy, Tạ Cảnh Thâm giúp cô một phen, thuận thế ngồi bên cạnh cô, Trần Yên Thực ngồi dậy rồi trực tiếp cọ mặt vào ngực anh, hai tay ôm lấy thắt lưng ai đó: “Sao trễ quá vậy?”

“Buổi chiều có một ca giải phẫu, đến bây giờ mới xong.”

Trần Yên Thực ngẩng đầu: “Ăn cơm tối chưa?”

“Vẫn chưa, lát nữa ăn tùy tiện là được.”

Trần Yên Thực xoa xoa bụng anh: “Đáng thương.”

Tạ Cảnh Thâm cũng bắt chước xoa bụng cô: “Hoàn hảo.”

Ngũ quan Trần Yên Thực nhấn sát vào nhau: “Anh đi nhanh đi, hâm nóng là ăn được rồi.”

“Em có muốn đi giúp anh không?”

“Được.”

Trên bàn cơm, Trần Yên Thực hỏi anh: “Hôm nay anh làm gì?”

“Không làm gì cả, cả ngày đều trong bệnh viện, giữa trưa ra ngoài có gặp một người bạn.”

“Bạn trai hay bạn gái?”

Sao lời này lại quen vậy nhỉ? Lần trước lúc nhận điện thoại của sinh viên, cô cũng như vậy, sao tính ghen lại lớn nhanh thế, Tạ Cảnh Thâm cười khẽ, nói thật: “Là nữ, bạn thời đại học.”

Thành thật, không tặc không tặc, Trần Yên Thực cảm thấy mỹ mãn tiếp tục ăn cơm, vừa nãy cô ăn không nhiều lắm, phụ nữ mang thai lại dễ đói, cho nên không chỉ ngồi cùng anh, cô đói quá mà.

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục giải thích: “Cô bạn ấy tên là Du Niya, là người Nga, gần đây tính đến Trung Quốc công tác, về sau có thể là sẽ ở Trung Quốc định cư luôn.”

Đồ ăn trong miệng Trần Yên Thực còn chưa nuốt, đã ngẩng đầu nghi ngờ nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm đưa tay sờ sờ khóe miệng của cô, cười nói: “Cô ấy rất thích Trung Quốc, lúc học đại học anh có dạy Trung văn cho cô ấy.”

Bỗng nhiên Trần Yên Thực nghĩ đến mấy cuốn sách tiếng Nga lúc trước: “Anh biết tiếng Nga luôn à?”

“Chỉ một chút thôi, lúc đó anh dạy Du Niya Trung văn, cô ấy thì dạy cho anh Nga văn, cô nàng này làm thầy giáo chuyên nghiệp hơn anh, anh cũng chưa dạy được cái gì, ngược lại theo cô ấy học được không ít.”

Trần Yên Thực vui đầu ăn cơm, anh ở nước Mỹ vài năm, cô chưa từng tham dự, trong khoảng thời gian đó, anh với cô bạn này hẳn rất thân mật, bọn họ còn muốn dạy cho đối phương ngôn ngữ của chính mình, nhất định có rất nhiều thời gian ở bên nhau, hơn nữa, loại chuyện này, nghĩ sao cũng thấy rất mờ ám, Trần Yên Thực giả bộ lơ đãng hỏi: “Anh học bao lâu lận?”

“Lúc đọc sách là học, lúc học cảm thấy rất thú vị, ban đầu Du Niya dạy anh rất nhiều, sau này dường như đều là tự học.”

“Uhm.” Trần Yên Thực múc miếng cơm, có chút tự coi nhẹ mình, “Tiếng em nói trôi chảy nhất là tiếng mẹ đẻ.”

Tạ Cảnh Thâm cảm nhận được cảm xúc sa sút của cô, ra vẻ kinh ngạc nói: “Trung văn bác đại tinh thâm, em dùng được trôi chảy như vậy à.”

Trần Yên Thực bật cười, đấm anh một quyền: “Nói như anh không biết dùng vậy.”

“Đương nhiên làm sao mà trôi chảy bằng em được, anh chỉ là bác sĩ, còn em là biên tập, đây là vốn liếng mà em dày công tu dưỡng mà ra đó.”

Được rồi, lòng Trần Yên Thực thoải mái tiếp nhận câu giải thích này của anh.

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Nhưng mà anh nhớ vợ anh không chỉ trôi chảy Trung văn, Anh ngữ cũng không tệ.”

“Sau khi tốt nghiệp đại học ít dùng đến nên đã sớm quên sạch rồi.”

“Học nhiều năm như vậy sao mà quên sạch được?”

“Là thật đó.”

Đột nhiên Tạ Cảnh Thâm ngừng đũa, chuyên chú nhìn Trần Yên Thực: “I love you.”

Trần Yên Thực sửng sốt, cũng đặt đũa xuống nhìn anh, dần chìm vào đôi ngươi đen sâu thẳm trong mắt anh, trả lời theo bản năng: “Me too.”

Tạ Cảnh Thâm cười đến thật hàm súc: “Em xem, không phải là em còn nhớ rõ sao?”

Trần Yên Thực ý thức được bản thân quá tích cực, có chút ảo não, nhưng nhìn gương mặt tươi cười của anh, cô không thể nào giận nổi: “Tiếng anh đơn giản như vậy ai mà không biết?”

Tạ Cảnh Thâm hàm chứa ý cười nhìn cô, đột nhiên Trần Yên Thực có chút đỏ mặt, thực ra anh cũng không đùa đúng không?

“Me too nghĩa là gì?”

Mặt Trần Yên Thực càng hồng hơn, phun ra nuốt vào một lúc mới nói: “I love you.”

Tầm mắt giao nhau, Trần Yên Thực cảm thấy tràn đầy ngọt ngào, chút lẩn tránh giữa trưa cũng hóa hư vô.

Sau một lúc lâu, vẫn là cô thua trước, cúi đầu gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén Tạ Cảnh Thâm: “Anh ăn nhiều một chút đi này La.Na l;Q.D.”

Ăn xong Tạ Cảnh Thâm dọn bàn, rửa chén đĩa trong phòng bếp, Trần Yên Thực cùng đi qua, ghé sát bên cạnh cửa hỏi: “Tạ Cảnh Thâm, anh có đặc biệt thích gì không?”

Tạ Cảnh Thâm nhú mày suy nghĩ: “Đặc biệt thích gì thì không có.”

Trần Yên Thực không thuận theo: “Anh nghĩ kĩ lại xem!”

Tạ Cảnh Thâm quay đầu nhìn về phía cô: “Người thì có một.”

Trần Yên Thực dậm chân một cái, lại đùa cô, uhm, bây giờ cô đã tự giác mặc định người trong lòng anh là cô luôn rồi.

Chẳng lẽ lại muốn cô tự đưa thân mình qua sao, kỳ thực bọn họ đã kết hôn, nói theo cổ đại thì hẳn cô được gọi là Tạ Trần thị, cô đã người của anh từ sớm rồi. Hay là như lời Tiết An An nói, đưa cái kia qua, hình như hơi rõ quá rồi khụ khụ, hơn nữa bây giờ tặng nhưng tạm thời không dùng được.

Rốt cuộc thì anh thiếu cái gì? Trần Yên Thực lén tra baidu một chút, sao lúc trước lại quên nghĩ tới chứ? Quả nhiên lâu rồi không tiếp xúc với di động, khiến cô quên mất baidu vạn năng.

Tặng này nọ cho đàn ông thật là phiền quá đi, giống phụ nữ thôi, nước hoa quần áo giày dép, chỉ cần liên quan đến ngoại hình, không người phụ nữ nào không thích, chắc đàn ông cũng vậy, mà nào có người phụ nữ nào tặng quà vô tâm vậy chứ, hơn nữa quần áo giày dép đúng là không có chút tâm ý nào, không có luôn cả sáng ý.

Nhưng có bạn nào đó trên mạng cũng nói, đồng hồ bóp tiền caravat dây lưng dao cạo râu linh tinh, đều rất thực dụng.

Bỗng nhiên Trần Yên Thực nghĩ đến ngày trước anh có nói chờ cô sinh cục cưng xong cả hai sẽ đi hưởng tuần trăng mật, không bằng, cô bắt đầu lên kế hoạch trước, chẳng qua quà sinh nhật này phải muộn một chút mới thực hiện được.

Trần Yên Thực cảm thấy mỹ mãn để máy qua một bên.

41. Chương 43

Một ngày kia Trần Yên Thực hỏi Tạ Cảnh Thâm: “Có nơi nào mà anh rất muốn đến không?”

“Không, anh vẫn muốn mỗi ngày ở nhà.”

Trần Yên Thực hơi buồn bực: “Nói nghiêm chỉnh đi, chúng ta đi hưởng tuần trăng mật ở đâu đây?”

Tạ Cảnh Thâm sững sốt, lúc trước đề cập đến tuần trăng mật không phải là cô không tình nguyện lắm sao, sao bây giờ lại chủ động hỏi anh, Tạ Cảnh Thâm sờ sờ đầu cô, ý vị thâm trường: “Đi đâu không quan trọng, quan trọng là đi để làm gì.”

Trần Yên Thực vẫn còn trong sáng không nghĩ xa xôi: “Không phải là đi chơi à.”

Tạ Cảnh Thâm gật đầu: “Chuyện này em không cần quan tâm, em chỉ cần bồi bổ cơ thể cho tốt là được.” Dứt lời lại ý vị thâm trường nhìn cô một cái, “Đến lúc đó chơi thế nào cũng được.”

Trần Yên Thực uhm một tiếng: “Vậy anh nghĩ mấy ngày?”

“Ít nhất một tuần được không?”

“Uhm.” Trần Yên Thực dăm chiêu gật đầu, “Thôi ngủ đi.”

Sau khi nằm xuống, Tạ Cảnh Thâm hỏi cô: “Em muốn làm gì?”

“Đương nhiên là tìm một chỗ tốt một chút rồi, không cần anh quan tâm.”

Tạ Cảnh Thâm mơ hồ không cảm thấy bất ngờ, vỗ vỗ lưng của cô: “Tuần trăng mật tùy tâm sở dục mới tốt (thích đi đâu thì đi đấy, tùy theo ý mình), nếu em tìm trước, đến lúc đó có nhiều thứ trối buộc, chơi đùa không tận hứng được.”

Trần Yên Thực nhú mày: “Là như vậy sao?”

“Tự em nghĩ xem, nếu mỗi ngày phải quy định mấy giờ rời giường, đi dạo ở đâu, khi nào thì phải ăn cơm trưa, nhiều thứ không tiện, mỗi ngày ngủ đến khi tự nhiên thức dậy, sau đó thoải mái tìm nơi đi chơi, không phải là rất tốt sao?”

Trần Yên Thực gật đầu, lúc này Tạ Cảnh Thâm mới cảm thấy mỹ mãn, cái anh chờ mong ở tuần trăng mật này là hơn phân nửa thời gian trải qua trên giường, nếu bị những chuyện khác nắm hết thời gian, chẳng phải ước nguyện ban đầu của anh La..Na L-q’đ tan vỡ rồi à?

Bị Tạ Cảnh Thâm nói như vậy, Trần Yên Thực lại tiếp tục phiền não, lần đầu tiên cô tặng quà sinh nhật mà gian nan như thế này đấy.

Ôm bụng khó khăn lật người, Tạ Cảnh Thâm ý thức được cảm xúc của cô không đúng: “Nghĩ gì vậy?”

Trần Yên Thực đá anh dưới chân: “Tạ Cảnh Thâm anh thật khó hầu hạ.”

Tạ Cảnh Thâm vuốt ve tóc cô, theo lời cô nói: “Em nói đi, anh sửa.”

Trần Yên Thực lại chuyển người lại, Tạ Cảnh Thâm cảm nhận được cái bụng tròn vo của cô lật tới lật lui, không hiểu anh thấy hơi buồn cười, anh sờ sờ bụng cô: “Nói chuyện ngoan nào, đừng nhích tới nhích lui, không thấy phiền sao?”

“Tạ Cảnh Thâm, anh nói xem anh thích gì nào?”

Mấy ngày nay cô hỏi anh vấn đề này rất nhiều lần, Tạ Cảnh Thâm đoán hay là người nào đó muốn tặng quà cho anh? Nhưng mà tại sao vô duyên vô cớ lại muốn tặng quà cho anh? Tạ Cảnh Thâm suy nghĩ một lúc sau mới phát hiện sinh nhật của anh cũng trong tháng này, anh vuốt ve lưng Trần Yên Thực một chút: “Nhất thời không nghĩ ra.”

Trần Yên Thực hừ hừ, một lát sau Tạ Cảnh Thâm lơ đãng nhắc tới: “Hình như dạo dạo râu nên đổi rồi.” nói xong lại cọ cọ tóc Trần Yên Thực, “Vợ ơi, có phải lâu rồi em chưa dạo râu cho anh không?”

Trần Yên Thực giật mình: “Anh thích em dạo râu cho anh lắm sao?”

“Uhm.”

“Còn gì khác không?”

Tạ Cảnh Thâm suy nghĩ, hình như chỉ có dạo râu mới không gây nguy hiểm cho phụ nữ có thai thôi: “Không có gì nữa, em dạo râu không tệ.”

Trần Yên Thực dùng tay dăm dăm anh, vốn không có chút lực nào chỉ như làm nũng mà thôi.

Thực ra cô muốn làm gì đó lãng mạn một chút, tặng anh một món quà đặc biệt, nhưng loại chuyện lãng mạn này, thường thì phụ nữ cảm thụ nhiều hơn, đàn ông đa số không có cảm giác gì, cho nên lãng mạn không tác dụng, cô tương đối quan tâm đến cảm nhận của anh, anh có thể vui vẻ là được rồi.

Đến ngày sinh nhật, Tạ Cảnh Thâm vẫn đi làm như thường, anh vốn không để ý sinh nhật lắm, nhưng mỗi lần sinh nhật đều nhận được tin nhắn hoặc điện thoại của bạn bè người thân La..Na/l-q-đ.

Trần Yên Thực thừa dịp Tạ Cảnh Thâm không ở nhà, vụng trộm học hỏi dì (giúp việc) nấu ăn, nấu canh xong đưa đến bệnh viện.

Lúc cô đến đã là bốn năm giờ chiều, không có Tạ Cảnh Thâm ở đây, y tá trẻ dẫn cô đến chỗ của Tạ Cảnh Thâm ngồi nghỉ ngơi, cô ấy cười rất ngọt ngào: “Chắc bác sĩ Tạ sắp về rồi, chị ngồi đây chờ một lát nhé.”

“Cảm ơn.”

Cô y tá trẻ không đi ngay: “Chị Tạ sắp sinh rồi nhĩ.”

“Uhm, còn hơn hai tháng nữa.”

“Tình cảm của chị và bác sĩ Tạ có tốt không?”

Trần Yên Thực cảm thấy chữ “tốt” này được dùng vô cùng khéo léo, ngạc nhiên nhìn cô y tá trẻ.

Y tá trẻ nhúc nhích: “Chị Tạ à, em nói thật, tuy rằng em cảm thấy bác sĩ Tạ nhất định không phải loại người như vậy, nhưng mấy ngày nay anh ấy cực kì gần gũi với một cô gái người nước ngoài, người phụ nữ này còn rất xinh đẹp, tuy cô ta không phải là bác sĩ bệnh viện này nhưng lại thường xuyên đến bệnh viện tìm bác sĩ Tạ.”

Trần Yên Thực ngẩn người, nhưng hiểu được cô y tá trẻ đang nhắc nhở cô chứ không có ác ý gì, vì thế ngược lại cười nói: “Đó là bạn học của anh ấy, chị cảm ơn em nhiều nhé :D.”

Y tá trẻ hơi xấu hổ khoát tay, đi ra ngoài.

Trần Yên Thực gần đây ghen hơi lớn, nếu là bạn học cũ cũng không cần thường xuyên gặp nhau vậy chứ. Hơn nữa không thể trách cô nghĩ nhiều được, người bạn cũ này không phải là bạn học trung học, quan hệ với Tạ Cảnh Thâm không ít, chồng nhà cô lại tốt như vậy, y thuật giỏi, nếu nói người bạn học cũ của anh Du gì đó thích anh, Trần Yên Thực cũng tuyệt không thấy kỳ quái.

Cô bên đây đang miên man suy nghĩ, bên kia Tạ Cảnh Thâm đang dẫn bạn học cũ của mình đi về phía bên này.

Lúc đến chỗ Trần Yên Thực ngồi, Tạ Cảnh Thâm cũng sững sốt, trước khi tới cô không hề gọi điện thoại cho anh, lơ mơ một tí đã một mình chạy đến đây rồi.

Trần Yên Thực đang miên man suy nghĩ, nên không chú ý đến người ở cửa, mãi đến khi Tạ Cảnh Thâm lên tiếng: “Trần Yên, sao em lại đến đây?”

Trần Yên Thực ngẩng đầu mới nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm vội vã đi đến chỗ cô, không chỉ nhìn thấy anh, cô còn nhìn thấy bạn học cũ của anh, nhất thời tức giận bộc phát, cô nhìn Tạ Cảnh Thâm mà không nói gì.

Giọng nói của Tạ Cảnh Thâm có chút trách cứ, nhưng không nặng: “Không phải đã bảo em một mình không được chạy lung tung sao?”

Nhất thời Trần Yên Thực có chút tủi thân, bị Tạ Cảnh Thâm trách cứ trước mặt tình địch – do cô tự đoán, thật quá mất mặt.

Cô mấp má, nhưng không nói chuyện, Tạ Cảnh Thâm ý thức được phản ứng của bản thân hơi quá, sờ sờ tóc của cô, bất đắc dĩ cười: “Em không vui à?”

Du Niya đứng một bên đã mở miệng, Trung văn của cô rất trôi chảy, mặc dù với người Trung Quốc thì vẫn không chuẩn lắm: “Tạ, vị này là?”

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới nói: “Đây là vợ của tớ.” Sau đó không có thêm bất cứ lời nào, hình như không muốn giới thiệu hai người với nhau

Vì lễ phép, Trần Yên Thực đứng lên cười với cô bạn: “Xin chào.”

Du Niya thấy bụng cô nổi lên thì có chút kinh ngạc, ngược lại cũng cười nói: “Xin chào, lúc tôi nhận được thiệp của Tạ, thì hôn lễ của hai người đã qua mấy tuần rồi, xin bạn thứ lỗi nhé.”

Nói xong Du Niya đi tới, lại bị Tạ Cảnh Thâm ngăn lại: “Bây giờ cậu đang ở Trung Quốc.”

Du Niya quay đầu nhìn về phía Tạ Cảnh Thâm, buông tay: “OK, chỉ là tớ nghĩ vợ Tạ phải rất xinh đẹp, tài năng xứng với cậu cơ.”

Nhất thời mặt Trần Yên Thực cứng đờ, vì lễ phép nên cô vẫn cười, tuy rằng cô biết mình không xinh đẹp tuyệt đỉnh nhưng tốt xấu gì cô cũng được bầy phần, đương nhiên bây giờ đang mang thai nên bị kéo xuống một chút, nhưng trước mặt người ta mà phê bình nhan sắc của người đó chẳng chút nể nan, hay nhỉ?

Dường như Tạ Cảnh Thâm nghe nói như thế rất vui mừng, Trần Yên Thực không thèm nhìn cũng nghe ra trong câu nói của anh mang ý cười: “Chỉ cần mình thấy em ấy đẹp là được.”

Du Niya có chút mê muội với câu trả lời của Tạ Cảnh Thâm, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa Trần Yên Thực và Tạ Cảnh Thâm, vẫn không hiểu được như cũ.

Trần Yên Thực bày tỏ ý của mình, nói đêm nay phải về ăn cơm với bà Tạ.

Tạ Cảnh Thâm hơi kinh ngạc, anh cứ nghĩ cô thích hai người trải qua sinh nhật với nhau hơn, có điều cô như thế này càng khiến tâm anh mềm mại đi.

Anh quay đầu lại cấn cấn tai Trần Yên Thực ngay trước mặt Du Niya: “Tuân mệnh, nhưng lần sau không được viện cớ này nữa, về sau cứ ngoan ngoãn ở nhà, có chuyện gì thì gọi điện cho anh là được.”

Mặt Trần Yên Thực phút chốc đỏ bừng, bất chợt quên so đo với lời nói của Du Niya.

Ba người cùng nhau rời khỏi bệnh viện, đầu tiên là Tạ Cảnh Thâm đưa Du Niya về khách sạn, Du Niya xuống xe trước, tính hôn Tạ Cảnh Thâm một cái, bị Tạ Cảnh Thâm cau mày đưa tay ngăn lại, Du Niya mới cười: “Thực xin lỗi, tớ chỉ muốn nói một câu sinh nhật vui vẻ thôi, vì lúc trước cũng như vậy, nên đã quên mất đây là Trung Quốc, trước mặt vợ cậu quả thật không nên như vậy.”

Tạ Cảnh Thâm nhíu mày: “Cảm ơn, cậu có thể xuống xe được rồi.”

Du Niya ném cho anh một cái hộp mới xuống xe: “Quà tặng.”

Đợi khi cô ấy rời khỏi, Tạ Cảnh Thâm không dám nhìn sắc mặt Trần Yên Thực luôn rồi, nói thật, anh cũng không biết hôm nay Du Niya phát điên gì nữa?

“Anh không xem thử quà gì sao?”

Tạ Cảnh Thâm lập tức chứng minh trong sạch, ngoan ngoãn giao quà tặng cho Trần Yên Thực: “Em giúp anh xem xem.”

Trần Yên Thực mở quà như muốn xả giận, bên trong là... sản phẩm giúp kế hoạch hóa gia đình.

Sắc mặt Trần Yên Thực càng khó nhìn.

Tạ Cảnh Thâm nhìn vào kính chiếu hậu cũng thấy quà tặng, lòng cũng rất hối hận với quyết định vừa rồi, lập tức mở miệng giải thích: “Anh không biết cô ấy lại tặng cái này, cô ấy không biết chuyện em mang thai ba mươi tuần rồi.”

Mặt Trần Yên Thực đỏ lên, cô vốn không nghĩ cái này để cô và Tạ Cảnh Thâm dùng, mà cô nghĩ Du Niya đang ám chỉ...

Trong khoảng thời gian ngắn, “thù” cũ “hận” sau đồng loạt nhảy lên đến, cái gì mà lúc trước cũng như vậy? Tuy rằng cô biết hôn môi ở nước ngoài chỉ là lễ tiết cơ bản, nhưng cái gì mà bảo trước mặt vợ cậu không nên như vậy? Còn gì mà vợ Tạ hẳn là phải rất xinh đẹp? Mẹ nó, Trần Yên Thực khó thở: “Tạ Cảnh Thâm anh đúng là họa thủy.”

“Em đừng hiểu lầm, thực ra Du Niya thích phụ nữ, thật.”

“...” Trần Yên Thực sững sốt một lát mới phản ứng kịp, “Lời nói dối này của anh đủ kĩ thuật.”

Tạ Cảnh Thâm dở khóc dở cười, đành phải giải thích: “Du Niya thích nhất là tặng quà cho người khác cùng một loại.”

Nói như vậy mấy sinh nhật trước anh và những người bạn cũ cũng nhận được quà tặng như thế này, vậy mấy món quà đó dùng trên thân ai? Trần Yên Thực càng tức: “Câm miệng.”

Mãi cho đến nơi, Trần Yên Thực vẫn còn buồn bực, nhưng cuối cùng vẫn còn lý trí, lấy quà chuẩn bị cho lão thái thái giao cho Tạ Cảnh Thâm: “Đây là tặng cho mẹ.”

Tạ Cảnh Thâm có chút kinh ngạc, anh không ngờ cô lại chu đáo như vậy, đưa tay sờ sờ tóc cô: “Cảm ơn.”

Trần Yên Thực có chút kỳ quái: “Mẹ anh cũng là mẹ em.”

Tạ Cảnh Thâm lại nhìn về phía hộp giữ ấm trong tay cô: “Đây là cho anh à?”

Trần Yên Thực giấu hộp giữ ấm ra phía sau: “Hừ, không phải.”

“Ngoan, xem như vì hôm nay là sinh nhật của chồng em, đừng giận anh nữa, về nhà anh sẽ giải thích kĩ cho em có được không?”

Thực ra cô cũng không nghi ngờ gì anh cả, chỉ là trong lòng hơi buồn bực, cô ngửa đầu nhìn anh, hôn lên sườn mặt anh: “Lúc trước cô ấy cũng thường xuyên hôn anh như vậy sao?”

42. Chương 44

“Không, anh không quen lễ tiết của nước ngoài, bình thường Du Niya cũng tôn trọng thói quen của anh, hôm nay, chỉ là ngoài ý muốn thôi.”

Trần Yên Thực có chút kinh ngạc, khóe miệng bất giác vênh lên một cái, nói như vậy, không chỉ Du Niya, kể cả các bạn học nữ khác cũng chưa từng hôn anh.

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói: “Anh chỉ hôn mỗi em, cũng chỉ bị mỗi em hôn thôi.”

Trần Yên Thực không muốn nhìn thấy gương mặt đắc ý của anh: “Lúc anh còn nhỏ nhất định ba mẹ đã hôn anh rồi.”

“...”

Tạ Tịnh Nghiêu bỗng đứng đi tới, cùng đi còn có chị dâu lớn và Thu Thu.

Tạ Cảnh Thâm ôm Thu Thu đùa, hoàn toàn không nhìn đến đôi mắt nhỏ đầy khát vọng đang nhìn bụng của Trần Yên Thực.

Thu Thu giãy giụa, muốn nhảy từ trên người Tạ Cảnh Thâm xuống, vì Tạ Cảnh Thâm ôm cô bé quá chặt, Thu Thu chu mỏ, oa một tiếng rồi khóc lên.

Khiến cả nhà không ai trở tay kịp.

Bây giờ Tạ Cảnh Thâm vẫn chưa biết dỗ con nít, lau nước mắt trên mặt Thu Thu, dịu dàng hỏi: “Sao lại khóc?”

Thu Thu ôm tay chú hai nhà mình, khóc thương tâm muốn chết: “Em gái vẫn chưa ra ngoài, chú gạt cháu.”

“... Sắp rồi, học kì sau khai giảng là cháu có thể nhìn thấy em gái rồi.”

Vì Thu Thu khóc rất nhập tâm, vốn không nghe lọt tai lời anh nói, vẫn là chị dâu lớn nhà họ Tạ tới dỗ cô bé mới nín.

Nhưng mà cô bé nhất định phải ngồi kế bên Trần Yên Thực, Tạ Cảnh Thâm đành phải vừa nhắc nhở vừa cảnh cáo cô bé: “Ngồi cho ổn, không được lộn xộn, không được leo lên người thím cháu đâu đó.”

Thu Thu mở to mắt gật đầu.

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới hưởng thụ canh bỏ Trần Yên Thực chuẩn bị cho anh, canh vẫn còn nóng, vào miệng vừa khéo, hương vị cũng không tệ, Tạ Cảnh Thâm thỏa mãn nheo mắt, nhưng vẫn dặn dò: “Ba tháng sắp tới không được vào phòng bếp nữa đâu đấy.”

Trần Yên Thực gật đầu.

Bên kia Tạ Tịnh Nghiêu nâng hai tay lên đầu nhìn hai người liếc mắt đưa tình, có chút oán thán thở dài, giáo sư Tạ cũng cười thoải mái, quay đầu nhìn Tạ Tịnh Nghiêu: “Tịnh Nghiêu cũng có bạn trai đi thôi.”

Mặt Tạ Tịnh Nghiêu đỏ lên, giậm chân: “Nào có?”

Bữa tối này cực kì hòa thuận vui vẻ lanal.q’đ, Trần Yên Thực dần dung nhập mình là một con dâu của nhà họ Tạ.

Sau khi trở về nhà, Tạ Cảnh Thâm ra ban công gọi điện thoại, Trần Yên Thực nhìn bóng lưng của anh giận không kiềm được, Trần Yên Thực đang mang thai, dậm chân cũng không được nên càng buồn bực hơn, đành phải đỡ thắt lưng trở về phòng rửa mặt.

Lúc cô rửa mặt xong đi ra Tạ Cảnh Thâm đã ngồi trên giường, cười nhẹ nhàng vẫy tay với cô: “Qua đây.”

Trần Yên Thực xoay đầu, người ta đang giận đấy có được không?

Tạ Cảnh Thâm đi qua ẵm cô ngồi xuống giường, lấy di động qua lướt lướt vài cái, chợt nghe có tiếng từ trong truyền ra, một nam một nữ, giọng nam là Tạ Cảnh Thâm, giọng nữ thì hơi lạ, bỗng chốc Trần Yên Thực chợt nghe ra là Du Niya.

“Du Niya, tớ nghĩ là cậu nên giải thích hành vi hôm nay một chút.”

Giọng nữ bên kia cười ha ha: “Vợ cậu không vui à?”

“Đúng, cô ấy rất không vui.” Tạ Cảnh Thâm nói những lời này rất nghiêm túc, Trần Yên Thực nghe có ý không tốt, sao lời này nói cô như bình giấm chua vậy, cô ngẩng đầu nhìn Tạ Cảnh Thâm, người nọ mang theo ý cười chế nhạo, Trần Yên Thực quay đầu hơi buồn bực, nhưng trong lòng thì quá sức ngọt ngào.

Giọng nữ trong điện thoại hơi kinh ngạc: “Sorry, tớ chỉ diễn kịch một chút thôi, tớ cảm thấy cô ấy có địch ý với tớ, cho nên cố ý hôn cậu chọc cô ấy một chút thôi, tớ có thể giải thích cho cô ấy được.”

“Không cần, cậu ít tiếp xúc với cô ấy là được rồi.”

Bên kia lại truyền tiếng cười đến: “Cậu yên tâm đi, không phải Trung Quốc lưu truyền câu này sao, vợ bạn thì không thể chọc, hơn nữa tớ không thích phụ nữ béo đâu.”

“Cô chỉ là mang thai thôi.”

Trần Yên Thực đã bị một câu phụ nữ béo kia đả kích, những cái khác không kịp suy nghĩ nữa.

Cô xoa mặt mình, khi nào thì đã nhiều thịt như vậy rồi? Lại nhéo nhéo cánh tay của mình, hu hu, lại là một đồng thịt, cô còn tính sở xuống nữa, bị Tạ Cảnh Thâm cầm tay lại, nhất thời Trần Yên Thực đỏ mặt, cô vừa làm cái gì?

“Đừng để ý đến cô ấy.”

Trần Yên Thực chu mỏ, một mặt tủi thân: “Thật sự rất béo.”

“Béo cũng là mỹ nhân.”

Trần Yên Thực nhéo nhéo mặt anh: “Nói dối.”

“Thật mà, mỹ nhân có rất nhiều, nhưng bao nhiêu năm nay, trong mắt anh chỉ có em cảnh mới đẹp ý mới vui, dù em như thế nào chẳng nữa anh nhìn cũng thích.”

Trần Yên Thực chợt cười lên: “Cô ấy thật không thích anh sao?”

“Ai? Du Niya?”

Trần Yên Thực gật đầu.

Tạ Cảnh Thâm bật cười: “Em còn chưa nghe ra à? Cô ấy thực sự thích phụ nữ.”

Trần Yên Thực hơi há mồm, nghĩ một hồi mới ra, hình như là ý này, bỗng nhiên Trần Yên Thực nghĩ bản thân tự dưng đi ăn đấm thực kì cực, còn Tạ Cảnh Thâm thì rất sung sướng La.Na-L*q,đ, Trần Yên Thực mắc cỡ ngại ngùng đẩy anh một phen: “Cười cái gì mà cười?”

Tạ Cảnh Thâm bế cô vào trong ngực: “Bộ đáng ghen của vợ thật đáng yêu, có thể không cười được sao?”

Trần Yên Thực cố tránh thoát: “Tắm cũng chưa tắm, đừng chạm vào em.”

Tạ Cảnh Thâm lại ôm sát vào hôn cô: “Hôn một cái rồi nói.”

Cô còn nói gì được nữa, miệng bị lấp đầy mất rồi.

Lúc cạo râu cho Tạ Cảnh Thâm, Trần Yên Thực cầm dao cạo râu đặt trên mặt anh, nhưng không động: “Đã không có chuyện gì sao cô ấy lại thường xuyên tới bệnh viện tìm anh chứ? Anh còn không chịu giới thiệu cho em với cô ấy biết nhau nữa.”

“Anh vậy mà còn chưa giới thiệu à?”

“Cái đó thì tính là giới thiệu gì chứ?”

Tạ Cảnh Thâm do dự một lúc lâu, lúc anh vừa đến nước Mỹ vài năm, tấm hình Trần Yên Thực đương tuổi thanh xuân dạt dào luôn được anh đặt trong ví, có một lần đi mua café với Du Niya, lúc trả tiền bị Du Niya nhìn thấy, đoạt lấy ví tiền của anh, cầm tấm hình này ép hỏi anh là ai vậy, Tạ Cảnh Thâm không chịu nói, Du Niya không chịu trả lại cho anh, anh lại không thể nào đánh một người phụ nữ, tuy rằng Du Niya tuyệt không giống một phụ nữ, cuối cùng Tạ Cảnh Thâm không thể không khai báo, rốt cuộc mới lấy được tấm hình và bóp tiền của mình về.

Kỳ thực chuyện này cũng không có gì, quan trọng hơn là Du Niya quán quýt lấy anh muốn tấm hình này, đại ý như thế này: “Cô gái đáng yêu như thế này cậu theo đuổi không được thì giao cho tớ, giới thiệu cho tớ với cô ấy quen nhau một chút, nói không chừng tớ theo đuổi được cô ấy thì sao?”

Nhưng mà Tạ Cảnh Thâm đương nhiên không thèm nhìn cô ấy, thậm chí đến nhìn thấy cô ấy cũng tìm đường vòng mà đi, Du Niya mặt dày, không hề cảm thấy Tạ Cảnh Thâm tránh cô như rắn rết, mãi đến Du Niya quen bạn gái mới, Tạ Cảnh Thâm mới nhìn Du Niya với sắc mặt tốt.

Đương nhiên đoạn nhạc đệm nhỏ này e là Du Niya đã sớm quên sạch sẽ, nhưng anh vẫn không đồng ý Trần Yên Thực tiếp xúc với Du Niya nhiều như cũ, mà hiển nhiên, Du Niya vốn không ý thức được Tạ phu nhân bây giờ chính là cô gái trẻ tuổi trong bức ảnh.

Trần Yên Thực cảm thấy mỹ mãn cạo râu cho anh: “Thì ra sức quyến rũ của em lớn như vậy, nam nữ đều giết sạch.” Cô hoàn toàn không hề có ý cảnh giác gì với người bạn này của Tạ Cảnh Thâm.

Tạ Cảnh Thâm: “Chớ đắc ý, bây giờ em đang là người phụ nữ có chồng đấy.”

Trần Yên Thực le lưỡi.

Cạo sạch sẽ cho anh rồi, Tạ Cảnh Thâm rửa mặt, Trần Yên Thực nhìn mình trong gương, rất là mơ hồ: “Trên mặt nổi nhiều chấm như vậy, sao anh có thể hôn xuống được vậy?”

Tạ Cảnh Thâm ngẩng đầu mê mẩn nhìn thiên hạ trong gương, lau mặt, quay đầu hôn cô: “Xem lâu mỹ nữ cũng thành bình thường, xấu nữ cũng đẹp lên.”

Trần Yên Thực cực kì không vui: “Anh nói em xấu?”

“Không phải...” Anh chỉ muốn nói bề ngoài không quan trọng...

Trần Yên Thực cách áo ngủ mỏng manh sờ sờ bụng của mình, bụng càng lúc càng lớn, nếp thai cũng càng ngày càng rõ ràng, chấm trên mặt cũng vậy, hu hu, nhất định cô bị ghét bỏ rồi.

Tạ Cảnh Thâm có chút bất đắc dĩ, hình như vừa nãy anh nói bộ dạng gì của cô anh cũng đều thích, cô quảng mấy lời này đi đâu rồi hả?

Anh ôm cô vào lòng: “Phụ nữ mang thai mới đẹp, biết không?”

Trần Yên Thực cúi đầu mím môi cười, có lẽ phụ nữ đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, cô cố ý nói: “Không phải đàn ông đều thích phụ nữ đẹp sao? Ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, ngực thật to mới được cho là phụ nữ xinh đẹp.”

Tạ Cảnh Thâm cau mày nhìn cô gái nhỏ qua gương đứng trong ngực anh, Trần Yên Thực thần nhiên nhận đánh giá của anh, bỗng nhiên Tạ Cảnh Thâm mở miệng, giả bộ thành thật nghiêm túc: “Có lẽ là do thẩm mỹ của anh khác với người khác, còn có thể biến hóa bất định, em như thế nào, ánh mắt này sẽ thích như thế ấy.”

Trần Yên Thực cảm thấy mỹ mãn nhìn hai người trong gương.

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ đầu cô, hỏi một câu Viên Lộ đã từng hỏi cô: “Em ở cùng anh không có cảm giác an toàn sao?”

Trần Yên Thực ngẩn người, kỳ thực không phải như vậy, xét về thì cô rất tin tưởng cô, với cô mà nói, có lẽ không ai thích hợp với Tạ Cảnh Thâm hơn cô cả, hơn nữa với nền giáo dục của người đàn ông này càng không thể xảy ra chuyện phản bội cô được. Đối với sự biến dạng của cơ thể, dung mạo mình khiến cô cảm thấy thiếu tự tin. Tự tin của người phụ nữ đa phần đến từ vẻ đẹp bên ngoài, mà Trần Yên Thực rất biết chăm sóc cho bản thân, từ xưa cô chỉ biết nhìn bên ngoài, không tiếp xúc sâu, sẽ để lại kí ức cho người khác phải là một người phụ nữ biết làm mới mình, nếu tiếp xúc sâu hơn, đa số đều sẽ cảm thấy Trần Yên Thực không dễ hầu hạ.

Một mặt Trần Yên Thực cũng rất tin tưởng sự ổn trọng và ý thức trách nhiệm của Tạ Cảnh Thâm, nhưng vì không tự tin vào bản thân, nên vẫn hơi không có cảm giác an toàn, lúc trước bị cuộc sống ngọt ngào làm hoa mắt, nên cô không cảm thấy gì, bây giờ có chuyện người bạn cũ quạ đen của anh xuất hiện khiến cô ý thức được, trong cuộc hôn nhân này, tình cảm của cô và Tạ Cảnh Thâm chưa bao giờ là bình đẳng cả, Tạ Cảnh Thâm luôn là người bỏ ra, còn cô luôn an tâm hưởng thụ sự trả giá của anh, cô rất ỷ lại vào anh, nếu tách khỏi anh, cô sợ là trong khoảng thời gian ngắn cô không thể sống tốt được, Tạ Cảnh Thâm thì không giống vậy, dường như anh không cần gì ở cô cả, cho nên anh có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, dù sao xa cô, hẳn là sinh hoạt của anh cũng không khác lắm.

Lúc trước, thất tình với cô chỉ là một việc nhỏ không đáng nhắc đến, nhưng gặp gỡ Tạ Cảnh Thâm không còn giống vậy nữa. Cô bây giờ, cần lắm những lời ngon ngọt của anh mới cảm thấy yên tâm.

Tạ Cảnh Thâm nhéo nhéo tay cô: “Hoàn hồn mau, em lại đang nghĩ gì vậy?”

Sắc mặt Trần Yên Thực thanh tĩnh chút, bắt gặp ánh mắt của Tạ Cảnh Thâm nhất thời cảm thấy xấu hổ, anh đối cô tốt như vậy mà cô lại còn miên man suy nghĩ, nhưng tốt quá mức, cũng khó khiến người ta an tâm.

Trần Yên Thực thật lòng nói: “Tạ Cảnh Thâm, em rất cần anh, anh, có cần em không?”

“Đương nhiên là anh cần em, Trần Yên, anh rất cần em.” anh chỉ chỉ trái tim mình, “Không có em, chỗ này chỉ là rỗng.” Từ đây cảnh đẹp cuộc sống không bao giờ bước vào mắt anh được nữa.

Cả trái tim vắng vẻ trống trải đã rất nhiều năm, một khắc này gặp lại một lần nữa, mới dần lấp đầy.

Trần Yên Thực chạm vào thâm trầm chuyên chú trong đôi mắt anh, xoay người ôm anh như một cô bé: “Xin lỗi anh, chỉ là em thấy mình không tốt như vậy.” Nhận không nổi tình yêu sâu đậm của anh.

Nhưng sẽ có một người, khuyết điểm ưu điểm của bạn đều rất tốt, với anh ấy bạn là người hoàn mỹ nhất.

“Em cho rằng anh không tự ti sao? Bộ dáng bây giờ của em khiến anh an tâm không ít.”

Lúc này Trần Yên Thực mới cười ra tiếng: “... . Quả nhiên là thẩm mỹ độc đáo.”

Lẳng lẳng ôm nhau, giọng nói trầm thấp của Tạ Cảnh Thâm vang lên bên tai cô:

”When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look,
Your eyes had once, and of their shadows deep.
How many loved your moments of glad grace,

And love your beauty with love false or true,
But one man love the pilgrim soul in you,
And loved the sorrow of your changing face...”

(And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how love fled,
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.)

Dịch Tiếng Việt: Khi em đã già [Bản dịch Hoàng Nguyên Chương]

Khi tóc bạc, tuổi già, thừa giấc ngủ.
Bên lửa hồng, em mở sách này xem.
Và đọc chậm, về mơ màng lắng dịu.
Trong mắt xưa sâu thẳm bóng u huyền.
Bao người yêu nhất thời, vui vẻ đẹp.
Họ si mê giả dối hoặc chân tình.
Riêng có kẻ - yêu hồn em lãng đãng.
Khuôn mặt buồn biết đổi nét hoa xinh.
(Yêu dáng em cúi mình cời ngọn lửa.
Thoáng sâu tư, tim khê gọi xôn xao.
Khi tình xa, chớp cánh về ngọn núi.
Giấu mặt mình, lẫn khuất giữa ngàn sao!)

Trần Yên Thực kinh ngạc vì bản thân vẫn chưa quên mất tri thức đã học trong trường, lúc cô đi học thì rất thích bài thơ này, chỉ là sau này đã dần dần quên mất mình đã từng mong đợi vào tình yêu như vậy, hiện thời đứng trong lòng Tạ Cảnh Thâm, bỗng nhiên tâm sự thiếu nữ này lại trào lên trong lòng một lần nữa. Quả nhiên chỉ cần là phụ nữ bất luận bao nhiêu tuổi, bất luận đã yêu bao nhiêu lần, không đáng cân nhắc, đến cuối cùng gặp được người chân chính mới là một khối.

Cùng người già đi, hai mái đầu hoa râm, buồn ngủ hôn trầm, vẫn có người yêu linh hồn phiêu lãng của bạn như cũ, yêu gương mặt đầy nếp nhăn của bạn.

Anh nói cho cô biết, thật sự anh hoàn toàn không để ý đến những nốt chấm trên mặt cô, cũng như bụng lớn phệ nệ của cô.

Trần Yên Thực kéo Tạ Cảnh Thâm đến bên giường: “Cởi quần áo, nằm trên đó.”

43. Chương 45

“Kĩ thuật của em như thế nào?”

Tạ Cảnh Thâm nhắm mắt lại hưởng thụ: “Rất tốt.”

“Về sau em thường xuyên làm cho anh được không?”

Tạ Cảnh Thâm suy nghĩ một lát, vẫn là không chịu: “Sinh cục cứng rồi nói.”

Người nọ nhỏ vài giọt mồ hôi trên lưng anh, bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng mịn mát xa lưng anh, có điều chút lực này chỉ như tán tình mà thôi, anh bị khơi hỏa nhưng không cách nào dập được, loại tư vị này anh thực không muốn nghĩ đến một lần nữa.

“Xúc cảm như thế nào?”

Tay Trần Yên Thực vẫn không ngừng: “Cái gì xúc cảm?”

Tạ Cảnh Thâm nhắc nhở cô: “Lưng, của anh.”

Trần Yên Thực cho thêm chút lực, nhéo anh một cái.

Tạ Cảnh Thâm rầu rĩ nở nụ cười, anh không hề cảm thấy đau chút nào cả, Na. 1-q4đ chỉ cảm thấy thân thể hưng phấn ngoài ý muốn thôi.

Trần Yên Thực ít khi có cơ hội xem Tạ Cảnh Thâm nude, tuy rằng hàng đêm ngủ cùng nhau, nhưng cả hai đều ăn mặc kín đáo, cho dù đã qua hai lần kinh nghiệm khi còn tỉnh táo, có điều quá trình đó không hề tỉnh táo, Trần Yên Thực càng không dám mở to mắt nhìn người bên trên, hôm nay nhìn thấy Tạ Cảnh Thâm cởi quần áo, mặt cô đỏ hồng lên, sau một lúc mới khôi phục như thường.

Cái gọi là mặc quần áo nhìn gầy, cởi ra có thịt, hôm nay Trần Yên Thực đã biết rồi.

“Học ở đâu vậy?” sau khi massage xong, Tạ Cảnh Thâm ôm Trần Yên Thực ngồi lên người mình, uhm, quả thật nặng lên không ít, anh xoa xoa nơi đã không nhìn ra eo của cô.

Nhất thời cơ thể Trần Yên Thực mềm đi, bắt lấy tay anh: “Đừng lộn xộn.”

Quả nhiên Tạ Cảnh Thâm nghe lời ngừng tay, Trần Yên Thực lại càng cảm nhận rõ hơn thứ nóng rực dưới hông: “Em, em học trên mạng thôi, nghe nói có thể, giải mệt nhọc, giảm áp lực...”

Tạ Cảnh Thâm ừ một tiếng, tâm tư của anh không ở chỗ đó, vì dục vọng nên giọng nói có chút trầm thấp, Trần Yên Thực không rõ cảm xúc nơi anh, chỉ có thể cảm nhận được bàn tay không an phận của anh tiếp tục bò lên trên, dùng lực tại chỗ căng tròn của cô.

“Thời gian em lên mạng rất ngắn.”

“Uh.” Tạ Cảnh Thâm vén áo ngủ của cô lên, nụ hôn trượt dần từ bụng cô lên phía trên.

Trần Yên Thực đưa tay muốn che lại: “Xấu lắm.”

Bên bụng có một dải thai văn khiến cô rất xấu hổ khi bị Tạ Cảnh Thâm thấy, dù sao phụ nữ đều hi vọng người đàn ông mình yêu nhìn vào mặt xinh đẹp nhất, chứ không phải xấu xí như vậy.

Tạ Cảnh Thâm khóa tay cô ra phía sau, dần dần nụ hôn trượt tới xương quai xanh của cô, lại theo cổ một đường hôn đến vành tai: “Hoa văn trên bụng em, rất đẹp.”

Trần Yên Thực ngẩn ra, mặc anh muốn làm gì thì làm.

Tạ Cảnh Thâm gấp gấp ôm lấy cô, Trần Yên Thực xoay người: “Bụng.”

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới buông lỏng cô ra, hai tay vuốt ve trên người cô, an ủi: “Sắp ổn rồi.” Nói xong chính anh cũng ý thức được bản thân không thể nào tiếp tục nữa, nói tiếp: “Em xoay người lại đi.”

Mặt Trần Yên Thực đỏ lên, cảm nhận được vật lực kinh người dưới thân, nghe theo lời anh xoay người, Tạ Cảnh Thâm vuốt dọc sống lưng của cô, dừng lại chỗ eo, anh cố gắng giữ bình tĩnh, cười cười vào tai cô: “Em nghe lời lắm.” Nói qua tay dùng chút lực, nắm lấy thắt lưng của cô đè từ từ xuống.

Đầu Trần Yên Thực nóng lên, bản thân cô cũng không biết tại sao mình có thể thốt ra lời này: “Tạ, Tạ Cảnh Thâm, có thể, có thể làm đi.”

Tạ Cảnh Thâm nhin rồi lại nhin, sau đó từ chối lời đề nghị của cô: “Không thể, đã là ba tháng cuối cùng rồi.”

Đầu óc Trần Yên Thực bị đốt đến mơ mơ màng màng: “Để em lấy tay, giúp anh.” Nói xong bản thân cũng là giật mình, cắn cắn môi.

Tạ Cảnh Thâm ngẩn người, nhéo nhéo bàn tay có chút thịt của cô, khẽ cười nói: “Không cần đâu.” Cái gọi là hoan hợp, là hai người tâm đầu ý hợp mới được, không thể để anh, một người dục tiên dục tử, lại để cô như một người hầu, cảm giác như cô chỉ là một công cụ phát tiết của anh mà thôi, anh hoàn toàn không đồng ý bất kì ý nghĩ không tôn trọng cô nào, cũng không đồng ý mai này khi nhớ lại cô lại nhớ về suy nghĩ này.

“Không việc gì đâu.” quả thực Trần Yên Thực muốn lấy miếng đậu hủ đập đầu chết cho rồi, na d.đ.l.q.đ đã bị từ chối rồi, cô vốn phải bước xuống cái thang anh ấy để sẵn, kết quả lại đi nói ra cái ý này.

“Nhưng anh không nở.” Anh ôm Trần Yên Thực nằm xuống xong, lúc này mới xuống giường, “Anh quay lại nhanh thôi, em ngủ trước đi.”

Trần Yên Thực nhìn anh vào phòng tắm, mơ hồ ý thức được anh muốn làm gì, trong đầu bắt giác hiện ra một màn, khụ khụ, cô kéo chăn che mặt lại.

Lúc Tạ Cảnh Thâm đi ra, Trần Yên Thực che mặt nằm trong chăn đã hơi buồn ngủ, Tạ Cảnh Thâm kéo cô ra, thấy cô nhắm mắt nhưng lông mi hơi động, buồn cười nói: “Vừa nãy lá gan lớn lắm mà, sao bây giờ lại như thế này?”

Trần Yên Thực hạ quyết tâm giả chết đến cùng, Tạ Cảnh Thâm nói bên tai cô: “Anh rất thích lễ vật của em, chờ sinh cục cứng xong nhớ bổ sung cho anh đấy.”

Lúc này Trần Yên Thực không thể không mở mắt ra, tiếp xúc với ánh mắt tràn đầy ý cười của Tạ Cảnh Thâm, biết người này lại cố ý trêu cô nữa rồi, cô cũng không giận, chỉ dỗi liếc anh một cái, yếu điệu nói: “Được, chỉ sợ đến lúc đó anh dậy không nổi thôi.”

Tạ Cảnh Thâm ôm nàng mạnh mẽ hôn vài cái: “Nói chuyện đằng hoàng nào.”

Uhm, trải qua chuyện này, tâm tư tự oán của Trần Yên Thực tiêu tan đi không ít, tuy rằng bây giờ chính cô cũng thấy Tạ Cảnh Thâm hơi bụng đói ăn quàng, nhưng hiển nhiên “Bụng đói ăn quàng” của anh mười phần chắc chắn là sức quyến rũ của cô. Đương nhiên, nguyện vọng của cô cũng không to tát gì, chỉ hy vọng trước mặt người mình yêu thương có thể giữ vững sức hút, sẽ không phai theo củi gạo dầu muối tương cà.

Không bao lâu, Tạ Cảnh Thâm nói với Trần Yên Thực: “Bây giờ có một trái tim rất thích hợp, Hiểu Hiểu có thể chuẩn bị giải phẫu rồi.”

Anh không nói rõ lắm, đây là tạng của một người thiện nguyện, nhưng vì tim Khương Hiểu Hiểu đã lớn hơn một chút, cho nên trên lý luận thì có thể tiến hành cấy ghép. Có điều tuy rằng lý luận rất đơn giản, nhưng thao tác thực tế lại rất khó khăn, hướng chỉ ghép tim cho trẻ em trong nước vẫn chưa thành thạo thao tác, cho nên anh mới mời Đỗ Niya hỗ trợ tham khảo, đây cũng là lí do gần đây Đỗ Niya thường xuyên đi đến bệnh viện.

Trần Yên Thực đảm chiêu gạt đầu, ngẩng đầu ánh mắt tràn đầy hi vọng: “Vậy Hiểu Hiểu, sẽ không có chuyện gì nữa?”

Tạ Cảnh Thâm lắc đầu: “Anh sẽ cố gắng hết sức.”

Trần Yên Thực còn muốn nói nữa, Tạ Cảnh Thâm sờ sờ đầu của cô: “Anh biết em rất thích Hiểu Hiểu, anh cũng rất thích cô bé, trên mặt tình cảm anh cũng hi vọng cuối cùng bệnh nhân cũng sẽ hết bệnh xuất viện, nhưng việc này không thực tế, anh không thể cam đoan với em một trăm phần trăm được, giải phẫu nào cũng chứa mạo hiểm cả.” Huống chi là ghép tim.

Trần Yên Thực gạt gạt đầu, trong lúc này, cô không thể để anh chịu áp lực quá lớn.

Gọi điện thoại cho Thẩm Lệ, vào lúc này, ngôn ngữ trở nên bất lực, Trần Yên Thực dứt khoát trò chuyện chút việc nhà với chị, cuối cùng Thẩm Lệ cười nói: “Vài ngày nay phiền em rồi, phải quan tâm một nhà của chị, chị nghĩ cũng thông suốt rồi, em cũng đừng suy nghĩ nhiều, an an tâm tâm sinh con gái ra, nói không chừng đến lúc đó Hiểu Hiểu có thể ẵm con bé đó.”

Buổi nói chuyện khiến Trần Yên Thực cũng thoải mái không ít, thầm nhủ: “Hiểu Hiểu có thể đợi được quả tim đã là kì tích, nếu giải phẫu không thành công, thì đúng là có lỗi với kì tích, em cảm thấy cuối cùng Hiểu Hiểu sẽ không sao.”

“Nhờ lời lành của chị.” (Về cái thai)

Trong quá trình giải phẫu gặp phải một vấn đề lớn là đường kính của mạch máu người lớn và đường kính của mạch máu trẻ nhỏ khác xa nhau, Tạ Cảnh Thâm áp dụng kỹ thuật tiến lùi dần để khâu hai mạch máu lại với nhau.

Trái tim của người hiến này đối với Khương Hiểu Hiểu mà nói vẫn là lớn, Tạ Cảnh Thâm mở màng phổi dọc theo tim, để anh đủ không gian tiến hành cấy ghép, cuối cùng thuận lợi khâu ngược lại.

Giải phẫu rất thành công.

Tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng rất nhanh, việc này không thể không nhắc đến, phổi Khương Hiểu Hiểu bị đè ép, hô hấp khó khăn, các vấn đề hậu phẫu nối gót nhau tới, đương nhiên đây đều là nói sau.

Thời tiết càng ngày càng nóng, phụ nữ có thai càng không chịu nổi nóng, Tạ Cảnh Thâm lại càng không để Trần Yên Thực bước ra ngoài, hơn nữa hai tháng cuối cùng, cục cưng càng lớn, bụng của cô đã lớn hơn nhiều, cả người rất dễ mỗi mệt, đứng cũng cực kỳ mệt mỏi, do đó ngoại trừ hai tuần kiểm tra thai một lần Trần Yên Thực không thể không đi ra ngoài, thì chính cô cũng tình nguyện ngồi ở nhà cho khỏe.

Trong khoảng thời gian này, không chỉ Tạ lão thái thái, còn có mẹ Trần cũng thích chạy qua nhà của đôi vợ chồng trẻ, mỗi lần đến đều không phải đến tay không, cứ như vậy, ngay cả dì cô mời đến giúp cô nấu ăn cũng không có việc gì để làm.

Hai bà tụ tập cùng một chỗ, là bắt đầu tụ lại bàn xem trong bụng Trần Yên Thực là cục cưng nam hay bảo bối nữ, lại nói tiếp việc này Trần Yên Thực và Tạ Cảnh Thâm cũng không biết, có điều Tạ Cảnh Thâm rất muốn có con gái, biến thành Trần Yên Thực cũng thấy trong bụng tám phần là con gái, đến nỗi lúc tán gẫu với người khác cũng là con gái của em con gái của chị thế này thế kia.

Ban đầu Trần Yên Thực còn lo lắng hai người lớn tuổi chạy tới chạy lui dễ gặp chuyện không may, nhưng hiển nhiên sức lực của hai người này lớn hơn cô nhiều, Trần Yên Thực dứt khoát để mặc hai bà qua lại, còn mình thì vào phòng ngủ mở nhạc ngon giấc.

Quan hệ của cô và bà Tạ gần đây tốt lên không ít, cho nên cũng không câu nệ như lúc trước.

Tạ Cảnh Thâm gọi cô dậy, Trần Yên Thực nương theo lực anh ngồi dậy, âm nhạc đã tắt từ lâu.

Hôm nay Tạ Cảnh Thâm về sớm, hai bà mẹ vẫn còn chưa đi, gần đây anh bận rộn trong bệnh viện, với Trần Yên Thực cũng không cẩn thận chú ý được như trước, nghe bà Tạ nói mới biết, gần đây khẩu vị Trần Yên Thực không tốt, mặt trông gầy hơn một chút.

Trên mặt cô vẫn còn mơ màng, Tạ Cảnh Thâm càng nhìn càng yêu: “Em đó, ngủ lâu như vậy.”

“Mấy giờ rồi cơ?”

“Tám giờ hơn, hôm nay xem được sao kia.”

Trần Yên Thực nhìn theo hướng tay anh chỉ, đúng là có nhìn thấy mấy vì sao, cô ngốc một lát, mới thanh tỉnh hơn chút: “Hai mẹ đâu rồi?”

“Đưa về lúc sớm rồi.”

“Uhm.”

Tạ Cảnh Thâm cũng không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm, thế nhưng sinh ra một cảm giác xúc động, người này là của anh, nghĩ như vậy mỗi mệt cả ngày cũng tan đi không ít.

Trần Yên Thực cũng nghi hoặc nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm nhéo nhéo ngón tay cô: “Khẩu vị không tốt?”

Trần Yên Thực gật đầu, xoay ngược tay lại nhéo anh, dường như để anh an tâm: “Mẹ nói vậy là rất bình thường, anh đừng lo lắng.”

“Uh, có phải gần đây ít ăn đồ anh nấu, cho nên khẩu vị không tốt phải không?”

Trần Yên Thực bật cười ngay tức thời, cả người nhìn mới có chút tinh thần: “Tự kỷ.”

“Vậy em nói đi, em có thích cơm anh làm không?”

“Thích.”

“Cho nên anh nên có tự kỷ của riêng mình đúng không?”

Trần Yên Thực cười lệch trong lòng anh: Vâng ạ.

44. Chương 46: Chương 46

45. Chương 47: Chương 47

46. Chương 48

Cái tên Trần An này, Tạ Cảnh Thâm cảm thấy rất hay, Trần Yên Thực cảm thấy kì kì nhưng đúng là từ khi mang thai đến giờ cô thay đổi đến chóng mặt, cảm thấy nếu Tạ Cảnh Thâm nói hay, thì chắc chắn nó rất hay.

Tạ Cảnh Thâm sờ lên đầu cô, vợ ngoan.

Về phương diện khác, mẹ Trần và bà Tạ lại một lần nữa không hẹn mà cùng xuất hiện tại ngôi nhà nhỏ của Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực, nghe thấy tên cháu, hai người hợp lại, cũng cảm thấy cái tên này không ổn, đặt cho con gái còn dễ nghe, vừa nghe đã biết đây là một bé gái dịu ngoan yên tĩnh hiền lành, nhưng đặt con trai thì thật không hài lòng nổi, tên con trai, thanh tú quá cũng không ổn.

Trần Yên Thực đành phải pha trò với hai người, tỏ vẻ tên này cô thấy không tệ lắm, hơn nữa tên này còn phải hỏi ý kiến của Tạ Cảnh Thâm nữa, cô không làm chủ được.

Hai người thấy vậy, hai người dứt khoát tự mình đặt tên cho cháu trai, Trần Yên Thực mừng rỡ thoải mái, cười tùm tùm gặm quả lê nhìn hai bà, bây giờ cô rất lười, cái gì cũng không muốn để ý, không muốn suy nghĩ, nên vẫn là để đó cho Tạ Cảnh Thâm về suy nghĩ.

Sau khi Tạ Cảnh Thâm về nhà vui vẻ tiếp nhận nghi vấn của hai vị lão thái thái, không chịu thay đổi, chỉ nói tên Trần An nghe rất hay, hai lão thái thái thấy anh dầu muối không chịu, đành phải tìm đường từ Trần Yên Thực, Trần Yên Thực xoa xoa đầu tỏ vẻ không thoải mái, hai vị lão thái thái lập tức quên chuyện đặt tên cho cháu, vội vàng bào cô về phòng nghỉ ngơi, sau đó tiếp tục oanh tạc Tạ Cảnh Thâm.

Ngược lại với hai vị lão thái thái đang sốt ruột, Tạ Cảnh Thâm lại bình thản ung dung, không chút hoang mang, giữ hai bà lại ăn cơm tối, lúc này mới đưa từng người về nhà.

Trần Yên Thực nghỉ ngơi một lát rồi thức dậy, ngồi tựa vào đầu giường, chán chương xem TV, khi Tạ Cảnh Thâm đưa hai người về rồi quay về nhà thì bất gặp cảnh này.

Trần Yên Thực nhìn thấy anh, buồn bực trong lòng liền tan đi không ít. Tạ Cảnh Thâm đi tới ngồi cạnh cô, Trần Yên Thực ôm eo anh, vùi người vào lòng anh: “Sao anh đi lâu vậy?”

Tạ Cảnh Thâm nhìn đồng hồ, chỉ mới đi hơn một giờ, hai mẹ không ở chung một chỗ, đưa bà Tạ về còn phải vòng một vòng mới tiễn mẹ Trần về được, tăng thêm thời gian về nhà, hơn một giờ thì không thể tính là lâu được.

Tuy là như thế, nhưng trong lòng của anh cũng rất vui sướng: “Mới một lát đã nhớ anh rồi sao?”

“Không thêm.” Trần Yên Thực phản bác, buông lỏng cánh tay ra nhưng trong lòng lại thừa nhận, đúng thực là, chỉ nhớ một chút thôi, bình thường ban ngày anh làm việc bên ngoài, cô không cảm thấy gì, tuy có

chút lo lắng, nhưng không đến mức sốt ruột, còn buổi tối nếu không có anh bên cạnh thì cô sẽ có cảm giác không an tâm.

Tạ Cảnh Thâm sờ sờ bụng của cô, vừa cúi người đặt tai trên bụng: “Trần An, con nói cho ba nghe, mẹ con có nói dối không?”

Phút chốc Trần Yên Thực đỏ mặt, đẩy đầu của anh ra: “Anh làm gì đó?”

Tạ Cảnh Thâm ngẩng đầu nhìn cô, đáy mắt đều là vui vẻ, đồng thời hôn một cái lên chiếc bụng nhô cao của cô: “Bé nói với anh, mẹ nói dối, cái mũi sắp dài ra rồi.”

Trần Yên Thực nghe vậy vỗ vỗ bụng của mình: “Tiểu bại hoại.”

Lại nói hai bà mẹ cũng không còn cách nào, sau khi trở về, oán trách với hai lão già nhà mình.

Nhưng mà hai vị cha hiền sớm đã nhìn thấu hết thảy...

Bên này giáo sư Tạ cười tủm tỉm trấn an bà Tạ một phen: “A Cảnh chắc chắn là có suy nghĩ của nó, con của tụi nó thì tụi nó quyết định là được.”

Bên kia sắc mặt cha Trần nghe xong không hề thay đổi, đẩy kính lão, tờ báo trong tay run rẩy: “Tên không tẹ.”

Kết quả là, tên bé ngoan đã được quyết định như thế này đây!

Mang thai đến tháng cuối cùng, mỗi tuần đều phải tiến hành một lần kiểm tra thai, Trần Yên Thực đi đường cũng phải cố hết sức, Viên Lộ và Tiết An An cũng tới thăm cô mấy lần, phản ứng lần này của hai cô hình như cũng muốn làm mẹ rồi.

Viên Lộ sờ sờ bụng của cô, cảm thán: “Đây là lần đầu tiên mình thấy phụ nữ mang thai còn sống sắp lâm bồn đó.”

Trần Yên Thực vô lực trợn mắt: “Chẳng lẽ trước khi ngài nhìn đều là người chết sao?”

“Không phải là chỉ trên TV, tạp chí mới thấy qua ư, giống như cậu thì đúng là lần đầu.”

Trần Yên Thực vuốt ve tay của cô: “Đừng sờ nữa, xem mình là sủng vật đây à?”

“Đúng thế, không phải là người ta chưa bao giờ thấy sủng vật nào đẹp như thế này ư?”

“Xinh đẹp, mình thích nghe.”

“Xi” Viên Lộ vừa nói vừa vỗ vỗ bụng của cô, “Trần An, con nói xem có phải mẹ của con nên xấu hổ một chút đi không?”

Lần này Trần Yên Thực học rất thông minh, cười cười nhắm mắt lại: “A, mình nghe rồi, bé nói mẹ vốn rất đẹp.”

Trước khi đi Viên Lộ mới nói cho cô biết một tin tức tốt: “Hôn lễ của mình định qua Valentine sang năm.”

Ánh mắt Trần Yên Thực sáng lên, tự đáy lòng vui vẻ, nhưng cuối cùng cũng chỉ ra vẻ bình tĩnh nói một câu: “Chọn thời gian cũng không tẹ.” Khi đó cô sinh cục cưng được mấy tháng rồi, ừ, hẳn là cô có thể lấy lại vóc dáng rồi, có thể đi ra ngoài gặp người rồi.

Viên Lộ thấy thế đẩy cô một cái: “Cậu làm mẹ người ta rồi, không được đọ sắc với mình.”

Trần Yên Thực cười to vài tiếng: “Đại Mỹ Nữ, mình đọ sắc với cậu khi nào?”

“Đi chết đi.”

Sau đó Tiết An An tới, ôm theo vài thứ, ngược lại đều là chút đồ của bé trai, Tiết An An liếc cô một cái, nhân nhật giải thích: “Mình là không kì thị giới tính như mấy cậu đâu, chỉ cần cậu sinh cho mình một đứa con mình đều thích hết.”

“Stop diiiii.., mình đâu có.” Thực ra mấy ngày này những thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị không tẹ, mỗi lần tới hai vị lão thái thái đều mang theo ít đồ, dần dần tích tiểu thành đại rồi.

Tuy nhiên Tiết An An trông như người vô tâm, nhưng quần áo giày của em bé chuẩn bị cũng không kém, cũng rất đáng yêu, Trần Yên Thực tưởng tượng bé cũng mặc chúng, mẫu tính lập tức nổi lên.

“Mặt ngốc.” Tiết An An liếc mắt nhìn bụng cô, “Mình còn nhớ rất rõ bộ dáng ngày bé của cậu, bỗng nay cậu đã sắp làm mẹ rồi.”

“Đúng rồi, năm nay chúng ta đã 29 rồi, mình nói sao cậu còn không chịu kết hôn? Tính kéo tới chừng nào nữa?”

Tiết An An ngẩn người: “Tạm thời vẫn chưa nghĩ tới.”

Trần Yên Thực chống cằm tự hỏi trong chốc lát: “Là cậu không muốn kết hôn hay anh ta không muốn kết hôn?”

Dường như Tiết An An không muốn nói nhiều đến chuyện này: “Đều không nghĩ đến.”

“Aiz, mình nhớ đã lâu rồi không thấy Hà Dĩ Khang, lúc trước anh ta theo đuổi cậu cực kì ân cần, ngay cả mình cũng được không ít tiện nghi, bây giờ còn tính chuyện gì nữa chứ?”

“Có ngốc hay không vậy? Đàn ông theo đuổi phụ nữ lúc nào chả ân cần, theo đuổi được rồi thì cũng xem như chiếc dép cũ thôi.”

“Đương nhiên là mình biết chứ, nhưng lời nói không dễ nghe, sau khi anh ta theo đuổi được cậu vẫn đối xử với cậu rất tốt, hay là sau khi mình về thành phố C đã xảy ra chuyện gì?”

“Thực là không xảy ra chuyện gì cả, đừng nghĩ lung tung nữa, nhiệm vụ thiết yếu của cậu là an toàn sinh hạ con nuôi của mình ra.”

“Tạ Cảnh Thâm muốn con gái cơ.”

“Con gái là áo bông tri kỉ của mẹ, anh ta là đau lòng cho cậu.”

“Mình biết mà, không cần cậu nói.”

Tiết An An thấy biểu cảm đặc ý của cô, không khỏi chua lè nói: “Ồ ơ, cái người này mỗi ngày trôi qua có bao nhiêu ngọt ngào vậy trời.”

Trần Yên Thực chau chau mày: “Đừng nói sang chuyện khác, cậu với Hà Dĩ Khang làm sao vậy, không hề giống với lần trước.”

“Thực không có gì mà, chỉ là đã nhiều năm như vậy, cảm giác mới lạ sớm đã không còn, trước thì yêu, sau thì cẩn thận tỉ mỉ.”

“Cậu và anh ta bên nhau nhiều năm vậy rồi, sang năm là được mười năm, đến lúc đó cậu cũng đã ba mươi, nên nghĩ đến chuyện kết hôn đi, sau khi kết hôn hai người còn phải sinh em bé nữa, chẳng lẽ cậu muốn làm sản phụ lớn tuổi sao?”

“Trần Yên Thực, tại sao mình với cậu lại nói cái chuyện không đầu không đuôi này vậy?”

“...”

“Sao cậu kết hôn rồi lại trở thành bà cô nội trợ rồi? Có thể khác đi một chút được không vậy?”

“Sau khi mình kết hôn bên cạnh có một người cùng ấm cùng lạnh cũng tốt lắm, cho nên mới muốn cậu kết hôn chứ sao.”

“Vậy cũng phải xem đối tượng” Tiết An An không hào hứng lắm, “Đâu phải ai cũng là Tạ Cảnh Thâm, ngoại trừ thời gian làm việc đều quấn lấy cậu, nếu có hiểu lầm lập tức giải thích cho cậu ngay.”

Trần Yên Thực không phản bác được, vốn chuyện gì cô cũng nói với Tiết An An, Tiết An An biết rõ cuộc sống của cô như lòng bàn tay.

“Nói như vậy vấn đề của cậu và Hà Dĩ Khang rất lớn.”

“Cậu nhìn ra được rồi à?”

“Ha ha, nói như mình ngốc lắm không bằng vậy.”

“Kết hôn xong đúng là bớt ngốc hơn rồi.”

“ ... ”

Càng đến gần ngày sinh, trong lòng Trần Yên Thực càng không nắm chắc, mẹ Trần với bà Tạ cùng ngồi xuống truyền thụ kinh nghiệm cho cô, theo lời mẹ Trần nói: “Lúc mẹ sinh con ấy à, không cảm thấy đau chút nào, chỉ giống như đi đại tiện thôi, thoáng cái là kéo con ra rồi.”

Trần Yên Thực yên lặng không nói gì, thì ra giá trị của cô chỉ bằng với... Đại tiện...

Bà Tạ hát đệm: “Chỉ có số ít phụ nữ đau đến chết đi sống lại, có phụ nữ lại sinh rất nhẹ nhàng, con xem bà thông gia sinh con dễ như vậy, chắc con sinh cũng không đau lắm đâu.”

Cho dù đau thì đã sao, đã là chuyện bất đắc dĩ rồi, trong lòng Trần Yên Thực lệ rơi thành hàng, mặc dù có chút không yên, nhưng không hề e ngại, có lẽ đây là bản năng của người mẹ.

Trong lòng Tạ Cảnh Thâm cũng có chút sợ hãi, nhưng trước mặt Trần Yên Thực dù sao cũng phải ra vẻ thông dong để trấn an cô.

Trần Yên Thực sợ đau, anh biết, lúc học cao trung, có một lần Trần Yên Thực cưỡi xe đạp đến trường học, trên đường đi gặp anh, hai người cùng đi đến trường, vừa chạy xe vừa nói chuyện phiếm, phía sau cô có người chạy rất nhanh, thoáng cái đã vượt qua bọn họ, lúc đi qua cô, Trần Yên Thực không chú ý, nên bị nghiêng xe, ngã sấp xuống đất, cánh tay bị rách da, anh ngừng xe đỡ cô dậy, lúc Trần Yên Thực ngẩng đầu lên đôi mắt ngập nước, nhìn mà đau lòng, người kia cũng ngừng xe xuống xin lỗi cô, cô vung cánh tay còn lại lên bảo không sao, nhưng vẻ mặt khổ sở nhìn đau quả thực là đặc sắc. May mà cách trường học không xa, anh phụ đẩy hai xe vào trường, đi đến phòng y tế với cô, cô y tế còn trêu chọc cô: “Cô bé này thật là yếu ớt mà.”

Về sau Tạ Cảnh Thâm sát cồn i-ốt cho cô, trong quá trình sát cồn Trần Yên Thực không ngừng la đau, lát sau thấy không có ý nghĩa, nên chỉ bậm môi lại cố gắng không phát ra âm thanh.

Đúng là rất yếu ớt, anh nghĩ, nhưng anh nguyện ý để cô mãi yếu ớt như vậy, chứ anh không hy vọng cô chịu chút đau khổ nào.

Với chuyện sinh con, người mẹ luôn phải chịu chút tra tấn, cho dù là sinh mổ, chỉ lúc ấy không đau, nhưng không tốt với sức khỏe, một tháng sau rất đau đớn, tuy nói lúc sinh thường đau đớn một chút, nhưng sau đó sức khỏe phục hồi nhanh chóng, người mẹ sẽ không quá khó chịu, đối với cục cưng hay đối với mẹ cũng tương đối khá, anh hi vọng cô có thể thuận lợi sinh thường, tuy nhiên anh cũng không thể cam đoan nếu như cô la đau một tiếng, anh có thể kim chế bản thân không bảo bác sĩ chuyển sang đẻ mổ hay không.

Bác sĩ Tạ một bên nghe bà Tạ dạy cách mát xa ngực cho Trần Yên Thực, một bên rất là buồn rầu.

Dù cho có vật nặng trong tay, Tạ Cảnh Thâm vẫn không hề có ý nghĩ riêng tư, bà Tạ dạy anh vào những ngày cuối phải thường xuyên chườm nóng cho ngực Trần Yên Thực, mát xa đầu ti, nắn thử sữa non, chuẩn bị sẵn sàng cho người mẹ từ sớm, bằng không lúc mở sữa lần đầu sẽ rất đau. Đương nhiên chuyện này do Tạ Cảnh Thâm xử lý, hơn nữa là lúc đêm khuya yên tĩnh Trần Yên Thực ngủ say, bằng không với tính cách dễ xấu hổ của Trần Yên Thực tuyệt đối không chịu để cho anh làm vậy, một lần hai lần coi như thôi, mà chuyện này ngày nào cũng phải làm.

Tuy Trần Yên Thực ngủ không an ổn, nhưng đã thành thói quen ngủ như vậy, ngủ đến mơ mơ màng màng cũng không dễ thức, cũng dễ dàng cho Tạ Cảnh Thâm mỗi ngày lén lút mát xa.

Hôm nay đột nhiên cô thức dậy, bụng quặn đau từng cơn, lúc cô vừa thức đã hơi đau rồi.

Hừ hừ, lúc này mới cảm nhận được bàn tay đang làm loạn trước ngực, có điều cô không còn sức lực để ý đến những thứ khác, chỉ là nghiêng đầu, nói khẽ: “Đau.”

Chuông cảnh báo Tạ Cảnh Thâm lập tức vang lên mãnh liệt, đưa tay xuống sờ dưới thân cô, cảm nhận được chút ẩm ướt, lúc này mới tranh thủ thời gian ôm cô xuống lầu, lái xe đi đến bệnh viện.

Đo tâm thai và giá trị PH xong, lúc này mới làm thủ tục nằm viện.

Kiểm tra thì đã mở một ngón, Trần Yên Thực bị đưa vào phòng chờ sinh. Cô có chút bất an nhìn thoáng qua Tạ Cảnh Thâm, cũng may phòng chờ sinh cho phép một người nhà cùng vào, vào thời khắc này, có Tạ Cảnh Thâm bên cạnh khiến cô an lòng không ít.

Tạ Cảnh Thâm bớt thời gian gọi điện thoại cho cha mẹ hai bên, một mình anh không được, dù sao anh cũng không dám rời khỏi Trần Yên Thực, nhưng vào lúc này Trần Yên Thực cần phải bổ sung thể lực, đến lúc sinh thường mới đủ thể lực, đành phiền người lớn mang thức ăn vào.

Tạ Cảnh Thâm đi đi lại lại trong phòng chờ sinh cùng Trần Yên Thực, trong mắt Trần Yên Thực đã hơi ướt, khoảng cách giữa các cơn đau ngày càng ngắn, càng ngày càng mãnh liệt, cô chỉ có biết nhìn về phía Tạ Cảnh Thâm tìm cảm giác an toàn.

Tạ Cảnh Thâm cũng đành không ngừng trấn an cô: “Nhịn một chút, hết đau là được rồi.”

Trần Yên Thực gật gật đầu: “Lát nữa có phải còn đau hơn không?”

Tạ Cảnh Thâm chặn chờ gật đầu, Trần Yên Thực lập tức nén nước mắt, mới bây giờ đã kêu đau, lát nữa làm sao bây giờ?

“Tạ Cảnh Thâm, anh nói chuyện với em chút đi.”

“Em muốn nghe cái gì?”

“Ừ ~ em nghĩ, anh nói chút chuyện khi anh ở Mỹ đi.”

“Em có hứng thú? Nhưng mà không có gì hay để nói cả, còn không phải là cuộc sống một đường hai điểm, không khác hồi cao trung lắm, mỗi ngày đọc sách, học tập, thực tập, ừ, có đôi khi sẽ tụ với mấy người quen ăn cơm, tham gia một vài cuộc họp mặt, trừ những lần đó ra, cũng không có gì để giải trí.”

Trần Yên Thực chăm chú nghe anh nói: “Tạ Cảnh Thâm, thì ra cuộc sống của anh nhàm chán như vậy à.”

“Đúng, quá nhàm chán, có em mới cảm nhận được mình tràn đầy sức sống.”

Trần Yên Thực ngọt ngào: “Anh có muốn nghe cuộc sống của em mấy năm nay không?”

“Em nói xem.” Thực ra anh rất muốn biết cuộc sống mấy năm nay của cô gái anh yêu như thế nào, chỉ là cô không nói, anh cũng rất tôn trọng, không hỏi.

“Nói từ đâu đây? Để em nghĩ.”

“Từ năm đầu đại học đi.”

“Ừ ~ kỳ thật em học đại học không có nguyên tắc gì cả, em học tin tức, vào tòa soạn báo làm phóng viên, đúng rồi, năm thứ hai đại học em đã đi thực tập phỏng vấn đấy, dù sao khi đó em rất thích làm phóng viên tác nghiệp, bạn cùng phòng cũng không tệ, nói tóm lại, cuộc sống đại học của em rất phong phú.”

Trần Yên Thực có chút đắc ý nhìn anh, Tạ Cảnh Thâm lại không nghe thấy chuyện muốn nghe, có chút không hiểu hỏi: “Lúc em học đại học em có kết giao với bạn trai không?”

“A, đúng rồi, lúc em học đại học em có nhiều người theo đuổi lắm đó nha :3.” Trần Yên Thực nháy mắt với anh.

Tạ Cảnh Thâm bắt giắc vui vẻ: “Vậy sao? Nhưng xem ra bọn họ đều không thành công.”

Trần Yên Thực gật gật đầu, suy nghĩ chuyện lúc trước: “Ngoại trừ một người, cao cao soái soái, còn học rất giỏi nữa, tính cũng không tồi, em nói chuyện với anh ấy rất hợp ý, về sau bạn cùng phòng nhắc em, mới phát hiện ra hình như anh ấy đang theo đuổi em, nhưng anh ấy không thổ lộ, sau này em có cãi nhau với anh ấy một trận, lúc em đi thực tập anh ấy cũng theo tới, hai người tụi em cùng chạy lấy tin, sau đó em nghĩ dù sao cũng phải nói chuyện yêu đương, không bằng yêu anh ta đi, sau đó không cố gắng không bắt hòa với anh ấy nữa, có điều anh ấy không nói, em cũng không thể mở miệng trước, đợi đến năm tư mới xác định quan hệ yêu đương.”

Tạ Cảnh Thâm nghĩ đến lần ngẫu nhiên gặp mặt khiến anh vẫn canh cánh trong lòng, cô trò chuyện vui vẻ với anh chàng kia, anh chàng kia thì một mực cầm máy anh chụp cô, thì ra lúc đó bọn họ vẫn chưa cùng một chỗ, tình huống mà anh thấy có lẽ là khi học đi ra ngoài chạy tin tức lên làm biếng mà thôi.

Nếu như lúc đó anh tiến lên một bước, xác nhận quan hệ với cô, thì bọn họ đã không bỏ lỡ nhiều năm như vậy. Nhưng vận mệnh đã như vậy.

Kỳ thật lại nói tiếp, bây giờ mới bên nhau thì có gì không tốt? Cuối cùng cô cũng không bài xích tính cách lạnh nhạt ít nói của người khác phái là anh, cuối cùng anh cũng có thể để cô hoàn toàn dựa vào, gặp lại lúc 28 tuổi, anh vẫn có thể khiến cô động tâm, anh sẽ càng thêm quý trọng cô, có được không dễ, vì chấp niệm quá sâu.

Cô vẫn là chấp niệm của anh.

Tạ Cảnh Thâm hôn một cái lên trán của cô: “May mà sau này hai người chia tay.”

Trần Yên Thực cầm lấy cánh tay anh càng ngày càng chặt, nhưng vẫn ra vẻ thoải mái hờn anh một câu: “Nói cái gì đó?”

Tạ Cảnh Thâm không cách nào chịu thay đau đớn cho cô, nhưng cô chịu chút đau, trong lòng của anh cũng không hề dễ chịu, đành phải tiếp tục nói chuyện với cô, dời lực chú ý: “Sau này sao hai người lại chia tay?”

“Cũng không phải là chuyện lớn gì, nói ra có chút buồn cười, có điều khi đó em cảm thấy nó rất lớn lao.” Trần Yên Thực cảm thấy lý do này mà nói với chồng mình thì không hay lắm, nhưng Tạ Cảnh Thâm chăm chú nhìn cô, cô đành gian nan mở miệng, “Đúng đấy, anh ấy muốn ở chung, em thì lại không muốn.”

Tạ Cảnh Thâm nghe chuyện đó xong không biết nên phản ứng gì, dịch ý của anh đối với người bạn trai kia không sâu bằng Trương Sâm, nhưng những thứ đó đều đã là quá khứ, hiện tại và tương lai, họ (vợ con) là của anh, không ai giành được.

Trần Yên Thực vẫn còn cảm phẫn: “Anh nói một chút xem, trong đầu anh ông đều chỉ nghĩ đến chuyện này sao?”

Tạ Cảnh Thâm nhíu mày: “Với anh mà nói, lúc đối mặt với em, xác thực là thường xuyên nghĩ đến chuyện đó.”

Trần Yên Thực có chút thẹn thùng, nhưng cũng nói thẳng thắn: “Như anh thì, em thích.”

Một cuộc điện thoại từ cha mẹ Tạ, một cuộc điện thoại phá vỡ giữa tình nồng ý mật của hai người.

Tạ Cảnh Thâm đi ra lấy đồ ăn bà Tạ nấu mang đến: “Thừa dịp bây giờ nên ăn nhiều một chút, lát nữa mới có sức.”

Trần Yên Thực nghe lời ăn một chút, về sau đau đến mức nuốt không nổi, Tạ Cảnh Thâm đành phải đưa chocolate cho cô ngậm.

Eo càng ngày càng mỏi nhừ, quả thực là mỏi đến tận xương, từng cơn từng cơn, cả người như bị xé thành hai nửa, cực kỳ khó chịu, nước mắt Trần Yên Thực chảy trong mắt, bộ dáng rất đáng thương.

Tạ Cảnh Thâm giúp cô xoa eo, để giảm bớt đau nhức, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Rốt cuộc đã mở sáu ngón tay cô được đưa vào phòng sinh, Tạ Cảnh Thâm sợ cô ở một mình lo sợ lung tung, cho nên đi vào phòng chăm sóc đặc biệt, người nhà có thể vào.

Cơn đau bụng sinh ngày càng dữ dội, giống như là căng xương cốt ra, Trần Yên Thực đau đến mức ngất đi vài lần, toàn bộ quá trình Tạ Cảnh Thâm đều thấy, trong lòng như có trăm ngàn tư vị, ý nghĩ duy nhất lúc này là không cần sinh nữa, đừng sinh nữa.

47. Chương 49: Đại Kết Cục

Mãi đến lúc trời sắp sáng mới nghe tiếng đứa trẻ khóc, Trần Yên Thực đã sắp ngất đi, Tạ Cảnh Thâm ôm đến trước mặt cô cho cô xem: “Là con trai.”

Lúc này Trần Yên Thực mới ngủ thật say.

Lúc cô tỉnh lại đã là buổi chiều, Tạ Cảnh Thâm đang ngồi tựa vào mép giường cô chợp mắt, một tay nắm tay cô, Trần Yên Thực ngủ lâu, thân thể có chút không thoải mái, giật giật, Tạ Cảnh Thâm lập tức mở mắt: “Tỉnh?”

“Ừ.”

“Đói bụng không?” Tạ Cảnh Thâm đỡ cô ngồi dậy, cầm hộp giữ ấm ở một bên qua, “Đây là mẹ đưa tới, vẫn còn nóng.”

“Ừ.”

Tạ Cảnh Thâm cũng một đêm không ngủ, sau đó còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã bị một cuộc điện thoại gọi đến bệnh viện, để lại vài trưởng bối chăm sóc Trần Yên Thực, xong việc anh lại vội vàng chạy sang đây, vừa lúc bà Tạ mang đồ ăn tới, anh lại đưa cha Trần mẹ Trần về nghỉ, lúc này mới vừa trở về, nhìn chăm chăm vào sắc mặt tái nhợt của cô một hồi lâu, rốt cục mới nhịn không được tựa vào mép giường cô nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Tạ Cảnh Thâm dứt cô ăn cơm, lúc này Trần Yên Thực mới hỏi: “Cục cưng đâu?”

“Đừng lo, mẹ đang trông bé, em ăn thêm một chút, để anh ôm bé tới cho em xem, rất khỏe mạnh, tận sáu cân hai lượng (3,2kg).”

“Ừ.”

Lần đầu tiên Trần Yên Thực ôm em bé, trong lòng cảm thấy rất kì diệu, mềm mềm, nho nhỏ, mắt vẫn chưa mở ra, cô ôm trong tay cẩn thận tỉ mỉ, chỉ sợ bé rơi xuống từ khe tay.

Tuy trước khi hôn mê cũng đã nhìn thấy một lần, nhưng lần này mới xem như là lần đầu gặp mặt, Trần Yên Thực đưa tay sờ sờ gương mặt nhẵn nhẵn của bé, trong lòng cảm thấy vô cùng phong phú mềm mại.

Tạ Cảnh Thâm đứng bên cạnh nhìn một màn này, càng cảm thấy vận mệnh đối với anh không tệ chút nào.

Chị y tá trẻ nhìn cũng thấy hài hòa dị thường, che miệng cười: “Mẹ cho bé bú trước đi.”

Mặt Trần Yên Thực đỏ lên, mắt nhìn Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm quay đầu nói với chị y tá: “Xin chào, chị có thể ra ngoài trước được không?”

Chị y tá tiếp tục cười: “Mẹ thẹn thùng!” Nói xong thì ra khỏi phòng bệnh.

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục nói với bà Tạ: “Mẹ, mẹ cũng mệt rồi, con đưa mẹ về nghỉ ngơi nhé.”

Bà Tạ khoát tay: “Không sao không sao, lần đầu Trần Yên cho bú sữa, mẹ phải dạy con bé.”

“Cục cưng vừa sinh ra nửa giờ đã cho bú lần đầu rồi, không có vấn đề gì đâu.” Khi đó Trần Yên Thực vẫn chưa tỉnh, ngủ say quá, là anh ôm bé cho bú.

Trần Yên Thực nghe từng câu từng chữ mặt đỏ như gấc, đành phải cúi đầu đùa với cục cưng để che giấu lúng túng của mình.

Lúc này bà Tạ lão mới cảm nhận được thái độ cường ngạnh của Tạ Cảnh Thâm, yêu thương lác đác: “Đứa nhỏ này sao lại thẹn thùng thế chứ.”

Trần Yên Thực ngẩng đầu có chút áy náy nhìn bà Tạ: “Mẹ, con được mà, mẹ về nghỉ ngơi đi ạ.”

“Được được được.”

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới cùng bà Tạ ra bệnh viện, đón một chiếc xe đưa bà Tạ về.

Lúc anh quay lại phòng bệnh một lần nữa, Trần Yên Thực ôm cục cưng có chút chân tay luống cuống, dường như cục cưng không ngừng đưa đầu vào đầu ti cô, anh đi qua, vươn tay đỡ đầu cục cưng lên: “Nâng đầu bé lên sẽ tốt hơn một chút.”

Mặt Trần Yên Thực đỏ lên, tuyệt đối không ngờ anh lại về nhanh vậy, muốn kéo quần áo xuống, nhưng cục cưng đã bắt đầu mút vào rồi, loại cảm giác này rất kỳ diệu, cô cho con bú trước mặt anh.

“Sao anh quay lại nhanh vậy?”

“Anh đưa mẹ lên taxi rồi quay lại, một mình em anh lo.”

Có lẽ do vừa sinh con xong, Trần Yên Thực cảm tính hơn, nghe anh nói những lời này cô có chút cảm động.

Có điều Tạ Cảnh Thâm vẫn nhìn chăm chăm vào cục cưng đang mút đầu ti cô, nhìn không chuyển mắt, sắc mặt nghiêm túc, không nhìn ra chút tình riêng nào. Nhưng Trần Yên Thực cũng không được tự nhiên, cuối cùng phải mở miệng: “Anh xoay qua chỗ khác đi.”

Tạ Cảnh Thâm ngẩn người, lập tức cười: “Anh cũng không thể xem?”

“Đừng xem.”

Tạ Cảnh Thâm tiến đến cạnh tai cô: “Mỗi khi trời tối anh đều tự tay giúp em mát xa...” Anh đưa tay nhéo nhéo ngực cô nữa kìa ToT.

Trần Yên Thực có chút xấu hổ: “Cục cưng ở đây mà anh.”

“Bé còn chưa hiểu gì.”

“...”

Lát sau Thẩm Lệ gọi điện thoại tới: “Nghe bác sĩ Tạ nói là con trai à?”

“Ừ.” Trần Yên Thực nhìn bé cưng còn nhắm mắt trong ngực, tay chân nhỏ xíu cuộn lại cùng một chỗ, da mặt còn có chút nhăn nhăn, “Bé rất khỏe mạnh, chị cứ chăm sóc Hiểu Hiểu thật tốt đi, không cần quan tâm em đâu.”

Đầu kia, giọng nói Thẩm Lệ cũng rất vui sướng: “Hiểu Hiểu sắp xuất viện được rồi.”

Trần Yên Thực có chút kinh hỉ: “Cuối cùng cũng xuất viện được rồi.”

“Ừ.” Đầu kia Thẩm Lệ đưa di động cho Khương Hiểu Hiểu, “Là dì Trần, con muốn trò chuyện với dì hay không?”

Khương Hiểu Hiểu nhận điện, giọng nói giòn tan: “Dì ơi, con là Hiểu Hiểu.”

“Dì biết, Hiểu Hiểu rất dũng cảm.”

“Dì ơi, con sắp đi gặp em trai được rồi.”

“Ừ, Hiểu Hiểu về nhà, dì và em trai cũng sắp về nhà.”

Trần Yên Thực khôi phục không tệ, không tới vài ngày đã xuất viện, một tháng sau một mực ở nhà nghỉ ngơi, còn trông cục cưng nữa.

Khương Hiểu Hiểu ở phòng bệnh I U gần hai tháng, đã vượt qua tình trạng phổi bị nhiễm, dinh dưỡng không đầy đủ, hô hấp suy kiệt, hiện đang khôi phục không tệ, đã xuất viện, chỉ có điều phải dùng các loại thuốc đề kháng đến suốt đời.

Thời gian Trần Yên Thực ở nhà cũng coi như tự đắc, Khương Hiểu Hiểu vừa học xong sẽ sang đây gặp bé cưng, cô cũng giảm đi không ít lo lắng.

Trong một tháng trẻ sơ sinh phát triển rất nhanh, Trần Yên Thực đã dám ôm bé đi dạo trong phòng rồi, cục cưng cũng không còn nhiều nếp nhăn như những ngày đầu nữa, trắng trắng mềm mềm, nhìn rất đáng yêu, cô yêu không nổi rời tay, trở thành mẹ, tâm hồn đều trở nên mềm mại hơn nhiều.

Sữa Trần Yên Thực coi như dồi dào, cô không cố ý ăn nhiều đồ bổ, nếu đi ra ngoài thì đi thang bộ, chứ không đi thang máy, tháng đầu không béo lên, tháng thứ hai bắt đầu gây xuống.

Trần Yên Thực có một ưu điểm, đó là đối với bản thân thì cực kì quyết tâm, cho dù Tạ Cảnh Thâm nấu nhiều món ăn hấp dẫn cô, cô cũng có thể có mắt không trông, mỗi ngày chạy bộ buổi sáng nửa giờ, đi lên đi xuống cầu thang, buổi tối xem video tập yoga.

Đối với cô Tạ Cảnh Thâm không còn cách nào, anh không ngại, nhưng Trần Yên Thực lại vô cùng chú ý đến ngoại hình. Cô thích đẹp, anh cũng biết, quy định lúc học cao trung rất nghiêm, thực tế bọn họ học ở trường cao trung trọng điểm, con gái đi học dù thích đẹp đến mấy chẳng nữa cũng không thể thay đổi cách ăn mặc, nhưng một cô gái đã thích xinh đẹp thì từng chi tiết có thể thấy rõ điều đó. Cũng như với Trần Yên Thực, đuôi ngựa luôn được chải chuốt chỉnh tề, nhẹ nhàng thoải mái động lòng người, đồng phục lúc nào cũng sạch sẽ, ba lô đeo thêm nhiều vật trang sức nhỏ nhỏ khác biệt, không quá nhiều, nhưng người khác nhìn cảm thấy thoải mái.

Kỳ thật nếu cô không biết mệt mỏi, thì anh cũng sẽ không ngăn cản, chỉ cần cô vui vẻ là được rồi, nhưng mắt thấy cô dần gầy xuống, mặt mày dần dần tỏa sáng, dần dần khôi phục thành gương mặt nhỏ nhắn không đủ một bàn tay như trước, kích thước vòng eo không bằng một vòng tay của anh, chân cũng càng ngày càng thon dài thẳng tắp, anh vẫn cảm thấy đau lòng, đây đều là thịt anh vất vả lắm mới nuôi lên nổi.

Sau khi sinh cục cưng ba tháng, thân hình của cô đã quay về như trước khi mang thai. Về phương diện khác, mỗi ngày cô bôi bôi trét trét, vết ban khi mang thai cũng dần nhạt đi, hôm nay khuôn mặt càng mịn màng sáng bóng như nước, mỗi lúc trời tối Tạ Cảnh Thâm còn phải giúp cô xoa mấy vân thai, dù sao với tính tình nhỏ nhen của Trần Yên Thực, trên cơ thể mình mà có vết sẹo là cô không thể nào nhìn được.

Ba tháng này, Tạ Cảnh Thâm tiếp tục trải qua cuộc sống chỉ sờ không được ăn, một phần là do Trần Yên Thực không muốn, một phần là do Tạ Cảnh Thâm tự giác, tuy lúc bốn hai ngày đã đi kiểm tra một lượt, Trần Yên Thực khôi phục rất tốt, cục cưng cũng không có chuyện gì, nhưng anh vẫn không dám có hành động gì thiếu suy nghĩ, cố gắng nhịn hẳn ba tháng nữa.

Sau ba tháng Trần Yên Thực mới bằng lòng ra ngoài gặp người, lúc Tiết An An nhìn thấy cô cũng bị dọa nhảy lên, nói là lúc cô mới sinh hoàn toàn không tìm thấy phong thái trước khi mang thai, hôm nay chỉ ngắn ngủi mấy tháng đã khôi phục lại bộ dáng trước kia.

Lúc đó đã sắp vào mùa đông, Trần Yên Thực vẫn như lúc trước khi hôn, muốn phong độ nên không quan tâm đến nhiệt độ, mặc cực ít đã muốn ra ngoài, bị Tạ Cảnh Thâm cứng rắn kéo về phòng, mặc thêm áo lông cho cô mới chịu thả cô ra ngoài.

Cô không có thời gian đi dạo phố mua sắm quần áo mới, chỉ mặc lại quần áo năm rồi, cô tỏ vẻ rất tự hào, quần áo đã qua năm rồi mà vẫn còn vừa người, chứng tỏ cô đã hoàn toàn lấy lại vóc dáng trước khi mang thai, đối với vóc dáng của mình trước khi mang thai cô rất hài lòng. Nhưng cho dù hậu sản có khôi phục thế nào chẳng nữa, vẫn sẽ có chút khác đi, tỷ như ngực cô to hơn lúc trước, điều này khiến cô có chút xấu hổ khi gặp người khác, nhưng nghĩ đến cho con bú sữa no, thì cảm thấy vì cục cưng không có gì không thể nhịn cả.

Hai người phụ nữ càng quét siêu thị một đợt, Trần Yên Thực đã lâu rồi không mua, sau khi mang thai không góp cho tủ quần áo viên gạch nào cả, đối mấy đồ đẹp cô không thể nhịn được mà mua chúng, Tiết An An nói đã chặt đứt đoạn tình yêu yếu ớt của mình, buông tay nhau là tốt nhất.

Trần Yên Thực nghe tin này có chút khiếp sợ, cô vốn nghĩ rằng Tiết An An và Hà Dĩ Khang có giận nhau thế nào thì cũng sẽ ở bên nhau.

Tiết An An chỉ nói: “Đã nhiều năm như vậy, sớm không còn cảm xúc mãnh liệt, thì trói buộc nhau làm gì?”

Trần Yên Thực muốn nói gì đó, lại cảm thấy cái gì cũng rất vô dụng, cảm tình loại chuyện này, như người uống nước ấm lạnh tự biết, không phải đến mức không thể cứu vãn nổi, ai lại chấp nhận dứt bỏ đoạn tình nhiều năm như vậy?

Tiết An An cũng không quá đau lòng, rất tỉnh táo: “Anh ta thích theo đuổi những thứ kích thích, mình đành để anh ta đi.”

Giờ Trần Yên Thực mới hiểu được, đột nhiên rất muốn hỏi Tiết An An có còn yêu người đó không? Nhưng hỏi cái thì có ý nghĩa gì nữa? Đã chia tay rồi, Tiết An An là người trong mắt không chứa nổi một hạt cát, Hà Dĩ Khang không biết quý trọng, như vậy Tiết An An nhất định sẽ không quay đầu lại nữa.

“Thật ra mấy năm này mình trôi qua cũng không vui vẻ lắm, một mình có khi còn tự tại hơn.” Dứt bỏ một đoạn tình cảm không tốt, chẳng phải là được sống lại một lần nữa ư.

Trần Yên Thực không đưa ra bất kì một nhận xét nào, chỉ dời sang đề tài khác, hai người tiếp tục vui vẻ đi dạo phố.

Kỳ thật Tiết An An không phải là người kiêu ngạo, sự khác thường của cô trước khi sinh Trần Yên Thực đã cảm nhận được rồi, lúc đó cái gì cô cũng không muốn lộ ra, hôm nay hết thấy đều đã kết thúc, tất nhiên cũng không có gì để nói, cô chỉ nói vài lời hời hợt, hiển nhiên cũng không muốn nói gì thêm, nhưng Trần Yên Thực là người bạn tốt nhất của cô, có một số việc đương nhiên là không cần phải gạt cô ấy.

Trần Yên Thực cảm thấy sau khi mình sinh em bé, dường như cô càng thông cảm với người khác hơn.

Cùng ngày hai người chia tay, Tiết An An một mình lái xe về nhà, mà Trần Yên Thực là Tạ Cảnh Thâm tới đón.

Vừa đến nhà cô ném mọi thứ trong tay, ôm lấy cổ anh chủ động hôn anh, cô may mắn quá, được một người như vậy hơn mười năm nhớ mãi không quên, vào lúc cô chán chường yêu đương, anh khiến cho cô cảm thấy yêu anh là một chuyện không quá tệ. Có lẽ chính cô cũng không phát giác, nhưng trong lòng cô, sớm đã chắc rằng, người này, vĩnh viễn sẽ không làm tổn thương cô, anh vĩnh viễn là hậu thuẫn của mình.

Tạ Cảnh Thâm nắm quyền chủ động lại rất nhanh, bàn tay nắm lấy eo cô càng lúc càng chặt.

Quanh đi quẩn lại hơn mười năm, cuối cùng có thể gặp lại cô, kết tóc phu thê, anh nghĩ, họ sẽ ân ái không thể nghỉ ngơi.

Ngay lúc sắp cướp cò, tiếng trẻ con khóc trong phòng đột nhiên vang lên, hai người này mới tách ra, đi đến phòng trẻ, Trần Yên Thực ôm lấy đứa trẻ mập mạp trắng trẻo, Tạ Cảnh Thâm từ phía sau ôm lấy cô, đặt cằm đặt lên vai cô, thỉnh thoảng vươn tay chơi với Trần Yên Thực nhỏ bé.

Anh nhìn một lớn một nhỏ trong ngực, trong lòng tràn đầy yêu thương, cả đời anh ít khi khao khát chuyện gì, cũng như tất cả mọi người, đến trường đọc sách đi làm, không có ước muốn đặc biệt nào, cũng không có việc gì đặc biệt muốn làm, chỉ nên làm cái gì thì cố làm cho tốt nhất mà thôi, chỉ có cô, là anh khao khát nhưng không được, vào tâm, vào cốt, cho tới bây giờ rốt cục cũng được viên mãn.

Trong cuộc đời này chỉ khao khát một chuyện, một vợ một con, thế tục an ổn.

- Hoàn chính văn -

48. Chương 50: Tiểu Kịch Trường (chỉ Nhìn Chứ Không Thể Ăn)

Buổi sáng ngày nào đó, Trần Yên Thực cảm thấy rất không thoải mái, ngay ở mộng cô có cái gì đó đặt vào, cô ngủ mơ mơ màng màng, nhưng không muốn thức dậy, cho nên xoay qua xoay lại, đến khi không chịu nổi, lều bều gọi một tiếng: “Tạ Cảnh Thâm, đây là cái gì vậy, thật là khó chịu.” Nói xong vịn vẹo mấy cái, giọng nói bác sĩ Tạ lập tức trầm xuống hẳn: “Đừng lộn xộn.” “Nhưng em không thoải mái mà.” Bác sĩ Tạ mắt nhìn cô vợ nhỏ còn mơ màng, nghiêm túc giải thích: “Sáng sớm ~ phần thịnh là hiện tượng bình thường.” Dường như cô vợ nhỏ của anh còn chưa kịp phản ứng, bác sĩ Tạ đứng lên tính đi tắm rửa, đương nhiên Trần Yên Thực thấy được bộ vị nào đó của bác sĩ Tạ nổi lên cao cao, phút chốc cô đỏ mặt, chùi người vào trong chăn: “Anh lưu manh.” Bác sĩ Tạ yên lặng không nói.

, Ngoại truyện Tạ Cảnh Thâm

Thích Trần Yên Thực từ bao giờ, Tạ Cảnh Thâm cũng không rõ lắm.

Tạ Cảnh Thâm là một người sống khá nội tâm, rất ít khi chủ động bắt chuyện với người khác, cứ im lặng học tập, không quan tâm bất cứ chuyện bất quái gì, đương nhiên thành tích của cậu tốt, người chịu tìm cậu chơi cũng không ít, cũng không xem là quái gở.

Có lẽ chỉ có một ngoại lệ duy nhất là Trần Yên Thực, từ tiểu học đến cao trung, thành tích của cô tương đương với cậu, khó tránh cậu chú ý đến người này, cô với cậu như là hai thái cực đối lập nhau, cậu trời sinh tính an tĩnh, cô lại rất ồn ào, lúc học tiểu học mọi người sùng bái người có thành tích tốt như là bản năng, cô rất thích chơi đùa, quả thực đúng là bá vương trong đám trẻ, được nhiều người ủng hộ, khi đó cậu chỉ

đơn điệu vùi thời gian ấu thơ của mình vào những trang sách, tiếng cười của cô tựa như một thứ gì đó đại diện duy nhất cho tuổi thơ của anh.

Cho đến cấp 2, con gái phát dục sớm hơn, ai cũng có bạn khoản riêng của mình, chỉ có Trần Yên Thực, dường như vẫn bộ dáng không tim không phổi như cũ, thích cùng một đám người chơi đùa, có không ít người không thích cô. Nhưng Tạ Cảnh Thâm vẫn là người ngoài cuộc, chưa từng tiếp cận cô, cũng chưa từng ghét cô, thậm chí có thể nói, lúc đó cậu không biết được mình luôn dõi theo cô.

Anh nghĩ, tại sao trên thế giới này lại có người cười tinh khiết đến thế, như trên đời này không có chuyện gì để phiền não; trên thế giới làm sao lại có người không biết nhìn sắc mặt của người khác đến thế, chọc người khác không vui còn không biết tự giác, còn có thể cười hì hì nói chuyện với người ta, có đôi khi đến cậu còn buồn thay cô; cậu còn nghĩ, tại sao trên thế giới này lại có người kiêu ngạo đến mức ấy, lưng lúc nào cũng thẳng tắp, mặt mũi tràn đầy ánh sáng tự tin, khi ý thức được mình làm sai thì sẽ thẳng thắn nhận lỗi và kịp thời chỉnh sửa, bất luận người nào không có ý tốt mắng chửi cô, cũng không thể làm tổn hại đến sự kiêu ngạo của cô ấy...

Cậu đứng ở góc độ bên thứ ba thu tất cả vào mắt, sau đó không biết từ lúc nào, dần đặt cô vào trong lòng, chính cậu cũng không biết tự bao giờ, nghe thấy tên của cô đều sẽ cười, nghe được giọng nói của cô cũng sẽ cười. Bọn họ một mực duy trì quan hệ bạn học bình thường, mãi đến năm Sơ Tam quan hệ của bọn họ mới xem là thân hơn một ít, luôn được thầy giáo giữ lại để học bổ túc nâng cao, ân cần dạy bảo muốn họ thi đậu trường cao trung trọng điểm, sau đó dường như cuối cùng cô mới phát hiện ra một người như cậu, gặp phải đề khó sẽ thảo luận với cậu, tâm trạng của cậu càng ngày càng vui vẻ, hai người thảo luận đến sau này học trường cao trung nào, sau đó, cô muốn học trường cao trung nào thì đó lẽ là mục tiêu của cậu.

Lúc huấn luyện quân sự năm lớp mười, Tạ Cảnh Thâm gặp lại cô một lần nữa, tâm tình sung sướng đến mức muốn bay lên, thế mới biết hai người bọn họ vẫn học cùng lớp, bạn nữ của cô ít dần theo tuổi tác, vì vậy cô và cậu ngày càng thân hơn, có lẽ là bị ảnh hưởng của cô, ba năm cao trung của cậu trôi qua rất vui vẻ, khi đó cậu vẫn chưa ý thức được, tâm tình của cậu luôn bị cô ảnh hưởng, càng không ý thức được, thì ra đây cũng là thích. Mà thích một người, sẽ bất tri bất giác chịu ảnh hưởng từ họ.

Ngày nào đó, ký túc xá nam sinh đang thảo luận về nữ sinh cùng cấp, cậu không tham dự, im lặng làm chuyện của mình, nhưng không thể nào không nghe họ nói chuyện, mà chủ đề luôn không thể tránh khỏi đi về hướng không thuần khiết. Lúc đó là thời kỳ trưởng thành, Hormone tăng trưởng, vào ban đêm cậu mơ một giấc mơ rất không thuần khiết, diễn viên trong mơ là cậu và Trần Yên Thực. Cậu đã đọc sách y từ nhỏ, cấu tạo thân thể nam nữ rất quen thuộc, đối với việc nam nữ quan hệ cũng chỉ cảm thấy là một việc sinh lý bình thường, chưa bao giờ cảm thấy nó quá khó khăn, nhưng gần đây cậu cố gắng khắc chế, chưa bao giờ sinh ra qua loại khát vọng này, hướng chỉ đối tượng lại là Trần Yên Thực. Từ sau đêm đó, lúc cậu nhìn thấy Trần Yên Thực cũng sẽ bất giác suy nghĩ không trong sáng, đồng thời cũng phải nhổ chính mình, không nên sinh ra những suy nghĩ ấy đối với cô, nhưng mà, khó khắc chế quá.

Khi đó mới dần ý thức được, có lẽ là cậu, có thể, đã tương tư rồi.

Nhưng cậu đã nghe cô từ chối những người khác, lý do là, hiện giờ cô chỉ muốn học thật giỏi, không muốn nói đến chuyện yêu đương.

Cậu chấp nhận lý do đó, mãi đến một ngày cô và cậu nói chuyện phiếm về cậu bạn lớp bên cạnh, trong lời nói không tiếu lời ca ngợi, cậu mới phát giác được, có thể lý do từ chối kia chỉ là viện cớ mà thôi.

Mà cậu, không phải là người trong lòng cô, cậu càng không dám mạo hiểm để cô xa lánh mình, nói ra chỉ làm cô thêm phiền não mà thôi.

Chuyện ra nước ngoài học, là chuyện đã định từ sớm, cậu chắc chắn phải ra sức học hành, nhưng cậu vẫn cảm thấy, nếu như cậu và Trần Yên Thực yêu nhau, khoảng cách tuyệt không thành vấn đề, đương nhiên, cậu biết, tất cả chỉ là suy nghĩ của cậu, cảm tình của Trần Yên Thực đối với cậu không giống cảm tình cậu đối với cô.

Mấy chuyện này cậu cũng chưa từng nói với bất cứ ai, cậu nghĩ, cứ học xong cao trung bình thường, sau đó, bình thường tách ra.

Thời đó, nam sinh và nữ sinh có chơi thân với nhau bao nhiêu chẳng nữa, điện thoại nhà và địa chỉ... chưa chắc sẽ trao đổi, cho nên sau khi tốt nghiệp, cô và cậu sẽ hoàn toàn mất liên lạc.

Nghĩ tới đây, cậu cảm thấy hơi sợ, cho dù cô không thích cậu, cậu vẫn muốn gặp cô, ở cùng với cô, sau khi tốt nghiệp lâu lâu gọi điện thoại cho nhau cũng được.

Lúc đó, yahoo bắt đầu lưu hành, cậu nghe cô và Viên Lộ nói qua, cậu biết yahoo của cô, vì vậy cậu cũng đi tạo một cái, cô không chủ động nói với cậu nick của cô, kỳ thật cậu có thể quang minh chính đại đi hỏi, chỉ là có lẽ trong lòng còn chút tâm tư nhỏ, nên không dám đối diện với cô, về sau sau khi tốt nghiệp đều phải thông qua Viên Lộ.

Lúc trước khi qua Mỹ, cậu đã gửi tin nhắn cho cô, nhưng cô không trả lời.

Nhiều năm tình cảm trưởng thành như vậy, sớm đã chiếm giữ toàn bộ tâm cậu, mọc rễ đâm chồi, căn bản không cách nào nhổ bỏ được. Sau này càng ngày cậu càng ít nhớ đến cô, cho rằng cô đã thành quá khứ, lâu sau mới biết được, chỉ là cậu cố gắng bỏ qua khát vọng của bản thân, dần dà, thực cho là mình quên cô mất.

Từ khi cô bước vào lòng cậu, vẫn chưa từng rời đi, một mực bá chiếm tình yêu của cậu, dù là chính cậu cũng không hề hay biết.

49. Chương 51: Ngoại Truyện – Tuần Trăng Mật

Sau khi sinh cục cưng được ba tháng mới sắp xếp được tuần trăng mật, lúc đó đã vào đông.

Đích là Philadelphia, hai người không mang theo bé Trần An, trong nhà cả ngày đều cưng chiều tiểu tổ tông này, nhiều lần lúc Tạ Cảnh Thâm đang sắp kiểm chế không được đều bị tên nhóc này quấy phá, lần này nhất quyết không chịu mang nhóc theo.

Trước khi xuất phát một ngày, nhóc Trần An bị đưa đến nhà của bà Tạ, người già thích trẻ con, nên cũng vui vẻ giữ cháu.

Tháng 12, thời tiết Philadelphia rất lạnh, trước khi máy bay hạ cánh, Tạ Cảnh Thâm đã giúp Trần Yên Thực sửa sang khăn quàng cổ, xác định che kín cô nàng thật cẩn thận rồi mới một tay kéo cô, một tay cầm hành lý đi ra ngoài.

Đến khách sạn, tắm nước nóng rồi nghỉ ngơi, thành phố H không có chuyến bay tốc hành, từ thành phố H đến Thượng Hải, lại từ Thượng Hải đến Philadelphia, còn phải trung chuyển ở Chicago, dừng lại mấy giờ, chuyến này phải đi hơn hai mươi tiếng đồng hồ mới tới nơi, lúc Trần Yên Thực xuống máy bay đã mệt rã rời không chịu nổi.

Cô càng cảm thấy mệt mỏi thì càng đau lòng Tạ Cảnh Thâm, từ năm mười chín tuổi đã sang Mỹ học tập, chuyến đi đầu tiên chắc chắn không có kinh nghiệm, hơn nữa còn phải đi đi về về nhiều lần, anh cũng chỉ một mình, không một người làm bạn.

Trên xe taxi, cô được anh ôm vào trong ngực, lúc buồn ngủ đã nghĩ, sẽ không bao giờ để anh một mình cô đơn nữa.

Lúc cô thức dậy đã là buổi chiều, cảm giác trên mặt hơi ngứa, mở mắt ra vừa hay nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm thấy cô thức dậy, liền hôn lên môi của cô, Trần Yên Thực cũng không từ chối, phối hợp với nụ hôn của anh, nhưng vốn cô chưa tỉnh người lắm, bị hôn đến chóng mặt, lại sắp buồn ngủ nữa rồi. ZoZ

Tạ Cảnh Thâm hôn sâu hơn nữa, cô không thoải mái hừ hừ một tiếng, Tạ Cảnh Thâm kéo đồ ngủ cô xuống, lúc Trần Yên Thực thanh tỉnh lại, trên người đã không còn thừa gì mấy, lúc này cô mới loáng thoáng hiểu được Tạ Cảnh Thâm muốn làm gì.

Nhưng mà, đây là ban ngày mà, Trần Yên Thực đẩy anh, lại bị anh cầm ngược lấy hai tay, Trần Yên Thực nổi giận quát: “Tạ Cảnh Thâm!”

Tạ Cảnh Thâm không thèm để ý, hôn từ môi đến vành tai của cô: “Đêm nay ra ngoài dạo nhé?”

Trần Yên Thực chỉ cảm thấy nửa người mất đi khí lực, kháng cự cũng biến thành muốn ngênh còn cự, tức giận mắng cũng biến thành hờn dỗi.

“Đừng như vậy.”

“Vì cái gì?”

“Buổi tối lại... Được không?”

“Buổi tối lại cái gì?”

Được một tắc lại muốn tiến một thước! Trần Yên Thực đầu khê xoay: “Anh.”

Nhưng tiếng nói của cô không có chút lực uy hiếp nào, Tạ Cảnh Thâm theo cổ của cô một đường hôn đến xương quai xanh, Trần Yên Thực hoàn toàn không còn chút lực, cô bị hôn, trong lòng biết không cách nào trốn, muốn tránh đi thì bị anh giữ chặt tay, sức lực của phụ nữ cũng chỉ như gãi ngứa cho đàn ông mà thôi, cô cố gắng lên giọng: “Tạ Cảnh Thâm, anh kéo rèm cửa lại đi.”

Tạ Cảnh Thâm cười khê: “Em nghĩ kéo rèm cửa lại thì sẽ không thấy gì sao?”

Quả thực Trần Yên Thực xấu hổ và tức giận muốn chết, cô cảm nhận rõ xúc cảm ướt át ở ngực mình, cô nhắm mắt lại, lừa mình dối người là không có chuyện gì xảy ra, mà không biết rằng khi nhắm mắt lại, cảm giác kia càng được phóng đại thập bội, cô rên khê một tiếng, tính* Tạ Cảnh Thâm càng ngẩng cao.

*Tính trong tính dục

Trần Yên Thực cố gắng mấy ngày nay không hề vô ích, đáng người được khôi phục không nói, làn da càng căng tràn sáng mịn, Tạ Cảnh Thâm quả thực yêu thích không muốn buông tay, trong phòng sáng sủa, cơ thể của cô như phát sáng trước mắt anh, mái tóc đen rối tung làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô, với anh mà nói, quả thực là hấp dẫn cực hạn.

Tạ Cảnh Thâm dừng lại trước ngực cô một hồi lâu, rồi tiến dần xuống phía dưới, những nụ hôn nóng bỏng liên tiếp rơi xuống bụng cô, bụng cô có vết sẹo hồng nhàn nhạt chưa phai.

Khuôn mặt Trần Yên Thực đỏ bừng vì xấu hổ, cắn môi để không phát ra âm thanh, nhưng bây giờ lại như đang tra tấn, Tạ Cảnh Thâm dừng lại ở bụng cô thật lâu, ẩm ướt nóng nóng, hướng chỉ cô vốn sợ ngứa, cứ hôn nhẹ nhàng dịu dàng như vậy cô có chút chịu không nổi: “Tạ Cảnh Thâm, nhanh lên.” >

Đây là lần đầu tiên sau khi sinh cực cứng, lúc trước trong lúc Trần Yên Thực mang thai, đối với việc nam nữ giao hoan cũng không có cảm xúc quá lớn, lại thêm lúc ấy Tạ Cảnh Thâm luôn dịu dàng, cô chỉ cần không cảm thấy không thoải mái là được.

Lần này Tạ Cảnh Thâm lại lấy hết tất cả vốn liếng đến dụ dỗ cô, hiện giờ cô mới biết tra tấn tình dục là như thế nào.

Tạ Cảnh Thâm chậm rãi đẩy mạnh, đi vào một lần, anh cảm giác mình sắp buông đao đầu hàng.

Hai thân thể bên dưới chần mên, một tay ôm chặt lấy eo cô, những nụ hôn vụn nhỏ rơi xuống chiếc cằm thon, không hề có động tác khác, Trần Yên Thực cảm thấy có chút khó chịu, lại cảm thấy có chút thỏa mãn, loại tâm tình này quả thực giày vò mà, cuối cùng cô nhịn không được nữa khê rên một tiếng.

Lúc này Tạ Cảnh Thâm mới bắt đầu động tác, đương nhiên lần này anh không hề cẩn thận từng ly từng tí như trước nữa, thậm chí có chút không cố kỵ, dẫn dắt Trần Yên Thực chìm nổi vài lần, Trần Yên Thực hoàn toàn vô pháp tự hồi.

Vất vả lắm mới xong lần đầu tiên, Trần Yên Thực mệt không chịu nổi, tâm tình Tạ Cảnh Thâm sung sướng không cần nói cũng biết, thân thể không hề có dấu hiệu mệt mỏi, ôm vợ vào ngực hôn chỗ này sờ chỗ kia, Trần Yên Thực không còn sức nào ngăn cản anh nữa, nghỉ một chút muốn thiếp đi, Tạ Cảnh Thâm tới sát tai cô, giọng nói trầm thấp: “Thêm một lần nữa nhé?”

Trần Yên Thực lập tức thanh tỉnh vài phần: “Đừng.”

Tạ Cảnh Thâm lại giả bộ đáng thương, vuốt tóc của cô, ôm cơ thể cô để sát vào cơ thể mình: “Vợ ~ ”

Trần Yên Thực cảm nhận được nhiệt độ bên dưới của người nào đó, cảm thấy nếu mình từ chối nữa thì đúng là không nhân đạo lắm, dù sao người này..., nhìn anh nhíu mày, cô mềm lòng!

Trần Yên Thực gật nhẹ đầu, Tạ Cảnh Thâm làm thêm một lần nữa mới được xem là tận hứng, bây giờ ngay cả sức nói chuyện Trần Yên Thực cũng không có, cả người quẩn một chỗ, được anh ôm vào trong ngực.

Tạ Cảnh Thâm ôm cô đi tắm rửa, giờ phút này Trần Yên Thực đã sớm bất chấp sự không tự nhiên lúc này, tùy ý để ngón tay Tạ Cảnh Thâm làm loạn trên người mình.

Cô ngủ mấy tiếng, khi thức dậy sắc trời đã tối, Tạ Cảnh Thâm đang gọi điện thoại, cô bước xuống giường, lúc này mới cảm nhận được thân dưới đau nhức, lần này Tạ Cảnh Thâm không lưu tình chút nào, cô nhe răng nhếch miệng với bóng lưng Tạ Cảnh Thâm mới dễ chịu chút ít.

Lúc này tiêu hao bao nhiêu là thể lực, bây giờ cô đã đói đến nỗi ngực dán vào lưng, cũng may Tạ Cảnh Thâm suy nghĩ chu toàn, đã gọi bữa ăn tối lên đây, trước mặt Tạ Cảnh Thâm, Trần Yên Thực bất chấp tất cả, mặc đồ ngủ ngồi luôn bên bàn ăn.

Cô đói lắm rồi, ăn hơi gấp, Tạ Cảnh Thâm thấy bộ dáng này của cô, hơi buồn cười, anh đi đến bên cạnh Trần Yên Thực: “Ăn từ từ thôi.”

Trần Yên Thực ăn rất không có hình tượng, trong miệng còn nhai ồm ồm ngẩng đầu bất mãn nhìn anh.

Tạ Cảnh Thâm sáng khoái thừa nhận: “Ừ, đều là lỗi của anh.” Quả nhiên đàn ông ăn xong thì tâm tình rất tốt, anh đưa di động cho Trần Yên Thực, “Mẹ.”

Trần Yên Thực nhận điện thoại: “Mẹ, tụi con đến rồi ạ.”

“Mẹ biết rồi, tụi con cứ chơi cho vui đi.”

“Vâng, Trần An thức chưa mẹ?”

“Dậy rồi, Trần An, nói chuyện với mẹ cháu đi.”

Trần An có biết nói gì đâu, chỉ cười khanh khách, Trần Yên Thực nghe thấy trong lòng cũng thoải mái.

Cầm lại điện thoại, Tạ Cảnh Thâm mới nói: “Đi xuống dưới dạo một chút, ngắm cảnh đêm, ngày mai đến trường học của anh.”

Trần Yên Thực gật gật đầu.

Trên đường có đủ mọi màu da, tay Trần Yên Thực được Tạ Cảnh Thâm nắm bỏ vào túi của anh, hai người bước từ từ trên con đường xù lạ, ngọt ngào, lãng mạn ngoài ý muốn.

Cách đó không xa có người đang hôn nhau, Tạ Cảnh Thâm nhìn cô, dường như Trần Yên Thực cũng bị không khí này lây nhiễm, đứng ngay đầu đường tại một nơi xa lạ mà không kiêng nể gì, cứ vậy hôn môi.

Đây là nơi anh đã sống suốt tám năm, đột nhiên trong lòng Trần Yên Thực sinh ra cảm giác khác lạ với nơi này.

Không đi xa lắm, hai người quay trở lại khách sạn, vốn còn định nghỉ ngơi thật tốt, không ngờ lại bị anh đẩy đưa.

Trần Yên Thực cũng không biết anh lấy tinh lực dồi dào ấy ở đâu ra, cô phải đưa đẩy nói mình không thoải mái, Tạ Cảnh Thâm lại kéo ngăn kéo đầu giường ra, Trần Yên Thực thấy “Khí cầu” đủ loại màu sắc trong ngăn kéo, ghen hòng nhìn trần trối, Tạ Cảnh Thâm cắn tai cô cười nói: “Lúc trước khi em nói đây không phải là vật dụng hàng ngày, anh đã định nói cho em biết, ừ ~ từ từ em sẽ phát hiện, đây đúng vật dụng hàng ngày đấy.”

Trần Yên Thực nâng trán, cô suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra có lần cô với anh đi siêu thị, cô đã từng nói qua lời tương tự như vậy, anh có cần nhớ kĩ như vậy không? Hôm nay để an toàn?

Tạ Cảnh Thâm tiếp tục thêm mắm thêm muối: “Anh không định mang những thứ này về lại đâu.” Ý bên ngoài lời... Trần Yên Thực rất muốn giả bộ không hiểu.

Ngày hôm sau lúc Trần Yên Thực xuống giường, đôi chân lại mềm nhũn một lần nữa, Tạ Cảnh Thâm tiếp xúc với ánh mắt bi phẫn của cô, rất đặc ý nói: “Quen là sẽ ổn thôi.”

Trần Yên Thực rít gào, cô không muốn quen đâu!

Đi bộ ở quảng trường Thời đại, hai người đi một vòng, vừa đi Tạ Cảnh Thâm ở cạnh vừa giải thích, Trần Yên Thực nghe rất nghiêm túc. Về sau đi mệt, Tạ Cảnh Thâm kéo cô ngồi trên băng ghế dài: “Lúc anh vừa qua bên này, cái gì cũng không hiểu, thường hay có cảm giác tứ cố vô thân, nhiều khi ngồi trên ghế mà ngẩn người, nhìn từng đôi chân lướt qua trước mắt, anh cảm thấy nhớ em vô cùng.”

Tạ Cảnh Thâm nắm lấy tay của cô, rất nhiều chuyện nhớ tới chỉ như ngày hôm qua, đến nỗi hạnh phúc hôm nay quá không chân thực, nhưng lại càng khiến người ta trân trọng, nâng niu hơn.

Về sau gặp được thầy của Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm giới thiệu cô một cách tràn đầy hạnh phúc: “Mywife.”

Mywife, vợ con của anh, anh hi vọng mỗi sáng sớm thức dậy đều có thể nhìn thấy em, mỗi ngày đều nấu cơm cho em ăn, hi vọng bảo bối của chúng ta thật biết điều, để không khiến em buồn phiền, hi vọng mỗi ngày với em thật vui vẻ, đối với em anh có rất nhiều ý tưởng tốt đẹp, anh muốn cùng em xây dựng một gia đình, cùng nhau già đi rồi cùng ngậm kẹo đùa với cháu, sau trăm tuổi thì chôn cất cùng một chỗ, nói đơn giản là:

Sinh cùng khâm tử cùng huyết.

50. Chương 52: Ngoại Truyện Tiểu Bao Tử. . .

Edit: La Na

1.

Trần An trắng nõn, ngũ quan được di truyền từ Tạ Cảnh Thâm, lông mày đen đậm, sâu sắc rõ ràng, đặt trên một khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, cũng tuần tú khiến người khác khó quên.

Nhóc khi còn bé rất biết điều, ít khi nào ồn ào, đa số sau này hay thích cười với mẹ, Trần Yên Thực trông chừng thẳng bé cũng xem như thoải mái.

Lúc Trần An được một tuổi, Trần Yên Thực bắt đầu đi làm, thời gian đi làm ban ngày thì mang Trần An gửi ở nhà ông bà nội hoặc ông bà ngoại, buổi tối thì đón về.

Khi Trần An hơn hai tuổi, có một lần đi theo Trần Yên Thực đến trường học đợi Tạ Cảnh Thâm tan , không ngờ lúc Trần Yên Thực nghe điện thoại, thẳng nhóc này đã không thấy tăm hơi.

Trần An đi đường đã rất ổn, tự mình mò mẫm đi đến cửa lớp, vô lớp đi một vòng, ồ, không có ba ba, sau đó thần nhiên đi ra ngoài, để lại thầy giáo há hốc mồm cùng với các học trò gọi bé cưng.

Trần An tiếp tục đi vào phòng học kế bên, liếc mắt đã thấy người trên bục giảng đứng là ba ba nhà mình, nhưng mà hình như ba ba rất bận rộn, Trần An quyết định ngoan ngoãn, vào phòng học, nép vào tường đi vào trong, Tạ Cảnh Thâm không nhìn thấy nhóc con này.

Ngược lại mấy cô gái ngồi mé ngoài đột nhiên thấy bé trai trắng tròn như ngọc, lập tức tình mẹ nổi lên, lén nhìn thấy một cái, rồi vụng trộm gọi Trần An tới.

Trần An không tới, tự mình lắc qua lắc lại đi đến chỗ ngồi trống phía trước, cố gắng leo lên, bạn nữ bên cạnh trêu: “Cho chị ôm được không?”

Trần An không nói lời nào, tiếp tục cố gắng bò lên, cuối cùng cô gái kia nhìn không được, ôm bé ngồi lên.

Trần An quá nhỏ, ngồi lên cũng chỉ nhìn thấy đầu, Tạ Cảnh Thâm chỉ liếc sơ qua, nhìn thấy cái đầu nhỏ kia nhất định là con trai nhà mình, nhưng mà, thằng bé chạy đến đây thế nào?

Mí mắt anh giắt giắt, tiếp tục tập trung tinh lực giảng bài, có điều mỗi khi anh đặt câu hỏi, khiến cho toàn lớp háng say đáp bài thì Trần An cũng hưng phấn hô to: “Ba ba! Ba ba!”

Vì vậy chẳng biết tại sao lớp học lại im lặng lại, chỉ có Trần An hưng phấn dị thường, Tạ Cảnh Thâm đành phải ho nhẹ vài tiếng: “Thật xin lỗi, chúng ta tiếp tục.”

2.

Khi Trần An ba tuổi, đã bắt đầu đi nhà trẻ, Tạ Cảnh Thâm rất siêng năng dạy bảo, là bài Quan thư trong kinh thi.

Khi lần đầu tiên Trần Yên Thực nghe được, đá Tạ Cảnh Thâm một đá: “Anh dạy con mấy bài Quan cư làm gì?”

Tạ Cảnh Thâm ra vẻ trung thành: “Không phải em muốn dạy con mấy bài thơ sao? Đây là bài thơ đầu tiên trong Kinh Thi, anh chỉ thi hành ý chỉ của em thôi mà.”

Vào Lễ mừng năm mới, cả nhà cùng đến nhà bác của Tạ Cảnh Thâm, Thu Thu đổ thơ Trần An, Trần An đứng giữa đám trẻ lớn tuổi, thông thuận đọc bài Quan thư lên, Tạ Tịnh Nghiêu trêu bé: “Nhỏ như vậy đã biết “Yếu diệu thực nữ, quân tử hảo cầu” rồi hả?”

Trần An không biết Tạ Tịnh Nghiêu ý ở ngoài lời, chỉ gật đầu, nhìn một đám trẻ lớn cười rất vui vẻ, Thu Thu lại hỏi bé: “Vậy ai là thực nữ?”

Trần An trả lời: “Mẹ.”

Trả lời xong khiến cả đám cười lăn cười bò, Trần Yên Thực yên lặng đỏ mặt, nhìn thoáng qua Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm ý cười đầy mặt nhìn cô, cô biết, loại lời này nhất định là do Tạ Cảnh Thâm dạy bé.

Từ đó Trần An lại có thêm một công dụng mới, mỗi khi Trần Yên Thực giận dữ Tạ Cảnh Thâm, Tạ Cảnh Thâm liền bảo Trần An đi đến trước mặt Trần Yên Thực đọc thơ.

Hoặc là

”Có một loại mỹ nhân,

Gặp một lần mãi không quên.

Một ngày không gặp,

Tương tư như điên. ”

“Hái rau quynh nọ, hái hoài,

Nhớ ai xao lãng chưa đầy giỏ nghiêng

Nhớ chàng ngơ ngẩn lòng riêng

Giỏ rau nào nhớ, bỏ quên bên đường.”

Các loại chua như giấm, hoặc là

”Tay như búp măng,

Da trắng nõn nà.

Cổ cao ngó sen,

Răng như hạt bầu.

Nhìn đến lông mày,

Nụ cười xinh đẹp,

Mắt xinh sáng ngời”

Đủ loại nịnh đầm, khiến cho Trần Yên Thực vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng chiều này lần nào cô cũng trúng. Nói cho cùng Trần Yên Thực vốn không giận anh nhiều, những chuyện này cũng chỉ như tình thú nhỏ nhỏ giữa hai người, chỉ khổ cho Trần An nhỏ bé, còn nhỏ như vậy mà đã bị gọi là “Bụng đầy thi thư” rồi.

Tạ Cảnh Thâm nói oai: “Dạy cho con những thứ này, từ nay về sau theo đuổi bạn gái không phải là chuyện hạ bút thành văn hay sao?”

3.

Trần An giống ba bé, không nói nhiều, vô cùng yên tĩnh.

Lúc Trần An ba tuổi, Tạ Cảnh Thâm không cho bé ngủ cùng với ba mẹ là, lý do đó là nam tử hán phải nhanh chóng độc lập.

Gần đây đối với lời nói của baba, Trần An nói gì nghe nấy, bây giờ phải ngoan ngoãn đi về phòng ngủ của mình.

Ngược lại Trần Yên Thực rất đau lòng, ôm Trần An muốn đi về phòng ngủ chính, Trần An cũng không được tự nhiên, muốn Trần Yên Thực thả bé xuống, Trần Yên Thực trấn an bé: “Đừng nghe ba ba, ngủ một mình con không sợ sao?”

Trần An lắc đầu: “Không sợ.”

“Vậy nếu con không thoải mái thì làm sao bây giờ, bây giờ bên cạnh có mẹ, mẹ mới có thể chăm sóc cho con được, bằng không mẹ sẽ lo lắng lắm.”

Trần An xoay xoay vặn vặn hồi lâu, mới nói ra sự thật: “Con thường thấy ba ba hôn trộm mẹ, ba ba nói sau này ba ba hôn mẹ con không được nhìn nữa.”

Về mặt lúc Trần An nói lời này vô cùng buồn rầu, Trần Yên Thực tức không chịu được.

Tạ Cảnh Thâm lại tán thưởng nhìn Trần An, quả nhiên con anh sinh ra, không tệ không tệ.

Sau giờ ngộ ngày nào đó, Tạ Cảnh Thâm hiếm khi buổi chiều không có việc gì, được về sớm, Trần An ngồi ở phòng khách trên mặt đất, về mặt nghiêm túc nhìn bé trai đang ngồi trước mặt mình, như ông cụ non, bé trai này là con trai của Thẩm Lệ tên là Thẩm Dịch Đường, sinh ra lúc Trần An được một tuổi, đặc biệt dính Trần An, còn dính Trần An hơn cả Khương Hiểu Hiểu, mở miệng một tiếng anh ngọt xớt.

Tạ Cảnh Thâm thấy thế nên trực tiếp vào phòng ngủ, Trần Yên Thực đang ngủ trưa, anh nhìn mà tâm ngứa ngáy, nhịn không được cúi đầu xuống hôn cô.

Thẩm Dịch Đường nhìn cửa phòng ngủ, chỉ vào đó nói: “Chú kia.”

Trần An gật đầu.

Thẩm Dịch Đường tiếp tục nói: “Anh ơi, tìm chú chơi đi.”

Trần An lắc đầu: “Tự mình chơi.”

Thẩm Dịch Đường lăm chằm đứng lên đi về phía phòng ngủ: “Tìm chú chơi.”

Trần An ngăn bé lại: “Ngồi xuống, chơi ở đây đi.”

Có lẽ là nhìn thấy Trần An nghiêm túc quá mức, Thẩm Dịch Đường bĩu môi, ngoan ngoãn ngồi xong.

Trần An tiếp tục ngồi xuống nhìn bé chơi, bộ dáng nhỏ nhỏ đáng yêu biết bao.

Dùng kinh nghiệm của Trần An mà nghĩ, ba ba nhất định là muốn hôn trộm mẹ, bé nhếch miệng, thật là không hài lòng.

4.

Trần An năm tuổi, Tạ Cảnh Thâm và Trần Yên Thực dành thời gian rảnh dẫn bé đi chơi, không ngờ ngày đầu tiên Trần Yên Thực lại bị đau chân, không thể không nghỉ ngơi trong khách sạn, Tạ Cảnh Thâm và Trần An cũng hơn nửa thời gian là ở khách sạn cùng Trần Yên Thực.

Ngày hôm đó sau giờ Ngọ, thời tiết bên ngoài sáng sủa, ấm áp, khiến lòng người ngứa ngáy, hết lần này tới lần khác Trần Yên Thực không thể đi ra ngoài, đành phải nằm trên giường đọc sách, tâm tình này không phải phiền muộn bình thường.

Nhàm chán lật vài trang sách, Trần Yên Thực lơ đãng nhìn sang Tạ Cảnh Thâm đang ngồi dưới đất chơi với Trần An, có chút hờn dỗi.

Tạ Cảnh Thâm phát giác ra ánh mắt của cô, ngẩng đầu nhìn cô một cái, cúi đầu nói với Trần An: “Trần An, con là đàn ông đúng không?”

Trần An gật đầu.

“Thân là đàn ông phải biết bảo vệ phụ nữ, biết không?”

Trần An tiếp tục gật đầu.

“Trong nhà của chúng ta chỉ có một mình mẹ là phụ nữ, cho nên hai người đàn ông chúng ta phải bảo vệ mẹ thật tốt đúng không?”

Trần An lại gật đầu.

Tạ Cảnh Thâm duỗi nắm tay ra: “Đánh quyền.”

Trần An học bộ dáng của anh duỗi nắm tay nho nhỏ ra, tấn công Tạ Cảnh Thâm, một lớn một nhỏ, trông rất là buồn cười, thực sự hài hòa ngoài ý muốn.

Trần Yên Thực bĩu môi: “Ngây thơ.” Nhưng độ cong khóe miệng đã để lộ tâm tình của cô.

Trần Yên Thực biết Tạ Cảnh Thâm thấy cô không vui nên mới chọc cô, ừ, lại nói đúng là tâm trạng của cô đã khá hơn nhiều rồi.

Ngốc ở đây cũng được, chỉ cần một nhà ba người ở cùng một chỗ mà thôi.

—Hoàn toàn bộ—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nho-khac-sau>